

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELLE KENNEDY

The

CHARLIE METHOD

'Sexy, smart, funny'
L. J. SHEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlarından biri olan Elle Kennedy, Toronto, Ontario'nun banliyölerinde büyüdü ve York Üniversitesi'nden İngilizce lisans derecesine sahip. Küçük yaşlardan itibaren yazar olmak istediğini biliyordu ve ergenlik çağındayken bu hayalinin peşinden aktif olarak koşmaya başladı.

Elle halen çeşitli yayınevleri için yazmaktadır. Dünya çapında sansasyon yaratan Off-Campus serisi de dahil olmak üzere 50'den fazla çağdaş romantizm ve romantik gerilim romanının yazarıdır.

Web sitesi: ellekennedy.com
Facebook: [ElleKennedyAuthor](https://www.facebook.com/ElleKennedyAuthor)
Instagram: [@ElleKennedy33](https://www.instagram.com/ElleKennedy33)
Twitter: [@ElleKennedy](https://twitter.com/ElleKennedy)
TikTok: ElleKennedyAuthör

[Ayrıca Elle Kennedy](#) .

Kampüs Günlükleri

Graham Etkisi Dixon

Kuralı

Charlie Yöntemi

Kampüs Dışı

Anlaşma

Hata Skor

Hedef

Miras

Briar U Serisi

Kovalamac

a Risk

Oyun

Cesaret

Avalon Körfezi Serisi

İyi Kız Kompleksi Kötü

Kız İtibarı Yaz Kızı

Hazırlık

Uyum

suz

Haydu

t

Haydutlar

Sahiplenildi
Bağımlı
Yönetildi

Bu
CHARLIE YÖNTEMİ

ELLE KENNEDY

Telif Hakkı

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır ISBN: 978-
0-349-43953-2

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Elle Kennedy tarafından

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Elle Kennedy Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)

[Birinci Bölüm: Charlotte](#)
[İkinci Bölüm:](#)
[BeckettBölüm: Üçüncü](#)
[Charlotte Dördüncü Bölüm](#)
[Charlotte Beşinci Bölüm:](#)
[Will Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm: Charlotte](#)
[Sekizinci Bölüm: Will](#)
[Dokuzuncu Bölüm:](#)
[BeckettBölüm Onuncu :](#)
[Charlotte On Birinci Bölüm](#)
[Charlotte On İkinci Bölüm](#)
[On Üçüncü Bölüm: Charlotte On](#)
[Dördüncü Bölüm: Will On](#)
[Beşinci Bölüm: Charlotte On](#)
[Altıncı Bölüm: Charlotte On](#)
[Yedinci Bölüm: Will On Sekizinci](#)
[Bölüm: Beckett On Dokuzuncu](#)
[Bölüm: Charlotte Yirminci](#)
[Bölüm : Will](#)
[Yirmi Birinci Bölüm: Charlotte Yirmi](#)
[İkinci Bölüm: Will](#)

Yirmi Üçüncü Bölüm Charlotte
Bölüm Yirmi Dört: Charlotte Bölüm
Yirmi Beş: Will Yirmi Altıncı Bölüm
Charlotte Yirmi Yirmi Sekizinci :
CharlotteYedinci Bölüm:
BeckettBölüm Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Charlotte Otuzuncu Bölüm:
Charlotte Otuz Birinci : Beckett
Otuz Bölümikinci Bölüm:
BeckettBölüm: Otuz Üçüncü
Charlotte Bölüm Otuz Dört:
Charlotte Bölüm Otuz Beş: Beckett
Bölüm Otuz Altı: Charlotte Bölüm
Otuz Yedi: Beckett Bölüm Otuz
Sekiz: Charlotte Bölüm Otuz
Dokuz: Charlotte Bölüm Kırk :
Charlotte Bölüm Kırk -Bir:
CharlotteKırk Bölüm -İki: Beckett
Bölüm Kırk -Üç: Will Kırk Dördüncü
Bölüm: Beckett Kırk Beşinci Bölüm
Charlotte Bölüm Kırk Altı: Will
Kırk Yedinci Bölüm: Beckett Kırk
Sekizinci Bölüm: Charlotte
Bölüm Kırk Dokuz: Will Bölüm
Elli: Beckett Bölüm : Bölüm -İki:
WillElli -Bir CharlotteElli Bölüm
Elli Charlotte Elli Dördüncü
Bölüm Charlotte Elli Beşinci
Bölüm Will Elli Altıncı Bölüm
Charlotte Bölüm Elli Yedi: Will
Elli-Sekizinci Bölüm: Charlotte

—
—
—

Sonsöz: Charlotte Teşekkür

Bu kitap, karar verme konusunda
gerçekten çok kötü olan tüm insanlar için.

BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Bazıları çifte hayat yaşadığını söyleyebilir.

ASLA FUTBOLCULARLA ARABADA TAKILMA.

Annem bana hep böyle derdi.

Tamam, yalan söylüyorum. Annem asla böyle bir şey söylemedi. Ama şunu kesin olarak söyleyebilirim ki annem şu anda yaptığım şeyi onaylamazdı.

Ya da yapmak üzere olduğum kişiyi.

Isaac Grant 1.80 boyunda, kaslı ve kendi arabasının ön koltuğuna zor sığıyor. Spor bir araba tabii ki. Hastings Yaşlılar Merkezi'nin arkasındaki otoparka girip park ettiğini gördüğümde dudaklarımı yalamama neden olan gümüş rengi bir Porsche 911 coupe. Bu araba o kadar seksi ki tüylerim ürperdi.

Ya da belki de beni titreten Isaac'tir, çünkü dili ağzımı keşfediyor, yavaş ve ustaca vuruşlarla benimkiyle alay ediyor. İyi öpüşüyor. Bu arada parmakları içimde hareket ediyor. Bu konuda da çok iyi. Tatlı noktayı bulmak için iki parmağını kıvrıyor ve ortaya çıkan zevk seli beni elinin etrafında kenetliyor.

"Mmm, bebeğim," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Sikimi sıktığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İçimden bir arzu fışkırıyor. Edepsiz konuşmalar çok tahrik edicidir. İç kaslarım gerçekten de onun kötü niyetli

sanki parmaklarını içimde tutmaya çalışıyormuş gibi. Isaac boğuk bir ihtiyaç sesi daha çıkarıyor. Ona sürtünürken utanmazca davranıyorum ama o benim kontrolsüzlüğümü umursamıyor gibi görünüyor.

Boynumu öpmeye başlıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve onu kalçamda hissettiğimde bir ürperti telaşına dönüşüyor. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzun, sert bir çıkıntı, en iyi arkadaşım Faith'in bir erkeğin ellerinin büyüklüğünün D'nin büyüklüğüyle ilişkili olduğu teorisini doğruluyor.

Faith'ten bahsetmişken, zil sesi ön koltuktaki ağır nefes alma sisini yarıp geçtiğinde şiddetli bir orgazma yaklaşık on saniye uzaklıktaydım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kalçalarımın hareketleri durgunlaşıyor. "Cevap verme," diye mırıldanıyor Isaac.

"Yapmak zorundayım."

Büyük bir pişmanlıkla, telefonumu bıraktığım yolcu tarafına doğru eğildim.

Faith Grierson şu anki konumumu bilen tek kişi. Ara sıra yaptığım gizli ilişkilerden haberdar olan tek kişi. Elbette, bu gece Isaac'le kimseye haber vermeden buluşabilir ve daha sonra alacağım iyi huylu iğnelemelerden kendimi kurtarabilirdim, ama futbol takımının yıldız alıcısının aynı zamanda bir katil kılığına girmesi ihtimaline karşı, Faith'e nerede olacağımı bildirmek daha iyi. Beni yargılamayacaktır.

Parmaklarım telefonumun etrafına dolandığında Isaac "Hayır," diye yakınıyor.

"Özür dilerim. Acil bir durum olabilir." Telefonu kulağıma götürdüm. "Hey, ne oldu?"

"Böldüğüm için özür dilerim ama görünüşe göre bu akşam Başkanlar Galası toplantımız var."

"Hayır, yok. Yarın."

"Görüyorsun ya Charlotte," yanıtlıyor Faith alametifarikası olan kuru ses , "Ben yarın olduğunu biliyorum, sen de biliyorsun ama yarın olduğunu bilmeyen kim biliyor musun?"

ve tüm evi bizim hatalı olduğumuza inandırmaya mı karar verdi?"

"Lanet olası Agatha," diye homurdandım.

"Siktiğimin Agatha'sı," diye onaylıyor. Kahkahası kulağımı gıdıklıyor. "Ona yolda olduğunu söyledim, yarın iki saatlik bir azar seansı istemiyorsan buraya gelsen iyi olur."

"orada olurum. Uyardığın için teşekkürler."

Aramayı sonlandırıyorum ve nefesimin altında lanetliyorum. Agatha Buckley-Ellis bu saçmalığı düzenli olarak yapıyor. Briar Üniversitesi Delta Pi bölümünün başkanı, yanıldığını ya da bir hata yaptığını kabul etmekten acizdir. Bunun yerine kendini öyle derin bir çukura atıyor ki, başka bir eyalete gitmemesi mucize.

Toplantı yüzde 100, kesin olarak yarındı. Takvimim Vahşi Batı'ya benzemez; uygun bir onay almadan tek bir öge bile oraya girmez. Muhtemelen övünmem gereken bir şey değil ama konu takvimim olduğunda tam bir anal- retentive psikopatım.

Ayrıca, Cuma geceleri asla toplantı yapmayız. Herkes Agatha'nın sağ kolu Sherise'in Hastings'teki kuaförde Cuma geceleri randevusu olduğunu ve grilerine rötuş yaptırdığını bilir. Sherise onuncu sınıftayken şakaklarına aklar düşmeye başladığını iddia ediyor - sözde ailesinde kadınlarda erken aklaşma varmış - ama Faith ve ben bunun Agatha yüzünden olduğunu düşünmek istiyoruz. Kız kardeşlik başkanımız şaşırtıcı miktarda stres yaratma yeteneğine sahip.

"Çok özür dilerim," diyorum Isaac'e. "Önemli bir toplantıyı tamamen unutmuşum."

"Nesin sen, güçlü bir iş kadını mı?" "Hayır, ama Delta Pi yönetim kurulundayım, bu yüzden Orada."

Bana bakıyor. Güneye doğru bir bakış, ereksiyonunun sönmekte olduğunu gösteriyor, ancak maddenin yarı katı halinde bile etkileyici olmaya devam ediyor.

"İyi misin?" Kucağından inerken soruyorum. Yolcu koltuğu da fazla yer sağlamıyor ama dantelli beyaz iç çamaşırımı giymeyi ve pileli eteğimi kalçalarımın üzerinde düzeltmeyi başarıyorum.

Yanımdaki futbolcu bakmaya devam ediyor. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam mı?" Kulaklarımın arkasına sıkıştırmadan önce saçlarımı parmaklarımla tarıyorum.

"Seni itiyor muyum?" "Pardon, ne dedin?"

"Seni itiyor muyum?" diye tekrarlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Burnunun kenarını ovuştururken ön kolundaki damarlar şişiyor. Bunun onun için acı verici olduğu açık.

"Isaac... az önce parmaklarını içime soktun," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, şimdi de . Seni zorla getirmediğim için mi?"

Aman Tanrım. Bu durumda kahkaha atmanın uygun bir tepki olmadığını biliyorum ama benimkini zapt etmek gittikçe zorlaşıyor. Boğazımın derinliklerinde fokurduyor, özgür olmayı talep ediyor.

"Bu kadar mı?" diye iter.

"Hayır." Ses tonuma elimden geldiğince güvence katıyorum. "Gelmeme saniyeler kalmıştı, söz veriyorum."

"Gerçekten mi?"

"Çok ciddiym. Bu akşam bir ev toplantım olduğunu unutmuşum."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "İstenmiyor muyum?" dedi. Ona bakakaldım. "Sen Isaac Grant'sin."

"Evet, öyle olduğumu sanıyordum. Genelde denemeden bile kız tavlayabilirim. odaya giriyorum ve orada benimle eve gitmeye hazır beş bin kadın var ve birdenbire içlerinden biri benden hoşlanmıyor mu? Birdenbire biri, "Bekle, benimle flört mü ediyorsun?" diyor. Üzgünüm, planlarım var, sonra görüşürüz." Öfkeyle inliyor. "Isaac Grant olduğumu sanıyordum!"

"Oh, tatlım. Biri seni kim olduğundan şüpheye mi düşürüyor?"

"Hayır."

Açıkça yalan söylüyor. Verdiği örnek çok özel.

Orta konsola uzanıp kocaman pazısını okşuyorum. "O her kimse, bu kargaşaya değmez." Elimi sallayarak onun geniş ve kaslı işaret ediyorum. "Sen bir tanrısın. Vücudun..." Bir an için gözlerim kamaşıyor ve ne yaptığımı fark edip kendime gelmeden önce onu öpecekmiş gibi eğilirken buluyorum kendimi. "Güven bana. Sen harikası. Parmak oyunların da harika. Bu kızı unut."

Dudakları umutlu bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Seni de unutmak zorunda mıyım?"

"Ha?"

"Dün Coffee Hut'ın önünde de böyle demiştin, hatırladın mı? Bu gece benimle buluşacağını ve olanları unutacağımızı söylemiştin."

"Hiç gibi davran," diye düzeltiyorum.

Takıldığım kişilere önerdiğim standart cümle bu. Beni bir daha kampüste görürsen, birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davran. İffetli Delta Pi kız kardeşlerimle birlikteyken yanıma gelip tek gecelik ilişkimiz hakkında saçmalayan bir sürü aşık erkeğe ihtiyacım yok.

Dürüst olmak gerekirse, bir ilişki ayarlamayı beklediğim son kişi Isaac Grant'ti. Dün kampüs kafesinde benimle flört etmeye başladığında, onu başından savmaya hazırdım. Onun yerine, beni kazandı. Bunu nasıl yaptığı konusunda hâlâ kafam karışık. Adamın çekicilik konusunda endişelenecek bir şeyi yok, orası kesin.

"Teknik olarak bu doğru düzgün bir buluşma sayılmaz," diyor kaşlarını sallayarak. "İkimiz de bitiremediğimiz için."

"Belki, ama bu önümüzdeki birkaç hafta için tek boş gecemdi, o yüzden..." Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Olmak için

Devam ettim. Ve eğer değilse, seninle tanışmak güzeldi. Ama artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Dikkatli sür," diyor.

"Kullanacağım."

Porsche'sinden inip dört yıl önce Briar'dan mezun olduğunda kız kardeşim Ava'dan aldığım elden düşme sedana doğru atılıyorum. Ailemdeki herkes bu üniversiteye gitti. Annem Delta Pi'nin mirasçılarından, bu yüzden birinci sınıfta üye olmaktan başka seçeneğim yoktu. Bana kalsaydı, kız öğrenci birliğine katılmazdım. Ya da en azından daha eğlenceli bir tane seçerdim. Onun yerine, Hastings'ten eve koşarak dönmek zorunda kaldım çünkü başkanımız bir zorba.

Briar kampüsünden sadece on dakika uzaklıktaki Hastings, pastoral ana caddesi, türünün tek örneği dükkânları ve tarihi kasaba meydanıyla tam bir Doğu Yakası kasabası. Isaac ve ben bu gece yaşlılar merkezinin arkasında buluştuk, çünkü saat dördü vurduğunda ve Hastings'in yaşlıları erken akşam yemekleri için lokantaya akın ettiklerinde oradaki park yeri hayalet bir kasabaya dönüşüyor. Kendisi yakınlarda, ağaçlarla çevrili konut sokaklarından birinde oturuyor ama diğer üç futbolcuyla paylaştığı eve gitmek istemedim çünkü o tür bir görünürlüğe ihtiyacım yok.

Bazıları çifte hayat yaşadığımı söyleyebilir. Güzel. Faith öyle diyor.

Ama en iyi arkadaşım sadece yarı doğru söylüyor. Bu ikili bir hayat değil, son derece özel bir hayat. Katılmaktan hoşlandığım aktiviteler, bazen aldığım riskler var ve bunlar benden beklenen imajla uyuşmuyor.

Aileme göre ben çalışkan, sorumluluk sahibi Charlotte'um. Ben onların mükemmel kızı, sevgili kız kardeşiyim.

Kız kardeşlerim için ben güçlü ama ağırbaşlı, kendine güvenen ama iffetli bir mirasım.

Ailemi gururlandırmam ve birinci sınıf kardeşlerime örnek olmam gerekiyor. Ve eminim ki ıssız bir otoparkta seksi bir futbolcuyla yatmak örnek alınacak bir şey değil.

Sanırım işin özüne indiğimde, insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Sırf bu düşünce bile neredeyse kurdeşen dökmeme neden oluyor. Bu yüzden, ailemin ve arkadaşlarımin gözlerinde derin bir hayal kırıklığı görmenin ezici hissinden kaçınmak istiyorsam, saygın olmayan müfredat dışı faaliyetlerimi gizli tutmak çok önemli.

Briar'a doğru hızlıca yol alıyorum, Greek Row'u oluşturan geniş caddelere döndüğümde arabayı yavaşlatıyorum. Buradaki evlerin çoğu sadece sokağa park etme izni veriyor, ancak Delta Pi sokağın sonunda yer alıyor ve üyelerimizin arabaları için kendi park alanına sahip.

Delta Pi evi aynı zamanda Greek Row'un tartışmasız en etkileyici evidir. Girişi çerçeveleyen beyaz sütunları ve tuğla dış cephenin bir tarafına tırmanan sarmaşıklarıyla üç katlı görkemli bir konak. Sarmaşık artık yeşil değil, ilkbahar ve yazın canlı çiçekleri artık yok, ancak kahverengileşmiş teller tuğla dış cephedeki tutuşlarını bırakmayı reddediyor, inatla duvarlara yapışıyor.

Yolcu koltuğundan dizüstü bilgisayar çantamı alıyorum, sonra aceleyle geniş basamakları çıkıp pırıl pırıl pirinç tokmaklarla süslenmiş çift kapıya yöneliyorum. Tokmaklar aldatıcı - içeri girmek için çerçeveye yapıştırılmış çok daha modern tuş takımına bir şifre girmeniz gerekiyor. Ön kapıların üzerinde, Yunan harflerimiz altın renginde gururla sergileniyor.

Delta Pi ile ilgili her şey bir zarafet ve ayrıcalık havası yayar. Biz bir parti kardeşliği değiliz. Biz senatör eşlerinin ve First Lady'lerin kardeşliğiyiz. Son birkaç on yıl içinde, bizim de politikacı ve kariyer sahibi kadınlar olabileceğimize karar verildi, ama feminizm konusunda fazla ısrarcı olmayın kızlar. Hâlâ ataerkilliğe boyun eğmemiz bekleniyor. Agatha tam olarak bu sözleri Eylül ayında üye adaylarımıza söylemişti.

Ugh. Onun küçümseyici sesini duyabiliyorum. Arkamı dönüp arabama koşmak istiyorum.

Ama bir nefes alıyorum ve kaderime razı olup ön kapının kilidini açmak için şifreyi giriyorum. İçeri adımımı attığım anda

yemek odasından gelen kadın seslerinin gürültüsünü duydu.

Kızlarla dolu bir evde yaşamının tarzımı bozduğunu inkar edemem. Hiç mahremiyet yok. Sıfır. Bu da takıldığım kişileri eve getirme şansımın sıfır olduğu anlamına geliyor. Aslında, erkeklerin üst kata çıkmasına bile izin verilmiyor. Ataerkillik yatıya kalmayı hoş görmez. Tüm bu müstakbel eşlerin azgın erkek öğrenci yurdu çocuklarına ve hipster sanat öğrencilerine çıkmasına izin veremeyiz. Biz de parti vermeyiz, yılda iki kez evimizin ev sahipliği yaptığı akşam yemeği çeşitleri hariç. Kaliteli porselenler, tam ikram ve kokteyl kıyafetlerinden bahsediyorum.

Son akşam yemeğimizde, Faith sevgilisini gizlice üst kata çıkararak ciddi bir ihlalde bulundu. Agatha'nın yordakçılarında biri onu yakalayana kadar oyalandılar ve Faith böyle iğrenç bir hareketin cezasını belirlemek için yönetim kuruluyla bir toplantıya katılmak zorunda kaldı.

Mali işlerden sorumlu başkan yardımcısı olarak, zorlu müzakerelerin bir parçasıydım. Faith'in dosyasına bir uyarı kaydedilmesine karşı oy kullandım ancak diğerleri tarafından oyum geçersiz sayıldı. Kana susamış bir yönetim kurulunda oturuyorum.

İkinci kata çıkan geniş merdiveni hızla geçerken bale ayakkabılarım antredeki parke zemine çarpıyor. Tavandan sarkan kristal bir avize, mekâna gümüşü bir parıltı yayıyor. Evin içi de dışı gibi tertemiz. Agatha'nın işleri sıkıdır, bu yüzden ev işleri programımız tartışılmaz.

Yemek odasında resmi akşam yemekleri ve haftalık toplantılar için otuz üyeyi ağırlayabilecek uzun bir maun masa bulunmaktadır. Tepede daha fazla avize asılı ve odanın karşısında hasır mobilyalı geniş bir arka verandaya açılan iki set fransız kapı var. Bu mekânla ilgili her şey Doğu Yakası'nın zenginliğini haykırıyor.

İçeri girdiğimde herkes çoktan masanın etrafına oturmuştu. Şubemizin yaklaşık yüz üyesi var, ancak evde sadece otuz kişi yaşıyor ve herhangi bir toplantıya katılanların sayısı hiçbir zaman elliye geçmiyor.

Herkesin bakışları bana doğru kayıyor. Agatha, meşhur başkanımız, kusursuzca alınmış bir kaşını kaldırdı.

"Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş." Sesi sahte bir tatlılıkla damlıyor.

"Çok özür dilerim," dedim ona. "Bunu takvimimde yarın için yazmıştım."

Her zamanki yerime, Başkan Sherise'in yanına doğru koşarken en özür dileyen gülümsememi takınıyorum; koyu renkli, çalışkan gözleri ve geç kalmamı onaylamayan dudakları olan muhteşem bir Siyah kız. Yönetim kurulumuzun üyeleri bu görevleri çok ciddiye alırlar.

Sandalyeleri olmayan kızlar, çoğunlukla adaylar ve alt sınıflar, bu toplantılar sırasında mola almış küçük çocuklar gibi duvarlara yaslanırlar.

Kıçım sandalyeye çarptığı anda, çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarmak için eğildim. Agatha'nın bakışlarının tüm bu süre boyunca beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

Kafamı kaldırdığımda başını eğiyor ve ezmeyi düşündüğü bir böcekmişim gibi beni inceliyor. "Dakiklik bir Delta Pi kardeşinin en önemli erdemidir, Charlotte. Özellikle de herkesten çok güvenmemiz gereken VPF'miz için."

Diğerlerinin üstünde mi? Neden? Ben papa mıyım?

Ben sadece para adamıyım. Yıllık bölüm bütçesini hazırlıyorum. Tüm gelir ve giderleri izlerim. Şansım yaver giderse bazen hesapları denetleyebiliyorum ama ben bile bu kız öğrenci birliğindeki görevimin temel matematik bilen herkes tarafından yerine getirilebileceğini biliyorum.

Annemin buraya üye olduğu dönemde VPF olduğu gerçeği olmasaydı, ilk etapta bu yazıyı umursamazdım ve muhtemelen "Asyalılar matematikte iyidir" klişesine boyun eğmezdim. Ve benim yönetim kurulunda olmamı çok istiyordu. Yani, bunu söylemedi ama onun izinden gitmemin onun için çok şey ifade edeceğini biliyordum, özellikle de ablam kız kardeşlik deneyiminin bir parçası olmak istemediğinden.

"Anlaşıldı. Takvimimi daha iyi yöneteceğim," diyorum Faith'in gözlerinden kaçarken. Mizahla parıldadıklarını hissedebiliyorum.

Agatha alaycı olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini hafifçe kısıyor. Belli ki daha fazla yalvarmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı ama tüm yemek odası bizi bekliyordu, o yüzden başını salladı ve "Hadi başlayalım" dedi.

Masanın başındaki alıyor ve ellerini pırıl pırıl masanın üzerinde kenetliyor, Fransız uçlu parmakları birbirine dolanıyor. Boynuna bir dizi inci takıyor.

Yemin ederim, sadece Agatha Buckley-Ellis ev toplantısına inci takarak gider. Tüm hayatı kusursuz bir imajı korumak etrafında dönüyor. Gardırobu, hepsi pastel renklerde veya tiki desenlerde mükemmel bir şekilde koordine edilmiş tasarımcı kıyafetlerinden oluşan bir koleksiyon ve kusursuz bir makyaj ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlar olmadan yatak odasından asla çıkmıyor.

Bu akşam eski Delta Pi başkanlarını kutlamak için her yıl Ocak ayında düzenlediğimiz Başkanlar Galası'nı tartışıyoruz. Normalde tüm bölüm etkinliklerinin planlamasını denetleyen programlama başkan yardımcımız Samantha'yı duymazdan gelirdim ama bu yılki galada onurlandırılacak iki kişiden biri benim annem. Ama Samantha konuk listeleri ve potansiyel mekanlar hakkında konuşurken, içimden gözlerimi öyle bir deviriyorum ki, göz sinirlerimi burkma riskiyle karşı karşıyayım. Her zaman son derece ciddi bir tonda konuşuyor, sanki hayırseverlik etkinlikleri ve mikserler planlamak beyin ameliyatı ile eşitmiş gibi.

Sonraki bir saat boyunca notlar alıyorum, sadece birisi bir şeyi karşılayıp karşılayamayacağımızı sorduğunda konuşuyorum. Toplantı nihayet sona erdiğinde, sandalyemden kalkan ilk kişilerden biri ben oluyorum.

Faith koridorda kolumu tutuyor ve başını benimkine yaklaştırıyor, koyu renk bukleleri zıplıyor ve burun deliklerime çilekli şampuan kokusu gönderiyor.

"Lütfen ben araya girmeden önce en azından bir kez orgazm olabildiğini söyle," diye fısıldıyor kulağıma.

Asık suratla başımı omzuna yaslıyorum. "Hayır."

"Özür dilerim. Seni rahatsız ettiğim için kendimi çok kötü hissettim."

"Hayır, sorun değil. Toplantıyı kaçırsaydım sonunu asla duyamazdım."

Geniş fuayede beni bekleyen Blake Logan'ı görüyorum. Elimi hızlıca kaldırıp el sallıyorum, sonra Faith'e bakıyorum. "Blake'le konuşmam gerek. Daha sonra odamda dinlenip bir şeyler izlemek ister misin?"

"Gelemem. Sınıftan bazı arkadaşlarımla takılmak için Fairview House'a gidiyorum. Sen de katılabilirsin."

"Teşekkürler, ama tekrar dışarı çıkacak gibi hissetmiyorum." "Yarın aileni görmeye gidecek misin?" Başımı salladım. "Sabah yola çıkıyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Ve bu sefer onlara söyleyecek misin?"

"Planımız bu," diyorum hafifçe.

Geçen hafta sonu da planım buydu. Bunun yerine, Connecticut'a iki buçuk saatlik bir yolculuk yaptım ancak korktuğum için ziyaretimin gerçek nedenini paylaşmadım. Sadece ailemle öğle yemeği yedim ve sonra Briar'a geri döndüm. Bir saatlik öğle yemeği için beş saatlik yol. Ve insanlar benim zeki olduğumu düşünüyor.

Faith, "Tamam, eğer moral desteğine ihtiyacın varsa, beni gizlice hoparlöre ver, ben de sana telefondan cesaret dalgaları göndereyim," diye söz verir.

"Anlaştık."

Bana sarılıp vedalaştıktan sonra fuayede Blake'e katılıyorum. Güzel, çil yüzlü esmer bu yıl benim Little'ım. Bu terimden her zaman hoşlanmamışımdır - o birinci sınıf öğrencisi, okul öncesi değil. Ne yazık ki, geleneklerle savaşılamazsınız. Delta Pi, üye olma haftasından sonra Büyük-Küçük'ün açıklanması için bir tören bile düzenliyor. Mide bulandırıcı derecede tatlı, temalı hediyeler ve içindeki parıltının pembe mi mavi mi olduğunu görmek için balon patlatan yeni ebeveynler gibi ayrıntılı bir açılış içeriyor.

Akıl hocalığı kısmını dert etmiyorum. Bu yılki görevim ona rehberlik etmek ve haftada bir buluşup konuşmaya çalışıyoruz.

Hedefleri, akademik çalışmaları ya da aklına takılan başka her ne varsa.

"Hey," diyorum, selamlamak için kolunu sıkarak.

Bileğindeki bileziğı fark ediyorum - ona Big-Little partisinde verdiğim bilezik - ve onu taktığını görünce duygulanıyorum. Pürüzsüz deniz mavisi taşlar berraklığı bulmanıza yardımcı oluyormuş ya da en azından Hastings'teki holistik butikteki bayanın söylediğı buydu. Blake için uygun görünüyordu çünkü acele sırasında hayatıyla ilgili ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri olmadığını itiraf etti. Hâlâ bir bölüm semedi, ki bu çoğı birinci sınıf ğrencisi için normaldir, ancak Agatha, Delta Pi kız kardeşlerinin bir amacı, yapısı ve bir Planı olması konusunda çok katıdır, büyük P.

"Haftan nasıl geçti?" Ona sordum.

Blake evde yaşamıyor -Briar birinci sınıf ğrencilerinin yurtlarda kalması gerekiyor- ama yeni kız kardeşlerin tüm toplantılara katılması zorunlu. Birini atlamak için ölmüş ya da ölmek üzere olmaları gerekir.

"İyi idi. Yine de seninle yayıncılık dersim hakkında konuşmak istiyordum. Belki Pazar günü kahvaltıda buluşabiliriz-" Aniden sarsılarak cebine attı. "zr dilerim. Titreşim modu. dm kopardı."

Sırtarak telefonunu ıkarışını izliyorum. Ekranı kontrol ediyor, gözlerini deviriyor ve şık siyah cihazı cebine geri koyuyor.

"Kimdi o?"

"nemli biri değıl. nemli olmak isteyen biri" diye düzeltiyor. Ben daha fazla soru soramadan, "Neyse, Pazar kahvaltısı? Buraya gelebilirim ya da Carver Hall'da buluşabiliriz. Omlet istasyonlarının harika olduğunu duydum."

"Carver'a gidelim. Dizüstü bilgisayarımı getireyim mi? Derinlemesine liste yazmamız gerekiyor mu?"

Bir kahkahayı bastırır gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, orgazm olduğunda

Liste yapmaktan bahsetmek biraz... korkutucu."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Uyarılmışlığımı kontrol altına almaya çalışacağım." Blake homurdanıyor.

"Hadi, seni geçireyim," dedim ona.

Noelle ve Veda ile aynı anda ön kapıya ulaşıyoruz, onlar da gizlice dışarı çıktıklarını sanıyorlar.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Eğlenerek soruyorum.

İkisi de dönüyor, suçluluk duygusu güzel yüzlerine kazınmış.

İkisinin de Agatha onaylı kıyafetler giymediğini fark ettim.

"Sigma'da bir parti var." Noelle sesini alçalttı, Müdürün duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor.

Eğlenceli gerçek: Bazı Ivy League üniversiteleri Yunan yaşamına katılımı engellemekte veya açıkça kısıtlamaktadır. Briar'ın Delta Pi bölümü mü? Kız öğrenci birliğinin kendisi kısıtlıyor.

Delta Pi, hayırseverlik, liderlik gelişimi ve akademik mükemmellik konularında en iyi kardeşliklerden biri olarak kabul edilmektedir

-ve katıksız sıklık. Ancak Yunan Sırası partilerine katılmamız engellenirken, Agatha bile üniversiteli kızları üniversitede eğlenmek istemekten alıkoyamaz.

"Gelmek ister misin?" Noelle neredeyse fısıldayarak konuşurken, keskin gözlü Veda Agatha'nın sürpriz bir iniş yapmadığından emin olmak için merdivenleri tırıyor.

"Biz iyiyiz," diye cevap veriyorum ve iki kız kaçak gibi evden kaçıyorlar.

Blake'le vedalaşıyorum, Uber'ine sağ salım bindiğinden emin olmak için kapı aralığında oyalanıyorum, sonra da üst kattaki odama çıkıyorum. Üçüncü kattaki herkes aynı odayı paylaşıyor, ancak üst sınıflar ve yönetim kurulu üyeleri öncelikli ve ikinci kattaki tek kişilik odalara sahipler. Buna bendeniz de dahilim.

Koridorda, evdeki diğer Koreli Amerikalı kardeş olan Jia'nın yanından geçiyorum. Gerçi tek Asyalı biz değiliz. Agatha'nın tüm iğrenç kusurlarına rağmen, BIPOC üyelerini Delta Pi'ye kabul etmekten mutluluk duyuyor... yeter ki araçlardan gelsinler.

Saygıdeğer liderimiz ırkçı değil. Hayır, o sınıfçı. Ailenizin durumu iyi değil mi? Burada söz vermeyi unut.

Dairelerimi tekmeliyorum ve kapıyı kilitliyorum - en azından kilit takmamıza izin var. Gerçi Agatha bir keresinde onları yasaklayan yeni bir ev kuralı önermeye çalışmıştı. Bu, Fareeda'nın erkek arkadaşının kendisini odasına kitlemesi ve ondan ayrılmamayı kabul edene kadar dışarı çıkmamasından sonra oldu. Kapıyı açıp aptalı dışarı çıkarmak için itfaiyeyi aramak zorunda kaldık.

Agatha kilitlerimizden kurtulmayı önerdiğinde herkes ona güldü. Delta Pi kız kardeşlerimin, en azından mahremiyetimiz tehdit edildiğinde, kraliçenin isteklerine karşı isyan edebildiklerini görmek güzeldi.

Pijamalarımı giydikten sonra kalın beyaz yorganımın altına girip telefonumda geziniyorum. Saat ancak dokuz buçuk, ama Hamden'a gitmek için yarın erken kalkmam gerekiyor.

Kaydırma yaparken birkaç bildirim geliyor, hepsi de flört uygulamamdan.

Güzel. Bu bir seks uygulaması. Randevu mu? Kimin çıkmaya vakti var ki? İş yüküm çok yoğun, STEM'de olunca böyle oluyor. Ayrıca, şu anda bir erkek arkadaş istemiyorum. Son ilişkiye bakarsak, çok fazla çalışma gerektiriyorlar.

Mitch'in sürekli güvenceye ve aşırı miktarda ego okşamaya ihtiyacı vardı. Sorunları vardı ve ben bunları yargılamıyorum çünkü herkesin kendine göre sorunları var, ben de dahil. Ama Mitch ona benim verebileceğimden çok daha fazlasını verebilecek birini hak ediyordu. Daha sabırlı birini. Laboratuvarda gece geç saatlere kadar çalışıp zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı için onu kazara başından savmayan birini. Stresten kaynaklanan libidosu sürekli yüksek hızda seyretmeyen, bu yüzden sık sık yatakhaneğine gelip merhaba bile demeden sikinin üzerine atlamayan birini.

Bugünlerde, sıradan sekse razı olmaktan mutluyum, ancak bu ince bir çizgi çünkü korumam gereken bir itibarım var. Bir Delta Pi kızı kampüsün her yerinde sevişemez.

Neyse ki, bazen kaşıntıyı kaşımak için ihtiyacınız olan tek şey seksi mesajlaşmadır.

Uygulamayı açıyorum ve gelen kutuma giriyorum. Bir süredir konuştuğum bir adam var ama müstehcen konuşmaları berbat. En son mesajını kontrol ediyorum ve bir kıkırdamayı yutmak zorunda kalıyorum.

Tamamen doluyum ve senin için zonkluyorum.

Bir insan bundan nasıl tahrik olabilir ki? Belli ki yeni bir sohbet arkadaşı bulmanın zamanı gelmiş.

Sonraki on dakikayı, birkaç potansiyeli ortaya çıkaran bir kaydırma yolculuğunda geçiriyorum, ancak eşleşmiyoruz. En azından şu anda. Yüzümün olduğu bir fotoğraf yükleydim muhtemelen çok daha sık eşleşirdim. Faith'in dediğine göre çoğu erkek şirin vücutlu ve yüz­süz fotoğrafların bot hesaplar olduğunu düşünüyormuş.

Ama bir ilişki uygulamasında yüzümün reklamını yapmamın imkanı yok. Profilimde iki fotoğraf var: geçen yaz Bahamalar'a yaptığımız aile tatilinden başsız bir bikini fotoğrafı ve yatağında mor dantelli bir kaşkorse ve ona uygun bir külotla uzanırken çekilmiş bir fotoğraf.

İkinci fotoğraf müstehcen ama yüklemeyen önce kimliği belli edecek hiçbir şey olmadığından emin oldum. Eğer internete düşerse, sadece sıradan bir yatakta yüzü olmayan bir kız olacak. Birinin bana kadar izini sürme riski çok az. Ya da en azından Yöntem tarafından belirlenen nihai sonuç buydu ve ben yöntemime açıkça güveniyorum.

Faith için benimle dalga geçiyor ama gerçekten denemeden eleştirmemeli. Metot beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Ve evet, dizüstü bilgisayarımın vücutumun seksi fotoğraflarını bir flört uygulamasına koyup koymamak da dahil olmak üzere Yöntem yazılarıyla dolu koca bir belge var.

Ben saplantılı bir ineğim ve sonsuza dek öyle kalacağım.

Yine de otoparklarda futbolcularla takılıyorum. Faith'in bir keresinde dediği gibi, ben sıcak bir soğanım. Kat kat.

Daha fazla profile göz gezdiriyorum. Birkaç cazip çıplak göğüsle karşılaşıyorum ama yüzlerin hiçbirini etkilemiyor.

Ben. Uygulama beni ters köşeye yatırana kadar otomatik pilotta kaydırıyorum: aynı fotoğrafta bir değil iki çıplak göğüs.

Profildeki isim **LARS & B.** Tamam. İlgimi çekti.

Daha fazlasını okumak için tıklıyorum ama doğrusu okumaktan çok ağzımın suyu akıyor. Bunlar son derece sert iki vücut. Karın kaslarını tek tek sayabilirim.

Adamlardan biri bronz tenli ve kolları ile bacaklarındaki belli belirsiz tozlar dışında vücudunda neredeyse hiç kıl yok. Adam sarışın - bunu saçları çenesine kadar indiği için söyleyebiliyorum, ki bu da tam fotoğrafın kesildiği yer. Boyuna, rengine ve kaslarına bakarak bir Thor tipi hayal ediyorum.

Diğeri de açık tenli, belirgin göğüs kaslarının arasında biraz göğüs kılı ve erkeklik organını gösterecek kadar alçak olan mayosuna giden koyu, iştah açıcı bir hazine izi var.

Thor'un da bir erkek perdesi var.

Burada insan damarları içinde boğuluyoruz.

Bakmadan duramıyorum. Bunlar kelimenin tam anlamıyla gördüğüm en seksi vücutlar, bu da yüzlerinin muhtemelen berbat olduğu anlamına geliyor. Kimse genetik olarak bu kadar seksilikle kutsanmış olamaz.

Nefesimi tutarak bir sonraki resme geçiyorum ve sırttan iki devle karşılaşmaya hazırlanıyorum.

Hayır. Sadece başka bir başsız çekim. Bu sefer sarışın tek başına. Gri eşofman giymiş. Daha fazla eğik iyilik gözlerimi cezbediyor.

Üçüncü fotoğrafta diğer adam yırtık kot pantolon ve kaslı kollarını gösteren dar bir polo tişört giyiyor.

Biyografileri de aynı derecede ilgi çekici.

İki adam, bir profil. İki kat cazibe, iki kat sorun. İki kat eğlenceyi kaldırabilecek bir kız arıyorum ;) Eğer sapık bir tipseniz, hadi sohbet edelim.

Sohbet edelim mi?

Yani, sanırım ben sapık bir tipim. Ama...

Ama bir şey yok. Bu adamlarla tanışmak için kanlı bir yemin imzalamıyorum. Onlarla uygulamada sohbet etmek ve sohbete devam etmek istemezsem silmek dışında bir zorunluluk yok. Dijital bir evlilik sözleşmesi yapmıyoruz.

Parmağım kalp simgesinin üzerinde geziniyor. Dudaklarımı yalıyorum ve... dokunuyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Tüm bu birikim ve bir eşleşme bile yok.

İKİNCİ BÖLÜM

BECKETT

Düşünmek abartılıyor

BU AKŞAMKI MAÇI KAYBEDECEĞİZ AMA DAVRANMAYA İZNİMİZ YOK, Çünkü koç tarafından ölüm tehdidi altında pozitif olmamız emredildi. Sanki bir pozitiflik çetesinin içindeymişiz gibi soyunma odasının her yerine neşe saçan enerji dalgalarını gözümüzde canlandırmamız istendi.

Başka bir deyişle, geçen sezon Briar U erkek hokey takımını kasıp kavuran takım kurma ve moral danışmanları mı? Bize eziyet etmek için geri döndüler.

Takım arkadaşlarımla birlikte tünelden çıkıp soyunma odasına doğru ilerlerken, asabi oyuncumuz Jordan Trager birinci sınıf sol kanat oyuncusuna ters ters bakıyor.

"Lanet , Ingram! Sen patlattın-"

"Hey!" Sert azarlama, kapı aralığından bize kaşlarını çatarak bakan Yardımcı Koç Maran'dan geliyor. "Pozitif olun, pislikler."

Trager hemen geri adım attı. "Kansas'lı çocuğa pas vermek yerine kaleye şut çekip ıskaladığında bir umut balonu patlattın..."

Haksızlığa uğrayan taraf Patrick Armstrong, "Kim sevinçle açıkta olduğunu haykırıyordu?" diye sözlerini bitiriyor.

Yardımcı kaptanımız Case Colson acı dolu bir ifadeyle Maran'a döner. ", Koç. Ne kadar zamanımız var

bu güneş ışığı ve gökkuşağı rutinini yapmak için? Sheldon ve Nance bunu bize neden yapıyor?"

"O aptalları suçlamayın. Sheldon ve Nance'i hayatımıza geri getiren yönetim için UCS'ye teşekkür edebilirsiniz."

Lanet olası UCS. Daha Ekim ayındayız ve sezon yeni başladı ama Kaliforniya Üniversitesi Sacramento Kampüsü tamamen çökmüş durumda. Tüm erkek hokey programı, bir çaylağın pistin çatısından düşmesiyle sonuçlanan tehlikeli bir taciz olayı nedeniyle kapatıldı.

Ölümüne.

Skandalın o kadar çok o dedi, bu dedi, onlar dedi unsuru var ki, artık gerçek hikayenin ne olduğunu bilmek zor. Ancak hokey kariyerim boyunca karşılaştığım agresif dangalakların sonsuz geçit törenini göz önünde bulundurduğumda, ölen birinci sınıf öğrencisinin kesinlikle taciz edildiğine inanma eğilimindeyim.

Programları askıya alınan UCS her maçtan çekilmek zorunda kaldı ve kolejleri ve Sacramento polisi soruşturma yürütürken, NCAA diğer Division I okullarının şansa bırakmıyor. Her programa temsilciler gönderiyorlar, merhaba demek ve gözlemlmek için rastgele uğruyorlar. Bilirsiniz, sarhoş çocukları binalardan atlamaya cesaretlendirmediklerimizden emin olmak için. Her zamanki gibi.

Baş antrenörümüz Chad Jensen geçen hafta bir takım toplantısı düzenledi ve sezonun geri kalanında koro çocukları gibi görünmemizi, ses çıkarmamızı ve davranmamızı istediğini kesin bir dille söyledi. Görünüşe göre artık boş konuşmak bile potansiyel zorbalık ve/veya yıldırma olarak nitelendiriliyor.

Sheldon ve Nance'i ahlaki açıdan bize rehberlik etmeleri için geri getirmenin Koç'un kararı olduğundan şüpheliyim. Jensen da en az bizim kadar o aptallardan nefret ediyor.

Terli formamı omuzlarımdan sıyrıyorum, göğüs koruyucuma takılınca homurdanıyorum. Sol tarafımda, göğüs kafesimin hemen altında bir çürük oluştuğunu hissedebiliyorum. I

İkinci periyotta Yale defans oyuncusu beni panolara çarptığında kötü bir darbe aldım.

Shane Lindley ve Luke Ryder peşimdeyken duşlara yöneliyorum ve en yakın kabinin bel hizasındaki bölmesini iterek açıyorum. Arkadaşlarım solumdaki kabine girerken, Trager ve Colson sağ tarafa yöneliyor.

"Tamam, işte harika bir tane," diyor Shane duşu açarken bana. "Trençkot giymiş gizemli bir İngiliz adam size yaklaşıyor-"

"Adı ne?" Trager diğer tarafımdan soruyor.

Bakın kim birdenbire düşünce deneylerimize yatırım yapmış. Geçen sezon, eski okulum Eastwood College, Briar ile birleştiğinde, Trager biz Eastwood'lularla aptal geleneklerimiz konusunda dalga geçen ilk kişiydi. Şimdi de Shane'in her sözüne asılıyor.

"Adı Albert," diye söze giriyor bizim d-men'lerden biri. "Kulağa çok İngilizce geliyor."

Shane gözlerini devirir. "Tabii, her neyse. Her neyse, "İyi günler, benim adım Albert" dedi ve size bir teklifte bulundu. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca sana ayda bin dolar verecek-"

"Dolar mı pound mu?" Trager ciddi bir şekilde sorar.

"Evet," diyor Colson, o kadar ciddi değil, "döviz kuru ne kadar?"

"Dolar," diye yanıtlıyor Shane. "Ayda bir bin, toplam yirmi yıl."

Shane'in diğer tarafında, Ryder başını spreyn altına eğiyor ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Sesi, buharlı alanı dolduran su akıntısıyla boğuklaşıyor. "Bunda ne var?"

Shane, "Parayı alabilmek için yılda bir kez anne babanızın seks yapmasını izlemeniz gerekiyor," diye açıklarken kendinden oldukça memnun görünüyor.

Tüm oda kahaalara boğuluyor, yüksek sesli homurtular fayanslı duvarlarda yankılanıyor. Sabunu köpürtüyorum ve Shane'in senaryosunu düşünürken göğsümü ovmaya başlıyorum.

Colson hemen cevap verir. "Pas," diyor yüzünü buruşturarak. "Fakir olmayı tercih ederim."

"Çok hızlı cevap verdin," diye azarlıyor Trager onu. "Devam eden sorularım var."

"Gezegende beni bizimkilerin sevişmesini izlemeye ikna edebilecek yeterince takip sorusu yok."

"Lindley," diye sesleniyor Trager Shane'e. "Karanlık bir odada mı, yani gölgelerde mi sevişiyorlar?"

"Aydınlık bir oda," sesleniyor Shane.

"Geliyorlar mı?"

"İkisi de. Birden fazla kez."

"Geldiklerinde gürültü yapıyorlar mı?" "Çok gürültü yapıyorlar."

Trager uzun bir süre düşündükten sonra iç geçirir. "Ben olsam yapardım. Bedava parayı geri çeviremem."

Shane sırtarak bana baktı. "Beck?"

Çürük ve ağrıyan vücudumdaki sabunu durulamak için spreyle yüzleşiyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum sonunda. "Ailemin yüksek sesle orgazm olduğunu duymak zorunda kalmadan yılda on iki bin dolar kazanabileceğimi hissediyorum. Kendime yatırım yapacağım."

Ryder kıs kıs güler.

Trager kendi düşünce deneyini ortaya koyarken, musluğu kapatıyorum ve havlumu kancadan alıp belime sarıyorum. Shane ve Ryder peşimden gelirken soyunma odasına geri dönüyorum. Benimkinin yanındaki dolapta Will Larsen'ı hâlâ üniformasıyla, kaşlarını çatmış telefonuna bakarken buluyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kaşlarını çatmasa bile, onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabilirim. Larsen ve ben birbirimize bu kadar uyumluyuz. Yatakta yeterince kadın paylaşırsan böyle olur. Kulağa olduğundan daha adi geliyor. Biz kadınlara taparız. Bu yüzden sürekli geri geliyorlar.

Will nefesinin altında homurdanıyor. "İyi. Babam her zamanki ahmaklığını yapıyor."

Telefonu bana fırlattı. Ekrandaki e-postayı okuduğumda gülmekten kendimi alamıyorum.

Kimden: Alessia Mason-
Bybee'ye: Will Larsen
Konu Toplantı Talebi

Merhaba Will,
Babanız en kısa zamanda sizinle bir görüşme ayarlamak istiyor. Lütfen bu hafta müsait olup olmadığınızı bana bildirin.

En iyisi,
Alessia

"Ziyaretleri asistanına mı ayarlatıyor?" Hayret ediyorum.

"Elbette." Will'in sesi alaycı. "Ben sadece başka bir iş toplantısıyım."

Shane sempatik bir bakış atarak, "Kardeşim, bu çok yoğun," diyor.

Will omuz silkerek telefonunu kabininin üst rafına koydu ve soyunmaya başlayarak formasını bankın üzerine fırlattı. "Her neyse. Bu hep böyleydi. En son ne zaman resmi bir gündem olmadan konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Alessia bunu da önceden e-postayla gönderiyor."

Ryder bir kahkaha atıyor. "Kahretsin. Yani, ebeveynleri olmayan biri olarak bunu tam olarak doğrulayamam ama ebeveyn-çocuk ilişkilerinin bu şekilde yürümesi gerektiğini sanmıyorum."

Şaşkınlığımı gizliyorum. Annesinin öldürülmesi ve babasının bu yüzden hapiste olması nedeniyle Ryder'ın çocukluğundan bahsetmesi nadirdir. Ancak Briar U'nun altın kızı Gigi Graham ile evlendiğinden beri çok daha açık olduğunu hepimiz fark ettik. Gigi, bu okulun sahip olduğu en ünlü mezunun kızı ve bu çok şey ifade ediyor çünkü Briar iki gerçek mezun verdi ABD başkanları.

Gigi sayesinde Ryder değişmiş bir adam olma yolunda ilerliyor. Artık yepyeni bir ailesi var ve ben onun adına çok mutluyum. Dostum bunu hak ediyor.

Larsen için üzülüyorum. Shane ve Ryder taşındıktan sonra Ağustos ayında eve taşındı ve babası onu bir kez bile ziyaret etmedi. Adam tam bir sik kafalıya benziyor.

"Evet, o şekilde çalışmıyor," diye onaylıyor Shane, sonra da kanıt olarak telefonunu kaldırıyor. "Bunu görüyor musun? Bunların hepsi babamın. Metin duvarları, kardeşim." Üç paragraf kadar kaydırıyor. "Ve bu sadece birkaç hafta sonra eve gittiğimde ne mangal yapmasını istediğimi soruyor."

Will alaycı bir ifadeyle, "Güzel olmalı," diyor.

Ona sırtıyorum. "Peki ona programını gönderecek misin?"

"Hayır." Telefonunu kapatır ve cebine sokar.

Çocukların çoğu şehirdeki spor barı Malone's'a gidiyor ama Will ve benim planlarımız var, bu yüzden Graham Center'ın arkasındaki otoparkta takım arkadaşlarımızla yollarımızı ayırıyoruz ve Will'in parlak siyah SUV'sine biniyoruz. Tabii ki babasının izniyle.

Will sürücü koltuğuna kayar ve şöyle bir bakar. "Caitlin ne zaman geliyor?"

"Emin değilim. Maç sırasında mesaj attı. Bir kontrol edeyim."

Ama tek mesajı şu: **Beni ara.**

Arabanın hoparlörlerinden bangır bangır çalan country parçasına atıfta bulunarak, "Yo, kıs şu boku," diye homurdanıyorum. Ben daha çok rock ve rap dinlerim ama buradaki Bay Boston, açıklanamaz bir nedenle country müzikten hoşlanıyor. Ama onun arabası, onun kuralları. Şerefsiz.

Caitlin telefonu açtığında "Selam," diyorum. "Ne zaman geliyorsun?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Caitlin? Orada mısın?"

"Evet. Özür dilerim. Buradayım. Um... Geleceğimi

sanmıyorum." Alnımı kırıştırdım. "Neden gelmiyorsun?"

Uzun bir aradan sonra ağır bir nefes veriş kulağıma geliyor.

"Duygularımı yakaladım."

"Duygularını yakalamışsın," diye .

"Evet."

"Hangimiz için?"

Sürücü koltuğundan bir kıs kıs güldüm. Will ve ben sırtttık.

"Senin için, seni aptal."

Kendi kendime başımı sallıyorum. Bir kızın hangimize deli gibi aşık olduğuna karar vermesi genellikle yarı yarıya olur.

Cevap bir kez bile "ikisi de" olmadı.

Olmasını istediğimden değil. Yani, bu çok garip olurdu. Elbette, yatakta benzer sapkınlıkları paylaşıyoruz, ama üçlümüzü tamamlamak için özel bir kız arkadaş arayışında olan iki adam değiliz ya da insanlar bugünlerde buna ne diyorsa.

"Biliyorum, sadece eğleniyor olmamız gerekiyordu," diye devam ediyor Caitlin, utanç dolu bir ses tonuyla. "Ve üçümüzün etrafta takılması eğlenceliydi. Dürüst olmak gerekirse duyguların gelişmesini beklemiyordum."

O yapmadı mı?

Yani, bunu bekliyordum. Tek gecelik bir ilişkinin ötesinde duyguları denkleme girmeyen bir kadınla en son ne zaman tanıştığımı hatırlamıyorum. Doğru ya. Hiçbir zaman. İşte bu kadar çok duygu bağıışıklığı olan kızla tanıştım. Sıfır.

Kadınları severim. Gerçekten. Dizlerimin üzerine çöküp onların kadınlık mabetlerinde tapınabilirim. Nasıl göründüklerini, nasıl tat aldıklarını, nasıl koktuklarını seviyorum. Kollarımda ne kadar yumuşak hissettiklerini. Kulağımda inlerken çıkardıkları sesi.

Ve evet, bazı istisnalar olduğundan şüphem yok, ancak yirmi bir yıllık , sonunda duyguları yakalamayan biriyle henüz tanışmadım.

"Yani..." Tekrar iç geçirir. "Bilmiyorum... Belki benim gelmem yerine sen ve ben sinemaya falan gideriz? Bilirsin işte..." Sözünü kesiyor.

"Randevu gibi mi?" Arz ediyorum.

Will tekrar bana bakıyor, şimdi ilgisini çekmiş. "Evet," diyor. "Bu çok mu kötü olur?"

"Hayır, eğlenceli olacağına eminim ama..." Kendimi bir sonraki sözlerimin tetikleyeceği tepkiye hazırlıyorum.

"Ben istemiyorum."

kız arkadaş."

Sessizlik.

Telefondan yayılan gerilim arabayı dolduruyor. Will sanki hissedebileceği somut bir şeymiş gibi camı indiriyor. Yine de serin havanın küçük tıslaması yüzüme iyi geliyor.

"İlgilenmiyor musun? Azıcık bile mi? Ne yani, ben kız arkadaş malzemesi değil miyim?"

"Hiç de öyle değil. Eğer bir kız arkadaş isteseydim, listemin en başında sen olurdun," diye onu temin ediyorum. "Hatta listedeki tek kişi sen olurdun. Şakalarımı anlıyorsun ve zamanda yolculuk filmlerine katlanıyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Göz ucuyla Will'in yine sırtıttığını görüyorum. "O filmler çok sıkıcı," diye beni bilgilendiriyor.

"Biliyorum ve buna rağmen onlarla oturmana bayılıyorum. İnan bana Caitlin, ciddi bir şey arıyor olsaydım senin için yanıp tutuşurdum. Ama ben bağlanmaktan hoşlanmam. Bu konuda iyi değilim. Son senemde tek yapmak istediğim hokey oynamak ve etrafta takılmak."

Dürüst değilsem bir hiçim. Kadınlar söz konusu olduğunda hep böyle davrandım, özellikle de son ilişkimin bitiş şeklinden sonra. Lise son sınıftan beri bekârim ve bu durumu yakın zamanda değiştirmeye niyetim yok.

Bir tür tepki bekliyorum ama Caitlin bildiğim kadar havalı olduğunu kanıtlıyor.

"Yeterince adil. Ama bununla birlikte, açıkçası artık sizinle görüşmem. Umarım anlayışla karşılırsınız."

"Anladım."

"Yine de gerçekten iyi vakit geçirdim." Sesi hüzünlü geliyor.

"Evet. Aynen."

"Will'e selam söyle. Görüşürüz Beckett."

"Görüşürüz, bebeğim." Telefonu kapatıp sürücü koltuğuna dönüyorum. "Çıkmadığım bir kızı daha yeni terk ettim."

Will homurdanıyor. "Kulübe hoş geldin. İlkbahardaki Felicity'yi hatırlıyor musun? Kardeşim, onu sevmediğimi söylediğimde ağlamıştı. Kolay kurtuldun."

"Doğru."

Shane olmadan çok daha sessiz olan kasaba evimize ulaşıyoruz. Ryder, Bay Sessiz ve Silik'in gittiğini fark etmiyorum bile ama Shane başka bir hikâye. Adamın kişiliği bulunduğu her odayı dolduruyor. Will ve ben daha sakiniz. Muhtemelen bu yüzden iki hokey programımız birleştiğinde çok iyi anlaştık.

Onunla tanıştığım andan itibaren birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissettim. Ne yazık ki Eastwood oyuncularının Briar kardeşlerden hoşlanmasına izin verilmiyordu - ölümcül düşmanlar ve hepsi - bu yüzden arkadaşlığımızı aylarca gizli tuttuk. Ama Ryder, Case Colson'ın eski sevgilisi Gigi'yle takılmaya başladığında her şey bitmişti. Onun düşmanla arkadaşlık etmesine izin veriliyorsa, benim de Will'e takılmayı ve havalı bilimkurgu filmleri izlemeyi teklif etmeme izin verilirdi.

Larsen, ne yapıyor olursanız olun, yanında kendinizi rahat hissedeceğiniz türden bir adam. Ama ilk uyandığımda yatağında çıplak bir kadın ve çıplak bir Will bulduğumda bunun sarsıcı olduğunu inkar edemem.

Yine de o garip ertesi sabahtan önceki gece çok eğlenceliydi. Konu seks olduğunda, ne kadar sapkın o kadar iyi kampına katılıyorum. Ve göre, ne kadar o kadar iyi. O gece, ateşli bir esmerin Will'i şampiyon yarış atıymış ve Kentucky Derbisi'ni kazanmayı hedefliyormuş gibi sürmesini izlerken taş gibiydim. Sonra eğildi ve onu sürerken sikimi yuttu ve her şey bin kat daha ateşli hale geldi.

Daha önce birkaç kez üçlü seks yapmıştım ama hiçbirisi bu kadar yakıcı olmamıştı. Ve daha da iyiye gitti. Ta ki bu yaz Will yaramazlıklarımızın onun için biraz fazla yaramaz olduğuna karar verene kadar. Kullandığı kelimenin sapkınlık olduğuna inanıyorum.

Nereden geldiğini anlıyorum. Will analitiktir. Her şeyi fazla düşünür. Benim fikrim mi? Düşünmek abartılıyor. İyi hissettireni yap. Son.

"Malone'a gidelim mi?" Will motoru durdurur ve emniyet kemerini çözer.

"Evet, öyle de olabilir."

Yarın maçı yok, sabah pateni de yok ve Caitlin gelmeyecekse, bu gece tamamen sarhoş olmamak için hiçbir neden yok.

Evimizden Main Street'e sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde, bu yüzden bir araba sipariş etmek yerine bara yürümeye karar veriyoruz.

Kaldırımda birbirimize adım adım yaklaşırken Will, "Yani gerçekten Caitlin'le çıkmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, dostum."

Gözlerini deviriyor. "Bağlılık sandığınız kadar kötü bir şey değil."

"Evet, kötü değil. Berbat."

Üzülerek tanıklık edebileceğim gibi, sadece kişinin ruhunun ve iyi olan her şeye olan inancının saf ve mutlak bir şekilde yok olmasıyla sonuçlanır.

Siktir et. Shannon'ın lise mezuniyetinden bir hafta önce kalbimi göğsümden söküp almasından sonra, uzun, çok uzun bir süre başka bir kadınla ciddi bir ilişki kurmayı planlamıyorum.

Belki uzak bir gelecekte. Bir gün. Belirsiz, belirsiz bir gelecek gün.

Ama kesinlikle bu gece değil. Hayır, bu gece en sevdiğimiz bağlantı uygulamasını açıyorum, Caitlin zaten seks hayatımın dikiz aynasında.

"Profilimizde misin?" Will telefonuma bakarken sesi eğleniyor gibi geliyor.

"Evet. Sadece mesajları kontrol ediyorum."

Birkaç hafta önce ortak bir profil oluşturduk, çünkü dışarıda bir yerde bir kızla flört etmek ve adi herifler gibi görünmeden ikimizle de ilgilenip ilgilenmediğini ölçmenin bir yolunu bulmak garip. Bir bağlantı uygulaması, birisini önceden incelemenin etkili bir yolu gibi geliyor.

reddedilmenin utancını ya da dehşete düşmüş öfkeyi kendinize yaşatın.

Kolayca utandığımdan değil. Bir şeyleri umursamam için çok şey gerekir. Varsayılan durumum her zaman şaşkırmamak olmuştur.

"İyi bir şey var mı?"

"Sanırım bu mesajlar bir bottan geliyor."

Onları siliyorum, kızla eşleşmeyi kaldırıyorum ve tam uygulamadan çıkmak üzereyken ana ekrandaki profil gözüme çarpıyor.

"Lanet , Larsen. Şuna bir bak."

Ona fotoğrafı gösterdiğimde, bana bilmiş bir sırıtış attı. "Yay mı?"

"Yay," diye inledim.

Resimdeki kız yatakta uzanmış, mor dantelli bir bralet ve bel bandının ortasında küçük pembe bir fiyonk bulunan morun aynı tonunda bir külot giyiyor. Fiyonklara bayılırım. O fiyongu dişlerimin arasına almak istiyorum. Kemirmek. Ve sonra o vücudun her santimini kemirmek. Küçük, diri memeler. Sıkışmış bel. Uzun bacaklar.

Yüzünün nasıl görüldüğü umurumda bile değil. Vücudu bir silah. Ağzımın her yerinde olmasını istiyorum.

"Evet, ondan hoşlanıyoruz."

Will kendi kendine kıkırdıyor. "Hiç seksi düşünmediğin oluyor mu?"

"Soruyu anlamadım."

Profil fotoğrafının köşesindeki kalbe dokunuyorum ve karşılığında bizi beğenmesi için dua ediyorum. Bir saniye sonra en sevdiğim uyarı beliriyor.

Bu bir eşleşme!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLOTTE

İçimdeki eleştirmen çok kavgacı
bir sürtük.

OLMANIN NE ANLAMA GELDİĞİNİ İLK FARK ETTİĞİMDE ALTI YAŞINDAYDIM.

evlat edinildi. Sınıfımdaki başka bir kızla oyun alanında tartışırken aklıma geldi. Stacey. Lanet olası Stacey. Nasıl başladığını hatırlamıyorum ama çok saçma bir kavgaydı, ikimiz de ailelerimizin bize istediğimiz her şeyi alacağını savunuyorduk. Bu saçma bir düşünceydi çünkü ben hiçbir şekilde şımarık bir çocuk değildim.

Stacey, eğer isterse ailesinin ona kar fırtınasında dondurma alacağını söyleyerek övündü. Ben de aynı derecede saçma bir cevap verdikten sonra, "Sizinkiler asla böyle bir şey yapmaz" dedi.

Sonra da sırtarak, dünyamı yerle bir eden o dikkatsiz sözü söyledi.

"Sen onların gerçek kızı bile değilsin."

Sözleri kalbime saplanan küçük hançerler gibiydi. Neden kendi ailemden ziyade arkadaşım Daisy Jeong ve onun ailesine benzediğimi soracak kadar büyüdüğümün beri evlatlık olduğumu biliyordum. Ama Stacey ile kavga edene kadar bu kavramı tam olarak kavradığımı sanmıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden akarken kaçtım. O kadar üzgündüm ki öğretmenler ailemi arayıp beni almalarını istediler.

Yukarı. Gün ortasında işten ayrılmakla kısa çöpü çeken babam oldu. Ona sorunun ne olduğunu söylemeyi reddettim, beni teselli etmesine izin vermedim. Ama o gece beni yatağa yatırırken gözyaşlarına boğuldum, sonunda yıkıldım ve Stacey'nin söylediklerini itiraf ettim. Annem koşarak odama geldi ve ikisi de beni teselli etmeye ve kan bağıımız olmamasının onların gerçek kızı olmadığımı anlamına gelmediğini açıklamaya başladılar.

Ama onların sözleri kalbimde kök salmış olan dehşeti silemedi.

Ya artık beni istemediklerine karar verirlerse?

Bu korkuları gömmeye çalıştım ama büyürken her zaman yeniden ortaya çıkmanın bir yolunu buldular. Ne zaman yaramazlık yapsam, ne zaman eve kötü bir not getirsem, içimden bir ses beni geri gönderebileceklerini fısıldıyordu. Her hareketlerini izlemeye, sözlerini ve eylemlerini analiz etmeye, bana olan sevgilerinin koşullu olduğuna dair işaretler aramaya başladım.

Şimdi yirmi bir yaşımdayım, önümüzdeki yaz yirmi ikime gireceğim ve çoğunlukla bu korkularım yok oldu. Şömine rafımızı kaplayan aile fotoğraflarına bakıp onlara gerçekten ait olup olmadığımı sorgulamayalı çok uzun zaman oldu.

Ama işte böyle zamanlarda, yemek masasında otururken herkes bu ay için belirlediği bir hedefi ya da gurur duyduğu bir başarıyı sıraladığında, keşke beni evlat edinen insanlar bu kadar mükemmel olmasaydı diyorum.

Onları çok seviyorum, ama tüm ailem bir grup aşırı başarılıdır.

Annem sıfırdan bir sufle hazırlayabilir ve matematik doktorası vardır. Yine de insanlara doktor olduğunu söyletmez. O kadar kendini beğenmiş değil.

Babam üst kattaki ofisinde kendi milyonlarca dolarlık siber güvenlik şirketini yönetiyor.

Benden dört yaş büyük olan Ava, üniversiteyi bitirir bitirmez hayalindeki işe girdi ve o kadar yüksek bir maaş alıyor ki, Manhattan'da rutubetli bir stüdyo yerine iki yatak odalı bir dairede yaşayabiliyor.

Altı yaş büyük olan Oliver, aile hukuku alanında çalıştığı firmanın en genç ortağı olma yolunda ilerliyor.

Her biri mide bulandırıcı derecede başarılı ve iyi ayarlanmış. Oliver'ın karısı Katherine bile bu kalıba uyuyor. Kat, çocuk kaçakçılığıyla mücadele eden ve hayatta kalanları aileleriyle yeniden bir araya getiren bir kuruluştaki çalışıyor. Oliver kelimenin tam anlamıyla kendisinden daha mükemmel olan tek kişiyle evlenmeyi seçti.

"Bu harika bir haber." Annem, az önce terfi için sıraya girdiği haberini paylaşan Ava'ya gülümsüyor. Çünkü tabii ki öyle. "Seninle gurur duyuyorum, tatlım."

"Peki ya sen, fıstık?" Babam bana gülümseyerek çatalının kenarıyla bir parça elma parçasını dilimliyor. "Herhangi bir başarı ya da ulaşılan bir hedef var mı?"

"Son biyoloji sınavımdan A aldım." Bu cevap bir kaçış gibi geliyor.

Ama başka ne diyebilirim ki? Geniş bir alıcı ile bir araba bağlantısı gerçekleştirdim mi?

Babam muhtemelen tatlının içinde boğulurdu. Ailemdeki herkes Heimlich manevrası da dahil olmak üzere hayat kurtarma teknikleri konusunda eğitilmiş olduğu için ona bir şey olmazdı. Bir yaz eğlenmek için ailece kalp masajı ve kurtarma becerileri kursuna gitmek annemin fikriydi. Onun eğlence anlayışı benimkinden çok farklıydı.

Onlara her zaman bir soybilim sitesine DNA örneği göndermeyi başardığınızı söyleyebilirsiniz.

Ugh. İçimdeki eleştirmen çok kavgacı bir sürtük.

İyiyim. İyi, tamam mı? Sanırım bu sağlam bir açılış. Başarılardan hayatımdaki heyecan verici yeni bir gelişmeye geçelim.

Tahmin edin ne oldu! Gerçek ailemi arıyorum!

Aman Tanrım. Ya öyle anarlarsa? Nankör olduğumu ya da benim için yeterli olmadıklarını düşünmelerini istemiyorum.

Bu sadece yapmak zorunda olduğum bir şey. Son birkaç yıldır beni rahatsız eden bir şey. Sekiz aylıkken evlat . Nereden geldiğime dair hiçbir fikrim yok.

dan. Ve uzun süre bunu öğrenmek umurumda olmadı. Aklımın bir köşesinde sorular vardı elbette ama cevap aramak bana gerekli ve kritik gelmiyordu. Arkadaşlarımla, ailemle ve hayatımla mutluydum. Tüm bunlardan hâlâ mutluyum.

Ama son zamanlarda, cevaplara olan ihtiyacım beni rahatsız etmekten vazgeçmiyor.

Sanırım anlamak istiyorum. Öz ailemin kim olduğunu bilmek istiyorum. Ya da artık hayatta değillerse, öyleydiler. Öz annemin beni neden terk ettiğini bilmek istiyorum. Neden bunun onun için tek seçenek olduğunu düşündüğünü.

Ailem beni Seul'deki yetimhaneye plastik bir çamaşır sepetinin içinde, yanıma sıkıştırılmış mavi bir pelüş tavşanla bıraktığını söyledi. O tavşan hâlâ bende. Adı Tiger. Oliver koymuş adını. Ailem beni eve getirip Oliver ve Ava'yla tanıştırdıklarında yeni kardeşlerimin bana hemen vurulduklarını anlattı.

Ve onlar benim kardeşlerim. Onlar benim ailem. Onlardan hiçbirine "üvey kardeşim", "üvey annem" diye hitap etmedim. Siktir et. Onlar benim annem ve babam. Oliver benim kardeşim. Ava benim kız kardeşim. Tanıdığım tek aile onlar ve onları çok seviyorum.

Boğazımda bir inilti düğümliyor. Lanet olsun, neden o siteye üye oldum ki? Duygusal kaostan nefret ederim. Ya da herhangi bir kaostan. Sadece kusursuz olmamın beklenmediği diğer hayatımı yaşarken anarşiyi hoş karşılayabiliyorum. O hayat risk ve heyecanla dolu.

Bu o kadar da değil.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum, mükemmel açılışımın kapandığını ve spot ışıklarının şimdi bir hafta boyunca günde on bin adım yürüme hedefine ulaştığını söyleyen Kat'in üzerinde olduğunu fark ediyorum ve sonra işimiz bitiyor.

Sofra geleneğimiz klişe, biliyorum, ama görüldüğü kadar gösterişli değil. Ailem kendimizle ve yaptıklarımızla gurur duymamızı istiyor, başarı küçük bir şey olsa bile, örneğin bugün yürüyüşe çıktım ve hava

Yüzümde güzel bir his bıraktı. Bu egzersiz olumlu yönleri kucaklamakla ilgilidir.

Masayı toplarken Oliver'la şirketinde baktığı acımasız bir velayet davası hakkında sohbet ediyoruz. Kumlu sarı saçlarının doğal kısmına ve tırnaklarının şekline kadar babamıza bu kadar benzemesi çok esrarengiz. Ava da annemin karbon kopyası; aynı kalın, açık kahverengi saçlar, inanılmaz uzun kirpikler, hatta mavi gözlerinin etrafındaki gri benekler.

Bir de ben varım. Küçükken aynadaki yansıma baka ve biyolojik ebeveynlerimden hangisine benzediğimi merak ederdim. Gerçi bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Onlar beni istemedi. Öyleyse neden onlara benzemek isteyeyim ki?

Bu konuda acı çekmiyorum. Gerçekten değilim. Bazı insanların evlat edinilmeleriyle ilgili karmaşık duygular beslediğini biliyorum, ancak ben bana verilen hayat ve içine kabul edildiğim aile için gerçekten minnettarım. Beni andan itibaren bana kendilerinden biriymişim, tam anlamıyla bir Kingston'mışım gibi davrandılar.

Oliver ve ben kirli bulaşıkları annemin lavabonun önünde kollarını sıvadiğı mutfağa taşıyoruz.

"Git babamla takıl," dedim kardeşime. "Anneme burada yardım edebilirim."

"Teşekkürler, ufaklık."

O gittikten sonra annem ve ben lavaboda yan yana durup tabakları yıkıyoruz. Delta Pi hakkında soru sormak gibi bir hata yapıyor ve benim on dakika boyunca Agatha hakkında sızlanmama ve şikayet etmeme neden oluyor.

"Onun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Annem hava almaya çıktığımda bulaşık makinesine koymam için bana bir tabak uzatıyor. "Annesi yüz kat daha kötü."

"Bu beni hiç şaşırtmadı."

Agatha'nın annesi Lillian, mezun danışmanlarımızdan biri. Yönetim kurulunu "desteklemek" için orada, ama aslında aylık kontrolleri kendi işlerini halletmek için bir fırsat olarak kullanıyor.

evin her ayrıntısına burnunu sokar ve neyi yanlış yaptığımız konusunda bize ders verirdi. Bu ailede elma ağaçtan uzağa düşmemiş. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki hala aynı dalı paylaşıyorlar.

"Tanrım," diyor annem inleyerek. "Lillian eskiden parlaklık testi denen bir şey yapardı."

"Ne demek istiyorsun? Ayakkabıların için mi?"

"Saçların için."

"Ciddi misin?"

"Evet. Önemli bir akşam yemeği partisinden ya da bir etkinlikten önce, tüm kız kardeşleri yatak odamızın kapısının önünde sıraya dizer, kendisi de sıraya geçip saçlarımızı incelerdi. Işığı doğru şekilde yakalayana kadar başımızı eğmemizi ve ne kadar parlak göründüğünü değerlendirmemizi isterdi. Ve eğer parlaklık testini geçemezseniz..."

"Ne yapardı? Seni döver miydi?" Nefes nefese kaldım. "Evet, Charlotte, bizi dövdü."

"Ne?"

"Hayır! Tabii ki öyle bir şey yapmadı!" Annem gülmeye başladı. "Eğer saçlarımızı yeniden yapmamız için yeterli zaman olsaydı, buna izin verirdi. Eğer olmasaydı, etkinliğe katılmamıza izin vermezdi."

"O sıkıcı şeyleri atlamak için tek gereken bu mu? Saçınızın yüzde yüz yerine yüzde seksen parlaması mı? Agatha neden böyle olamıyor?"

Bulaşık makinesini doldurmayı bitirdikten sonra ellerimi yıkıyorum, ardından kurulamak için çiçek desenli bir bulaşık havlusuna uzanıyorum.

"Biliyorsunuz," diyorum ona, "bu toplantılara dikkatimi vermemin tek nedeni sizin için Sayın Başkan."

"Ve bunu çok takdir ediyorum."

Arkamdan geliyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. Sonra yanağıma bir öpücük konduruyor ve tezgahları silmeye gidiyor.

Bunu şimdi, keyfi yerindeyken yap, diye yalvarıyor içimden bir ses. Ona biyolojik akrabalarını bulmak istediğini söyle.

Başka bir fırsat . İkimiz de sakın ve memnunuz; şu anki gibi bir bombayı patlatmak için mükemmel bir zaman.

Yap

hadi.

Söyle

ona.

"," diyor annem, kapıya doğru ilerlerken. "Gidip kız kardeşinle Kat'in hâlâ yürüyüşe çıkmak isteyip istemediklerine bakalım."

Fırsat bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Yine korktum.

Kendimden öğrenerek, o Ava'yı bulmak için mutfaktan çıkarken ben de telefonumu kontrol ediyorum. Yeni bir eşleşme bulduğumu bildiren bir bildirim var.

Merak edip tıklıyorum ve gülünç derecede yırtık iki göğsün sahibiyle eşleştiğimi görüyorum. Sohbet başlığını açıyorum, damarlı bir penis resmi veya Hey bebeğim, bize göğüslerini göster gibi şehvetli bir cümle göreceğimi varsayıyorum.

Bunun yerine, beni bir döngüye soktular.

LARS & B:

Zaman yolculuğunun mümkün olduğuna inanıyor musunuz? Ve eğer cevabınız hayırsa, bu kadar bir yanılgı içinde olmak nasıl bir duygu?

Bir kahkaha dalgasını durdurmak için dudağımı ısırdım. Ben... bunu beklemiyordum. Aslında bir yanıt oluşturmadan önce bir dakika düşünmem gerekti.

BEN:

Bence bu mümkün ama geçmiş
değiştirebileceğinize inanmıyorum. Aksi takdirde
geçmiş
tüm zaman yolculuğu paradokslarını uzlaştırmak.
Novikov adında bir fizikçinin bu konuda bir teorisi var.

Şaşırtıcı bir şekilde, birisi hemen cevap yazmaya başladı.

LARS & B:

Kutsal Lanet olsun. Sen Biliyorum hakkında ve
Novikov öz tutarlılık ilkesi?

BEN:

Kimin yok ki? Bunun sağduyu olduğunu
düşünüyorum.

LARS & B:

Benimle evlenir misin?

BEN:

Duruma göre değişir. Şu anda kiminle konuşuyorum? Lars
ya da

B?

LARS & B:

Ben B. Lars buralarda bir yerde.

BEN:

Briar'a gidiyor musunuz?

Şu anki konumu bana muhtemelen Hastings'e geri
döndüğünü söyleyecek kadar uzakta. Eşleştiğimizde aramızda
sadece birkaç mil vardı, bu yüzden Lars'la Briar yakınlarında
yaşiyor olmaları mantıklı geliyor.

B:

Evet, ikimiz de istiyoruz. Peki ya sen?

BEN:

Aynısından.

B:

Junior? Senior?

Uygulamada yaşıım yirmi bir olarak görünüyor, yani her ikisi
de olabilirim. Bu tür uygulamalar söz konusu olduğunda her
zaman birkaç küçük beyaz yalan söylediğim için genç olduğumu
söylemeye karar verdim.

BEN:

Junior. Sen mi?

B:

İkimiz de son sınıftayız.

Yine yazıyor. Annem ve kız kardeşimin koridordaki seslerini duyuyorum.

Bir sonraki mesaj görüntülenir.

B:

Profilimizi okudun, değil mi? Sadece Lars daha sonra buraya gelip seninle sohbet etmeye başlarsa çıldırmayacağından emin olmak istiyorum.

BEN:

B:

Ve?

BEN:

Ve ne?

B:

Daha önce iki erkekle birlikte oldun mu?

Tam cevap verecektim ki Ava kafasını mutfağa uzattı.

"Geliyorsun-" Gözlerini kısarak durdu. "Neden kızarıyorsun?"

Birincisi, yarım bardaktan fazla alkol tükettiğimde ya da ikincisi, utandığımda domatese dönüşmek üzere genetik olarak lanetlendim. Öğleden sonra olduğu ve içtiğim tek şey su olduğu için, ablam doğru bir şekilde nedenini çıkarıyor.

"Bir çocukla mesajlaşıyor musun?" "Hayır," diye yalan söyledim.

"Öylesin! Bu yanaklar her şeyi ortaya çıkarıyor." İnliyor. "Oh hayır.

Sen ve Mitch tekrar birlikte misiniz?"

"Sorunun başında hayır demene bayıldım."

Ava'nın eski sevgilimin hayranı olmadığı ve hala olmadığı bir sır değil. Annemle babamın da onu sevmediğinden şüpheleniyorum. Bunu asla yüzüme söylemezlerdi ama Mitch ne zaman ailemizle vakit geçirse onları hoşnutsuz bakışlar atarken yakalardım. Genellikle aşırı yapışkan olduğunda, ilişkimizin sonuna doğru ortaya çıkan ve benim de heyecanlanmadığım bir davranıştı bu.

Ava'nın cevabı "O senin için doğru kişi değildi" oluyor.

"Buna katılmıyorum," diyorum hafifçe. "İşte bu yüzden, hayır, tekrar birlikte değiliz. Faith'le mesajlaşıyordum."

Uygulamayı kapattıktan sonra telefonumu cebime sokuyorum. Bu konuşmanın daha sonraya kalması gerekecek.

"Nasıl aldılar?"

Faith o gece kapıdan içeri girdiğim anda atılıyor. Üzerinde bir çift pijama pantolonu ve Delta Pi kapüşonlu tişörtü var, buklelerini neon sarısı bir saç bandıyla yüzünden uzaklaştırmış. Makyajdan tamamen arınmış koyu kahverengi teninde tek bir leke bile yok. Onun cildi için adam öldürürdüm.

Merdivenlere yöneldiğimde, Faith hevesli bir köpek yavrusu gibi peşimden geliyor.

"Sorun etmediler, değil mi?" diye zorluyor. "Tıpkı söylediğim gibi."

İkinci katın sahanlığında durup iç geçirdim. "Onlara söylemedim."

"Charlotte!"

"Biliyorum! Ama doğru bir an yoktu."

Yatak odama doğru yürümeye başlıyorum ama Faith peşimi bırakmıyor.

"Doğru bir ana ihtiyacın yok. Bunu fazla düşünüyorsun. Biyolojik akrabalarının izini sürmek istemeni umursamayacaklar. Mesela Ava uzun süredir kayıp olan kuzenlerini bulmak için DNA örneği gönderse, gözlerini bile kırpmazlar, değil mi?"

Anahtarı kilide ters soktuğum için yatak odamın kapısında oyalanıyoruz. Bir sonraki yönetim toplantısında her kapıya tuş takımı kilit takılması konusunu yeniden gündeme getirmek için aklıma bir not alıyorum. Agatha ve Sherise geçen sefer bu fikri veto etmişlerdi çünkü bunun evimize "cezaevi havası" vereceğini düşünmüşlerdi.

"Yaptığım şey nankörlük gibi geliyor," diye itiraf ediyorum sonunda kapıyı açtığımda. "Sanki bana verdikleri hayattan memnun değilmişim gibi. Sanki eksik bir şeyler varmış gibi."

"Eksik olan bir şey var," diyor Faith açıkça.

Yatağıma zıplayıp uzanıyor ve pelüş tavşanıma uzanıyor. Evet, Tiger'ı üniversiteye yanımda getirdim. Benimle her yere gelir.

"Nereden bilmek istiyorsun," diye devam ediyor Tiger'ın sarkık kulaklarıyla oynayarak. "Bu, ailenin harika olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Seni seviyorlar ve onlar senin ailen. Ama senin başka bir parçan daha var, geçmişinin bir parçası orada bir yerlerde yüzüyor ve onu bulman gerekiyor."

O haklı. Bu yapmam gereken bir şeydi.

Telefonum çalıyor.

Kontrol ettiğimde, telefonlarımızın bizi dinlediğine dair gerçek, tartışılmaz bir kanıtla karşılaşyorum.

"Aman Tanrım," diyorum Faith'e. "Az önce BioRoots'tan bir bildirim aldım."

Ayağa kalktı. "Ne yazıyor?" "Arama tamamlandı. Sonuçlarınızı görün."

Nefes nefese. "Sonuçlarınız var! Bu, sitenin bir ya da iki akraba bulunduğu anlamına geliyor, değil mi?"

"Sonuçlar 'sıfır eşleşme' olabilir," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

"Aç . Bakalım!"

"Tekrar giriş yapmadan önce aileme söyleyene kadar bekleyecektim."

"Hayır, bence önce sonuçlara bakmak daha iyi olur. Belki de onlara söyleyecek bir şey bile olmayacaktır."

İyi bir noktaya değindin. Yanına uzandım ve uygulamayı açtım, yüz tanıma ile oturum açtım.

Tekrar hoş geldiniz! Ekran beni selamlıyor.

Bunun altında sonuçlarınızı görün yazan bir düğme var.

"Devam et," diye teşvik ediyor Faith.

Dudağımı ısırarak düğmeye dokunuyorum. Beni DNA'mla ilişkili tüm soyağacı bağlantılarının bir listesini içeren yeni bir sayfaya getiriyor. İlk girdiye bir göz atıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Vay anasını," diye haykırır Faith.

BioRoots, kapsamlı arama motorunun nesiller öncesine uzanan bağlantıları ortaya çıkarma becerisiyle övünüyordu. Belki bir büyük büyükanne ya da büyükbaba bulmayı . Başka bir kuzenle belli belirsiz akraba olan üçüncü ya da dördüncü bir kuzen. Belki de beni yetimhanede terk eden biyolojik ebeveynlerime ulaşmamı sağlayabilecek birini.

Beklediğim son şey tam bir biyolojik kardeşti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLOTTE

Pis, kokuşmuş hain

KARDEŞİM ERTESİ ÖĞLEDEN SONRA ARADI.

Benim gerçek kardeşim.

Bekle, ama biyolojik bağımız nedeniyle yeni kardeşim "gerçek" olan değil mi?

O zaman Oliver ne oluyor? Oliver

benim için sahte bir kardeş değil!

Kendini kaybediyorsun, Charlotte!

Aman Tanrım. Gerçekten öyleyim. Dün gecedan beri bu DNA bombasına kafayı takmış durumdayım. Bu sabah uyandığımdaya yaptığım ilk şey, girişin hala orada olduğundan ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak için siteyi açmak oldu. Elbette, oradaydı. Bir biyolojik kardeş bulundu ve bulunduğu yer Amerika Birleşik Devletleri. Kore'den gelen uluslararası bir öğrenci mi? O da mı evlat edinilmiş ve burada büyümüş? Amerika'ya kendi başına mı taşınmış?

Bütün gün aklım sorularla doluydu. Ama sadece bir soru gerçekten önemli.

Ona ulaşmalı mıyım?

Dizüstü bilgisayarım açık ve parmaklarım klavyenin üzerinde, Metot'a doğru ilerlemek üzereydim ki telefonum titremeye başladı.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. Büyük ve rahat. Dönüyor da, ki babam bunu büyük bir tehlike olarak görüyor. Mobilya mağazasında bu konuda tartışmıştık, bu da döner bir sandalyenin birinin ölümüne yol açma olasılığının daha mı az yoksa daha mı fazla olduğu konusunda yoğun bir tartışmaya yol açtı. Sonra annem bu konuda bir sürü istatistik buldu, çünkü biz böyle bir aileyiz.

"Selam," diye selamlıyorum Oliver'ı.

"Ne var yok?" "Sen söyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün garip davranıyordun. Annemle babamın gözlerinden uzakta, okula dönmeni bekleyeyim dedim, böylece bana neden tuhaf davrandığını anlatabilirsin."

"Tuhaf davranmıyordum," diye itiraz ediyorum.

"Evet, öyleydin ve hâlâ berbat bir yalancısın. Neler oluyor?"

Pek bir şey yok. Dışarıda bir yerlerde benimle aynı gezegende dolaşan biyolojik bir kardeşim olduğunu keşfettim.

Kelimeleri yutuyorum. Her iki kardeşimle de yakınım ama muhtemelen olabileceğimiz kadar yakın değiliz. Beni hapisten kurtarmaları için onları aradığımda ya da bir erkek arkadaşımın ayrıldığımda ikisinin de anında yanımda olacağını biliyorum. Ama daha derin şeyler? Eski bir kemikle uğraşan bir köpek gibi bazen geceleri hala içimi kemiren güvensizlikler ve şüpheler? Oliver ya da Ava destek için başvuracağım ilk insanlar olur muydu bilmiyorum.

İkisinin de benden büyük olması pek yardımcı olmuyor. Ben on iki yaşındayken Oliver çoktan üniversiteye gitmişti, Ava ise ben on dört yaşındayken. Ergenlik gibi korkunç şeylerle dolu o yıllara tanıklık etmek zorunda kalmadılar ve sanırım tüm bunları kaçırdıkları için bana her zaman küçük bir yetişkin gibi davrandılar. Güçlü, yetenekli ve tamamen kendine güvenen.

"Her şey yolunda," diyorum ona. "Sadece okul yüzünden stresliyim. Geçen gün yüksek lisans başvurularımı gözden geçiriyordum ve üç yıl önceki giriş koşullarını kullandığımı fark ettim. Bazı programlar artık kişisel kompozisyonlar istiyor."

"İkiden fazla mı? Cornell'in yedeği olarak MIT'de karar kıldığınızı sanıyordum."

Babam MIT'ye gitti. Annem Cornell'deydi. Bu yüzden tabii ki ailem beni oraya başvurmam için zorluyor. Ve evet, Doğu Yakası'nda kalmak daha uygun olsa da, başka bir yere gitmek de gerçekten güzel olurdu. Belki birkaç yıllığına farklı bir iklimin tadını çıkarmak. New England kışları en kötüsüdür.

"Ben de birkaç yere daha başvuruyorum," diye itiraf ediyorum. "Nereye? Yale? Brown?"

Sadece evimize yakın yerleri listelemesine bayılıyorum. "Evet, ve bazı rastgele yerler."

Rastgele yerler... bilirsiniz... Sydney Üniversitesi. Melbourne Üniversitesi. Oxford. Kopenhag'da bulduğum inanılmaz bir program.

Yine de bunların hepsi uzak ihtimaller. Not ortalamam olağanüstü ama biyomedikal mühendisliği oldukça rekabetçi bir alan. Bu programlara bir sürü başvuru oluyor.

"Pekala, eğer makalelerinizi düzeltmemi isterseniz, bana haber verin. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Oh. Elbette, yapacağım.

Teşekkür ." "Elbette. Seni seviyorum, evlat."

"Seni seviyorum."

Vefasız görevime devam etmek için dizüstü bilgisayarımı açtığımda midemde suçluluk duygusu çalkalanıyor.

Ben bir hainim.

Pis, kokuşmuş bir hain.

Burada kardeşime onu sevdiğimi söylerken bir yandan da varlığından haberdar olmadığım başka bir kardeşime ulaşip ulaşmamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Aileme ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum.

Önümdeki belgeye odaklanıyorum, tanıdık şablon ve başlıkları beni bir fincan sıcak kakao gibi rahatlatıyor. Beni takıntılı yapsa da umurumda değil. Yöntem benim için işe yarıyor. Kendimi daha iyi, kararlarımda daha güvenli hissetmemi sağlıyor.

Nefes alarak sakinleşme sürecine giriyorum, kararın tüm unsurlarını parçalara ayırıyorum.

EYLEM: Biyolojik kardeşinize ulaşın.

Sırada artılar ve eksiler bölümü var. Her sütunun altına puanları girmeye başlıyorum.

ARTILARI:

Mirasımı öğrenmek

Muhtemelen yeni bir arkadaş edinmek

CONS:

Aileye ihanet Ya

kızgınlarsa?

Ya benimle bir daha konuşmazlarsa? Ya o bir pislikse?

Düşünebildiğim kadar çok artı ve eksi yazıyorum, sonra arkama yaslanıp ellerimi birbirine sürtüyorum. İşte bu noktada süreç sıradan bir artı ve eksiler listesinden Yöntem'e dönüşüyor. Charlie'nin parlama zamanı.

Bu, olumsuz sonuçları incelemeyi gerektirdiğinden, eksiler listemi kopyalayıp yeni bir bölüme yapıştırıyorum ve her birini genişletiyorum.

Amaç: Bu eylemi gerçekleştirmenin olası en kötü sonucunu belirlemek.

Yöntemi en iyi şekilde kullanmak için, "cinayet" ve "seri katilin bodrum zindanında işkence" gibi şeyleri en kötü durum listesinden çıkarma eğilimindeyim, çünkü bu sonuçlara ilişkin istatistikler her zaman gerçek bir değerlendirmeyi hak etmeyecek kadar düşüktür.

Yöntemin amacı, gerçekleşme olasılığı en yüksek olan en kötü sonucu belirlemek ve ardından bu sonuçla yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermektir.

SONUÇ #1: Ailem benimle bir daha asla konuşmayacak.

Evet, bu kulağa ruh kırıcı bir sonuç gibi geliyor. Ama ne kadar olası?

Derinlemesine değerlendirme zamanı. Bazen cevap sağduyuya dayanır. Diğer zamanlarda ise anekdotlara dayanır. Çoğu zaman, işin içinde bir araştırma düzeyi vardır. Ve beni düzenli bir takvimden daha çok heyecanlandıran bir şey varsa o da araştırmadır.

Gerçekçi olmak gerekirse, ailemin benimle bir daha asla konuşmayacağını düşünemiyorum. Erik Amca babamın kredi kartı numarasını çalmış ve Erik'in karısı onu boşayıp tüm parasını aldıktan sonra bir yıllık harcamaları toplamak için kullanmış olsa da babam hala kardeşiyle konuşuyor. Babam bunu affedebiliyorsa, her şeyi affedebilir.

Ancak elbette asla asla demeyiz, bu yüzden bahislerimi koruyorum ve bu sonuca yüzde 1 olasılık veriyorum.

Bununla yaşayabilir miyim sorusuna HAYIR yazıyorum.

Devam edelim. Olabilecek bir sonraki en kötü şey nedir?

SONUÇ #2: İlişkimiz sonsuza dek değişecek.

Yanağımın içini çiğniyorum. Burada kesinlikle güçlü bir olasılık var. Ve bu az çok doğrulayabileceğim bir şey. Sonraki bir saatimi internette, biyolojik ailelerini arayan evlat edinilmiş çocukların hikayelerini ve evlat edinen ailelerinin nasıl tepki verdiğini inceleyerek geçiriyorum. Çoğunlukla ailelerinin destekleyici olduğu görülüyor. Sonsuza kadar değişmişler, evet. Kötü mü? Belki de değil.

Olasılığa yüzde 90 veriyorum, ancak istatistikler bana bunun muhtemelen olumsuz bir değişiklik olmayacağını söylediği için bununla yaşayabilirim. Bu soruya her EVET cevabı verdiğimde, olası sonuçlar listesinden .

Her sonucu değerlendirerek devam ediyorum.

Benimle tanışabilir ve beni reddedebilir. Orta olasılık. Bununla yaşayabilir miyim? EVET.

Beni tamamen görmezden gelebilir. Yüksek ihtimal. Bununla yaşayabilir miyim? EVET.

Onunla tanışacağım ve ondan hoşlanmayacağım. Orta olasılık. Bununla yaşayabilir miyim? EVET.

Rakamları hesaplamayı bitirdiğimde Yöntem, benim için son derece yıkıcı ve akıl almaz olası en kötü sonucun, ailemin benimle bir daha asla konuşmama ihtimalinin yüzde 1 olduğunu belirledi.

Başka bir deyişle, internetin kardeşim olduğunu söylediği adama ulaşmak dünyanın sonu olmayacak.

Telefonum yatak odasının diğer tarafında olduğu için BioRoots web sitesini dizüstü bilgisayarıma yükledim ve yeni bir mesaj oluşturdum. Kaydolduğunuzda, adınızı herkese açık hale getirme seçeneğiniz var, ben de bunu yapmayı tercih ettim. Bütün amacım biyolojik akrabalarımı bulmaktı. Eğer varsa, benimle iletişim kurabilmelerini istiyorum.

Ancak bu akrabaların anonim kalma seçeneği var, bu biyolojik eşleşme de bunu seçti. Kullanıcı adı HLS315.

Bunun roket bilimi olmadığına karar vermeden önce ne yazacağımı düşünmek için birkaç dakika ayırdım. Kısa ve basit olsun. Mesajımı oluştururken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Merhaba,

Eminim siz de benimle aynı bildirimi almışsınızdır. Ve eğer almadıysan... görünüşe göre ben senin biyolojik kardeşinim. Sürpriz!

Bunun garip olduğunu biliyorum. Ve biraz sinir bozucu. Ve sana hiçbir şekilde baskı yapmıyorum. Sadece burada olduğumu ve ister telefonda ister sadece mesajlaşarak ya da bir noktada yüz yüze görüşmek isterseniz sohbet etmeye tamamen istekli olduğumu bilmenizi istedim. Boston dışındayım ve Briar Üniversitesi'ne gidiyorum. Hangi eyalette olduğunuzdan emin değilim (konumunuz sadece ABD diyor), ancak tanışmak veya konuşmak isterseniz, lütfen bana ulaşın.

Saygılarımla,
a,
Charlotte

BEŞİNCİ BÖLÜM

WILL

Hayatın nasıl can sıkıcı olduğunu
sordunuz.
İşte .

BABAM HER ODADAKİ EN ÖNEMLİ KİŞİNİN KENDİSİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜR.

Pazartesi öğleden sonra Della's Diner'da muhtemelen öyledir. Kırmızı vinil kabinlerden herhangi birini işgal eden başka bir ABD kongre üyesi görmediğim kesin. Sorun şu ki, bu kongre üyesi çoğundan daha kendini beğenmiş, bu da çok şey ifade ediyor, çünkü kendisiyle takıntılı olmayan bir politikacıyla hiç tanışmadım.

Yine de babam tamamen kendine özgü bir sınıfta yer alıyor. Karşılaştığı çoğu insandan daha başarılı olması ona göğsünü kabartıp herkesi aşağılama hakkını vermez. Ya da daha kötüsü, onları yok sayma. Varlıklarını, fikirlerini. Hayatım boyunca babam tarafından reddedildim. Tatil için eve geldiğimde bu kelimeleri gerçekten kullanır. Gözlüklerinin altından başını kaldırır ve "Kovuldun William" der.

Bana William diyen tek kişi o. Ve sanırım bunun tek nedeni kendi adını ağızından hoşlanması. Evet, ben bir çömezim. William Larsen II. Daha kötüsü de olabilirdi. En azından Bill demiyor. O zaman bana sürekli Bill derdi.

Kongre toplantı halinde, bu yüzden babamın üniversitede okuyan oğlunu ziyaret etmek için Washington'dan Massachusetts'e uçuşu bana bunun onun için önemli olduğunu söylüyor. Bu dünyada geçirdiğim yirmi bir yılda öğrendiğim şey, babam ve benim önemli gördüğümüz konularda nadiren hemfikir olduğumuzdur.

Garson kız kahvelerimizi getirdiğinde "Teşekkür ederim," diyor.

Ben yemek sipariş ettim ama o etmedi. Yemeğim gelmeden gitmiş olacak ve ben de yalnız yemek zorunda kalacağım. Ki bu muhtemelen tercih edilir.

Garsona, seçim kampanyasında her zaman kullandığı sahte gülümsemesini takınıyor. Küçük insanlar için sakladığı gülümseme.

"Size biraz şeker ikram edebilir miyim, genç bayan?"

Bu garson ellisine merdiven dayamış ve buna kanmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Çoğu kadın, adamın kendisine böyle hitap etmesini çocukça bulur. Ama adamın içgüdüleri yerinde. İnsanları çok iyi okuyabiliyor ve onlara her zaman tam olarak duymak istediklerini söylüyor.

Bu on dört yaşında bir kız gibi kızarıyor ve elini ağırbaşlı bir şekilde sallıyor. "Oh, sus."

O uzaklaşırken gözlerini devirmemeye çalışıyorum.

"Derslerin nasıl?" Babam soruyor.

"Tamam."

"Alessia bana programını gönderdi. Tavsiye ettiğim gibi Etik dersine kaydolmadığını fark ."

Evet, çünkü bu benim programım, senin değil.

Cevabımı geri alıyorum. Ve kesinlikle ona Etik ders programının oldukça ilginç görüldüğünü itiraf etme tatminini yaşatmayacağım. Babamın istediğinin tam tersini yapmak benim için bir tür diz çöküşü. Ama en azından bu durumda, bana geri tepmedi - onun yerine seçtiğim ders de aynı derecede ilginçti.

"Neden biyoloji dersi aldın ki?" Babam zorluyor. "Bu bir mühendislik laboratuvarı."

"Ama neden? Burada bir mantık göremiyorum. Bunu konuşmuştuk."

Hayır. Bundan bahsetmişti. Hayatımı planlamayı seviyor. Her yeni dönem başladığında, programımın bir kopyasını asistanına e-posta ile göndermek zorundayım, asistanı da bunu ona göstererek uygun görüp görmediğine karar veriyor.

Ben bir siyaset bilimi uzmanıyım. Tabii ki beni beş yaşımdan beri siyasete hazırlayan babam tarafından zorlandım. Başkanlık hanedanı olacağımızı düşünüyor. Baba ve oğul. Bu pek olası değil, çünkü birincisi, seçmenlerin bir gün onun yalaka kışını Beyaz Saray'a seçmesini gerektirir ve çoğunun onun sahte saçmalıklarını görebileceğini düşünmek istiyorum. İkincisi, bunu benim istemem gerekirdi ve ben istemiyorum. Politikacı olmaya hiç niyetim yok.

Yine de son senemdeyim ve geleceğin nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Bazen siyasetin perde arkasında bir şeyler yapabileceğimi düşünüyorum. Kampanya yönetimi belki. Bir adayı, gerçek bir adayı göreve getirmek. Babam ve müttefiklerinin talihsiz kitlelere satmayı sevdiği sahte vaatler yerine gerçek bir değişim yaratabilecek birini.

"William," diyor.

"Pardon, ne dedin?"

"Bilim insanı olmak istemediğini söylüyorum. Neden zamanını mikroskoplara bakarak ve slaytları inceleyerek harcıyorsun?"

"Çünkü ilginç buluyorum. Üniversitenin amacı bu değil mi? İlginç olduğunu düşündüğün şeyler hakkında bilgi edinmek?"

"Dil," diyor.

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Kelsey nasıl?"

Kelsey benim üvey annem. Ben dört yaşındayken evlenmişler, yani teknik olarak, tanıdığım tek anne o. Ondan öncesini hatırlamıyorum. Babam annemin fotoğraflarını şöminenin üzerinde tutuyor, böylece röportajlar için fotoğraf çektiğimizde, duyguları olduğunu gösteriyor. İlk karısını umutsuzca sevdiğini. Sevdiğine eminim.

Gerçi büyükbabama göre onlarınki aşka dayalı bir evlilikten ziyade faydalı bir evlilikmiş. Annem başka bir siyasi hanedandan ve iyi bir paradan geliyordu. Servetlerini birleştirmişler.

Kelsey'nin serveti yok ama bağlantıları var. Tanıştıklarında hukuk öğrencisiydi ve şimdi başkentte ceza hukuku alanında çalışıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, üvey annemi seviyorum. Havalı biri. Sıcak.

Babamda ne buluyor, asla bilemeyeceğim.

"Şükran Günü'nde evde olacağın için çok heyecanlı," diyor. "Bütün kuzenlerin de geliyor. Bu mükemmel bir şey. Bir süredir tüm klanın güzel bir fotoğrafını çekmemiştik."

Şükran Günü'nü büyüdü ve unutulmaz kılmak için fotoğraf çektirmek gibisi yoktur.

Kahvemden bir yudum aldım. "Ne halt istiyorsun?" diye ağızımdan kaçırabilirdim. Ama babam sorgulanmayı sevmez. Güç koltuğunda oturmayı sever. Eğer ona sorsaydım, beni oyalardı. Beni nasıl görmek istediğine dair bir nutuk çeker ve sonra da burada olmasının asıl sebebine ulaşmak için daha dolambaçlı bir yol izler. Bu yüzden en iyisi gizli bir amacı olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmak. O zaman daha çabuk ortaya çıkar.

"Seni görmek istememin nedenlerinden biri-" diye başlıyor.

Gördün mü? Bekle, teslim edecek.

"-Bu UCS karmaşası hakkında kafanı karıştırmak için." "Ne olmuş ona? Orası benim okulum değil."

"Hayır, ama bu senin sporun."

"Bu da ne demek oluyor? Bir grup hokey oyuncusu iddiaya göre birini ölüme sürüklüyor, yani bu benim de suçlu olduğum anlamına mı geliyor?"

"Sesini alçalt."

Gözlerimi deviriyorum. "İnandığınızın aksine, kimse bizi dinlemiyor ya da bu konuşmayı kaydetmiyor. Hastings'te kimsenin umurunda değil. Ve Briar Hockey'in UCS ile hiçbir ilgisi yok."

"Hayır. Ama bu, bir NCAA hokey takımının kural dışı davranışları nedeniyle kötü bir şöhrete sahip olduğu ilk sefer değil."

"Koç Jensen ile tanıştınız mı? O adam sıkı bir gemi işletiyor. Briar oyuncuları geçmez." "Mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var?"

Sinirlenmeye başlıyorum. Neden oğluyla keyifli bir ziyaret yapmak isteyen normal bir baba olamıyor? Bu hafta sonu maçımın nasıl geçtiğini, sezon sonrasına kalabileceğimizi düşünüp düşünmediğimi, biriyle çıkıp çıkmadığımı soran bir baba.

Yüz ifademi fark ediyor ve gözle görülür bir şekilde dişlerini sıkarken dudakları geriliyor. "William. Hiç kimse bir ada değildir."

Şimdi de bana ezbere cümleler mi kuruyor? William Larsen Senior ile Derin Düşünceler?

"Sen neden ?" Homurdanıyorum.

"Bu, sadece benim yaptıklarımın bana yansımadığı anlamına geliyor. Oğlumun yaptıkları da bana yansıyor. Oğlum hokey oynuyor. Ve oğlum üniversiteye gidiyor. Bir boşlukta, bu zararsız olabilir. Ancak şu anda bir üniversite hokey programı, bir çocuğun çatıdan düşmesiyle sonuçlanan bir taciz skandalına karışmış durumda. Ve doğal olarak, DC'deki akbabaların şimdi soruları var. İlk ve en önemlisi: Kongre Üyesi, oğlunuz bu konuda ne düşünüyor?"

"Benim ne düşündüğüm neden umurlarında olsun ki?" "Çünkü beni önemsiyorlar."

Ben, ben, ben, ben, ben. İşin özü hep bu, değil mi?

"Yani hokey oynadığım için bunun sana kötü yansıtacağını mı düşünüyorsun? Hadi ama baba. Kimsenin umurunda değil."

"Şu anda neden hırçınlaştığınızı gerçekten anlamıyorum. Sacramento programını kınama konusunda aynı fikirde olduğumuzu düşünebiliriz."

"İhtiyacın olan bu mu? Cidden, sadede gel. Bunu kınayan bir açıklama yapmamı mı istiyorsunuz? Çünkü elbette yapacağım. Kınayacağım."

Alaycılığım karşı başını sallıyor. "Bu sadece sözde bir hizmet. Ve bu siyasi iklimde, sözde hizmetten daha fazlasını göstermemiz gerekiyor, bu nedenle..."

Midem bulanıyor.

"Capitol Dergisi'nin sizin hakkınızda bir yazı yazmasını ayarladım."

"Hayır," diyorum hemen.

"William. Capitol ile bir röportaja hayır diyemezsin."

Garson kız hamburgerim ve patates kızartmamla dönmek için o anı seçti. Şaka yapıyor. İştahım dinozorların yolundan gitti.

Tabağı yere bıraktığında, babam kazanan gülümsemesini gösterip ona teşekkür ediyor, ama o gider gitmez kaşları yeniden çatılıyor. Benimki hiç gitmedi.

"Hakkımda bir profil yazılmasını istemiyorum," diyorum kısık bir sesle.

"Şey, zaten onaylandı, yani..." Omuz silkiyor. "Ya bu konuda yakınırsınız ya da bir milletvekilinin oğlunun davranması gerektiği gibi davranır ve gazeteciyle konuşursunuz."

Dişlerimi sıkıyorum.

"Ekibinizi takip etmesi için bir kamera ekibi de ayarladım," diyor babam kahvesini karıştırırken.

"Özür dilerim, ne? Kamera ekibi mi? Bunun yazılı bir profil olduğunu söylemişsiniz."

Kupasının kenarından bana bakıyor, politikacı yüzü her zaman takındığı o sinir bozucu sakın ifadeye bürünmüş.

"İkisi de. Capitol gazetecisiyle birkaç görüşme yapacaksınız- Alessia sizin için her şeyi ayarlayacak, o yüzden endişelenmeyin. Her şey halledildi. Ama dergi kısa bir bölüm hazırlamak için Capitol TV ile ortaklık yapıyor. Önümüzdeki birkaç maçınızın görüntülerini çekecekler ve bazı takım arkadaşlarınızla röportajlar yapacaklar."

"Kesinlikle hayır."

"William." Sesi sertti. Sabırsız. "Bu şeffaflığı sağlamak, ekibinizin temiz ve dürüst olduğunu göstermekle ilgili."

"Biz temiziz," diye çıkışıyorum, hayal kırıklığının kabardığını hissederek. "Ve olursa olsun, temizlik seviyesini belirlemek senin işin değil."

Briar Erkek Hokey Programından şeffaflık. Bir şey kanıtlamak için alanımızı işgal eden bir kamera ekibine ihtiyacımız yok."

"Görünüş önemlidir, evlat. Bu röportaj halka saklayacak bir şey olmadığını gösterecek."

"Saklayacak bir şeyin olmadığını gösterecek demek istiyorsun," diye mırıldanıyorum, sesimdeki acıyı tutamıyorum.

" etme. En iyisi bu."

"Kimin için en iyisi, baba? Kesinlikle benim takımım için değil. Biz senin siyasi imajın için bir yan gösteri değiliz."

İç çekiyor, sabrının tükenmekte olduğunu tanıdık bir işareti. "Bunun sizin ya da takım arkadaşlarınız için ideal olmadığını farkındayım. Ama bu sadece hokeyle ilgili değil. Ailemizin itibarını korumakla ilgili. Tek bir kötü haberle ortalık karışır. Bu şekilde olası sorunların önüne geçmiş oluruz."

"Her zaman bir şeylerin gerçekte nasıl olduğundan çok nasıl görüldüğüne önem veriyorsunuz."

"Bu adil değil. Seni önemsiyorum ve ailemizin adını önemsiyorum. Bazen bu zor kararlar almak anlamına gelir."

"Ve bazen bu, önemsedığınızı iddia ettiğiniz insanları mahvedecek kararlar almak anlamına gelir."

Hiç irkilmiyor, sadece o delici gözleriyle bana bakıyor. "Sen gençsin. Bir gün kamuoyu algısını yönetmenin önemini anlayacaksın."

Kollarımı kavuşturarak kulübede arkama yaslandım. "Koç bunu asla kabul etmeyecek."

"Çoktan ."

"Koç Jensen'la konuştun mu?" Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki mineyi çatlatacağımdan korkuyorum.

"Evet. Önümüzdeki birkaç maçınız için ekibin soyunma odasına girmesine ve kolej hokeyi hakkında birkaç kısa röportaj vermesine izin vermeyi kabul etti. Bunun programa daha fazla tanınırlık getireceğini düşünüyor."

Saçmalık. Jensen bunu kabul etmedi. Eminim babam önce dekana gitmiştir.

"Dekan Allen da bu işin içinde." diyerek bu kuşkuyu doğruluyor. Briar'ın başarılarını vurgulamak ve sergilemek için her şeyi yapar." Bana sert bir bakış attı. "Şimdi sevgili garsonumuz bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamadan önce yemeğinizi yiyin."

Sahte bir gülümseme sunuyorum ve ağzıma bir patates kızartması atıyorum. Başını sallıyor. "Al bakalım."

Öğleden sonra birkaç saat sonra başlayacak bir dersim var, bu yüzden genellikle önce eve gidip biraz kestirirdim. Bugün doğrudan kampüse gitmeye karar verdim ve Graham Center'a yöneldim. Arenanın adaşı, tesisin iyileştirilmesi için Briar'a tonla para bağışladı. Yepyeni bir spor salonu ve antrenman merkezi, sıcak ve soğuk küvet odaları, iki pist, medya odalarından oluşan koca bir koridor gibi devasa iyileştirmelerden bahsediyoruz. Muhtemelen tüm ülkedeki en iyi hokey tesisi.

Koçların ofisine doğru ilerliyorum, Jensen'ın kapısına ulaştığımda bir adam da dışarı çıkıyor. Kırklı yaşlarının başında gibi görünüyor, saçları kahverengiden çok gri ve mavi gözleri bana baktığında beni bir kez daha süzüyor.

"Seni tanıyor gibiyim," diye suçluyor adam.

Göz kırpıyorum. "Oh. Belki? Emin değilim."

"Hudson adında bir çocuk tanıyor musun? Fitzgerald mı?" "Hayır..."

"Evet, sanırım yapmazdın." Şimdi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Birinci sınıf öğrencisine benzemiyorsun. Hudson birinci sınıf öğrencisi."

"Briar'da mı?"

"Hayır, UConn'a gidiyor."

O zaman onu neden tanıyayım? Bağırmak istiyorum.

Tüm bu alışveriş kafa karıştırıcı ve rahatsız edici, bu yüzden aceleyle "Neyse, gitmem gerek" diyerek Koç'un kapısına doğru ilerliyorum.

Kaçmaya çalışıyorum, daha kapıyı açarken kapıyı çalıyorum. Koç masasında oturmuş, bana bakıyordu.

Giriş. "Koç, hey."

"Ne oldu, Larsen?"

"Babamla konuşmuşsun," diye cevap veriyorum düz bir tonda, çünkü bu sabah antrenmanda bu konudan hiç bahsetmemişti.

Başını sallıyor. "İçeri gel."

Kapıyı kapattıktan sonra masasının önündeki rahatsız sandalyeye oturuyorum. Koç'un rahat ziyaretçi sandalyeleri sunmasına imkân yok. Adam ziyaretçi istemiyor. Onunla ilgili her şey, saçma sapan kesiminden sürekli kaşlarını çatmasına kadar, benden uzak dur diye bağıyor.

Sandalyeye yığıldım. "Özür dilerim, Koç. Bunu yapacağını bilmiyordum. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi." Jensen'a başımı salladım. "Neden kabul ettin ki?"

"Dekan bana fazla seçenek bırakmadı. Ayrıca, daha büyük baş belalarıyla uğraştım ve iyi adamlarla temiz bir program yürütüyorum. Saklayacak bir şeyimiz yok."

"Biliyorum, ama bu sinir bozucu."

"Hayatta sinir bozucu olmayan çok az var, evlat."

Bakışlarım masasının arkasındaki raflarda duran ve hepsinde ailesinin gülümseyen üyelerinin yer aldığı fotoğraflara kayıyor. Jensen da bazılarında gülümsüyor ki bu açıkçası şok edici.

Çerçevelere doğru başımı sallayarak "Bilmiyorum," diyorum. "Hayatın oldukça iyi görünüyor."

Aslında oldukça iyi. İki kızı var. torunu. Altmışlı yaşlarında bile hâlâ çok seksi olan bir karısı. "İnanın bana, beni de kızdırıyorlar.

Kızım Taylor torunuma onuncu yaş günü için tek boynuzlu at partisi düzenliyor. Morgan ısrar etti." Kaşlarını çatıyor. "Herkesin boynuz takmak için."

Bir kahkaha atıyorum. "Merak etme. Bence tek boynuzlu at boynuzunu sallayabilirsin," diyorum yardımsever bir şekilde.

Bana ters ters bakıyor. "Ve sonra bu sinir bozucu köpek yığınının ek olarak, torunum gelecek yıl Briar'a gelmeye karar verdi."

Bu da kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Connelly mi demek istiyorsun?"

Aj Connelly lisede hakkında en çok konuşulan oyuncularından biri. Bu çocuk üniversitede dört yıl boyunca egosunu okşayacak. Briar ona sahip olduğu için şanslı.

"NHL'in ona yağ çekmeye çalıştığını duydum. Doğrudan profesyonellere gitmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Damadım onu kurtların önüne atmadan önce bir diploma almasını ve NCAA'in onu geliştirmesini istiyor."

Jensen'in bunu bu kadar rahat söylemesine bayılıyorum. Söz konusu damat Jake Connelly. Tam anlamıyla yaşayan bir efsane. Edmonton'a birden fazla Stanley Kupası kazandırdı.

"Kafam karıştı. Aj'nin buraya gelmesini istemiyor musun?"

"Ona sahip olmayı çok isterim. Bu çocuk babasının hiç olmadığı kadar hızlı."

Vay anasını. Bu çok şey ifade ediyor. Jake Connelly'nin lakabı eskiden "Patenli Yıldırım"dı.

"Hâlâ sinir bozucu kısmını anlamıyorum."

"Benim lanet damadım!" Jensen homurdanıyor. "Kızımdan da hiç bahsetmeyeyim. Bu ikisi bütün zaman boyunca arka koltukta koçluk yapacaklar."

Kıs kıs gülüyorum. "Yani, sahip olunacak daha kötü sorunlar var."

"Evet," diyor isteksizce de olsa. "Ama hayatın nasıl can sıkıcı olduğunu sordun. İşte böyle."

"Dürüst olmak gerekirse, Koç..." Omuzlarım bir kez daha yenilgiyle çöktü. "Sanırım oğlunun mahremiyetinden çok kendi imajını önemseyen egomanyak bir baba yerine senin sorunlarını tercih ederim."

ALTINCI BÖLÜM

B:

Daha önce iki erkekle birlikte oldun mu?

CHARLIE:

Hayır.

B:

Bakire, ha?

CHARLIE:

Pek sayılmaz.

B:

Üçlü bir bakire o zaman.

CHARLIE:

Evet.

B:

İki erkekle birlikte olma fikri hoşuna gidiyor mu?

CHARLIE:

Dürüst olmak gerekirse, bunun mekaniği beni .

B:

Ha! Nasıl yani?

CHARLIE:

Çok fazla hareketli parça var. Yine de çoklu görevlerde çok iyiyim, bu yüzden muhtemelen bu işte iyi olabileceğimi düşünüyorum. Bunu özgeçmişime koymalıyım. Yetenekler: Üçlü ilişkilerde iyiyim.

B:

"Yeterli at alarak bir dick itibaren arkasında ve bir diğeri de ağızda."

CHARLIE:

Aman Tanrım, bunu söylediğine inanamıyorum.

B:

Ne? Klasik üçlü pozunu. Bir zimba.

CHARLIE:

Oh, üçlü zimbalar var, ha?

B:

Oh, evet. Buna şişte kızartma deniyor.

CHARLIE:

Aman Tanrım.

B:

Şu an yüzün kızarıyor gibi hissediyorum.

CHARLIE:

Hayır.

B:

Yalan mı söylüyorsun?

CHARLIE:

Evet.

Yani bu hesabı sadece sen ve arkadaşın sevişmenize
izin verecek istekli kızlar bulabilesiniz diye mi ?
aynı anda mı?

B:

Bu şekilde ifade edince kulağa çok adice geliyor. Ama dürüst olmak gerekirse, evet, biriyle önceden konuşmak ve buluşmaya karar vermeden önce kafasının nerede olduğunu öğrenmek için iyi bir yol gibi görünüyordu.

B:

Şimdiye kadar sadece sohbet ettik, çoğu da bir yere varmadı. Bu uygulamadan hiç kimseyle tanışmadık. Siz tanıştınız mı?

CHARLIE:

İki kez. İlk sefer harikaydı. Resimlerindeki gibiydi. Kimya oradaydı. İkincisinde tam bir felaket.

B:

Şimdi detaylandırmak zorundasın. Ne oldu? Mikropenis mi? Göt gibi mi kokuyordu?

CHARLIE:

Kıç kelimesini kullanman komik.

B:

Kıçına sokmak istedi ve tatlı Charlie bu düşünce karşısında dehşete mi düştü?

CHARLIE:

Hayır, kıçına sokmamı istedi. Ki, iyi, herkes kendi zevkine göre. Herkesin sapkınlıklarını destekliyorum. Yani, ben burada bir adamla konuşuyorum

Arkadaşıyla üçlü seks yapıyormuş. Ama bu bana hiç çekici . İçine giren ben olmak istemiyorum.

B:

O zaman şanslısın! İçine girmekten mutluluk duyarım.

CHARLIE:

Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgın konuşma.

B:

Burada yaşadıklarımın çok daha eğlenceli olduğu kesin.

B:

Bu arada, bu sohbetle söylediğiniz her şeyi Lars da okuyacak.

CHARLIE:

Oh, öyle mi?

B:

Evet. Bu onun da profili.

CHARLIE:

Bana yaşadığınız en ateşli cinsel ilişkiyi anlatın beraberdik.

B:

Üzgünüm, bebeğim. Biz öpüşmeyiz ve söylemeyiz.

CHARLIE:

Güzel. Sanırım buna saygı duyuyorum.

B:

Ama sana ne yapmak istediğimi söyleyebilirim. Zaten seninle ilgili bir fantezim var.

CHARLIE:

Dinliyorum.

B:

İkinci fotoğrafında giydiğin külotla ilgili.

CHARLIE:

Dur bakalım. Hangileri olduğunu bile hatırlamıyorum.
vardır. Bir bakayım.

CHARLIE:

Mor. Mor sever misin?

B:

Mor değil, fiyonk. Lars bir kadında fiyonkları ne kadar sevdiğimi doğrulayabilir. Çok masum görünüyorlar.

CHARLIE:

Birinin bakire fantezisi var.

B:

Olabilir.

CHARLIE:

Tamam, alay etmeyi bırak. Bana fantezini anlat.

B:

Duştan yeni çıkmıştım ki Lars beni odasına çağırdı. Bana bir hediyesi olduğunu söyledi. Kapıya yaklaşıyorum ve seni odanın ortasında, Lars'ı da arkada görüyorum. İçeri girmeye başladım ama beni durdurdu. Önce hediyemin paketini açması gerektiğini söyledi. Ben de orada durdum ve seni soymaya başlamasını izledim. Eteğinin fermuarını açıyor. O

üstünü çıkarır. Sütyenini çıkarıyor. Külot hariç her şeyi çıkarıyor. O kadar sertleştim ki artık canım yanıyor ama yine de yaklaşmama izin vermiyor. Tekrar arkana geçiyor, göğüslerini avuçlamak için kollarını sana doluyor. Sonra parmakları o lanet olası yaya ulaşana kadar ellerini vücudunda gezdiriyor. Onunla oynuyor, seni bana sunarken kendinden çok memnun görünüyor. Bana bakıyorsun, ne yapacağımı görmek için bekliyorsun.

CHARLIE:

Peki bundan sonra ne yapacaksın?

YEDİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Daha çok bir Yunan trajedisi gibi

İKLİM POLİTİKASI SEÇMENLERİM ARASINDA HOKEYCİ BİR ADAM VAR

Çekici biri ama aslında sadece iğrenç ve kendini beğenmiş biri. Adı Beckett. Tabii ki Beckett.

Ve evrenin çarpık bir mizah anlayışı olduğu için, sosyal bilimler binasına her zaman aynı anda varıyoruz. Yemin ederim beni takip ediyor. İyi. Muhtemelen etmiyordur. Muhtemelen o da benim gibi her salı sabahı on dakika erken gelmeyi seviyordur. Programımla zehirli bir ilişki içinde olmasaydım, kendi alışkanlıklarımı ayarlar ve on beş dakika erken ya da beş dakika geç gelirdim. Ama ben on dakika erken gelen bir kızım ve hiçbir hokey oyuncusu beni prensiplerimden ödün vermeye zorlayamaz.

Yine de sabahın en sevmediğim kısmı onunla aynı anda kireçtaşı basamaklara ulaşmak. Sarı saçları, şeytani gri gözleri ve her zaman kot pantolon ve siyah-gümüş hokey ceketıyla kaplı geniş çerçevesiyle adam hak ettiğinden daha yakışıklı.

Bana her zaman gamzeli bir gülücük atıyor ve sonra, her seferinde, ne zaman yanına gitsem, beni-

"Günaydın, ."

Çünkü bir gün, lanet olası bir seferinde, şekerli puf yedim.

Ve o zamandan beri bir tane bile yemedim! Öğrenci merkezindeki pastanenin sömestr başında reklamını yaptığı yeni bir hamur işiydi. Üzerinde beyaz şeker granülleriyle parıldayan büyük boy bir hamur topunun resmi olan bu tabelaların yanından geçip duruyordum. Çok lezzetli görünüyordu ama aynı zamanda da dehşet vericiydi çünkü beyzbol topu büyüklüğünde bir hamur ve şeker küresiydi ve bunun neden var olduğunu bilmem gerekiyordu. İçeri girdim ve bir tane aldım. Lanet bir puf şeker aldım. Onu yanımda bu binaya getirdim ve bu basamaklara doğru yürüdüm ve tam Bay Hockey yukarı çıkarken onu ısırdım. Merhaba dediğinde bana gülmemek için ne kadar çabaladığını görebiliyordum, bir yandan da tüm yüzümün şekerle kaplı olduğunu hissediyordum.

Sırıtişında beni rahatsız eden bir şey vardı, ben de savunmaya geçerek "Bu bir şekerleme, tamam mı?" dedim.

Ve bugüne kadar ondan nefret ettim.

"Karbon fiyatlandırma ödevini bitirdin mi?" diye soruyor, saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi mükemmel bir şekilde dağılmış.

"Evet." İpucunu anlamasını umarak basamakları tırmanıyorum ama o da benim hızıma uyuyor.

"Benimkini gece yarısından beş dakika sonra gönderdim. Sence hala sayar mı?"

Çok endişeli görünmüyor. Ben de onun için endişelenmiyorum. Profesörümüz bu adama sırlıslıkla aşık. Ne zaman kürsüye çıksa onunla göz göze geliyor.

"Son dakikada bir şeyler göndermemelisin," diyorum ona. "Bu kırman gereken bir alışkanlık." Ve ben büyük bir ikiyüzlüyüm, çünkü kendi ödevimi 23:56'da teslim ettim.

Ama o bunu bilmiyor.

"Herkes senin kadar çalışkan ve dakik değil, şekerim."

"Çaba gösterirlerse olabilirler, Buz Çocuk."

Sugar Puff'ın beni rahatsız ettiği kadar onu da rahatsız edecek bir lakap bulmak için çok zaman harcadım ve bir sonraki karşılaşmamızda bunu ilk kez söylemeyi bekledim. Belirgin bir Avustralya aksanı var, bu yüzden bir süre Avustralya kuyusuna dalıyordum. Ona Dingo dedim. Vay canına. Bay Taşra'yı denedim. Hiç şaşırmadım. Şimdi hokey terminolojisine geçtim.

Ice Boy oldukça sönük. Bunu kabul ediyorum. Hâlâ üzerinde çalışıyorum.

"Kulağa bir süper kahraman gibi geliyor," diyor üzerinde düşünerek. "Buz Çocuk. Ben ilgileniyorum."

"Başka bir şey düşüneceğim," diye homurdanıyorum.

Konferans salonuna yaklaştığımızda telefonu elinde titriyor. Ekranı kontrol ediyor, sonra kapıdan uzaklaşıyor. "İçeride görüşürüz."

Ha. Keşke. Odada oturma düzeni alfabetik sıraya göre belirlenmiş, bu da beni rahatlatıyor çünkü Agatha ya da kız kardeşlik birliğimizden Ciara ile oturmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Onlar B soyadlarıyla ön sıradalar. Bir K olarak odanın ortasında, Nikki Kepler adında kızıl saçlı bir kızın yanındayım.

Sıramıza doğru ilerliyordum ki bir erkek sesi "Hey, Char." dedi.

İsteksizliğimi gizliyorum ve Mitch'i selamlamak için duruyorum. Bu dönem seçebileceğim onca seçmeli ders varken, bir şekilde Ice Boy, Agatha ve eski erkek arkadaşımınla aynı sınıfa düştüm. Kötü bir şakanın kurgusu gibi.

"Selam," diye cevap veriyorum, gülümsemeye zorlayarak.

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve her ne kadar rahat görünmeye çalıştığından şüphelense de, duruşu kavgacı gibi geliyor.

Geçtiğimiz sekiz ay boyunca onunla konuşmamak için elimden geleni yaptım. Aramızdaki şeyler iyi bitmedi, bu da Mitch ile her karşılaşmamızı garip ve çoğu zaman düşmanca hale getiriyor.

Bu sabah da durum farklı değil.

Koyu renk gözleri beni değerlendirirken ayaklarımı kaydırıyorum. Birlikte olduğumuzdan beri çok kilo vermişti ve tam olarak

Eskiden etli butluydu, şimdi hastalıklı Viktorya dönemi prensi gibi davranıyor. O zamanlar sürekli yakalandıkları hastalık neydi? O... veremdi! Doğru ya. Mitch'te var gibi görünüyor.

"Charlotte?" Sesi sinirli geliyor. "Nasıl ."

Düşüncelerimden sıyrılmak için göz kırpmıyorum. "Ah, özür dilerim. Ben harikayım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Öyle mi?" O İpuçları onun Kafa, a sırtlamak şekillendiriyor. "Sonunda kapsamlı araştırmanızı bitirdiniz mi?"

Şaşkınlık kaşlarımı çatıyor. "Ha?"

"Kontrol edilemeyen ihtiyaçlarını karşılayabilecek o büyü aleti bulmak için."

Benim ağız düşüyor Açık. I sallama benim Kafa, Öfke ve inançsızlık içimde savaşıyordu. "Siktir git, Mitch."

"Tanrım, sakın ol. Sadece şaka yapıyordum." Ben uzaklaşmaya çalışırken kolunu uzattı.

"Hiç komik değilsin. Ve bana dokunma."

Elini silkip koltuğuma doğru ilerliyorum ve kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes alıyorum. İşte bu yüzden ayrıldıktan sonra numarasını engelledim. Küçümseyici yorumları ve onun kırılan egosunu incitmek istemediğimi kabullenememesi yüzünden. Bazen Mitch'in itaatkâr olacağını düşündüğü için özellikle Asyalı bir kızla çıkmak istediğini merak ediyorum. Onunla tartışmamdan ya da kendimi savunmamdan hiç hoşlanmazdı ve Tanrı korusun yüksek cinsel dürtülerim vardı. Sekse sadece havasında olduğu zaman izin .

Kişilere tam olarak uymadığımı fark ettiğinde küçük beyin balonu gerçekten patlamış olmalı.

"Selam," diye selamlıyorum Nikki'yi, yanına oturuyorum. Başını telefonundan kaldırdı.

"Selam."

Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkarıp eşyalarımı düzenledikten sonra kendi telefonumu çıkarıp bu sabah yüzüncü kez kontrol ediyorum.

BioRoots uygulamasının yüklenmesini beklerken kalbim hızla çarpıyor. Pazar günü HLS315'e bir mesaj gönderdim ve onun mesajı okuduğunu biliyorum.

Çünkü köşede açıldığını gösteren küçük yeşil bir onay işareti var. Bugün cevap verecek. Bugün salı. Belli ki mesajımı bekletmek için birkaç güne ihtiyaı vardı ve şimdi-

Sıfır mesaj.

Hayal kırıklığı boğazımda düğümleniyor. Lanet olsun. Neden cevap vermiyor?

Beynim olayları yeniden çerçevelemek için çabalıyor. Bugün sadece Salı. Bazı insanlar yepyeni bir kız kardeşi hayatlarına davet etmek için birkaç günden fazlasına ihtiyaç duyar.

Yarın kesinlikle cevap verecektir.

Dizüstü bilgisayarımı açmış, ders için notlarımı hazırlıyordum ki, ortamdaki bir huzursuzluk -diğer adıyla koltuk arkadaşımın hülyalı i çekişi- başımı ekrandan kaldırmama neden oldu. Göz ucuyla Ice Boy'u gördüm.

Nikki neredeyse sandalyesine gömülürken o koridorda salına salına yürüyor.

"Aman . Yunan tanrısı gibi bir şey." Gözlerimi deviriyorum. "Daha çok bir Yunan trajedisi gibi."

Sanki bir işaretmiş gibi, Bay Kendi İyiliği İçin Fazla Ateşli iki sıra altımızdaki koltuğuna uzanıyor ve ceketinin fermuarını açmak için duruyor. Sanki şapkasından bir tavşan çıkarmak üzere olan bir sihirbaz gibi bir rutini var. Ama tavşan yerine, ceketini silkerken iyice belirginleşmiş bir kolunu ortaya çıkartıyor. Yemin ederim Nikki aşk filminden bir sahne izliyormuş gibi i çekiyor.

"O palto olmak istiyorum."

Homurdanıyorum.

Beckett paltosunu sandalyesinin arkasına asıyor. Sonra omzunun üzerinden bakıyor ve ikimizi de bakarken yakalıyor. Yüzüne yavaş, tembel bir sırtıma yayılıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

"Gsteriden keyif aldığınıza sevindim hanımlar," diye sesleniyor, amfinin yarısının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "zellikle de sen, şekerparem. İstersen şimdi tişörtünü çıkarabilirim?"

Birkaç öğrenci bize bakmak için döndüğünde yüzüm kızarıyor. Dudakları hafifçe çatılan Mitch de dahil.

Nikki başını bana doğru çeviriyor. "Sugar puff? Onu tanıyor musun? Aman Tanrım, onunla takıldın mı?"

"Ew. Hayır."

Beckett'a ters ters bakıyorum ve yüz ifademini onun aptal davetini ne kadar az önemseydiğimi göstermesini umuyorum. "Tişört kalsın, teşekkürler," diye karşılık veriyorum.

Daha sert sırtıyor, soğuk tavrımdan rahatsız olmamış gibi. "Sen bilirsin."

Nikki bana sanki tüm masrafları karşılanmış bir Fiji tatilini geri çevirmişim gibi bakıyor. "Nasıl olur da bu işe girmezsin?"

"Neyin içine? Kendini beğenmiş sporcu şovuna mı?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Başını sallıyor, coşkusuzluğuma sinirlenmiş gibi. "Bütün sporcular bencil değildir, biliyorsun."

"Doğru," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ve tüm yavru köpekler sevimli değildir."

Oflayıp pufluyor ve telefonuna geri dönüyor ama Beckett'a özlem dolu son bir bakış atmadan önce değil.

Genel Briar nüfusunun bu hokeycilere olan takıntısı beni şaşırtıyor. Ama ders başladığında ve profesörün sözlerine odaklanmaya çalıştığımda, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Emredici. Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarım klavyemin üzerinde geziniyor.

Hayır. Hala etkilenmedim.

Bir dahaki sefere bana dönüp baktığında, hatırlatmaya ihtiyacı olabilir diye daha sert baktığımdan emin oluyorum.

Özetle, Beckett ve onun sinir bozucu şekerlemeleri yüzünden Salı sabahlarından nefret ediyorum.

Ama Salı öğleden sonralarından daha çok nefret ediyorum.

Normalde, "hücre ve doku mühendisliği" der ve ayaklarınızın dibinde orgazm olmamı izlerdiniz. Ama bu laboratuvar tam bir

Kabus. Eylöl ayında, henüz genç ve safken, bunun en sevdiğim laboratuvar olacağını tahmin etmişim. Neredeyse iki ay sonra, dönemin bitmesi için dua eden yaşlı bir aptala dönüştüm.

Laboratuvar ortağım aptalın teki.

Tamam, belki de aptal yanlış kelime. IQ açısından muhtemelen zekidir çünkü aptalsanız üst düzey bir mühendislik laboratuvarına giremezsiniz. Belki de doğru kelime... sinir bozucu. O bir tahriş edici. Alerji mevsimindeki huş ağacı gibi. Huş ağacından nefret ederim. Ben de George'dan nefret ederim.

Adam tüm zamanını kız arkadaşı Lourdes'e bakarak geçirerek ortalamamı düşürmeye kararlı görünüyor. Sınıfta bile birbirlerine mesaj atıyorlar ve kız sadece iki iş istasyonu ötede. Laboratuvar partneri için üzüliyorum. O ve ben aynı savaş esiri kampındaki askerler gibiyiz.

Ancak bu öğleden sonra, bulutlu bir Ekim gününde muhteşem bir şey olur.

"Charlotte," diye sesleniyor asistanımız Monica, floresanla aydınlatılmış laboratuvara girdiğimde. "Yeni bir laboratuvar partnerin var."

Çalışma masasına yaklaşırken neşemi zar zor kontrol edebiliyorum. "Ne? Ne zamandan beri? Ne zamandan beri?"

"Talep dün onaylandı. Profesör Bianchi öğrencinin iyiliği için bunu gerekli gördü."

Kaşlarım çatıldı. "Esenlik mi?"

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bu bir akıl sağlığı sorunuydu."

"Bekle." Korku dolu bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Özür dilerim."

-George benim onun akıl sağlığı için bir tehlike olduğumu mu iddia ediyor?" "Oh, hayır, hayır! Öyle bir şey yok."

"O zaman neden-"

Monica bir el sallıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sadece kazan, Charlotte. Onunla çalışmaktan nefret ettiğini biliyorsun."

Omuz silkiyorum. Yakalandın.

"Dönemin geri kalanında Will ile eşleşeceksin."

Lourdes ve Will'in genelde çalıştığı masayı işaret ediyor. Adam hakkında son sınıf öğrencisi ve bir başka hokey sporcusu olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Climate Policy'den Beckett ile aynı siyah-gümüş ceketini giyiyor, üzerinde Briar U logosu ve sol göğsünün üzerinde iki çapraz hokey sopası var.

Spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve hokeyci erkeklere dair tek örneğim Beckett olduğu için, umarım bu erkek flört etmekten çok çalışmakla vakit geçirir.

En azından George'dan daha iyi olması için dua ediyorum.

Yanındaki sandalyeye kayıyorum ve çantamı masamızın altındaki yere, onun sırt çantasının yanına koyuyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu. "Ben Charlotte."

"Will." Sesi beklediğimden daha derindi. Aslında onu hiç konuşurken duymadığımı fark ettim.

Bakışları üzerimde geziniyor, ben de karşılığında ona bir göz atıyorum, çünkü adil bir oyun. Çoğu erkeğin uğruna cinayet işleyeceği o klasik yakışıklılığa sahip. Simetrik yüz hatları, düz bir burun, harika bir çene hattı. Temiz traşlı yüzü ve rahat gülümsemesi ona tam bir Amerikan havası verse de, benim takılma kriterlerime uyan sporcu yapısına da sahip. Ama ne kadar tatlı olursa olsun laboratuvar partnerimle takılmayacağım.

Yoğun ve odaklanmış kahverengi gözleri içimi delip geçiyor, hem zekâsını hem de biraz muzipliğini ortaya koyuyor.

"Neden bana bakıyorsun?" Ona soruyorum.

"Pardon, dudağınızdaki güzellik izi mi yoksa haşhaş tohumu mu anlamaya çalışıyordum. Yüzünde haşhaş tohumu var ve sonra güzellik izi olduğu ortaya çıkıyor demek istemedim. Seni utandırmak istemedim."

"Bu bir köstebek."

"Gördün mü? Şimdi iyi ki bir şey söylememişim diyorum."

Kıs kıs gülüyorum. İnsanlar hâlâ içeri doluşuyor ama eski laboratuvar ortaklarımızı henüz göremedim.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Boş duran eski masamı işaret ederek soruyorum.

Will sırtıyor. "George sana bilgi vermedi mi?"

"George'la bu laboratuvar dışında tek kelime bile konuşmadım. Neden? Lourdes ile mi konuşuyorsun?"

"Çok şanslısın. Lourdes ilk günden numaralarımızı değiştirmemizi istedi ve haftada en az bir kez bana mesaj atarak ödevini yapmam için yalvarıyor. Dün gece bana bir güncelleme gönderdi. Temel olarak, ayrı kalmaya dayanamıyorlar ve bu da işlerini etkiliyor. Bölüm başkanına bir mektup yazarak, laboratuvarda bu kadar kötü olmalarının sebebinin bu olduğunu ve eğer partner olsalardı, aşklarından aldıkları güçle her ödevi başarıyla geçebileceklerini belirttiler."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Yalan söylüyorsun." "Hayır. Bana mektubun bir kopyasını gönderdi." "Aman Tanrım. Hemen bana mesaj at."

Bana sırtıttı. "Eğer numaramı istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı. Bir bahaneye ihtiyacım yoktu."

"Bu bir bahane değildi. Bu mektubu gerçekten okumak istiyorum." "Güven bana, ihtiyacın var. Bu en melodramatik Okuduğum en saçma şey. Yine de güzel yazılmış. Sanırım Lourdes bir yazar olduğu için bu şaşırtıcı değil."

"Öyle mi?"

"Sayılır mı?" Dudakları mizahla seğiriyor. "Tarihi romantik hayran kurguları yazıyor. Ya da belki tarihi bir macera? Bir tanesini onun için düzelttim. Bakire Kraliçe Elizabeth'in Büyük İskender tarafından kızlığının bozulmasıyla ilgili."

"Tarih uzmanı falan değilim ama bu ikisi iki bin yıl arayla yaşamadılar mı?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Sanırım aşkta ve fanfic'te zaman sınır tanımıyor. Her neyse, ne olursa olsun numaraları değiştirmek muhtemelen iyi bir fikirdir. Artık benim laboratuvar ortağımın."

"Ama George'a bunu yapmadın..."

"Bu ayrıcalığı kötüye kullanacak birine benziyordu."

"Oh, yüz."

"Ve sen bunu yapmayacak bir adama benziyorsun."
Duraksadım. "Bir sporcu olmana rağmen."

"Buna rağmen mi? Ne yani, sporcuların telefon ayrıcalıklarını kötüye kullanma olasılığının daha yüksek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Benim tecrübelerime göre, kesinlikle. Birlikte olduklarımdan bazıları hâlâ gecenin bir yarısı bana müstehcen mesajlar gönderip tekrarını bekliyorlar. Ama Will normal, ürkütücü olmayan birine benziyor, bu yüzden şansımı denemek istiyorum.

Eski laboratuvar ortaklarımız nihayet el ele içeri girdiklerinde George beni ona bakarken yakalıyor ve masada duruyor.

Dramatik bir iç çekişle elini kıvrıkcık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Sanırım duydun."

Her nasılsa şaşkınlığımı gizlemeyi başarıyorum. "Ben yaptım."

"Böylesi daha iyi Charlotte. Göreceksin." Elimi okşadı.
ve Lourdes'in yanında bulunan eski istasyonumuza doğru devam ediyor.

Will içinden kıs kıs gülüyor. "Seni perişan edeceğini bile bile vizelerden hemen önce laboratuvar eşlerini değiştirmesi gerçekten cesurcadı."

"Kalbim kırıldı."

Bugün yeni bir üniteye başlıyoruz. Monica bu hafta sonu deney talimatlarını bize e-posta ile gönderdi ve yeterince basit görünüyor. Bir doku iskelesi oluşturmamız ve bunun hücre büyümesini destekleme yeteneğini belirlememiz gerekiyor.

Will'e sert bir bakış attım. "Bu senin ilk sınavın."

"Neyle sınanıyorum?"

"Talimatları ne kadar iyi takip ediyorsun. Ve şakalarımı sevip sevmediğin."

"Şakalarını sevmek bir gereklilik mi?"

"İyi bir laboratuvar partneri olmak için,
evet."

Malzemelerimizi düzenliyor ve deneyin üzerinden geçiyoruz.
İlk işimiz polimer çözeltisini hazırlamak.

iskeleyi oluşturmak için gerekli. "

etmek ister misin?" Teklif ediyorum.

Gözlerini kısar. "Bu da başka bir test mi?"

"Belli ki. Bunu mahvetme."

"Ama baskı yok, değil mi?"

Sırtarak çözeltiyi, katılaşıp iskeleyi oluşturabilecekleri kontrollü bir ortama yerleştirilecek olan iskele kalıplarına döküyor.

"Hey, Will," diyorum dökerken onu izlerken. Sağlam elleri var. Bu hoşuma gidiyor. "Biyologlar oğullarına ne isim verdiler?"

"Bilmiyorum, ne?"

"Gene!" Kahkahalarımı tutamıyorum.

İnliyor ama bakışlarını kaldırdığında yüzüne yerleşen gülümsemeyi kaçırmıyorum. "Bu korkunçtu."

"şakalarımı sevmek için resmi bir anlaşma yaptın," diye hatırlatıyorum ona.

"Sevgi ifadesini hoşgörü olarak değiştirmeyi öneriyorum."

"Öneri reddedildi."

Elindeki işe konsantre olmaya devam ediyor. antamdaki telefonumun sesini duyduğumda içimde bir umut patlaması oldu. Bugün ondan bir mesaj alacağımı biliyordum.

Will'in her şeyi kontrol altında tuttuğunu düşünerek telefonumu çıkarıp alarmı kontrol ediyorum.

Heyecanım dağılıyor.

BioRoots'tan değil.

Bir kez daha içimde hayal kırıklığı dalgalanıyor, ancak bu eskisi kadar ezici değil çünkü beklediğim bir başka bildirim. Karın kası sandviimin yarısından gelen bir mesaj. Bu sohbeti o kadar sık düşünüyorum ki artık utanç verici olmaya başladı.

LARS & B:

Eğer buralardaysanız bu gece bize uğrayın-B

Kalbim ufacık bir takla attı. Hala sadece B ile konuştum. Ben o ve bir ile ve sarışın saç ve gri

Eşofman altı. Bu da yanlış his, çünkü Lars İsveçli ismiyle sarışın tanımına daha çok uyuyor.

O zaman B'nin de İsveççe bir ismi olmadığını kim söyleyebilir? Ooh! Bjorn gibi.

Yani, onun adı değilse bile, artık öyle.

Telefonumu çantama atıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Sonra Will'in beni izlediğini görmek için başımı çeviriyorum.

"Kimdi o?" Bir kaşını kaldırdı. "Hiç kimse.

Sadece bir arkadaş."

"Sadece seni gülümseten bir arkadaş mı?"

Yanaklarımin kızardığını hissediyorum. "Kapa çeneni." "Erkek arkadaşın mı?" diye tahmin ediyor.

"Hayır."

"Yüzün kızarıyor."

"Hayır,

kızarmadım."

"Yüzün kıpkırmızı olmuş."

"Her neyse. İskelelerimize geri dönün, yoksa George'la tekrar çalışmayı isteyeceğim."

Gülüyor. "Tamam, bırakıyorum."

İşimize dönüyoruz. Bir süre sessizlik oldu, ta ki Will sessizliği bozana kadar.

"Yani... bir bitki depresyondaysa, diğer yapraklarının onunla fotosempati kurduğunu düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

İnledim. "Aman Tanrım. Bu iğrençti." "Hey,

sadece kraliçeye ayak uydurmaya çalışıyordum."

Dersten sonra laboratuvardan birlikte çıkıyoruz ve koridoru dolduran her zamanki sohbet vızıltısının içine giriyoruz. Hücreleri yarına kadar tohumlayamayacağız, çünkü iskele üretimi için kullandığımız işlemde çözücünün buharlaşması ve her şeyin katılaşması bir gün kadar sürüyor.

Binadan çıkarken, Will'in sabah iskeleyi kontrol etmek için uğramasını planlıyoruz. Dışarısı rüzgârlı ve öğleden sonra esintisi saçlarımin altından girip yüzüme çarpıyor.

Ön merdivenlerin dibinde birkaç hokeyciyi görebilmek için tam zamanında itiyorum. İçlerinden biri seslendi

ve sabahki dersimden Beckett olduğunu fark ettiğimde bir iniltiyi bastırıyorum. Umarım beni fark etmez.

Ne yazık ki, radarının altından geçme umutlarım, başka bir rüzgârın bana çarpıp eteğimi kaldırmasıyla suya düşüyor.

Gri yün eteği tekrar yere vuruyorum ama Ice Boy'dan abartılı kurt ısığına ve arkadaşlarından birkaç sırtışa maruz kalmadan önce değil.

Will'e, "Köpeklerini kontrol et," diye homurdandım.

Utangaç bir bakış attı. "Yani... eteğin havaya uçtu."

"Fark ettiğinden değil," diyorum kuru bir sesle.

"Tabii ki fark etmem. Giydiğin iç çamaşırının rengini asla fark etmem." Merdivenlerden inerken öksürdüğünü duyuyorum, "Pembe."

Yine kızardığımdan eminim ama merdivenlerin dibindeki hokey oyuncularının yanından geçerken soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum.

Beckett'ın "Görüşürüz şekerim," demesini arkadaşlarının kıkırdamaları izliyor.

Arkamı dönmeden yürümeye devam ediyorum.

Sevgili Dr. Eckhart,

Umarız bu mektup sizi en iyi sağlık ve yüksek ruh haliyle bulur. Bugün size sadece öğrenciler olarak değil, hem akademik hırs hem de derin bir aşkla geri dönülmez bir şekilde i içe geçmiş iki ruh olarak yazıyoruz.

Bildiğiniz gibi, STEM programının zorlu talepleri hem entelektüel kapasitelerimizi hem de insan olarak dayanıklılığımızı test ediyor. Mümkün olan her şekilde bu zorlukların üstesinden geldiğimizi söylemekten gurur duyuyoruz. Ancak, akademik yolculuğumuzun önemli bir sıkıntı kaynağı olan bir yönü var: Profesör Bianchi ile Hücre ve Doku Mühendisliği'ndeki laboratuvar ortaklarının mevcut atamasının bize dayattığı ayrılık.

İlişkimiz öğrenmemize engel değil, aksine bir değerdir. Akademik başarımızın üzerine inşa edildiği temeldir. Birlikte çalıştığımızda, zekâlarımız sıradan olana meydan okuyacak şekilde gelişiyor. Bu nedenle, sizden mevcut laboratuvar ortakları atamasını yeniden gözden geçirmenizi ve ileride birlikte çalışmamıza izin vermenizi istiyoruz.

Savunmamızı daha da kanıtlamak için, sevgimiz ve akademik performansımız arasındaki simbiyotik ilişkiyi zekice gözlemlemiş, güvenilir ve saygın bir profesyonel olan terapistimizden aldığımız bir mektubu ekte sunuyoruz. Terapistimiz, duygusal refahımızın özünde birlikte çalışma becerimizle bağlantılı olduğunu doğruluyor. Birbirimize sağladığımız karşılıklı destek benzersizdir ve en yüksek kalibrede çalışmayla sonuçlanan bir tür entelektüel sinerjiyi besler.

Bu uzmana göre, ayrılmamız ruh sağlığımıza zarar verecek ve potansiyel olarak notlarımızda önemli bir düşüşe yol açabilecekti - bu senaryo sadece bizim için değil, bu saygın bölümün itibarı için de yıkıcı olacaktı.

Anlayışınız ve değerlendirmeniz için teşekkür ederiz.

En derin saygı ve umutlarımla,
Lourdes ve George
Sevgi ve Öğrenimde Sonsuza Dek
Birleştiler

SEKİZİNCİ BÖLÜM

WILL

Gizemli Lars

EŞOFMANIMI ÇIKARIYORDUM Kİ YENİ LABORATUVARIMDAN BİR MESAJ GELDİ. ortağım telefonumu yakıyor. Kapüşonlu tişörtü yatağımın üzerine atıp bildirime dokunuyorum ve sırtıyorum.

CHARLOTTE:

Bu Lourdes ve George mektubu bir sanat eseri. Saf deha.

I al kapalı benim Pantolon ve tekme onlar uzaktacevap vermeden önce.

BEN:

Sana söylemiştim. Lourdes'in yetenekleri var.

CHARLOTTE:

Cidden bir terapistleri var mı?

BEN:

Hayır, sanırım şu lisanssız online
psikiyatristlerden birine
onlar adına mektup.

CHARLOTTE:

Aman Tanrım ve terapistin aşkları ve
akademik performansları arasındaki
simbiyotik ilişkiyi gözlemlemesiyle ilgili
cümle. En sevdiğim kısım.

BEN:

En sevdiğim imza. Sevgi ve
Öğrenmede Sonsuza Dek
Birlikte.

CHARLOTTE:

Çok zekice. Ve işe yaradı! Profesör
Bianchi bizi yeniden atadı.

Çıplak bir şekilde koridordaki banyoya girip duşu açtım. Beckett bu gece bazı takım arkadaşlarımızla dışarıdaydı ama ben bara gitmek için çok yorgun ve tembeldim. Ayrıca, yarın erken bir antrenmanımız var ve akşamdan kalma görünerek Koç'u kızdırmak istemiyorum. Beck'in aksine, içkili bir geceden sonra kendimi o kadar kolay toparlayamıyorum.

Yine de duştan çıkarken Case mesaj atıp takılmak isteyip istemediğimi sorduğunda ona gelmesini söylüyorum. Case ile takılmak, gerçek kıyafetler giyip Malone's'a gitmekten çok daha kolay. Case bizimle sokağın aşağısında yaşıyor, bir evi Trager ile ve iki evi paylaşıyor.

Takımdaki ikinci sınıf öğrencileri, yani beş dakikadan kısa bir süre içinde ön kapımdan içeri girecek.

"Hey," diyorum kafamı mutfaktan çıkararak. "İçecek bir şey ister misin?"

"Su iyidir." Benim gibi Case de hokey sezonunda içkiyi fazla kaçırmıyor.

Elimde iki şişe suyla oturma odasında onunla buluştum ve birini ona fırlattım. Case ve ben birinci sınıftan beri arkadaşız ama lise takımlarımız yıllar boyunca sık sık karşı karşıya geldiği için yollarımız bundan önce de onlarca kez kesişmişti. Onu benimle aynı lisede okuyan Gigi Graham ile tanıştıran bendim.

Ve Case'in kimi aldattığı... ama bu beni ilgilendirmez. Başkalarının seks hayatına burnumu sokmam. Ayrıca, sonunda her şey en iyisi için çalıştı. Case hayatına devam etti ve Gigi artık Luke Ryder ile evli. Belli ki Ryder'la Case'le olduğundan daha mutlu.

Ben televizyonda boş boş kanallar arasında gezinirken o şezlongda arkasına yaslanıyor. Beck ve benim kablolu yayına ihtiyacımız bile yok - zaten tek yaptığımız içerik izlemek - ama spor kanalları dışında neredeyse hiç kullanmadığımız bu büyük kablolu yayın paketinin parasını babamın ödediğini bilmek hoşuma gidiyor.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?" Case soruyor.

"Kim?" Kimden gerçekten bilmiyorum. "Gigi."

Sesindeki hüznü notayı özlemiyorum. Oh.

Tamam o zaman.

Sanırım herkesin hayatına devam ettiği konusunda yanılmışım.

"Ne?" diyor beceriksizce. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sen onların düğünündeydin, kardeşim."

Kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor, hâlâ ondan hoşlanmıyorum."

"Adını söylerken garip bir ses tonun vardı," diyorum.

"Yani, lanet olsun. Yalan söylemeyeceğim. Bazen onu özlüyorum.

Artık konuşmuyoruz."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Muhtemelen en iyisi bu, de öyle değil mi? O evli."

"Biliyorum. Sadece..." Sözüünü kesiyor.

Bir dakika boyunca tek ses televizyondan gelen boğuk sesler. Sonra tekrar konuşuyor, bu sefer daha sessiz.

"Pişmanım. Her zaman." "Sakso mu?"

İç çekiyor. "BJ."

Tüm arkadaşlarım arasında Case, kız arkadaşını aldatmasını bekleyeceğim son kişidir.

"Bunun hakkında çok düşünüyorum. Ya her şeyi berbat etmeseydim? Ya kafayı bulup o kızla öpüşmeseydim? Ya pantolonumu indirmeye başladığında onu durdursaydım? Bu kadar aptal olmasaydım her şey nasıl farklı olurdu diye düşünüp duruyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söylenecek bir şey yok. Büyük bir hata yaptı ve tanıyabileceği en iyi kadınlardan birini kaybetti. Bunu yüzüne vurmak zalimce geliyor, o yüzden devam etmesini bekliyorum.

"Aptallık ettim dostum. Korktuğum, sıkıldığım ya da her ne sorunum varsa ondan dolayı iyi bir şeyi bir kenara attım. Ve şimdi o başka biriyle mutlu. Ben de onun adına mutluyum, gerçekten. Ama bazen... sanki her şeyi berbat etmediğim paralel bir hayat varmış gibi geliyor."

Ortamı yumuşatmaya çalışarak ona sırtıyorum. "Gördün mü? İşte bu yüzden zaman yolculuğuna ihtiyacımız var. Böylece geri dönebilir, kendi suratına bir tokat atabilir ve aptal gibi davranmayabilirsin."

Kıkırdıyor ama içi boş bir ses. Tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

"Peki ya sen?" diye soruyor, konuyu değiştirerek. "Yuva kurmayı hiç düşündün mü?"

"Hayır, şu anda değil. Ama bir gün, sanırım. Daha yaşlı ve bilge olduğumda."

"Yani hiç mi?" diye çatlar.

"Ha ha. Sadece söylüyorum, acelem yok. Hayatımın tadını çıkarmak, eğlenmek istiyorum. Ama evet, eninde sonunda ciddi bir şeyler istiyorum. Sadece doğru kızı bulmalıyım."

Case şezlongda daha aşağı kayarak dirseklerinin üzerinde yükseliyor. Nadir görülen ciddi ruh hallerinden birinde, şakalarla konuyu saptırmak yerine gerçekten açık konuştuğu türden.

"Yani... sen ve Beckett. Bugünlerde oldukça yakın görünüyorsunuz."

Diplomatik tonuna gülmekten kendimi alamıyorum. "Eşcinsel olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Aklımdan geçti."

"Ben . Ama..." Devam etmeden önce bir an tereddüt ettim.

Case ile bu konuyu daha önce hiç konuşmadım. Ryder ve Shane Beckett'in adamları oldukları için biliyorlar ama Eastwood'dakiler gelmeden önce kendi arkadaşlarımla, Briar ekibiyle bu konuyu konuşmadım.

"Beck ve ben birbirimizden o kadar hoşlanmıyoruz ama bazen... paylaşıyoruz." Garip bir şekilde yer değiştiriyorum. "Kadınları yani. Bu sadece, ah, yaptığımız bir şey."

Case bana gözlerini deviriyor. "Şaka yapmıyorum. Bu tam olarak bir sır değil, biliyorsun. İnsanlar konuşuyor."

"Bu reklamını yaptığımız bir şey değil, ama gerçekten saklamıyoruz da. İnsanlar ne isterlerse onu düşünebilirler."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Yani kıskançlık yok mu? Tuhaflik yok mu?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. " bir şey değil. İkimiz de neye bulaştığımızı biliyoruz, kızlar da biliyor. Sadece eğleniyoruz. Duygu yok, drama yok."

"Herkes için sorun olmadığı sürece, sanırım." Ama alnını kırıştırıyor.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Senin için uygun bir şey gibi görünmüyor. Sen iyi çocuk poster çocuğu gibisin."

"Bir süre bununla mücadele ettim," diye itiraf ediyorum. "Bu tür şeylerden hoşlandığım için bende bir sorun olduğunu düşündüm. Ama şimdi fazla düşünmemeye çalışıyorum. Her şeyi hafif tutuyorum,

Anlarsın ya? Gerekmedikçe işleri zorlaştırmaya gerek yok."

"Tabii, ama ya ileride? Yuva kurduğunuzda bunun nasıl işleyeceğini hiç düşündünüz mü?"

Sanki beni ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkiyorum. Ama bunu sık sık düşündüm. Ve öyle.

İlgili, .

Sonsuza kadar bekar kalmak istemiyorum. Eninde sonunda bir yuva kurmak, evlenmek istiyorum. Çocuk sahibi olmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum, kendimi hiçbir zaman bir baba olarak görmedim. Babalığın iyi yapabileceğim ya da zevk alabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama geri kalan her şeyi istiyorum. Bir eş, bir partner, birlikte yaşlanacağım birini istiyorum.

Sanırım tek yapabileceğim bunu sistemimden atmayı ummak. Grup seks. Beckett ve ben bir araya gelip bir kadını zevkten inletirken hissettiğim heyecan. Onun orada olması hoşuma gidiyor. İzlemesi hoşuma gidiyor. Hepsini seviyorum.

Beckett bırakın evlenmeyi, kız arkadaş bile istemiyor. Bu fikir muhtemelen midesini bulandırıyor. Ben hiç terk edilmedim, o yüzden nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama bir kızı beni terk edip etmemesini umursayacak kadar da sevmedim.

Beckett'ın eski sevgilisini ne kadar derinden sevdiğini fark ettiğimde şok oldum, yalan söylemeyeceğim. Adam ona sırlıslıkla aşık. Dört yıl boyunca, tüm lise hayatı boyunca ona tapmış ve o da kalbini söküp atmış.

Üniversiteye başladığında bir seksenlik yaptığı için onu suçlamıyorum. O şimdi bir fuckboy ve bu konuda tamamen özür dilemiyor. Aşık olmak istemiyor. Ciddi bir ilişki istemiyor.

Ama ben Beck değilim. Bunu istiyorum. Ve Beckett'ın eski sevgilisine karşı hissettiklerini hissettiğim bir kadın bulduğumda, en iyi arkadaşımın yatak odamızın demirbaşı olmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Hiçbir kadın bunu kabul etmez ve ben de bunun için onu suçlamam.

"Sanırım o köprüye geldiğimde geçeceğim," diyorum sonunda. "Şimdilik sadece hayatın tadını çıkarıyorum. Her şeyi çözmek için acele etmiyorum."

"Seni anlıyorum." Case kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse, işleri bu kadar basit tutabilmene hayranım. Ben burada hala geçmiş için kendimi hırpalıyorum, sen ise dışarıda yaşıyorsun."

"Hepimiz farklı şeylerle uğraşıyoruz, dostum. Sadece geçmişin geleceğinle oynamasına izin verme, anlıyor musun?"

İşler biraz ağır gelmeye başladı, bu yüzden bir RPG'de gördüğüm en dudak uçuklatan sanat eserine sahip Orcus Games'in son sürümü olan bir video oyunu koyduk. Tasarımcıya şapka çıkarıyorum.

Case birkaç saat sonra eve dönüyor ama ben telefonum bir mesajla aydınlanana kadar oynamaya devam ediyorum. Kontrol etmek için oyunu durduruyorum ve Beck'in sohbet ettiği kızıdan geldiğini fark ediyorum.

Sohbet geçmişlerini taradım ve aletim kalınlaştı. Tamam. Evet. Bu çok ateşli.

En yeni mesajında "**Hey, buralarda mısınız?**" yazıyor.

Oyun kumandasını bir kenara bırakıp, elimde telefonumla koltuk minderlerine yaslanıyorum. Kendimi tanıtmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

BEN:

Evet. Bu Lars.

CHARLIE:

Ooooh! Sonunda gizemli Lars'la tanıştım.

BEN:

Gizemli mi?

CHARLIE:

Tamamen. Nerede saklanıyordun?

BEN:

Hiçbir yerde, gerçekten. Sadece telefonumu açmadım.

Hem

de çok. Şimdi buradayım. Yakala beni. B'nin ne tür

yalanları var?

benim hakkımda yayıyor?

Bu profili oluşturduğumuzda Beck ve ben, yüz yüze görüşmeye karar vermediğimiz sürece gerçek isimlerimizi açıklamama konusunda anlaştık. "Takma adlarımız" casusluk yapmaya değer olduğundan değil. Tek yapmamız gereken ağımızdan kaçırıp hokey oynadığımızı söylemek ve herhangi biri kolayca ikiyle ikiyi bir araya getirebilir, Lars'ın Larsen'in kısaltması olduğunu fark edebilir ve oradan noktaları birleştirebilir.

Yine de tedbirli olmak üzmekten iyidir. Bugünlerde internette kiminle konuştuğunuzdan asla emin olamazsınız. Tek bildiğimiz, bu Charlie denen hatunun Aldo adında 50 yaşında bir adam olduğu. Ya da bir bot. Ya da bizi ölüme çekmeye çalışan bir karadul.

CHARLIE:

Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında pek konuşmadık. Meşguldük.

BEN:

Oh, biliyorum. Mesajlarına göz gezdirdim.

CHARLIE:

Beğendiğiniz bir şey var mı?

BEN:

Hepsini. sevdim.

CHARLIE:

LOL Rica ederim :)

CHARLIE:

Peki bu ortak hesabı açmaya kim kimi ikna etti? Bahse girerim B seni ikna etmiştir.

Ekrana bakıp sırtıyorum. İyi tahmin, Charlie. Ama gerekçesini merak ettiğim için hızlıca bir yanıt yazıyorum.

BEN:

Neden böyle
söylüyorsun?

CHARLIE:

Sesin daha çekingen geliyor. O daha özgür. Sanki her
şeye hazırmış gibi.

BEN:

Hemen hemen. Gerçi çok fazla ikna olmam gerekmedi.
Üçlüler eğlencelidir.

CHARLIE:

Siz de takılıyor musunuz? Kendi başınıza mı?

BEN:

Hayır.

CHARLIE:

İstiyor musun?

Tekrar düşündüm. Bu soruyu bana bir yıl önce sorsaydı
muhtemelen rahatsız olurdum. "Tabii ki hayır" der ve şakayla
geçtiştirirdim.

Şimdi, bunu gerçek olarak görüyorum.

Beck'in sikini yeterince gördüm. Beni korkutmuyor. Ama onu
emmeyi hiç düşünmedim. Kıcımda olmasını hiç arzulamadım. Bu
görüntüler kafamda yer etmişken bile sikim seğirmiyor.

BEN:

Bilmiyorum. Muhtemelen değil
mi?

CHARLIE:

*Muhtemelen değil mi?

BEN:

çok dūřündūđūm bir řey deđil. Sanırım duruma
gōre değişiyor. Nasıl hissettiğime gōre
O an. Eđer ũçūmūz takılsaydık ve o benim aletimi
tutsaydı, elini itmeyebilirdim.

CHARLIE:

Yeterince adil. Peki ya elim? Onu iter miydin?

BEN:

ōyle bir irade gũcũm olduğunu sanmıyorum. Her ne kadar
Muhtemelen ağzını tercih ederdim.

CHARLIE:

Peki sen ağzımın tadını çıkarırken B ne yapıyor?

BEN:

Belli ki kukunun tadını çıkarıyor.

Yazdığını gōstermek için ũ nokta çıkıyor. Dalgınca
uzanıyorum ve ereksiyonumu eşofmanımın ũzerine sũrtũyorum.

CHARLIE:

şu an çok tahrik oldum.

BEN:

ōyle mi? Bu seni ıslattı mı?

CHARLIE:

Sırılısıklam.

Bu gece evde kalmaya karar verdiğim için aniden çok
minnettar oldum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BECKETT

Little'ımı rahat bırak.

"DEMEK İSTEDİĞİM, EĞER KOÇ BUNUN DOĞRU OLDUĞUNU SÖYLÜYORSA, O ZAMAN ONUN SÖZÜNE İTİBAR EDİN. O."

"İkimiz de başka seçeneği olmadığını biliyoruz." Mutfaktan yüksek bir ses geliyor.

Will kızgın. Onu suçlamıyorum. Babasının televizyon ekibi bu akşam deplasmanda oynayacağımız maçtan önce Koç Jensen'le röportaj yapmak için rakibimizin pistine geldi ve bu da Jensen'in daha ilk pak düşmeden kötü bir ruh hali içinde olacağını garantiledi. Daha sonra ısınma hareketlerimizin B-roll görüntülerini çekerek Boston College koçunu öfkeliendirdiler çünkü BC'den kimseye kendilerini çekmelerinin doğru olup olmadığını sormadıkları ortaya çıktı.

Sonra da maçı kaybettik. Will iki kat sinirlendi.

Eğer ailem sürekli olarak hayatıma burnunu sokuyor olsaydı, ben de çok heyecanlanmazdım. Neyse ki annem ve babam kendi işlerine çok iyi bakan harika insanlar. Will'in babası o kadar değil.

Daha adamla tanışmadım bile ve Will yazdan beri benimle yaşıyor. Şimdi sonbaharın sonları. Sayın Kongre Üyesi tek bir kez bile görünmedi, ancak yeni eve taşınma hediyesi olarak bir hediye sepeti aldık. Yerel reçellerle doluydu.

ve zanaatkâr ekmekleri, muhtemelen bir yardımcının reşel dükkânındaki siparişçiye okuduğu daktilo edilmiş bir mesajla birlikte.

Will'in babası tam bir sik kafaliya benziyor.

Bu arada Will hâlâ mutfakta tencere tavayı yeni keşfetmiş bir çocuk gibi oradan oraya koşturup duruyor.

"Dostum, orada ne yapıyorsun?" Ben aradım. "Telefonunu alacağını ."

"Öyleydim. Sonra lavaboyu gördüm."

"Evet, benim hatam." Bulaşıkları yıkama sırası bendeydi. "Ama sabah yapabiliriz."

"Asla olmaz. Yarın kahvaltı hazırlayacağım. Yemek yaparken temiz bir mutfığa ihtiyacım var."

"O zaman bu gece eve gittiğimizde temizleriz." "Bunun için çok sarhoş olacağız."

"Sen tam bir divasın."

"Siktir git. Üç dakikaya geliyorum."

Kendi kendime sırtıyorum. Will'tanıştığım da tam bir koro çocuğuydu.

Şimdi bana düzenli olarak siktir olup gitmemi söylüyor. Bu harika.

Kanepeye uzanıyorum ve mesajlarımı kontrol ederek zaman geçiriyorum. Birkaç gün önce kampüste tanıştığım sevimli bir ikinci sınıftan bir mesaj var ama ben daha çok Charlie'yle devam eden sohbetimle ilgileniyorum. Mesajı açtığımda Will'in sonunda eşleşmemizle tanıştığını görüyorum.

Arkama yaslanıp sohbet başlıklarında geziniyorum, bir mesaj gözüme çarpınca kaşlarımı kaldırıyorum.

Eğer üçümüz takılsaydık ve o benim tutsaydı, elini itmeyebilirdim.

İlginç. Larsen'in aletini tutmak hiç aklıma gelmedi. O bir ok gibi düz. Çoğunlukla ben de öyleyim. Sadece çoğu kişiden daha açık fikirliyim ve hiçbir şey beni bir başkasının tahrik olmasından daha fazla tahrik edemez. Yani Charlie'nin hayalini kurduğu bir şeyse, kim bilir, belki de sikini itmeyebilirim.

Dudaklarımı yalıyorum ve konuşmaları tamamen X-rated'e dönüşürken aşağıda küçük bir düzenleme yapıyorum. Fantezilerden bahsetmişken.

Şuna bak. Charlie'nin bir araba fantezisi var. Sapık, seksi kızımız bir spor arabanın kaputunda delinmek istiyor.

Will kapıda belirlediğinde yarı yarıya oturuyordum.

"Neyin var senin?" diye soruyor, yüzümdeki acı dolu ifadeyi fark ederek.

Telefonumu kaldırıyorum. "Görüyorum ki Charlie ile tanışmışsın." Dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor. "Ondan hoşlanıyorum." "Evet, aynı."

"Yine de onunla yüz yüze görüşmek istemediniz," diye dikkat çekiyor.

"Sen de öyle."

Will omuz silkiyor. "Buna hazır değil."

"Aynen öyle."

Yemin ederim aynı beyni paylaşıyoruz. Bazen tek bir insanmışız gibi hissediyorum. Ya da belki tek bir kişi değil de birbirini tamamlayan kişileriz. Aramızda güzel bir denge var. O yoğun olabiliyor. Ben çok rahatım. Yatak odasında bir kız olduğunda kararları o vermeyi seviyor. Ben de talimatları uygulamakta sakınca görmüyorum. "Onu ye Beck." "Onu arkadan becer." Yaparsam sorun değil.

Charlie ile tanışmak için can atıyorum. Komik bir kız. Çok tatlı. Tam cümlelerle yazmasını ve noktalama işaretlerini kullanmasını takdir ediyorum. "Uyanık mısın?" diyenlerden değilim. "Çok ateşliyim." diyen tiplerden değilim. Otomatik düzeltme ve sesli metin çağında, kısaltmalarla yazmak için gerçekten bir neden yok.

Will telefonunu kontrol ederek, "Araba ," diyor.

Kendimi koltuktan kaldırdım ve onu ön salona kadar takip ettim. Bu gece hava yürümek için fazla rüzgârlı, o yüzden büyük oynamaya ve bir araba sipariş etmeye karar verdik. Will bunu karşılayabilir. Babasının kredi kartı her şeyi ödüyor. Will o kartı her çıkardığında kendimi beş parasız bir zavallı gibi hissetmeye başlamıştım - bakkaliye, benzin, tüm yayın aboneliklerini benim ödememe izin vermiyor - ama sanırım Will babasına karşı gelmekten hoşlanıyor. Kongre üyesinin telefon faturamı ödemeye başlamamasına şaşırdım.

Araba bizi tam dört buçuk dakika sonra Malone'un önünde indiriyor. İçeri girdiğimizde bar gürültülü, kalabalık ve kaotikti - tam da sevdiğim gibi. Bedenler her santimlik alanı dolduruyor, bize bir yol açmak için dirsek atmaya zorluyor beni. Ne zaman bir hokey taraftarı bizi görse sırtımızı sıvazlıyor ve tezahüratlarla karşılanıyoruz ki bu gece tam anlamıyla berbat olduğumuzu düşünürsek bu çok hoş. Buzda yaptığım en iyi şey Boston College'ın savunma oyuncusunu pleksiye çarptırarak gecenin tek golünü atan Shane'e ribaund kazandırmak oldu. Yine de kışımıza tekme yedik, 3-1.

Buradaki hava bira, ter ve hafif parfüm ve kolonya izleri gibi kokuyor. Bir çiftin yanından geçerken, o anda nefes almak gibi bir hata yapıyorum ve sonunda adamın misk kokulu vücut losyonunu içime çekiyorum. Tanrım. Her şeyin bir ölçüsü var, dostum.

Bara bir göz attığımızda, etrafında yılan gibi bir kuyruk olduğunu ve insanların sipariş vermek için sabırsızlıkla sıralarını beklediğini görüyoruz.

Will sesini müziğin üzerine yükselterek, "Ben bir sürahi getireyim," dedi. "Git çocukları bul."

."

Çoğunlukla Briar öğrencileri tarafından işgal edilen her stant ve masa dolu. Ana mekândan geçip birkaç bilardo masasının ve uzun bir sıra kabinin bulunduğu bitişik odaya doğru ilerliyorum. Takım arkadaşlarımı bulmak için kalabalığı tarıyorum. Her zaman önce Patrick'i ararım çünkü onun parlak kızıl kafası en kolay fark edilendir. Bingo. Odanın ortasında, Nazzy, Nick Lattimore ve diğer birkaç takım arkadaşıyla birlikte bir kabinin içine sıkışmış.

Çocuklarıma doğru ilerliyorum ama tanıdık bir yüz görünce yavaşlıyorum. Sınıftan Charlotte.

Gözlerimiz kilitleniyor ve bana kaşlarını çatıyor. Ben de sırtarak karşılık veriyorum. Bu kız benden, onu ilk gün utandırmış olmam dışında hiçbir sebep yokken nefret ediyor. Bu da sanırım iyi bir sebep - eğer onu utandırmak istediysen. Şakalara alerjisi olduğunu fark etmemiştim. Gülmek yerine, yüzündeki şekeri temizlemeye çalışırken pancar gibi kızardı.

Bırakırdım ama Charlotte Kingston'ı kızdırmak iklim Politikasının en heyecan verici kısmı. O dersler sıkıcıdan da öte. Aslında, neredeyse tüm derslerim saha çalışması yerine uzun, sıkıcı derslerden oluşuyor. Bir çevre bilimi uzmanı olarak yel değirmenlerinden sarmak ve karaya vurmuş balinaları tek başıma kurtarmak gibi havalı şeyler yapacağımı sanıyordum.

Bana yalan söylendi.

"Sugar puff," diyorum, başımı sallayarak selamlıyorum. "Buz Çocuk."

Bana her zaman kaşlarını çatması çok kötü, çünkü aslında inanılmaz derecede seksi. Birine Güney Kore'de doğduğunu ama bebekken evlat edinildiğini ve Connecticut'ta büyüdüğünü söylediğini duydum. Küçük kazak takımları ve pileli etekleriyle Connecticut'a kesinlikle uyuyor. Parlak Mary Jane ayakkabı giymemesine şaşırdım. Ama o bu küçük süet patikleri tercih ediyor. Bilek boyunda. Ayak bileklerini örtmesi çok uygun. Erkeklerin onları görünce azmasını ve aletlerini çıkarmasını istemez.

Yürümeye devam etmek üzereyken arkadaşı dikkatimi çekiyor. "Hey, seni tanıyorum," diyorum sırtarak.

Charlotte'un karşısında oturan kız, iri mavi gözleri ve narin burnunda bir tutam çili olan ince bir esmerdir. Ancak dar kot pantolonu ve düz bir karın ile diri göğüslerini gösteren minik bir bluzla sarmalanmış sevimli komşu kızı yüzü, pes etmeyen bir vücut tarafından yalanlanıyor.

"buradan," diye azarlıyor Charlotte. "Little'ımı rahat bırak." "Little'ını mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sana herkesin içinde bana böyle hitap etmemeni söylemiştim," diye iç geçiriyor esmer kadın.

"Blake," diyorum, adı aklıma geliyor.

Birkaç hafta önce bizimle bir partiye gelmişti. Diana Dixon ile gelmişti, Shane'in kız arkadaşı.

Charlotte'un şüpheli gözleri gidip geliyor. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Gigi'nin kuzeni, değil mi?" Sugar Puff'ın ölümcül bakışlarını görmezden gelerek esmer kıza söylüyorum.

"Aile dostları," diye düzeltiyor Blake. "Aslında akraba değiliz."

"Senin baban John Logan," diye suçluyorum.

Eğlenmiş görünüyor. "Neden sanki bir suç işlemişim gibi konuşuyorsun?"

"Sadece söylüyorum, o adam tarafından yetiştirilmeye nasıl cüret edersin? O benim babam olmalı."

"Onu alabilirsin," diyor kibarca. "Çok aşırı korumacıdır."

"Sanırım John Logan'ın beni korumasından memnun olurdum. Onun kollarında kıvrılabilir ve hokeyin tüm o muhteşemliğinin tadını çıkarabilirim."

Charlotte sinirli bir şekilde konuşur. "Burada bir şeyin tam ortasındayız. Sadece..." Eliyle küçük bir kaçma hareketi yapıyor.

"Bir gün bana kötü davranmayı bırakacaksın," diyorum ona.

"Gerçekten kötü davranmıyorum."

Blake'e dönüyorum. "Normalde babana bir iyilik yapar ve seni böyle giyinmiş bir halde bir spor barında bir grup azgın adamın insafına bırakmazdım, çünkü buradan ya bir erkek arkadaşınla ya da tek gecelik bir ilişkiyle ayrılacaksın. Ama sen Charlotte'la birliktesin, ki onun erkek kovucu olduğuna eminim. Yani..."

"Ha ha." şeker Puf büyük, sahte bir kahkaha atar. "Git buradan, Buz Çocuk."

"Evet, Majesteleri." Ona göz kırpıyorum, sonra standıma doğru ilerliyorum.

ONUNCU BÖLÜM

CHARLOTTE

Süper Magnumlar

BLAKE BANA, "BUNLAR SONRADAN EDİNİLEN BİR TAT," DIYOR.

"Kim?"

"Hokey oyuncuları. Çok sinir bozucu olabilirler, ama genellikle bunu bir sürü çekicilikle telafi ederler."

"Yani, çekici olduğunu düşünüyor..." Beckett Dunne'ın gittiği yöne doğru başımı salladım.

"O zaman buna bağışıklığı olan tek kişi sen olabilirsin." Gülüyor ve pipetini dudaklarına götürerek buzlu çayından bir yudum alıyor.

Ona bira ısmarlamayı teklif ettim. Kimliğini bile kontrol etmeden içeri aldıklarına göre kendisi de alabilirdi. Ama Blake pek içki içmediğini itiraf etti. Ben de öyle, bana verdiği ateş basması yüzünden. Sanki menopoza giriyormuşum gibi.

Dolayısıyla o buzlu çayını yudumluyor, ben de kolamı yudumluyorum. Cumartesi gecesi parti yapan iki çılgın kız. Onu lokantaya götürebilirdim ama bu gece özel bir parti için kapalı.

"Onun cazibesine karşı bağışıklığın var mı?" Birinci sınıf öğrencisine gözlerimi kısarak Blake'e soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bence seksi biri."

Nefesimin altında homurdanıyorum.

Hain.

"Hadi ama Charlotte. Onun seksi olduğunu biliyorsun." "Objektif olarak, evet."

"Oh, siktir git," diye gülüyor. "Öznel olarak da. Beckett Dunne muhteşem."

İyi. Haksız değil. Uzun boylu, atletik. Karışık sarı saçları var. O çarpıcı gri gözler, her zaman yaramazlıkla parlıyor. Ukala bir gülümseme ve öldürücü bir çene hattı.

"Cazibesine kapılmayın," diye uyarıyorum. "Gittiği her yerde kalp kıran bir adama benziyor." "Eh, o benim için çok yaşlı. Babam onu öldürürdü."

Son sınıflardan biriyle çıkarsam bana kızardı. Bir keresinde anneme Gigi'nin kardeşi Wyatt'ın çok tatlı olduğunu düşündüğümü söylediğimi duydu ve neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

"Wyatt buraya mı gidiyor?"

"Hayır, sanırım şu anda Nashville'de. İşkence görmüş bir müzisyen." İç çekiyor. "Ateşli demişken."

Kulağa çok seksi geliyor.

Ve neden böyle yürüyen klişeleriz? Kadınlar neden hep kara kara düşünen kötü çocukları seçer? Sanırım onları düzeltmek istediğimiz için. Onları evcilleştirmek. Ama yüzyıllardır süregelen anekdotlardan dersimizi almadık mı? Bu adamlar düzeltilemez. Onlar yürüyen kırmızı bayraklar.

"Yani evet, benim için yaşlılar yok. Ya da hokey oyuncularını." Duraksıyor. "Artık yok." Bir yudum daha alırken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Artık değil mi?" Soruyorum.

"Bekaretimi bir tanesiyle kaybettim," diye itiraf ediyor.

"Geçen sene." Ha. Biliyordum. "İyi miydi?"

"Şok edici derecede iyi."

"Şanslıyım. İlk seferim berbatı," diye itiraf ediyorum. "O kadar gergindim ki, annemle babamın yıldönümü spa hafta sonundan eve erken döneceklerinden korkuyordum. Rahatlayamıyordum, bu yüzden orada öylece yatıyordum, vücudumdaki her kas gergindi ve o ne kadar nazik olmaya çalıştıysa, ben o kadar gerildim, sonunda ağzımdan kaçırana kadar, bitsin!"

Blake kahkahayı patlatır. "Dur. Yapmadın."

"Kesinlikle yaptım. Ama seksin kastetmedim. Sadece penetrasyonu aradan çıkaralım demek istedim-"

Şimdi gülmekten titriyor.

"-kızlık zarını boz, ve iyi hissettirmesi gereken kısma geçelim."

"Yaptı mı? Yani, en azından kızlık zarı kısmından sonra iyi hissettirdi mi?" Hâlâ kıkırdıyor.

"Hayır. şey berbattı. Prezervatif kırıldı ve o sadece bir tane getirmişti."

"Her ihtimale karşı kendi prezervatifini almadın mı?"

"Oh, aldım, ama..."

"Ne?"

Mizahımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Onun için çok büyüktüler."

Bu bana bir uluma daha kazandırdı. "Ne? Nasıl?"

"Yanlış türden almışım," diye açıklıyorum. Şimdi kendi kıkırdamamı durduramıyorum. "Kısacası, ben on iki yaşındayken ablam lisede bir çocukla çıkıyordu ve ben etrafı karıştırırken onun komodinin çekmecesinde bir kutu Süper Magnum buldum-"

"Süper Magnumlar mı?"

"Evet, normal Magnum'ların iki katı büyüklüğündeler. Ava beni karıştırırken yakaladı ve bir kadının kendi doğum kontrolü üzerinde her zaman söz sahibi olması ve kendi prezervatif kutusunu hazırda bulundurması gerektiği de dahil olmak üzere bir kuşlar ve arılar konuşması yaptık. Neden o markayı aldığını sordum, Ava da en rahatının onlar olduğunu söyledi." Homurdandım. "Kendisi için daha rahat demek istediğini sanmıştım. Onun devasa penisi için daha rahat olduğunu kastettiğini fark etmemiştim. Annemle babamın seyahate çıktıkları gün eczaneye gittim ve bir kutu Süper Magnum aldım. Getirdiği prezervatif kırılınca ona benimkilerden birini verdim ve yemin ederim, bu şey penisinden gevşek bir plastik torba gibi sarkıyordu."

Blake masanın üzerine yığılır, kahkahadan titrer. "Yapamam. Altıma işeyeceğim."

"Tamam, bu duymam lazım," diyor bir erkek sesi. Isaac Grant olduğunu anladığımda oturduğum yerde donup kalıyorum.

Onun burada ne işi var?

Takıldığımız ilk ve tek zaman gizli bir otoparktaydı. Rehineler vücut sıvılarıysa, bir çeşit rehine değişimi gibi. Benimle herkesin içinde konuşmaması gerektiğini biliyor.

Sadece... bana bakmıyor.

"Beni okumaya bıraktın," diyor suçlayarak.

Çenemi kapalı tutmak için çok uğraşıyorum. Ne? Bu ikisi birbirini nereden tanıyor ki?

Bir an için kıskançlık hissettim ve belki de beni tanıımıyormuş gibi davrandığı için biraz aşağılandım. Ama bakışları bana doğru kayınca ve belli belirsiz gülümseyince, sadece istediğimi yaptığını anlıyorum. Dilimi ağzına sokmadan önce verdiğim kurallardan biri de bu olduktan sonra herkesin içinde konuşmayacağız.

"Bu kim?" Blake'e aptalı oynayarak soruyorum. Şimdi gülümsemesi tamamen yerleşti. "Ben Isaac."

Blake bana "Futbol oynuyor," dedi.

Dişlerimi dudağıma bastırıyorum. Futbol falan oynuyor. Bu, kelimenin tam anlamıyla takımın yıldızı. Geçen sezon, takımın oyun kurucusuna karşı MVP seçildi.

Isaac gözlerini ona diyor. "Dans etmek ister misin?"

"Dans etmeyi sevmiyorum."

"Güzel. O zaman orada öylece durabiliriz."

"Ayakta durmayı sevmiyorum. Ayrıca"-bana doğru işaret ediyor

-"Bir konuşmanın ortasındayız." "sonra beni bulmaya mı geldin?"

"Tabii, sana mesaj atarım." Sivri bir bakışla onun gitmesini bekler.

Uzaklaşırken alnında bir damarın zonkladığını görebiliyorum.

Nereye gittiğine bakmak için kabinden dışarı eğildim. İki iri yan hakemin bilardo masalarından birinin etrafında döndüğü oyun alanına. Burada yerleri yok. Muhtemelen

Çünkü burası onların yeri değil. Hokey izlememem Malone's'un hokey barı olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Sokağın aşağısındaki bar futbolcuların toplandığı yer, en azından evlerinden çıktıklarında. Bu adamlar partilerini daha gizli tutma eğilimindeyken, hokeyciler toplum içinde kabadayı olmayı umursamazlar.

"Bu da neydi şimdi?" Eğlenerek sordum.

"Arkadaşım Diana bizi bir kardeşlik partisinde tanıştırdı ve şimdi bana aşık."

Kimsenin sesinin bu kadar heyecansız çıktığını duymamıştım.

"Bu üniversitedeki kadınların yüzde doksan beşinin -ve muhtemelen toplumun genelinin- Isaac Grant'in onlara karşı bir şeyler hissetmesinden heyecan duyacağını farkında mısınız?"

"Ha! Yani onun kim olduğunu biliyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorum. Briar'da çok fazla kampüs ünlüsü yok."

Bir yanıma geçen hafta arabasında onunla takıldığımı söylemeyi istiyor ama korumam gereken bir itibarım var. Charlotte Kingston, annesi eski bir başkan olan saygın bir kız öğrenci yurdu kızı. Biyomedikal mühendisi olacak. 4.0 not ortalaması var.

Bir uygulama üzerinden iki meçhul seksi kızla yatmadan önce müstehcen konuşmalar yapmıyor. Ve bir otoparkta bir futbolcuyla neredeyse tek gecelik bir ilişki yaşadığını itiraf etmeyecek. Hayır.

Telefonum Blake Logan'a bahsetmeyeceğim bir başka kişiden gelen mesajla çalışıyor.

DANTE:

Bu gece hala devam ediyor muyuz?

"Üzgünüm, buna cevap vermem gerekiyor. Çalışma grubu," diye yalan telefonumun kilidini açarken.

BEN:

Evet. Gece yarısı görüşürüz.

DANTE:

Sabırsızlanıyorum.

Telefonu Blake beni izliyor. "Ne?" diye sordum.

"Neden sende görüldüğünden çok daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu herkes için geçerli değil mi?"

"Sanırım." Pipetini bardağının içinde döndürüyor. "Ama ben genelde iyi bir karakter yargıcıyım."

On sekiz yaşındasın, neredeyse karşı koyacaktım. Ama bunun ne kadar küstahça olduğunun farkındayım. On sekiz yaşındakiler iyi bir karakter yargıcı olabilirler. Üç yaş büyük olmak beni daha akıllı yapmaz.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum," diyorum hafifçe. "Ben tam olarak görüldüğüm kişiyim. Şimdi Isaac kabaca araya girmeden önce kaldığımız yerden devam edelim."

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Um... bekaretini bir hokey oyuncusuyla kaybettin. İşkence görmüş bir müzisyene aşıksın. Süper Magnumlar. Doğru ya, aslında burada olmamızın sebebi iletişim bölümünü seçip seçmeyeceğin."

Bizi güvenli bir yere götürüyorum, çünkü bu kızla yapmam gereken şey bu. Akıl hocalığı.

Malone'da bir saat daha kaldıktan sonra hesabı ödedik. Blake'in biz gitmeden önce tuvaleti kullanması gerekiyor, ben de onu dışarıda beklemek için kapıya doğru ilerliyorum. Çıkışa doğru giderken tanıdık bir figür görüyorum. Will, yeni laboratuvar ortağım.

Boyu ve yapısı nedeniyle dikkat çeken bir adam. Güçlü omuzları zayıf bir bele doğru iniyor. Mavi uzun kollu gömleğinin altında dalgalanan kaslar.

"Selam," diyor, beni gördüğüne memnun olmuş görünüyor. "Selam."

Müziğin sesini duyabilmem için daha yakına eğiliyor. "Örnekler bugün nasıl görünüyordu?"

Will'in bu sabah hokey antrenmanı vardı, bu yüzden hücrelerimizi kontrol etmek için laboratuvara gitme görevi bana verildi. Onları hafta başında dokuların doğal olarak gelişmesini sağlayan koşulları taklit eden bir cihaz olan biyoreaktöre yerleştirdik ve şimdi hücrelerimizin iskele üzerindeki genel canlılığını değerlendirmek için örnekleri periyodik olarak çıkarmamız ve mikroskop altında incelememiz gerekiyor.

"Gerçekten iyi görünüyorlardı!" Ona söyledim. "Bir ton tanesi iskeleyle bağlanıyor."

"Müthiş." Yüz ifadesi geriliyor. "Tanrım, burası çok sıcak."

Kollarını sıvarken, güçlü ellerini ve ön kolları boyunca uzanan damarları fark etmeden edemiyorum. Onu bir hokey sopasını kavrarken ve fileye bir mermi atarken hayal ediyorum, tüm vücudu saf güçle dalgalanıyor ve aniden hokeyin çekiciliğini görüyorum.

Bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissettiğimde şaşırdım. Lars ya da B bana vücuduma yapmak istedikleri her şeyi anlatırken, seksi İsveçlilerime vuracak, bir ya da iki orgazm yaşayacak zamanımın olmaması çok kötü.

Ama bu gece daha da iyi bir yerde olmalıyım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Orgazmlardan ve A'lardan daha iyi

BLAKE'İN YURDU GİTMEM GEREKEN YERİN TAM TERSİ YÖNÜNDE, ama O da benim eve gideceğimi düşünüyor, bu yüzden kampüse kadar gidip sonra geri dönüp Hastings'e ve otoyola geri dönmek zorunda kalıyorum. Rotayı ezbere bilmeme rağmen GPS'ime yol tarifini giriyorum. Dante ve ben bu işte ustayız.

New England'da Ekim ayı olduğundan, tek şeritli otoyol zifiri karanlık ve birden aklıma şu anda bir araba kazası geçirirsem, kimsenin neden bu kadar ıssız bir yerde olduğumu bilmeyeceği geliyor. En azından telefon mesajlarımı tarayıp Dante'yle buluşmaya gittiğimi görene kadar. Bu gece yarısı gezilerinden Faith'e bile bahsetmiyorum. Beni bir noktaya kadar destekliyor ama Faith'in bunu onaylamayacağını hissediyorum.

Bir pop çalma listesi yüklüyorum ve ilk şarkıyı patlatıyorum, şarkı söylerken parmaklarımı direksiyona vurmama neden olan yüksek tempolu bir Mollie May parçası. Normalde sesli ders kitaplarımdan birini dinlerdim ama şu anda yapmak istediğim son şey okulu düşünmek.

Stresli bir hafta oldu. Ara sınavlar beklediğimden daha zordu ve onlar için kıcımları yırtarak çalıştım. I

Hep öyle yaparım. Ama yapay organların geliştirilmesiyle ilgili ödevimi berbat ettiğimden endişeleniyorum. Yeterince detay verdiğimi sanmıyorum.

Bu derste notumun düşmesine izin veremem, özellikle de enstrümantasyon laboratuvarımı zaten zor bulduğum için. Bu daha da korkutucu, çünkü bitirme projem doğrudan buna bağlı; laboratuvarı test ettiklerimize benzemeyen bir tıbbi cihaz tasarlıyorum.

Bitirme projemin biyoteknolojiyle ilgili bir şey olacağına ikna olmuşum. Biyoloji laboratuvarı müfredatında klonlama ve gen düzenleme konuları vardı. Tıbbi cihazların tasarımında kullanılan sinyal işleme tekniklerine hayranlık duyana kadar bu yönde sağlam bir yatırım yapmıştım. Tüm teşhislerden sıkılacağımı düşünmüştüm ama bir şekilde enstrümantasyon en sevdiğim derslerden biri oldu. O derste düşük performans göstermek bir seçenek değil.

Bir sonraki şarkı çaldığında, sesi açıyorum. Stresin beni ele geçirmesine izin veremem. Düşüncelerimi daha önce bastırmalıyım-

Çok geç.

Dalga'nın yükseldiğini hissediyorum. Ne zaman bunalmış hissetsem geliyor, ama tam olarak panik atak değil. Kalp çarpıntısı yok, avuç içleri nemli değil. Daha ziyade, beni her yönden saran boğucu bir baskı hissi. Ben buna basınç dalgası diyorum.

Ve şu anda, yapmam gereken onca şeyi hatırladıkça tepeye tırmanıyor ve beni alıp götürmekle tehdit ediyor.

Not ortalamamı korumak. Bitirme

ödevimi başarmak.

Delta Pi'nin mali işlerini

yürütmek. Galayı planlayın.

Yüksek lisans okullarına başvur.

Tanrım, sonuncusuna henüz başlamadım bile, son dakikaya erteledim. Gelecek haftaya kadar üç kişisel makale yazmam gerekiyor. Üç tane. Neden kişisel makale yazmak gerekiyor ? Bunu zaten üniversite için yapmıştım. I

bir evlatlık olmak, doğduğum ama hiç deneyimleyemediğim kültürden kopuk olmanın zorlukları hakkında yazdım. Sanırım benzer bir şey yazabilirim ve daha sonra her program için kompozisyon gereksinimlerine uyacak şekilde uyarlayabilirim

-

Kendine gel Charlotte! Baskı daha da şiddetlenirken içimden bir ses bağılıyor. Boğucu.

Ciğerlerime tam olarak ulaşmayan bir nefes çekiyorum. Genellikle basınç dalgası vurduğunda, bir kontrol altına alma yöntemine güvenirim. Günlük hayatımda kullandığım birçok farklı yöntemden sadece biri. İnekçe ama yardımcı oluyorlar.

Bir nefes daha alarak dalgayı gözümde canlandırıyorum ve onu toplamaya başlıyorum. Zihnimin gözündeki küçük gri kutunun içine tüm baskıyı ve ağırlığı itiyorum. Her şeyi oraya tikiştiriyorum, bu devasa dalgayı ezmeyi ve sıkıştırmayı başarıyorum, ta ki her şey kontrol altına alınana kadar. Sonra kutuyu alıp mikrodalgaya koyuyorum.

Evet, imgelemimde bir mikrodalga var.

Ekranda herhangi bir sayı yok, sadece BLOW IT UP yazan bir düğme var. Düğmeye basıyorum ve ekran beşten geriye doğru sayarken mikrodalgayı alıp bir yüzme havuzuna atıyorum.

Ağır alet dibe batıyor ve hemen patlıyor. İçindeki tüm basınç havuzda her yöne yayılan sakinleştirici dalgalara dönüşüyor ve orgazmdan daha iyi olduğuna yemin ettiğim saf bir rahatlama hissediyorum.

Lisedeki terapistimin görselleştirmeyi teşvik ederken aklından geçen şeyin bu olduğundan emin değilim ama benim için işe yarıyor ve önemli olan da bu. Doksan dakikalık yolculuğumun sonuna yaklaşırken kendimi oldukça hafiflemiş hissediyorum.

Geceleri buraya gelmek çok ürkütücü. Karanlıkta arabayla gelirken her zaman ilk gördüğüm şey, tribünün üzerinde yükselen ve ışıltıları uzaktan görülebilen projektörlerdir. Binanın üzerinde hayalet gibi bir ışık saçarak pistin kenarlarını ve boş park alanını aydınlatıyorlar.

karanlık, açık tarlalar gibi uzanıyor. Yıllarca dış etkenlere maruz kaldığı için boyası solmuş kocaman, yıpranmış bir tabelanın işaretlediği girişe yanaştığımda farlarım asfalt üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor.

AMATO RACING

İsim kalın harflerle yazılmıştır. Tabelanın altında, etrafı birkaç güvenlik ışığıyla çevrili bir zincir çit çevreliyor.

Tanıdık bir kamyonetin yanına park ederken lastiklerimin altındaki çakıllar çıtırdıyor. Dante'nin.

Bir an için, gecenin bu geç saatinde burada tek başıma olduğum için her zamanki gibi bir endişe duyuyorum. Ama olabildiğince dikkatli davranıyorum. Dante'ye mesaj atıp burada olduğumu bildiriyorum, sonra da onun binadan çıktığını görene kadar arabada kalıp kapıları kilitliyorum. Her zaman bana eşlik etmek için dışarı çıkar.

Umarım yakınlarda gizlenen katiller Dante'ye bir göz atar ve ona bulaşmayacak kadar akıllı olurlar. Boyu uzun olmayabilir ama cüssesi, dövmeleleri ve kötü kaşları var. İçinde ne kadar yumuşak bir oyuncak ayı olduğunu bilmesem, onu görmek kesinlikle sokağın diğer tarafına geçmeme neden olurdu.

Arabadan iniyorum ve hafif benzin ve lastik kokusu taşıyan serin gece havasına adım atıyorum.

"Selam prenses," diyor Dante, iri bir kolunu bana dolayarak. "Yolculuk nasıldı?"

"Olaysız." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Seni görmek güzel."

"Seni özledim," dedi omzumu sıkarak. "Ama uğramak için iyi bir gece seçtin. Sana bir sürprizim var."

Beklenti midemi gıdıklıyor. Dante'nin sürprizleri en iyi sürprizlerdir.

Elini tutup neredeyse onu girişe doğru sürüklüyorum ve ondan bir kahkaha gümbürtüsü çıkarıyorum. Dante ne zaman gülse, sesi göğsünün derinliklerinden geliyor gibi.

Ana binaya doğru ilerliyoruz ve arka taraftan çıkıyoruz. Tribün kısmen projektörlerle aydınlatılmış, çoğu alan derin bir gölgeye gömülmüş ve boş koltuklar karanlıkta çok ürkütücü görünüyor. Ana pistin solunda daha küçük bir go-kart pisti var, virajları gecenin karanlığında zar zor görülebiliyor.

Dante ve ben iki yolu da geçip sağdaki iyi aydınlatılmış bir alana gidiyoruz.

Yani benim kişisel cennetim.

Dante'nin ailesi sadece bir yarış pistine sahip değil, aynı zamanda üst düzey spor arabaları sürmeyi hayal eden müşterilere lüks bir deneyim sunan bir yan iş de yürütüyorlar. Ferrari'ler, Lamborghini'ler, Porsche'lerden bahsediyorum. Dante bana bu hizmetin pistin gelirinin neredeyse yarısını oluşturduğunu söyledi.

Ve bundan bedava yararlanmama izin veriyor.

Eğer patronun oğlu olmasaydı, bu yüzden kesinlikle kovulurdu.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor.

"Yoğun."

Birkaç dakikalığına vizelerden yakınıyorum ve o da beni hoşgörülle karşılıyor, çünkü o öyle bir arkadaş, canını sıksa bile sırf senin için bir şey ifade ettiğini bildiği için ilgi alanlarına ilgi gösterecek biri.

Ben ikinci sınıftayken Boston'da bir havuz partisinde tanıştık. Sınıftan birkaç kızla gitmiştim ama erken ayrılmak istediler, ben de etrafta takıldım, Charlie modunu etkinleştirdim ve ön verandada sevimli bir adamla flört ettim. Dante, Alfa Romeo'suyla bir patron gibi yaşadığında sevimli çocuk cümlelerin ortasındaydı. Çocuğu ektim ve arabaya hayran hayran bakmaya gittim. Dante gezintiye çıkmak isteyip istemediğimi sordu ve gerisi tarih oldu. O gece Boston'dan adrenalini yüksek bir şekilde ve ailesi gerçek bir yarış pistine sahip olan eşcinsel bir en iyi arkadaşla ayrıldım.

Dante beni ilk kez saatler sonra buraya davet ettiğinde o kadar paranoyaktı ki neredeyse komikti. Yolcu koltuğuna oturdu.

Beyaz McLaren üstü açık arabanın yanında, endişeden yumruklarını kalçalarına dayamıştı. İkinci vitesine layık olup olmadığına karar verene kadar saatte otuz milden daha hızlı sürmeme izin vermeyi reddetti. Her ziyaretimde hız limitimi arttırdı ve bugünlerde pistte zoom-solo-rot yapmama izin vermekten hiç çekinmiyor.

Ailem gece yarısı boş bir yarış pistinde araba yarışı yaptığımı bilse beni öldürür ama ben güvenli bir sürücüyüm. Asla yapabileceğimden daha hızlı gitmem ve Dante teknik olarak zorunda olmamamıza rağmen kask takmamız konusunda ısrar ediyor.

"Çok stresliyim," diye iç geçiriyorum, yakınma seansım nihayet sona eriyor.

"Sana tüm bu saçmalıkları bir süreliğine unutturmak üzereyim." Dante sırtıyor. "Hadi ama. Buna bayılacaksın."

Beni, şık ve cilalı gövdeleri ışıkların altında parıldayan lüks arabaların sıralandığı yere götürüyor.

Daha önce burada hiç görmediğim bir arabanın durduğumuzda içimde bir heyecan kabarıyor. Var olan tüm hız sınırlarını aşmak için tasarlanmış gibi görünen kiraz kırmızısı bir Corvette Stingray.

Yüksek sesle inliyorum.

Dante ürperir. "Tanrım, prenses. Ben eşcinselim ve bu seks iniltisi sikimin seğirmesine neden oldu."

"Bu arabayla evlenmek istiyorum." Sesim heyecanımı zorlukla bastırıyor. "Bu gece sürmek istediğim araba o."

"Bunu söyleyeceğini tahmin . Sadece çok fazla delirme, mı?"

Ona sırtıyorum. "Söz vermiyorum."

"," diyor ve bana her zamanki kaskımı fırlatıyor.

Sürücü koltuğuna geçtiğim anda iç mekan beni saf lüksle koza gibi sarıyor. Deri koltuklar tereyağı yumuşaklığında. Gösterge paneli bir bilimkurgu filmine aitmiş gibi görünüyor. Ellerimi direksiyonun üzerinde gezdirirken kalbim çarpmaya başlıyor, beklentim içimde dolaşiyor.

Dante uzanıp çalıştırma düğmesine basıyor. Motor kükrüyor, derin, güçlü bir sesle omurgamdan aşağı bir ürperti ve bacaklarımın arasında bir karıncalanma gönderiyor.

Arabalar beni azdırıyor.

Laboratuvar çalışması beni azdırıyor.

Soğanımın katmanları var.

Dante'ye bakıyorum ve o da başını sallayarak bana onay veriyor. Stingray'i yavaşça piste sürüyorum, ayağım gaz pedalının üzerinde. Projektörler önümdeki asfaltta neredeyse gerçeküstü bir parıltı yaratıyor, asfaltı geceye doğru açılan siyah ipekten bir şerit gibi gösteriyor.

"Ona ver," diye ısrar ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve gaz pedalına basıyorum.

Stingray ileri doğru fırlıyor, hızlanmanın gücü beni koltuğuma geri itiyor. Oh, evet. Hız göstergesi yükseldikçe pencerelerin dışındaki dünya bulanıklaşıyor ve heyecan verici bir adrenalin patlaması hissediyorum. Spor arabayı ilk virajda yönlendirirken lastikler pisti hassas bir şekilde kavıyor. Kontrol tamamen bende, makineyle tamamen uyum içindeyim.

Dante yanımda kükrüyor, sesi motorun gürültüsünden zar zor duyuluyor. "Evet, bebeğim, lanet olası evet!"

Gülüyorum, ses içimin derinliklerinden yükseliyor. "Biliyorum, değil mi?"

Arabayı daha sert, daha hızlı itiyorum, hızın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bu seksten daha iyi. Bu orgazmlardan ve A'lardan daha iyi.

Burası cennet.

Pist dolambaçlı, kıvrımlı bir yol, ama ben kolaylıkla ilerliyorum, ellerim direksiyonda sabit, ayağım gazda. Her dönüş kontrol ve kaos arasında bir dans gibi. Başım dönüyor. Stingray her hareketime sanki benim bir uzantımmış gibi tepki veriyor ve birkaç dakikalığına dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissediyorum.

Son düzlükte araba tam gaz bağırarak ilerlerken, son birkaç günün gerginliği eriyip gidiyor ve yerini vahşi, kaygısız bir coşkuya bırakıyor.

Sonunda, gazı yavaşça kesiyorum ve Stingray'i durduruyorum. Motor alçak, tatmin edici bir mırıltıyla rölantide çalışıyor, sanki ona

iyi, sert bir sikiş.

Dante'ye dönüyorum, nefes nefese ve sırtarak. "Bu inanılmazdı."

"Buna değeceğini söylemiştim." "Yine mi gideceksin?"

"Tabii ."

ON İKİNCİ BÖLÜM

CHARLIE:

Dün gece cevap veremediğim için üzgünüm. Saat beş gibi geldim.
Sabah.

LARS & B:

Olaylı bir geceye benziyor.

CHARLIE:

Öyleydi. Kiminle konuşuyorum ben?

LARS:

Pardon, ben Lars.

CHARLIE:

İsveçli kalp atışlarım! Bjorn nasıl?

LARS:

Um...kim?

CHARLIE:

B'den Bjorn diye bahsediyorum. Sizi iki yırtık İsveçli çocuk olarak hayal ediyorum. Görkemli Viking erkekleri hayal ediyorum.

LARS:

Sanırım Vikinglerin çoğu Norveçliydi, İsveçli değil.

CHARLIE:

Lütfen bunu almama izin ver.

LARS:

Viking fetişin mi var? Öyle mi?

CHARLIE:

Ben öyle düşünmemiştim ama şimdi.

LARS:

Fethedilme fikrini seviyorsun.

CHARLIE:

AMAN TANRIM. Sanırım biliyorum.

LARS:

Tümü Doğru.Hadi söyle B ve I istiyorum
için yap biraz fethetme. Bu nasıl olacak?

CHARLIE:

Hmmm. Tamam. Sanırım kapımı kırıp yatak odama
dalmanla başlayacak.

LARS:

Seni yatakta mı bulacağız? Masada mı?

CHARLIE:

Yatakta uzanıyorum. Çırılçıplak. Kendime
dokunuyorum.

LARS:

Kendini boşaltmanı mı engelledik?

CHARLIE:

Evet.

LARS:

Yakın mıydın?

CHARLIE:

Çok yaklaştın.

LARS:

Ah, bu çok kötü. Çünkü bitirmene izin vermiyoruz, değil mi Charlie? Orgazmın artık bize ait. Kendini örtmeye çalışıyorsun ama artık çok geç. O ateşli, sıkı vücudun her santimini gördük. Ve şimdi bizim merhametimize kaldın. Seninle birlikte yatağa giriyorum, seni tutuyorum. B yatağın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor. Bizimle savaşıyor musun yoksa bize yalvarıyor musun?

CHARLIE:

Dilencilik.

LARS:

Tabii ki yalvarıyorsunuz. Yalvarmanı duymak hoşumuza gidiyor. Elimi bacaklarının arasına sokuyorum ve amını onun için açık tutuyorum.

CHARLIE:

Aman Tanrım.

LARS:

O seni yalarken kulağına müstehcen şeyler fısıldıyorum. Sonra parmaklarımı saçlarına geçirip başını bacaklarının arasında tutuyorum ve onu orada tutuyorum.

LARS:

Bebeğim?

Hâlâ orada mısın? Sakın beni bırakayım deme.

CHARLIE:

Özür dilerim. Geri. Taytımı çıkarmam gerekiyordu.

LARS:

Şu anda kendine dokunuyor musun?

CHARLIE:

Nasıl ? Bana aletinin bir şey olmadığını mı söylüyorsun?
Zor mu?

LARS:

Kaya gibi sert. Ama hala pantolonumun içinde güvende.

CHARLIE:

Çıkar şunu. Lütfen.

LARS:

Sikeyim.

CHARLIE:

Çıktı mı?

LARS:

Evet.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLOTTE

Zaferimi masanızda hayal edin

BİR HAFTADAN FAZLA BİR SÜREDEN SONRA, YÜKSEK BİR KESİNLİKLE SÖYLEYEBİLİRİM Kİ

biyolojik kardeşimin bana ulaşmakla ilgilenmediğini söyledi.

Metot bana bu sonuçla yaşayabileceğimi söyledi ama... yine de berbat.

Hiçbir zaman aşırı iyimser bir insan olmadım. Kötümser de değilim. Sanırım sadece gerçekçiyim. Gerçekten harika şeyler olacağının ve o kadar da harika olmayan şeyler olacağının farkındayım. Ancak bu sefer tamamen iyimserlik kampına yerleştiğimi inkar edemem.

Benimle tanışmak isteyeceğine gerçekten inanıyordum.

Faith Çarşamba akşamı yatak odamın kapısını çalıyor ve beni uyuklama seansımın ortasında yakalıyor. "Toplantıya hazır mısın?"

"Hayır," diyorum asık suratla.

"Mecazi anlamda demiyorum ama pratik olarak aşağı inmeye hazır mısın, yoksa çişin falan mı var?"

Özenle hazırladığım yatağımdan kalkıp dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu almak için masama doğru yürüyorum. "Hayır, ben iyiyim. Hadi gidelim."

"Sorun nedir?"

"Beni okumaya bıraktı."

"Kim?"

"Bio kardeşim."

"Ah. Özür dilerim."

"Sorun değil. Her neyse."

Beyaz kaşmir kazağımın altını düzeltiyorum. Faith sık sık beyaz giydiğim için benimle hep dalga geçer. Bu şeyleri temiz tutmayı nasıl başardığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Hayır, iyi değil, her neyse," diyor sert bir sesle ve beni kollarına çekiyor. "Buraya gelin, Bayan Mopey."

Kucağına sarktığımda, rahatlatıcı bir hareketle omuzlarımı ovuyor.

"Özür dilerim bebeğim. Bu işin yürümesini gerçekten istediğini biliyorum. Ama mesajını görmüş olması asla cevap vermeyeceği anlamına gelmez. Ne kadar zamandır okuyorsun?"

"Şey, mesajı on gün önce gönderdim ve o da dokuz gün önce okudu."

"Oh." Göz kırptıyor. "Tamam. Pek hayra alamet değil." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Gördün mü?"

"Bakın, bir buçuk hafta birinin size geri dönmemesi duyulmamış bir şey değil. Ama dönmezse, dönmez. Bu onun kaybı. Sen harikasın."

"Ben ."

Sırıttıyor. "Ve mütevazı."

"Tanışabileceğiniz en mütevazı insan."

Kollarımızı birleştirip Agatha'nın Agatha olduğu bir başka kız öğrenci birliği toplantısına katlanmak üzere aşağıya iniyoruz. En azından bu sefer ilginç bir gündemimiz var. Galanın dekorasyonundan sorumlu olan Yara bir PowerPoint sunumu hazırladı ve ben iyi bir PowerPoint'i severim. Özellikle de slayt başlıkları birinci sınıf olan Yara'dan.

"," diye anons ediyor, herkes bakışlarını ekrana çevirirken projektörün başında duruyor. "Merkez parça seçenekleri geliyor."

İlk slayt görüntülenir.

BEN MASANIN ORTASINA MI AITIM?

Faith koluma yaslanıyor ve koluma bakarak gülüyor. Duvara yaslanmış birinci sınıflardan, yani dünyanın aşağılık pisliklerinden kıkırdamalar duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Blake'in arkamda durup sırttığını görüyorum. Bugün çok şirin görünüyor, saçları omuzlarından aşağı sarkan iki örgü şeklinde düzenlenmiş.

"Tamam, işte birinci seçenek," diyor Yara.

Bir sonraki slaytta, ortasında beyaz saten bir kurdele bulunan ve düzgün bir fiyonkla bağlanmış uzun şeffaf bir vazo gösteriliyor. Vazonun içindeki çiçekleri yansıtan yuvarlak bir aynanın üzerinde duruyor: bebek nefesi, eğrelti otu yaprakları ve renk patlaması için birkaç pastel pembe şakayık.

Birinci seçeneğin başlığı şöyle:

BEN İYİYİM, AMA DAHA İYİ OLABİLİRİM.

Sherise tükenmez kaleminin kapağını çiğneyerek, "Bu beni şaşırtmıyor," diye itiraf ediyor.

"Aralarında en kötüsü," diye katılıyor Yara. "Ama en ucuzu."

İkinci seçenek etiketlenmiştir:

BEN DAHA GÜZELİM

Dantel bir yolluk üzerinde duran bu buzlu cam vazo, beyaz bebek nefesi serpintileriyle çevrili pembe güller sunuyor. İlkinden daha iyi ama herkesin "ooh" ve "aah "larını çeken üçüncü seçenek kadar muhteşem değil.

İHTİŞAMIMI MASANDA HAYAL ET

Bu seçenekte beyaz ve soluk pembe renk şemamıza sadık kalınmış, sadece palete altın vurgular eklenmiştir.

"Bu biraz daha pahalı," diye söze başlıyor Yara, bakışları bana doğru kayıyor.

"Ne kadar pahalı?" Parmaklarım klavyemin üzerinde dururken soruyorum. VPF olarak işimi çok ciddiye alıyorum. Çünkü Agatha beni buna zorluyor.

Yara zaman kazanmak için oyalanıyor. "Çok sıkı bir bütçe ayırdığımızı biliyorum ve bu kesinlikle bütçeyi aşıyor ama _."

"Bütçe ne kadar aşıldı?"

"Yaklaşık yüzde yirmi," diye mırıldanıyor bana bakmadan.

"Kesinlikle hayır," diyorum

hemen. "Ama şuna bak!"

Ekrana bakıyorum, Yara dizüstü bilgisayarına dokunduğunda ve üç orta parçanın arka arkaya dizildiği başka bir slayt görüldüğünde bir iniltiyi bastırıyorum.

Altın vurguların göze çarptığına şüphe yok.

Agatha başını bana doğru eğiyor. "Yapılabilir mi?" hızlıca soruyor.

"Eğer bu yüzde yirmiyi müzik gibi diğer bütçelerden birinden almak isterseniz, elbette bunu başarabiliriz."

"DJ bütçesinden kesinti yapmayı aklınızdan bile geçirmeyin!" Robin haykırıyor. Müzik onun alanı.

Agatha yine bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Evin banka hesabında sadece belli bir miktar para var. Mucizevi bir şekilde para yaratamam. Yani diğer bütçelerden alamıyorsanız, tek seçeneğiniz birinden kendi parasını vermesini istemek."

"Annemle bir konuşayım," diyor Agatha. "Şimdilik orta süslere bir iğne koyalım ve bir sonraki toplantıda tekrar gözden geçirelim. Belki mezunlardan biri gala bütçesi için fazladan katkıda bulunmak ister-"

Blake'in yakınlarından gelen yüksek sesli bir uğultu onu böler. Agatha ona alaycı bir bakış attı. "Sessiz mod."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Blake. Sessize almadan önce telefonuna kaşlarını çatıyor.

Gündem gala menüsüne döndüğünde ve herkes yemeklerden birinin baharatlı olmasının akıllıca bir fikir olup olmadığını tartışmaya başladığında, Blake'in sürekli telefonuna baktığını fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ona fısıldıyorum.

"Sadece takipçim" diye mırıldanıyor.

Onu sorgulayacak zamanım yok çünkü şu anda bir çılgık kavgası patlak vermiş durumda.

"Kimse baharatlı yiyeceklerin kötü olduğunu söylemiyor, Dana! Ben baharata bayılırım! Tek söylediğim," diye devam ediyor Noelle öfkeyle, "yaşlı kadınlarla dolu bir konuk listesiyle karşı karşıyayız ve hepsi baharatı kaldıramayabilir. Yaşlı insanlar düzgün sindiremezler."

"Ah, haklısın," diye rahatlıyor Dana.

"Harika. O zaman tavuk marsala'ya devam edelim."

"Tamam." Dana dizüstü bilgisayarına bakar. "Tatlı hakkında konuşalım."

Dana devam edemedi Blake boğazını temizliyor. "Bir saniyeliğine dışarı çıkacağım, eğer sorun olmayacaksa..."

"Hayır," diye tersledi Agatha.

"Evet, Logan," diye onu azarlar Faith. "Ceset torbası içinde olmadığı sürece kimse toplantıdan dağılmadan önce ayrılamaz."

Neredeyse kahkahalarımın boğulacaktım.

Agatha Faith'e ters ters bakar. "Kapa çeneni, Faith. Her zaman senin ukalalığını duymak zorunda değiliz."

Neyse ki toplantının geri kalanı başka bir aksaklık olmadan geçiyor ve Agatha bizi gönderdikten sonra rahat bir nefes alıyorum. Blake de gitmeye hevesli görünüyor, ancak yaydığı tedirginlik bana Agatha'dan çok daha fazla stres yaşadığını söylüyor.

"Sorun nedir?" Onu neredeyse yemek odasından dışarı kovalayarak soruyorum.

"Bir şeyi halletmem gerekiyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cıvıldıyor Faith, Blake'in diğer yanına yaklaşırken. "Neyle uğraşıyoruz?"

"Tanrım, hiçbir şey. Lütfen bunu bana seyircilerin önünde yaptırmayın."

Faith ve ben bakiştık. Sonra daha da hızlı yürüdük.

Birinci sınıf öğrencisi bizi kapıya kadar atlatmaya çalışıyor, hatta kapıyı arkasından kapatmayı bile deniyor ama Faith lisede atletizm koşuyordu ve ben de acayip hızlıyım. Onun peşinden aceleyle verandaya çıktık, ön bahçemizde çilek sarısı devi gördüğümüzde kayarak durduk.

"Hiç pes etmez misin?" Blake verandanın basamaklarından ona doğru tepinerek talepte bulunur.

Isaac Grant omuzlarını silkerek inanılmaz genişlikteki omuzlarını vurguluyor. "Hayır. Ben futbol oynuyorum. Bu bir inç oyunu."

İki elini kalçalarına koyarak sinirli bir ses çıkarıyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sen benim inçimsin."

"Ben senin lanet inçin değilim, ahbap. Git başımdan."

Faith ve ben verandadan kıs kıs gülüyoruz, ancak Blake bize ters ters bakınca susuyoruz.

"Sadece söylüyorum, benden hoşlandığını biliyorum." Isaac, mükemmel dişleri ay ışığında parıldayan ukala bir gülümseme takınıyor. "O yüzden oyun oynamayı bırakalım. İşte buradayız, bitiş çizgisine birkaç santim kaldı."

"Evine git," diye .

"Bir randevu. Sadece bir randevuyu kabul et, ben de gideyim."

"Dostum, birini seninle çıkmaya ikna etmenin yolu bu değil. Seni yemeğe götürmeme izin verirsen seni takip etmeyi bırakırım." Blake sinirli bir şekilde homurdandı. "İlgilenmiyorum."

"Bak, meleşim-"

"Melek mi? Bana lakap takma."

"Çok geç," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Angel. Beni dinle. Senden sadece bir randevu istiyorum. Oh," diye düzeltiyor, "ve gerçekten iyi vakit geçireceğine söz vermelisin."

"İyi vakit geçireceğime söz veremem. Ya boktan bir randevuysa?"

Adam onun hatasından faydalanarak ona gülümsüyor.
"Mükemmel. Yani randevuyu kabul ediyorsun."

"Ne? Hayır!"

Bir izleyici kitlesi çektiler ve sadece ben ve Faith'ten bahsetmiyorum. Diğer Delta Pis'ler ve Sıra'daki diğer evlerden bir avuç meraklı insan bu kargaşayı araştırmak için dışarı akın etti.

İtiraf etmeliyim ki, Isaac oldukça nefis bir görüntü oluşturuyor. Altı ayak altı. Kaslı. Delici gözler ve kare çene. Adam yürüyen bir ıslak rüya.

En çoğu kadın için. "Bir randevu," diye yalvarıyor.

"Seni tanımıyorum bile," diye Blake.

"Bir randevunun amacı budur. Beni tanımak için. Sana söz veriyorum, muazzamım."

"Kim kendisinden muazzam diye bahseder ki?"

Faith onun eline karşı homurdanır.

"Hadi ama. Neye mal olacak? Bütün sokağa mı istiyorsun? Dizlerimin üzerine çökmemi mi?"

"Lütfen yapma-"

Dizlerinin üzerine çöküyor. "Blake Logan," diye ilan etti.

"Angel.

Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın." Vay canına, iyice abartıyor.

Bekle. Burada kıskanmalı mıyım? Yani, o ve ben sadece birkaç hafta önce takılıyorduk ve o bana bakmıyor bile.

Bana doğru bakmasını istiyor muyum?

Sen deli misin? Tabii ki değilsin.

Sağduyu bana geri döndü. Doğru. Adama baksana.

Hayatımda böyle bir dramaya ihtiyacım yok.

Isaac, "Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar ve benimle çık," diye yalvarıyor.

"Dostum, ben-"

"Bana yardım edin!" Isaac izleyicilere hitap ederken kollarını iki yana açmış. Adamın kanat açıklığı

jet uçağı. "Yunan Sırası Vatandaşları!" diye Romalı bir gladyatör gibi bağıırıyor. "Yardıınızı istiyorum!"

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Sigma Nu'nun evinin olduğı yönden biri bağırdı: "Lanet olsun, onunla dışarı çık ve buna bir son ver."

"Angel," diyor Isaac tekrar.

"Aman Tanrım. İyi," diye ağzından kaçıır Blake. "Tamam." Blake'in yanına yaklaşır ve onu kolundan tutarak ayağa kalkmaya zorlar.

Yüzü aydınlanıyor. "Randevumuz ne zaman?" "Bilmiyorum. Git başımdan."

"Cuma gecesi. Sana mesaj atarım."

"Her neyse. Sadece git."

Arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

Kulaktan kulağı sırtarak, Isaac çok aşına olduğı spor arabaya doğru ilerliyor ve uzaklaşıyor.

Fuayede Blake, Agatha'nın onaylamayan bakışlarını arar. "Özür dilerim. Anlamadıysan söyleyeyim, onu ben davet etmedim."

Başkan Yardımcımız Sherise, Blake'e sırtıyor. "Kızım, o Isaac Grant'ti. Sen kendininkini al, Logan."

"Hayır," diyor Agatha sıkıca. "Bu futbol devlerinin evimizin adını lekelemesine ihtiyacımız yok."

Sherise başkanımıza cevap vererek herkesi şaşırtıyor. "Hadi ama Agatha. Sen bile kabul etmelisin ki, bu oldukça etkileyiciydi."

"Kesinlikle katılmıyorum. Bu futbol çocukları utanç verici."

Faith, "Hepimiz lekesiz lakrosçulara kur yapamayız," diye söze girdi.

Agatha puflamadan önce, "Kapa çeneni, Faith," diye homurdanıyor.

Grup dağıldıktan sonra Blake'i kenara çekiyorum ve kimsenin duymaması için sesimi alçaltıyorum. "İstemiyorsan onunla çıkmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece onu susturmak için kabul ettiğini söyleyebilirsin. Devam etmene gerek yok."

Omuz silkiyor. ". En azından eğlenceli biri." "Biliyorum. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Ne yani, ona aşık olacağımdan mı endişeleniyorsun?" Blake'in sesi eğlenmiş gibi.

"O Isaac Grant. Üniversitenin yarısının ona aşık olduğuna eminim."

"Sadece bir randevu, Charlotte. Endişelenmene gerek yok."

Belki, ama ben öyleyim. Bunun onun açısından heyecan verici bir kovalamacadan başka bir şey olmadığından endişeleniyorum. Bu adamın cinsel kaçamaklarını iki yıldan fazladır duyuyorum. Kahretsin, onun sürtüklüğü beni ona çeken ilk şeydi. Isaac kız arkadaş edinmez. Ve evet, zaman kalbini fethedecek ve erkek düşkünlüğüne son verecek bir kadınla tanışma ihtimali vardır, ama bu genellikle sadece romantik komedilerde ve aşk romanlarında olur. Pislik genellikle pislik olarak kalır ve bir fuckboy çizgilerini değiştirmez.

"Blake. Seni hâlâ yurda bırakmamı ister misin?" diye soruyor Dana, bize doğru adım atarak. Blake gibi o da evde yaşamıyor.

"Evet. Teşekkür ederim." Blake bana baktı. "Gitmeden önce sana sormayı unuttum. Yarın akşamki maça gelmek ister misin? Ben kuzenimle gidiyorum."

"Ne oyunu?" "Hokey."

Yüzümü buruşturuyorum. "Pas."

"Oh, ama," diye ikna eder. "Eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

"Belki. Sabah sana mesaj atarım."

Tekrar yatak odamın mahremiyetine döndüğümde, gelen kutumu kontrol etmek için BioRoots uygulamasını açıyorum. Hâlâ boş. Gerçi bildirim gelmemesi bana bunu söyleyebilirdi.

Dün gece laboratuvarı geç saate kadar çalıştığım için bildirim geldiğinde görmezden geldiğim uygulamayı açarak dikkatimi dağıtıyorum.

Bu sohbetten oldukça fazla yararlandığımı söyleyebilirim. Lars ya da Bjorn'la her konuştuğumda en az iki kez orgazm oluyorum. İsveçli kalp atışlarım. Çevrimiçi sevgililerim.

Ancak bu yeni mesaj oyunu değiştiriyor.

Bunu çevrimdışı yapmak istiyorlar.
Buluşmak istiyorlar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WILL

Buz için saklayın

"DOSTUM, BU TSBN'DE FALAN MI OLACAK? KAYINPEDERİN Hockey Kings'te bizden bahsedecek mi?"

Ryder, Trager'a gözlerini devirerek, "Bu siyasi bir haber," diyor. "Hockey Kings neden bunun hakkında konuşsun ki?"

." Trager yol göstermem için bana döndü. "Bizimle ne hakkında görüşmek istiyorlar?"

Başımı tezgâhtan kaldırmıyorum bile. Telefonum elimde, bugün onuncu kez uygulamayı kontrol ediyorum.

"Üniversite hokeyi, kültürü, bu spora nasıl girdiğin," diye cevap veriyorum dalgınca. "Eminim lider olmanın ne demek olduğu ve hokeyin nasıl büyük adamlar yetiştirdiği gibi saçma sapan sorular da gelecektir."

"Lego gibi mi?" diye soruyor Patrick. Zeki değil ama harika bir adam.

"Evet, Lego gibi," diyor Beckett ciddiyetle. "Lego hokey adamları inşa etme konusunda sizinle röportaj yapmak istiyorlar."

Mesaj başlığını açıyorum ve hayal kırıklığımı bastırıyorum. Charlie'den hâlâ yanıt yok. Dün gece Beck ve ben gerçekten buluşmak için bir davet gönderdik ve o zamandan beri cırcır böcekleri var.

"Çocuklar, bu sadece bir haber, tamam mı?" Telefonumu dolabımın üst rafına koydum ve takım arkadaşlarıma döndüm.

"Babam seçmenlerine oğlunun namuslu bir kolej çocuğu olduğunu ve namuslu kolej hokey takımında namuslu kolej arkadaşları olduğunu göstermek istiyor. Hepsi bu."

Koç Jensen, yardımcı koçlarımız Maran ve Peretti ile birlikte soyunma odasına girdi. Yüzüne bir kez baktım ve kızgın olduğunu anladım.

Bu öfkenin kaynağı bir saniye sonra içeri giriyor: babamın bize yaşattığı bu boktan gösterinin video bölümünün yapımcısı.

Adı Marjorie Neven ve ellili yaşlarında, yüzü hareket etmeyen, uzun boylu, sıska bir sarışın. Gerçekten. Söyleyemem. Eğer O Mutluyum, Deli, Üzücü, Hayal kırıklığına uğradım. Onu Yüz kasları, kilolarca dolgu maddesi tarafından dondurulmuş olmalı. Pudra mavisii pantolon ve sürekli gözümüze çarpan aşırı miktarda altın takılarla yürüyor. floresan ışıkları, gözlerimi acıtıyor.

"Pekâlâ çocuklar," diyor Marjorie, ya gülümseyerek ya da kaşlarını çatarak. "Bu gece üniforma giyerken biraz daha B-roll çekeceğiz, o yüzden henüz kimse pantolonunu çıkarmasın. Gömlekler tamam."

"Yani bu tam cepheden olmayacak mı?" Beckett pantolonunun fermuarını açarak büyük bir gösteri yapıyor.

Kimse onun cazibesine karşı bağışık değildir. Bu elli yılın en az yirmi beşinde biriyle yatmadığı belli olan elli yaşlarında bir yapımcı bile.

Onun müstehcen sözleri karşısında zevkle titriyor. "Bu kadın demografisi için ne kadar çekici olsa da-"

"Ve LGBTQ+ demosu," diyor kameraman. "-Korkarım ki bu bir aile programı," diye bitiriyor. Beck ona göz kırpmıyor. "Onlar kaybeder."

Marjorie ellerini çırpıyor. "Pekâlâ millet. Kamerayı görmezden gelin, o burada değil. Doğal davranın. Maça hazırlanıyormuş gibi davranın."

Koç kapı aralığından homurdanıyor. "Maça hazırlanıyorlar."

"Biliyorum. Sadece-" Yüzündeki ölümcül Jensen bakışını fark eder ve konuşmayı keser.

"Dinleyin, bayan."

Uh-oh, Koç kadını patlattı. Göz ucuyla Shane'in gülmemek için kendini zor tuttuğunu görüyorum.

"Nezaketen buradasınız," diye devam ediyor Koç sinirli bir şekilde. "Soyunma odasına girmenize ve adamlarımın mahremiyetini ihlal etmenize izin verme yükümlülüğümüz yok."

İtiraz edecek kadar cesur. "Hepsi ibraname imzaladı-"

"Ne halt imzaladıklarını bilmiyorlardı.

Onlar aptal."

Shane dolabından yüksek sesle homurdanıyor, artık kendini tutamıyor.

"Dikkatimizi dağıtıyorsunuz bayan. Isınma hareketleri başlamak üzere. Adamlarımın kafalarını oyuna vermeleri gerekiyor. O yüzden küçük 'bölümünüze' devam edin." Tırnak işareti kullanıyor. "B-roll'unu al ve defol git."

Bununla birlikte, odanın diğer ucundan PT odalarına giden koridora doğru yürür.

"Sanırım onu kızdırdım," diyor Marjorie, belirsiz bir şekilde etrafına bakınarak.

Case, "Bu sadece onun kişiliği," diye onu temin ediyor. "Ama evet, iğnelerinizi çabuk yaptırmanızı öneririm."

Kameraman oyun öncesi hazırlıklarımızı çekmeye başlayıp olabildiğince müdahaleci davranınca sinirim daha da artıyor. Bu arada, Marjorie kameraya doğrudan bakmamamızı emrederken hepimiz "miş gibi" yani gerçekten hazırlanıyoruz.

Marjorie'nin gölgesi üzerime düştüğünde bankta oturmuş patenlerimi bağlıyordum. "William. Sana birkaç soru sormak için iyi bir zaman mı?"

Hayır, bayan. Hiç de bile. Konferansımızdaki en zorlu rakiplerden biriyle karşılaşmak üzereyim.

"Elbette," diye yalan söyledim.

Formamın yakasına küçük bir mikrofon takıyor, sonra kamera objektifi bana odaklanırken kadrajdan çıkıyor. Bekliyorum

yumuşak bir soru.

"Söylesene William, sence yıldırma takım bağının gerekli bir parçası mı, yoksa modası geçmiş ve zararlı bir gelenek mi?"

O bir softball değildi.

Kızgınlığımı bastırıyorum. "Biz Briar'da hiçbir şekilde tacizde bulunmayız. Bildiğim kadarıyla hiç olmadı."

"O halde burada geçirdiğiniz üç yıl boyunca herhangi bir yıldırma ritüeli yaşamadınız?"

"Hayır."

Marjorie bana başka bir sert top atıyor. "Hokey fizikselliği ile bilinir. Sizce son yıllarda buz üzerindeki şiddet sınırı aştı mı?"

"Ciddi misin? Bak, üç periyot hokey oynamak üzereyim. Bu zihinsel bir oyun. Ve bu sorularla harcayacak beyin gücüm yok."

"Bu şiddet içeren bir spor," diye belirtiyor. "Kavgalar-" "NCAA hokeyinde kavga yoktur. Bu konuda çok katılar.

Bu boktan şey."

Marjorie irkildi. "Küfür etmeden tekrar edebilir misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Benden bu kadar.

Odaklanmam gerek." "Sana satırları versem nasıl olur?"

Bir kahkaha uçar. "Sen ciddi misin?"

"Baban bize bazı konuşma noktaları gönderdi, tamam mı?" O da benim hissettiğim kadar sinirli görünüyor. "Bu yüzden ciddi bir yüz ifadesi takının ve şunu söyleyin: Sporcular olarak, birçok genç oyuncunun ve taraftarın bizi örnek aldığını biliyoruz ve bu bizim ciddiye aldığımız bir şey-"

"Bu çok saçma."

"Sadece söyleyin. Ve sonra... Şuna ne dersiniz... Hokey fiziksel bir oyundur, ancak genç oyunculara saldırganlığın kurallar tutulması ve kontrollü, saygılı bir şekilde kullanılması gerektiğini göstermek önemlidir."

Sıkılmış dişlerimin arasından, onun küçük konuşmasını ona tekrarlıyorum. Ve yükselmenin gerekliliği hakkında ahkam kesmek ironik.

Şu anda o adamın elindeki kameraya vurmaktan başka bir şey istemediğim zaman şiddetin üstünde.

"Mükemmel. Teşekkürler, William."

"Will," diye mırıldanıyorum o .

Yakınlarda pusuya yatmış olan Beckett bankta bana katılıyor. Yüzümde gördüğü şey karşısında dudakları titriyor.

"Buz için sakla," diye mırıldanıyor.

Beni iyi tanıyor.

Sesleri bastırmaya çalışıyorum. Marjorie şu anda ikinci sınıf forvet Austin Pope ile röportaj yapıyor, Pope farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Marjorie sonunda "Kes şunu" diyene kadar formasındaki mikrofonla oynamaya devam ediyor.

Kadın hızla toparlanıyor ve profesyonel gazeteci sesini takınmadan önce sakinleştirici bir nefes alıyor.

"Ee, Austin," diyor. "Geçen yıl Dünya Gençler Şampiyonası'nda ABD Takımı için mi oynadın?"

"Evet."

"Ülkenizi böylesine prestijli bir etkinlikte temsil etmek nasıl bir duyguydu?"

Austin gözlerini kırıştırır. "Bilmiyorum. Ben sadece, bilirsin, hokey oynadım."

Birisi kıs kıs güler.

"Soru bu değildi, Papa," diye sesleniyor bir başkası. "Pardon, soru neydi?" Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Röportajları sevmiyorum. Özür dilerim. Artık gidebilir miyim?" O Sessiz bir yardım talebiyle bana bakıyor.

Sabırımın taşma noktasına geldiğini hissediyorum. Bunun, babamın halkla ilişkiler makinesine yaranmak için değil, havaya girmek için zamanımız olması gerekiyordu.

Marjorie vazgeçiyor, Pope'un mikrofonunu açıyor ve beni öldürmek istiyormuş gibi görünen Ryder'a yürüyor.

Kendini tanıtıyor ve mikrofonu neredeyse adamın yakasına dayıyor.

"Yemin ettiğin bir oyun öncesi ritüelin var mı?" diye soruyor ona.

Ryder omuz silkiyor. "Bu sezon balina seslerini dinlemeye başladım. Karım bu işlere çok meraklı."

Bütün oda kahkahalara boğuldu ve ben bile sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Üzücü olan şey, onunla dalga bile geçmiyor olması. Gigi ses manzaralarına kafayı takmış ve Ryder'ı da bunlara alıştırmış. Odaklanmasına ve rahatlmasına yardımcı olduğunu iddia ediyor.

Koç birkaç dakika sonra geri dönüyor. Bakışları kameranın üzerine düşüyor ve yemin ederim boynundaki damarların zonkladığını görüyorum.

"Neden hâlâ ?" diye ısırdı. "buradan. Maçtan önce adamlarımla konuşmam gerek."

Marjorie'nin gözleri parlıyor ama yüzü kıpırdamıyor. "Moral konuşması mı? Harika! Bunu filme almak isterim eğer-"

"Çık dışarı!" diye kükrer. "Şimdi."

Kameraman telaşlanıyor. İkili soyunma odasından kaçarken Marjorie kekeleyerek bir özür diler. Kapı kapanır ve ardından gelen sessizlikte gümbürtüsü yankılanır.

"Tanrıya şükür," diye inledi Trager.

Koç parmağını Trager'ın yakınına sokar. "Kapa çenenin. Ben konuşuyorum."

Sıfır moral içeren kısa ve hızlı bir moral konuşmasının ardından oda boşalır. Çocuklar tünelden piste doğru ilerliyor. Ben oyalanıyorum, telefonumu alıyorum.

Charlie'den hâlâ mesaj yok. Sanırım o buluşma gerçekleşmeyecek. Bu boktan fikir benim kötü ruh halime uyuyor.

Babamı aradım ve sesli mesajını aldım. Tabii ya. Onun yerine asistanını aradığımda öfkem omurgamda cızırdıyor. Alessia hemen açıyor. Tabii ki.

"Will. Senin için ne yapabilirim?"

"Babama bir mesaj iletmeni istiyorum," diye sertçe cevap veriyorum. "Kamera ekibine geri çekilmelerini söylemesi gerekiyor."

"Davetsiz misafir mi oldular?" Sesi ürkmüş gibi geliyor.

"Tabii ki var!" Sesimi yükseltiyorum, sonra duvarlarda yankılandığını duyunca alçaltıyorum. "Bu gece bir maçımız var. Aptalca sorulara cevap vermemeliyiz, tamam mı?"

"Will-"

Neye kızdığımı bile bilmiyorum, o yüzden telefonu yüzüne kapattım.

Sikeyim.

Sadece vekiliyle konuştuğumda bile, babam kanımı kaynatmayı asla başaramaz.

İğrenç röportajlar bu işin sonu olmalıydı. Ama hayır. Babamın kameramanının bizimle işi henüz bitmemişti. Dean Allen'ın, Koç Jensen'ı öfke sarmalına sokan son dakika kararıyla, adama evimizdeki yedek kulübesinden çekim yapma izni verdiği ortaya çıktı.

Isınma hareketleri sırasında kameranın yaptığım her hareketi yakınlaştırdığını bildiğim için odaklanamıyorum. Koçun kızmasının sebebinin ben olduğumu biliyorum. Gerginliği üzerimden atmaya çalışarak sert kayıyorum. Pakın panolara çarparken çıkardığı ses genelde beni rahatlatır, buranın benim alanım olduğunu hatırlatır ama bugün sanki gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketin müziği gibi geliyor. Ne zaman yedek kulübesine baksam, o lanet kameramanı görüyorum. Adını öğrenme zahmetine bile girmedim, onun varlığına o kadar içerliyorum ki.

Nihayet ilk periyot başladı ve biz buza çıktık, kalabalık kükrüyordu. Bu gece Harvard'la karşılaşacağız, kadroları bu sezon olağanüstü. Geçen yıl pek yeterli olmayan gençlerin çoğu birer süper yıldıza dönüştü.

İlk birkaç vardiya, çarpışan vücutlar, çarpışan sopalar ve buzun üzerinde çılgınca seken paktan oluşan bir bulanıklık. Kamerayı görmezden gelmeye çalışıyorum ama gözümün ucuyla onu görmeye devam ediyorum, tıpkı uzaklaştıramadığım inatçı bir sivrisinek gibi.

"Larsen! Kafanı !" Nick Lattimore, sıra değişimi sırasında birbirimizin yanından kayarken havlıyor.

Deniyorum amına koyayım. İlk hatta eş kaptanlarımız Case ve Ryder ve en iyi iki savunma oyuncumuzla oynuyorum. Bu bir

ama bu gece hiç uyum sağlayamıyoruz.

Tüm devre boyunca diken üstündeydik, Harvard odaklanma eksikliğimizi hissediyor ve bundan faydalanıyordu. Durmak bilmiyorlar, kalemizi pusuya düşürüyorlar ve kalecimiz Nelson'ı şut yağmuruna tutuyorlar. Koç'un yedek kulübesinden bağırıldığını duyuyorum, biz ayak uydurmaya çalışırken onun hayal kırıklığı kaynıyor.

Kendi bölgemizden çıkmaya çalışırken "Pakı oynatın!" diye bağırıyor.

İkinci periyodun ortalarında, pakı hücumda aldım. Normalde, bu benim başarılı olduğum yerdir. Hız, içgüdü, saf adrenalin. Ama buzda ilerlerken, hamlemi yapmaya hazırken, kamera çevresel görüşümde yanıp sönüyor ve tereddüt ediyorum.

Sadece bir anlık bir şey ama yeterli.

Defans oyuncusu tereddütümü anlıyor, pakı sopamdan çıkarmak için adım atıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, pak diğer tarafa uçarken tahtalara çarpıyorum.

"Orospu çocuğu!" Hırlıyorum, oyuna geri dönmek için acele ederken sopamı buza vuruyorum.

Artık çok geç. İkiye bir durumdalar ve Nelson'ın hiç şansı yok.

Pak ağın arkasına çarptığında kırmızı ışık yanıp söner ve kalabalık hoşnutsuzluğunu dile getirir.

"Kafanı oyuna ver!" Ben ona doğru kayarken koç yedek kulübesinden bağırıyor. "Bu senin suçun, Larsen! Senin yüzünden!"

Öyle olduğunu biliyorum ve içim yanıyor. Kaskımı çıkarıp bir elimi terden sıırılsıklam olmuş saçlarımda gezdirerek bankın üzerine çöküyorum. Göğsüm kabarıyor ama sadece efordan değil. Öfkeliydim. Kameramana, babama, kendime.

Oyun devam ediyor ama sanki bir sisin içinden izliyormuşum gibi hissediyorum. Patenlerin buza vuruşunu, takım arkadaşlarımla bağırıışlarını, diskin tahtalara çarparken çıkardığı yankıyı duyuyorum ama bunların hiçbirini kayda geçmiyor. Tek düşünebildiğim babamın burada olmasını ne kadar çok istediğim.

Lanet kameraların önünde suratına yumruğu indireceğim.

Koç kendini kaybediyor, yedek kulübesinde bir aşağı bir yukarı volta atıyor, emirler yağdırıyor. Takım senkronize değil, paslar boşa gidiyor, oyuncular bir şeyler yapmaya çalışırken çarpışıyor. Ve tüm bunlar olurken kameraman orada, her acı dolu saniyeyi yakalıyor.

Başka bir hücum, başka bir top kaybı. Pak yine bizim bölgemizde ve biz onu temizlemeye çalışıyoruz. Pakın sekip gittiğini gördüm. Evet. Çıkartmak için bir şansım var. Pakı almak için hamle yapıyorum ama sopamı saplayamadan Harvard'lı pivot araya giriyor ve topu kalecimizin yanından geçiriyor.

Korna çalıyor, skorbord iki sayı geride olduğumuzu gösteriyor ve zaman ilerliyor. İkinci periyot neredeyse bitti.

Oyunun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissederek yedek kulübesine doğru kayıyorum. Kameraman sinir bozucu bir sivrisinekten arı sürüsüne dönüşmüş, lanet olası açılarını yakalamak için arkamızda dolaşıyor. Herkesin dikkatini dağıtıyor, Beckett da dahil, o da vardiyasına geç kalıyor çünkü Jensen sıra değişikliği istediğinde kameraman kapıyı kapatıyor.

"İşte bu kadar!" Koç kelimenin anlamıyla anevrizma geçirecek gibi görünüyor. Yüzü pancar kırmızısı, sesi öfkeli bir kükreme. "Yedek kulübemden defol!"

Adam ne zaman zarar edeceğini bilecek kadar akıllıdır ve tünelde kaybolur. Ama olan oldu.

"Dunne!" Koç Beck'e bağırıyor. "Eğer bir daha hat değişikliğini berbat edersen, seni maçın geri kalanında yedek bırakırım."

Onun hatası olmasa da Beckett da tartışmaması gerektiğini biliyor ama oğlumun kızgın olduğunu söyleyebilirim. Çenesi gergin bir çizgi halinde, gri gözleri öfkeyle yanıyor.

Jensen yine sıraları değiştiriyor. Bu gece aynı hatta olan Beckett ve Shane bankın kapısından içeri daldılar. Beck'in vücut dilinden kan için dışarıda olduğunu söyleyebilirim.

Daha önce Marjorie'ye üniversite hokeyinde kavga olmadığını söylerken yalan söylemiyordum ama Beckett buza çıktıktan yaklaşık yirmi saniye sonra bir kavga patlak verdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Düpedüz vahşi

"NEDEN BÖYLE ATLAYIP DURDUKLARINI ANLAMİYORUM.

Kimse düdük çalmadan," diye yakınıyorum.

"Çünkü oyun sırasında çizgi değişiklikleri yapıyorlar," diye açıklıyor Blake. Her nasılsa, ona yönelttiğim bin bir soruya rağmen sabrından başka bir şey göstermedi.

"Bu inanılmaz tehlikeli görünüyor. Ve atlamaları için gereken iki ya da üç saniye içinde, bir ya da iki adam aşağıdasın!" Kalabalıktan gelen son kükreme üzerine bağırmak zorundayım.

"Hokeyi bu kadar heyecanlı yapan da bu," bağırıyor. O değil Yanlış. Bu o yol daha fazla heyecan verici daha Tahmin etmişim. Aslında hiç hokey maçına gitmedim. Ama futbol maçlarına gittim, her oyundan sonra düdüğü ve sonra herkes ayağa kalkıyor Kırk beş dakika boyunca sıfırlanırlar.

Bununla birlikte, orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Maça gelmeyi kabul ettim çünkü Blake için iyi bir akıl hocası olmaya çalışıyorum ama burada tribünde otururken, etrafım Briar formalı fanatik taraftarlarla çevriliyken, benim dışımda herkesin el sıkışmayı bildiği gizli bir kulübe girmişim gibi hissediyorum.

"Bunu gerçekten boş zamanlarında mı yapıyorsun?" Blake'le iyi arkadaş olan son sınıf öğrencisi Gigi Graham'a sesleniyorum.

"Hokey hayattır!" diye karşılık veriyor. Blake'in diğer tarafında oturuyor ve oturduğumuzdan beri gözlerini oyundan ayırmıyor.

Yoğunluğu biraz sinir bozucu. Görünüşü de öyle. Bu kadın büyüleyici. Büyük gri gözleri, mükemmel yüz hatları ve yandan örülmüş kalın siyah saçları var. Üzerinde RYDER yazan bir Briar forması giyiyor.

"Hey," diyorum Blake'in kaburgalarını dürterek. "Arkasında Grant yazan bir futbol forması almalısın."

"Özür dilerim, ne dedin?" Gigi'nin başı bize doğru döndü. Blake'e bakıyor ve birinci sınıf öğrencisinin yüzünde gördüğü şey çenesinin açılmasına neden oluyor. "Hayır! Onunla çıkmayı kabul mü ettin?"

"Evet. Ve sakın ailene söylemeye kalkma. O zaman onlar da benimkilere söyler."

Blake'in ölümcül ses tonuna gülüyorum. "Anneleriniz dedikodu yapmayı sever mi?"

Gigi homurdanıyor. "Babalarımız. Baba Sohbeti adında bir grup başlıkları var."

"Ha! Bu kesinlikle babamın bir parçası olacağı bir şey," diyorum sırtarak.

"En korkunç kısmı bilmek ister misin?" Gigi söylüyor. "Biraz korkuyorum ama evet."

"Ayda bir kez, herkes Baba Bod Günü için sohbete bir resim göndermelidir."

Eyvah. Gigi, "Kimin daha çok karın kası olduğunu tartışmayı seviyorlar" diye ekleyerek bu balonu patlattığında ben aşk tutamaçlarını ve göbekleri hayal ediyorum.

"Ah, doğru ya. Baban bir hokey oyuncusu," diyorum Blake'e. "Seninki de öyle mi, Gigi?"

Omuz silkiyor. "Evet, uğraştı."

Blake kıs kıs gülüyor, bu da bana Gigi'nin bunu hafife aldığını ve babasının muhtemelen tüm zamanların en iyi oyuncusu olduğunu söylüyor.

"Tamam, verdiğin şu korkunç karara geri dönelim," diyor Gigi. "Bir futbolcuyla çıkamazsın, Blakey. O sadece seni kıracak-" Sözünü kesiyor, gözleri açılıyor. "Bu bir çelme takmaydı!" diye bağırarak ayağa fırlıyor.

Diğer taraftarlar bağırarak onaylıyor. Ama düdük yok. Oyuncular paten kaymaya ve birbirlerine çarpmaya devam ediyor. Formalarındaki isimleri seçmek çok zor. Sadece yüz yüze geldiklerinde, çömelmiş haldeyken bir göz atabiliyorum, ama sanki her zaman Ryder idare ediyor gibi görünüyor.

"Beni oraya getirtme!" Gigi hakeme bağırıyor. "Uh-oh," diyor Blake. "Eş modu etkinleştirildi."

"Bekle, ne?" Gigi'nin bir yüzük taktığını fark etmiştim ama bunun bir evlilik yüzüğü olabileceği aklıma gelmemiştir.

Alyans parmağında olmasına rağmen.

İçimdeki sürtük benimle alay etmekte çok hızlı. Çok zekisin, Charlie. STEM'de olmanın bir sebebi var.

Kendimi savunmam gerekirse, çok fazla evli üniversite son sınıf öğrencisi tanımıyorum. Eminim vardır ama benim çevremde bu yaşta evli olan kimse yok.

"Aşağıdaki benim kocam," diye açıklıyor Gigi, öfke nöbetinden sonra koltuğuna geri dönerken. "62 numara. Ryder."

"Demek Bayan Ryder sizsiniz?" Alay ediyorum.

"Bayan Graham-Ryder, çok teşekkür ederim. Babama söz verdim, Wyatt evlenip çocuk sahibi olmadıkça Graham soyadını bırakmayacağım."

Bu Blake'i bir kahkaha krizine soktu. "Çünkü bu oluyor."

"Hey, bir şans var." Gigi bana sırtlıyor. "İkiz kardeşim yuva kuracak tipte biri değil. Eğer sonsuza dek bekar kalırsa, çocuklarım Graham-Ryders olmak zorunda kalacaklar."

İkisi Wyatt hakkında sohbet etmeye devam ederken, omurgamda kaşıntılı bir his dolaşıyor. İzlediğim hissi.

Etrafıma bakıp yoğun bakış enerjisinin yayıldığını tespit etmeye çalışıyorum ama çevremdeki herkes

oyuna odaklanmıştı. Tek istisna, telefonuna daldığı için yüzünü seçemediğim yalnız bir adam. Tek görebildiğim siyah saçları ve ya içinden beyaz bir yara izi geçen ya da sadece parlak ışıklardan yansıyan koyu renk kaşları.

Hâlâ o tuhaf hissi üzerimden atamıyorum ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum.

Buzun altında bir karşılaşma var. Pak düştü ve Bay Graham-Ryder topu kaptı. Oyuncular başımı döndüren bir hızla onun peşinden koşuyor. Pakla ne yapmaları gerektiğini yana bırakın, pakın kimde olduğunu bile zar zor takip . Küçük siyah diskin buzun üzerinde uçmasını ve oyuncuların hayatları buna bağlıymış gibi peşinden koşmasını izliyorum. Birkaç saniyede bir, biri panolara çarpıyor ve hangi takımın bağlı olarak tüm kalabalık alkışlıyor ya da inliyor. Bütün mesele insanlara olabildiğince sert vurmak ve sonra ara sıra gol atmaya çalışmayı hatırlamak gibi görünüyor.

Tezahüratlar üzerine "Bu beklediğimden çok daha agresif," diyorum. "Neden bu kadar agresif?"

"Çünkü bu hokey!" Gigi gülüyor, kafamın karışmasından hoşlandığı belli. "Her şey fizikselleşmekle ilgili."

Fiziksel, bunu ifade etmenin bir yolu. Bir Harvard oyuncusuna karşı özellikle sarsıcı bir vuruş fark ettiğimde irkiliyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu gereksiz görünüyordu."

"Hayır. Beckett sadece onlara kimin patron olduğunu gösteriyor." Gigi'nin gözleri onayla parlıyor. "Ne kadar rahat biri olduğunu düşünürsek, şaşırtıcı derecede iyi bir infazcı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ugh. Beckett? O adamı tanıyorum. Çevre bilimi seçmeli dersimdeydi."

"Hayranı değil misin?" Gigi'nin sesi eğlenmiş gibi.

"Çok fazla flört ediyor ve kendini olduğundan daha çekici sanıyor."

"Yani... çoğu erkek böyle değil mi?" "Haklısın."

Bakışları bir kez daha bizden uzaklaştı. "Kahretsin. Koç kızgın görünüyor."

Koltuğumda öne doğru eğilip Briar sıralarını daha iyi görebilmek için boynumu büküyorum. "Kadın takımına da koçluk yapıyor mu?"

"Hayır. Koçumuz aslında nasıl gülümseneceğini biliyor."

"Kendini kaybettiği için Jensen'ı suçlamıyorum," diyor Blake, buza bakarak. "O kameranın yedek kulübesine girmesine izin var mı?"

"Oh! Doğru!" Gigi diyor ki. "Will bana bundan bahsediyordu. Babası halkla ilişkiler kampanyalarından birindeymiş ve Will'i bir TV spotu da dahil olmak üzere bir sürü röportaj yapmaya zorluyormuş. Sanırım bu da onun bir parçası."

Blake, "Evet, Jensen o kameramanı yakalamak üzere," diye tahmin ediyor.

O haklı. Sinirli adam bunu kabul etmiyor. Buradan bakınca, kameraman sıra değişimine müdahale etmiş gibi görünüyor. Oyunculardan biri buza çıkmakta gecikti ve koçun kalp krizi geçirmesinden korkuyorum.

Panosunu iri göğsüne bastırarak, kameramanın pleksiglasa yaslandığı sıkışık bankın diğer ucuna doğru ilerliyor. Jensen elindeki panoyu adamın göğsüne vuruyor ve yüzüne vuruyor. Ne dediğini duyamıyorum ama tahmin edebiliyorum.

Bir an sonra kameraman güvenli bir yere doğru koşmaya başlıyor. "Bu Beck'in pası olabilirdi," diye yakınıyor Gigi pak ev sahibi yedek kulübesinin yakınında diğer takım tarafından alındığında.

Rakip oyuncu tek başına koşmaya başlar, tüm Briar oyuncular da siyah ve gümüş renklerden oluşan bir bulanıklık içinde onun peşinden koşar. Faydası yok. Harvard sayı yapıyor. Tüm pist toplu bir inilti ve yuhalama sesiyle iniliyor.

Diğer takım kutlama yaparken, kalabalıktan yeni bir kükreme patlıyor. Beckett, Harvard oyuncularından birini itiyor. Adam tökezliyor ama düşmüyor. Onun yerine,

eldivenlerini çıkarıyor ve yumruklarını Beckett'ın formasının ön kısmına geçiriyor. Öne doğru çekilirken Beckett adamın çenesine dirsek atıyor. Sertçe.

Yumruklar havada uçuşmaya başlayınca nefesim kesildi. Kavga ediyorlar. Gerçekten dövüşüyorlar. Yumruklar iniyor, kasklar savruluyor.

Dehşete düşmeliyim ve düştüm de sayılır. Ama aynı zamanda, tüm bu hesaplaşma.

Sıcak.

Çok agresifler. Raw. Beckett rakibini kış üstü yere seren sağlam bir darbe indirdiğinde içimi garip bir heyecan kaplıyor ve kalabalık çılgına dönüyor.

Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Kendini tutuşundaki bir şey, tüm o güç, beni perçinliyor.

Belki hokeyin tüm kurallarını anlamıyorum ama insanların onu neden sevdiğini anlamaya başlıyorum. İlkel bir yanı var, derinizin altına işleyen ve ne kadar acımasız olursa olsun izlemeye devam etmek istemenize neden olan bir şey.

"Kavga etmelerine izin verilmediğini sanıyordum," diye bağıryorum Blake'e. "." Yüz ifadesi acımasız. "Bu adam bu yüzden başım çok belaya girdi."

Oyuncular ve hakemler araya girip iki genç adamı ayırdıktan sonra, nefes nefese kalan Beckett koçunun gazabına uğramak üzere yedek kulübesine doğru kaymaya başlar.

Beckett'ın yüzü düpedüz vahşiydi. Will kayarak geliyor, yakındaki çocuk yüz hatları gergin. Yoğunluk her iki adamdan da dalga dalga yayılıyor. İnanılmaz derecede seksi.

Nabzım hala hızlı atıyor ve az önce iki yetişkin adamın birbirini dövmesini izlemekten ne kadar keyif aldığım için biraz utandım.

Will, Beckett kürsüye girmeden onu durdurur ve kulağına bir şeyler fısıldar. Her ne ise, Beckett'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını gevşetmiş gibi görünüyor.

"Şuradaki köpek fısıldayıcısına bakın," diyorum.

Gigi kıs kıs güler. "Evet, Will onu nasıl sakinleştireceğini biliyor." "anlamıyorum," diyor Blake. "mı?"

" sanmıyorum. Ama paylaşmayı severler."

Başımı ona doğru çevirdim.

Pardon, ne dedin?

Yaşadığım şoku şaşkınlıkla karıştırmış olmalı ki gülümseyerek "Üçlü seks yapmaktan hoşlanıyorlar" diye bir açıklama yaptı.

"Kiminle?" Blake talep ediyor.

"Hiçbir ipucu yok. Hiç isim vermediler."

İçim sıkıca, huzursuzca düğümlenmeye başlıyor. Bakışlarım Beckett'ın oyulmakta olduğu buza dönüyor. Koç dışarı çıkması için eliyle işaret ediyor, yüzü kıpkırmızı ve terli.

"Kahretsin, dışarı atılmış," diyor Gigi.

Beckett arkasına bile bakmadan karanlık bir koridora doğru yürüyor. Bakışlarım onun geri çekilen sırtından sıradaki kamburlaşmış oyunculara kayıyor. Will, Ryder'ın yanına oturuyor. Onun formasının arkasına bakıyorum.

Larsen yazıyor.

Lars.

Bunu nasıl bir araya getiremedim?

Belki de bir araya getirilecek bir şey yoktur. Belki de sadece bir tesadüftür. Belki-

Lars ve B! Beynim bana bağıyor. Larsen ve Beckett. İsimler sıralanıyor. Karın kasları sıralanıyor.

O sıkı, dalgalı karın kasları.

Boğazımda bir sıkıntı iniltisi yükseliyor. İki Briar hokey oyuncusuyla sohbet ediyor olmam mümkün mü?

ON ALTINCI BÖLÜM

CHARLOTTE

Yöntemin kalbi

GECE YARISI OLDU VE BEN UYUYAMIYORUM. BİR GÖZ KIRPMA BİLE. TEK BİR APTAL

tek başına göz kırpıyor. Zihnim çok yoğun çalışıyor. Hokey sahasından ayrıldığımdan beri topaç gibi dönüyor.

Laboratuvar partnerimle ve bana şeker pufu diyen sinir bozucu sınıf arkadaşımınla seks yapıyor olabileceğim fikrini aklımdan çıkaramıyorum.

Bu gece eve gelir gelmez sohbetlerimizi tekrar okudum ve Lars ve B'nin Will Larsen ve Beckett Dunne olduğuna dair herhangi bir ipucu aradım. Tek başarabildiğim kimlik konusunda elim boş dönmek ve sohbetlerimizin içeriğinden dolayı aşırı derecede azmak oldu.

Birkaç gece önce Lars'a itiraf ettiğim fantezi gibi, bir arabanın içinde seks yapmış olsam da, bunu bir arabanın üzerinde hiç yapmadığımı açıkladığımda.

Değiş tokuşu okurken yanaklarım ısındı.

LARS:

Bu kadar mı, bebeğim? Arabanın kaputuna uzanıp bacaklarını iki yana açarak seni sırayla sikmemizi ister misin?

Çizdiği kirli resmi hayal ederken kalçalarım sıkıştı. Ama şimdi fantezi şekil değiştiriyor. Onun yerine

Zihnimde canlandırdığım belirsiz, sıradan Viking yüzleri, kalçalarımın beşiğine basan adam laboratuvar ortağım Will.

Ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve eğer gerçekten Will'se, ellerinin neye benzediğini zaten bildiğimi fark ediyorum. Uzun, becerikli parmaklar. Kısa, küt tırnaklar. O tanıdık avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirirken, ucunda inci gibi bir damla birikmiş, sertleşmiş siki dışarı fırlıyor.

Bir inilti duyuluyor ve ben utangaç bir bakışla yatak odamın kapısına bakıyorum. Kattaki diğer on kızın odamdan çıkan her iç çekişi ve iniltiyi duyabileceği bir evde yaşamaktan nefret ediyorum. Yurtta bir oda arkadaşıyla yaşamayı tercih ederdim. En azından o zaman kendimi boşalttığımı sadece bir kişinin duymasından utanmam gerekirdi.

Şu anda yapacağım şey de tam olarak bu, çünkü bu gece izlediğim ve biri diğerinin suratını vahşi bir hayvan gibi buza vurmaya çalışan iki hokey oyuncusuyla seksi mesajlar paylaştığım fikri...

Boğazımdan bir inilti daha koptu.

Tanrım, ne zamandan beri şiddet fikri beni ediyor? Beni bu kadar tahrik etmemeli. Ve ben de fantezimi değiştirmemeliyim, ateşi yükseltmemeliyim. Will Larsen hâlâ bacaklarımın arasında ama Beckett Dunne şimdi onun yanında, göğsümü sıkıyor, arkadaşı beni sikmeye hazırlanırken eğilip beni öpüyor.

Beckett'ın alaycı sırıtışını hayal ederken dudağımı ısııyorum. Will'in parlayan gözlerini.

Vücudumda ılık bir ürperti dolaşüyor. Göz kapaklarım ben onları durduramadan kapanıyor. Elim pijama şortumun içine, külotumun kemerinin altına kayıyor.

Will'in ellerini belimde, sikini içime sokarken hayal ediyorum. Beckett'ın kulağıma yumuşak ve emredici bir sesle beni ne kadar çok istediğini söylediğini duyuyorum. Sıranın kendisine gelmesini nasıl bekleyemediğini.

Klitorisimin üzerinde yavaş ve bilinçli daireler çizerken bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor. Will içime doğru bastırırken arabanın kaputunu, sırtıma değen soğuk metali hissedebiliyorum. Vücudunu benimkine karşı hissediyorum. Tüm uzunluğu beni dolduruyor. Beckett'ın başparmağını meme ucumda hissediyorum, dudakları köprücük kemiğimde geziniyor.

Nefesimi yutuyorum, kalçalarım kendi dokunuşumu karşılamak için sallanıyor.

Bunu durdurmanın bir yolu yok. Bir sürü müstehcen görüntü beynime saldırıyor ama ikisiyle aynı anda birlikte olma düşüncesi beni uçuruma sürüklüyor. Beckett'ın adımı fısıldadığını, Will'in de geliyorum diye inlediğini duyduğumda bedenim geriliyor, zevk dalgaları içime çarpıyor. Orgazm enfes. Parmak uçlarım ve ayak parmaklarım karıncalanıyor, kıvılcımlar etimin her yerinde dans ediyor ve bacaklarımın arasında zonkluyor.

Oh.

Benim.

Tanrım.

Nefesimi toplamam birkaç dakikamı alıyor. İyi, diye düşünüyorum, kalp atışlarım nihayet yavaşladığında. Belki de seksi İsveçlilerimin Will ve Beckett olduğu fikri o kadar da itici değildir.

Soru şu ki, bu sanal olarak kalması gereken bir fantezi mi yoksa bu çılgınlığı harekete geçirip onlarla üçlü seks için buluşmalı mıyım?

Çünkü dürüst olmak gerekirse bu, üniversiteli bir kızın korkunç bir şekilde öldürülmesini konu alan bir faili meçhul belgeselinin önermesine benziyor.

Yine de güvenliğimi sağlamanın yolları var. Onlar olduğunu doğrulamak için yüz fotoğraflarını isteyebilirim. İlk buluşmamız için halka açık bir yer talep edebilir ve Faith'in nerede olacağını bildiğinden emin olabilirim.

Lojistik idare edilebilir. Benim korktuğum sonuçları.

Neyse ki, karar vermeme yardımcı olabilecek bir aracım var

Geç saate rağmen uyanık olduğum için yataktan fırlayıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Sonra tekrar yorganın altına girip yeni bir belge açıyorum.

EYLEM: İsveçlilerle buluşun.

Artıları arasında yeni şeyler denemek, üniversitenin deneyler için olması ve sonsuz zevk sayılabilir.

Diğer taraftan: belki de hiç zevkli olmayacak. Gerçekten, büyük bir hayal kırıklığı yaşayabilirim, Çünkü hepimiz biliyoruz ki fanteziler asla gerçeğe dönüşmez. Üçlü seks kağıt üzerinde kulağa harika geliyor, ama sonra bunu uygulamaya koyuyorsunuz ve aniden garip sorular denizinde boğuluyorsunuz. Mesela tüm vücut parçaları nereye gidiyor? Biri beni sikerken ne oluyor? Diğeri orada oturup video oyunu mu oynuyor, sırasını mı bekliyor? Lütfen, bayan, şimdi içinize girebilir miyim?

Kahkahalarımı bastırıyorum. Evet... Mekaniğin fantezinin önerdiği kadar pürüzsüz ve zahmetsiz olmayabileceğinden şüpheleniyorum.

Ama yapmamak için bir neden mi?

Geri dönüş tuşuna basıyorum ve sonuç analizine başlıyorum. Yöntemin kalbi.

Bunu yaparsam başıma gelebilecek en kötü şey nedir?

SONUÇ #1: CYBE kaptım.

Mümkün. Ama korunduğumuz sürece sorun olmaz gibi geliyor, değil mi?

Bazı güvenilir istatistiklere için bir web tarayıcısı açtım.

İki web sitesi bana prezervatiflerin CYBE bulaşmasını önlemede yüzde 85-98 oranında etkili olduğunu söylüyor. Bir diğeri ise mükemmel kullanımda yüzde 97, normal kullanımda ise yüzde 86 etkili olduğunu söylüyor. Aşırı mükemmeliyetçi biri olarak kendimi ilk kampa atıyorum. Mükemmel kullanım, bebeğim.

Ama tamam, pragmatik olalım. Ben buna yüzde 90 etkili diyeceğim. Yine de... bu istatistik, tam prezervatif kapsamı olmayan CYBE'ler için daha düşüktür. Bunlar için risk yaklaşık %70 oranında azalır.

yüzde. Ayrıca prezervatif takmadan oral seks yaparsam oral herpes riskim de artıyor. Ki gerçekçi olalım, oral seks için prezervatif kullanmayacağım. O halde... prezervatifsiz oral seks sırasında bu riski yüzde 30'a indirelim.

Ailem bana internet erişimi verdiklerinde nasıl bir canavar yarattıklarının farkında bile değiller.

Bununla yaşayabilir miyim sorusuna EVET yazıyorum.

SONUÇ #2: İnsanlar bunu öğrenecek ve beni yargılayacak.

Bu beni çok rahatsız ediyor ve tüm sonuçları değerlendirmeyi bitirdiğimde, bununla yaşayıp yaşayamayacağım konusunda HAYIR cevabını verdiğim tek şey bu.

Çünkü evet, bu sonucun klamidyadan daha kötü olduğunu düşünüyorum. İnsanların benim ve seks hayatım hakkında dedikodu yapmasını istemiyorum. Ya bu dedikodu çığ gibi büyüyerek üniversite çapında bir söylentiye dönüşür ve sonunda bir iş bulma uzmanının kulağına giderse? Yüksek lisans için tavsiyesine ihtiyacım olan bir profesörün?

Kiminle birlikte oldukları sorulduğunda Gigi'nin asla isim vermediklerini söylediğini hatırlatarak sakinleşiyorum.

Yine de bunu yapmak için her iki adama da yüksek düzeyde güvenmek gerekir. Ve birden Lars ve B, Will ve Beckett olsaydı bu güveni verme konusunda daha iyi hissedeceğimi fark ettim. Çünkü onlar tamamen yabancı değiller. Dedikodu değirmeni çalkalanmaya başlarsa sorumlu tutabileceğim insanlar.

Ve her şey başarısız olursa yalan söyleyin, yalan söyleyin ve inkar edin.

İnsanların öğrenebilme ihtimaline orta bir olasılık veriyorum. Yüzde 50 diyelim. Bununla yaşayabilir miyim?

Olabilir.

Hayır.

Evet.

Sanırım...evet.

Benim kalp o vurmak olarak I tip
a yanıt için uygulamada bekleyen
davetiye.

BEN:

Yüz resimleri olmadan buluşmam.

Saat neredeyse sabahın ikisi, ama muhtemelen hala dışarıda parti yapan iki üniversiteli çocukla uğraşıyorum, bu yüzden birinin yazdığını görünce şaşırmadım.

LARS & B:

Yeterince adil.

Uzun bir gecikme var. Daha fazla yazıyorum.

LARS & B:

Geliyor.

Fotoğraf ekranda belirdiğinde, kalbim boğazıma fırlıyor ve nefes borumu işe yaramaz hale getiriyor.

Teyit alındı. Bunlar onlar.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WILL

Ben kadere inanmam.

CHARLOTTE NASIL BİLİM YAPILACAĞINI UNUTMUŞ.

Şaka yapmıyorum. Son birkaç haftadır her projede başı çeken bu kadın, şimdi bana yeşil ile kırmızı arasındaki farkı anlamıyormuş gibi bakıyor.

Hidrojel matris deneyimizde hücre çoğalmasını izliyoruz. Bugün 3. Gün ve bugünün numunesinden boyanmış hücreleri incelemek için bir floresan mikroskobu kullanıyorum. Canlı hücreler parlak yeşil, ölü olanlar ise kırmızı renkte.

Yine de Charlotte'un defterine not etmesi gereken sonuçları okurken, açıkça yanlış şeyleri yazdığını fark ediyorum.

"Kalemi bırak," diye emrediyorum.

"Ha?"

"Beni dinlemiyorsun bile. Bu doğru hücre dağılımı değil."

Yazdıklarına bir göz atıyor. "Oh, haklısın. Eşit olmayan bir dağılım var gibi görünüyor. Belki de tutarsız bir boyama vardı?"

"Ya da belki dikkatin dağılmıştır ve yanlış sonuçları yazıyorsundur. Ne zaman yeşil desem kırmızı yazıp duruyorsun."

"Hayır, değilim."

Eğildim ve kalemi elinden aldım. "Geçici olarak uzaklaştırdın. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle ki konuşup işimize geri dönebilelim."

"Hiçbir sorun yok."

Bir kadın sesi ızgaramı böldü. "Will. Hey."

Eski laboratuvar ortağımı selamlamak için sandalyemde dönüyorum. "Hey, Lourdes."

"Sadece sana gönderdiğim şeyi aldığından emin olmak istedim." Bakışları Charlotte'a yöneliyor ama yeni ortağım dikkatini vermiyor.

Charlotte'un gözü şu an mikroskoba yapışmış durumda. Evet, bugün onda kesinlikle bir şeyler var.

"Yani, bölüm." Lourdes artık neredeyse fısıldıyor. "Geri e-posta göndermedin."

"Hâlâ okuyorum," diye onu temin ediyorum. "Bu gece bitirmiş olurum."

Çene hizasındaki saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok minnettarım."

"Sorun değil."

Lourdes zıplayarak George'a geri dönüyor ve ben de Charlotte'a sırtmak için dönmeden önce onun kulak mesafesinden çıkmasını bekliyorum. Onun sert duruşunu fark ettiğimde esprim kayboluyor. Ve bakışlarımdan kaçıyor.

"Tamam, cidden, seni rahatsız eden ne?" Bastırıyorum. "Çünkü bu ay birlikte çalıştığım Charlotte, en son fanfic bölümünü okumayı talep eden Lourdes konuşmasının her yerinde olurdu. Diğer derslerinde sorun mu yaşıyorsun? Arkadaşlarınla kavga mı ediyorsun?"

"Arkadaşlarımdan hepsi beni seviyor."

Bir kahkaha. "Tamam. Aile sorunları mı?" "Hayır."

İşimize dönelim."

"Hayır. Bana ne olduğunu söyle."

"Sana sorunun ne olduğunu söylemek zorunda değilim."

Ben atılıyorum. "Demek bir sorun var."

Sonunda bakışlarının benimkilerle buluşmasına izin verdi. Sonra bana o kadar uzun süre bakmaya devam ediyor ki sandalyemde kayıyorum. Yine de başka tarafa bakamıyorum. Gözleri mıknatıs gibi. Koyu kahverengi, erimiş bitter çikolata gibi. Ve teni dokunulduğunda çok yumuşak görünüyor. Saçlarının da yumuşak olup olmadığını merak ediyorum. Laboratuvardayken saçlarını hep topuz yapıyor, beyaz bir tokayla tutturuyor, uzun siyah teller yüzünü çevreliyor. Bakışlarım ağzına gidiyor. Harika dudakları var. Soluk pembe ve sarkık.

"Dik dik bakıyorsun," diye suçluyor.

"Önce sen bakıyordun." Ona sııttım. "Bunun benim için de havalı olduğu anlamına geldiğini düşündüm." Mikroskoba doğru dönmeye başladığında uzanıp koluna dokunuyorum. Sesim hırçınlaştı. "Hey. Seni kızdıracak ya da sinirlendirecek bir şey mi yaptım? Çünkü bu ortaklıktan hoşlanıyordum, ama laboratuvar ortaklarını değiştirmek istersen-"

"Hayır," diye araya giriyor Charlotte, gözleri irileşerek. "Değişmek istemiyorum. Mesele o değil."

"O zaman nedir?"

Tekrar sessizleşiyor ve asistanımızın çalışma masasına doğru bakıyor. Monica kafasını bütün öğleden sonra not verdiği kâğıt yığınının gömmüş.

Charlotte sandalyesine doğru eğilir ve elini ayaklarının dibindeki lacivert kanvas çantaya sokar. Elinde telefonuyla çıkıyor, zarif parmaklarından biri ekrana dokunuyor. Sonunda telefonu masaya doğru kaydırıyor ve kendimi Beckett'la bu yaz Shane'in evindeki havuz partisinde çekilmiş bir fotoğrafımıza bakarken buluyorum.

"Anlamıyorum. Beckett ile arkadaş mıyım? Sorun bu mu?" Bir iniltiyi bastırıyorum. "Sana bir şey mi söyledi? Çok çapkın ama yemin ederim zararsız biri."

Parlak bir tırnağıyla ekrana dokunuyor. "Bu fotoğrafı nasıl çektim, Will?"

Kaşlarım çatıldı. O da ne- Oh kahretsin.

Anlayış bir şimşek gibi çakıyor. "Evet," diyor Charlotte, yüzümdeki ifadeye dikkat ederek.

Fotoğrafın kaybolmasını sağlıyor ve sadece geldiği sohbet başlığını bırakıyor. En üstteki profil adını gözden kaçırmak imkansız.

LARS & B

Charlotte bakışlarını tekrar benimkilere kilitliyor. "Ben Charlie," diyor, sesi o kadar mutsuz geliyor ki neredeyse güleceğim.

Yine de yaşadığım şok, mizahı gölgede bırakıyor.

Bu bir şaka olmalı. Charlie, bir arabanın kaputunda iki adam tarafından delinme fantezileri kuran seksi özgür ruh - bu Charlotte Kingston, laboratuvarında yanında oturduğum kız mı? Pileli kız öğrenci yurdu etekleri ve uyumlu kazaklar giyen, makyajı asla lekelenmeyen ve tek bir saçı bile yerinde olmayan kız mı?

Nutkum tutuldu. Ve ben orada oturup buna bir anlam vermeye çalışırken, o telefonu geri aldı ve sohbeti kapattı.

Kapatıyor... ama silmiyor. Bunu ilginç buluyorum.

"Will..." Dudağını ısırır. "Bundan kimseye bahsetme. Lütfen."

"Onlara ne söyleyeyim? Üçlü seks ayarlamaya çalıştığınızı mı?"

"Denemiyordum-" Diğer birkaç sınıf arkadaşının dikkatini çektiğimizde sesini alçaltıyor. "Bunu ayarlamaya çalışan sendin."

"Sen de bu işin içindeydin." Başımı eğlenerek sallıyorum. "Kahretsin. Bu harika."

"Bu harika değil," diye tıslıyor. "Bu utanç verici."

"Ya da..." Başımı ona doğru eğdim. "gereken bu muydu?"

"Olması gereken mi?"

"Evet, kader gibi."

"Ben kadere inanmam."

"Gerçekten mi? Yani. Altı hafta boyunca sen ve ben başka laboratuvar ortaklarıyla çalıştık ve tek bir kelime bile etmedik. Sonra bilmeden uygulamada eşleştik."

Eşlerimiz Romeo ve Juliet mektubu yazıp birbirleriyle eşleştirilmelerini talep etmeden günler önce. Ve şimdi ben senin laboratuvar partnerim ve eşleştiğim ve Beckett'la kafayı taktığımız kişinin sen olduğu ortaya çıktı."

Göz kırıyor. "Takıntılı mı?"

"Evet. Lanet olsun. Seninle tanışmak için can atıyorduk." İfadesine ürkeklik sinmişti. "Neden?"

"Çünkü sen harikasın." Kulağına fısıldamak için daha yakına eğildim. "Ve sen de çok ateşlisin."

Titremesini özlemiyorum.

"Sana kaç kez otuzbir çektiğimizi bilemezsin."

Başını kaldırdı, bakışları benimkini buldu. "Yani, birlikte mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, ayrı ayrı. Seninle aynı anda sohbet etmiyoruz."

"Nasıl çalışıyor o zaman?"

"Kingston, Larsen!" Monica masasından azarlıyor. "Az konuş, çok iş yap."

Kendimizi yine sonuçlarımızla meşgul ediyoruz, ancak roller artık tersine dönmüş durumda. Charlotte her şeyi özenle kaydederken ben hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Charlotte," diye mırıldandım. "ama. Konuş benimle."

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde vücut dili tamamen isteksiz olduğunu gösteriyor. "Sohbet ettiğimizi kimseye söylemeyeceğine dair hâlâ söz vermedin."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Ama... içki ne olacak?"

Beck ve benim uygulama üzerinden teklif ettiğimiz davetiye aramızda asılı duruyor. Cennet Bahçesi'ndeki yasak meyve gibi sallanıyor.

Bir ısırık almasını istiyorum. Büyük bir ısırık.

Ama o sadece başını sallar. "İçki içmeyeceğiz. Aptal arkadaşından hoşlanmıyorum bile."

"Beck aptal değil."

Sırıtıyorum. "Beni

sinirlendiriyor."

"Sizi bir hediye gibi açması hakkında sohbet ederken rahatsız olmuş gibi görünmüyordunuz."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Bu kız hayatını kurtarmak için kızarmasını gizleyemiyor. Neredeyse onun için üzüleceğim ama üzülüyorum çünkü bu onu okumama yardımcı oluyor. Bana ne kadar baştan çıktığını göstermemek için kendini zor tutuyor. Bu işi bitirmeyi ne kadar çok istediğini. Ama bunu dolgun alt dudağını ısırmasından anlayabiliyorum. Nabzının boğazının dibine vuruşundan.

Ama artık ona ulaşamıyor. Sınıfın geri kalan yirmi dakikasında, profesyonelliğini korumak için elinden geleni yapıyor. Hücre örneklerine odaklanın. Sonuçları kaydedin. Çene çalmak yok. Ve kesinlikle göz teması yok. Charlotte - Charlie - göz temasının çok tehlikeli olduğuna karar verdi.

Ders bittiğinde eşyalarını o kadar hızlı topluyor ki gözümü kırpmaya bile vaktim olmuyor. Kalabalık koridorda ona yetişmek için yarışıyorum ve bir grup insanın geçmesine izin vermek için onu duvara doğru çekiyorum.

"Hadi Charlie," diyorum kısık bir sesle. "Bunu istiyorsun. Sen bizimle tanışmak istedi."

Hemen inkar etti. "Hayır. Yapmadım. Sadece sohbet ediyorduk, tamam mı?"

"Yüz fotoğrafı istemiştin. Buluşmayı kabul etmeden önce buna ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Aynen öyle." Bana sert bir bakış attı. "Buluşmayı asla kabul . Sadece merak ettiğim için fotoğraflarını istedim. Devam etmeyi hiç planlamadım."

"Sana inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda değil."

"Neden bu kadar koyuyorsun?" Bir süre ona bakarken hayal kırıklığı göğsümü sıkıyor. "Bu uygulamadaki kıza hiç benzemiyorsun." Bunu vurgulamak istercesine kendi telefonumu kaldırıyorum. "Nerede bu kız?"

" biri yok, Will. Ben bir rol oynuyordum." "Öyle miydin?"

"Evet."

Hiddeti beni duraksatıyor. Rol yapmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi bilirim. İki kişi olmak. I

babamın seçmenleri için mülayim, politikacı oğlu gülümsememi kampanya yolunda yapıştırıyorum. Arkadaşlarıma karşı, onların benim yumuşak başlı ve bir o kadar da alaycı yanımı görmelerine izin veriyorum. Ancak çok az insan daha derin bir bakışa sahiptir. Case, bazen, ama bu günlerde, çoğunlukla Beckett. Benim gizli tutmak istediğim yoğunluğu görüyor. Kimseyle paylaşmadığım düşüncelerimi ve fantezilerimi duyuyor.

Charlotte Kingston'ın hangi yönlerinin gerçek, hangi yönlerinin rol olduğunu merak ediyorum. O ya süveter takımlarındaki iyi kız A öğrencisi ya da beni tahrik ettiği kadar güldürebilen seksi risk alan biri. Ama ikisi birden olduğunu sanmıyorum.

"Beckett'a söyleyecek misin?" diye soruyor, bu düşünce karşısında mutsuz görünüyor.

Başımı salladım.

"Elbette." "Yapmak zorunda mısın?"

"Üzgünüm ama bu onun da hesabı. Ve ben oda arkadaşımın sır saklamam."

"Oda arkadaşın."

"Ev arkadaşı. Takım arkadaşı. En iyi arkadaş. Ne dersiniz deyin. Söz veriyorum hiçbir şey söylemeyecek."

"Gerçekten mi? Çünkü sporcular ve soyunma odası konuşmaları hakkında her şeyi bilirim."

"Bazı sporcular. Bizi ilgilendirmez. Ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez. Beni yanlış anlamayın, insanlar bazen bizim hakkımızda konuşuyor. Ama söz veriyorum sizin hakkınızda konuşmayacaklar."

"Teşekkür ederim," diyor ve bu konuşmanın hiç de umduğum gibi gitmediğini fark ettiğimde hayal kırıklığım geri dönüyor.

"Gerçekten bu işin sonunu göremeyecek misin?" Ona soruyorum.

Bir süre sonra başını sallayarak derin bir hayal kırıklığı yaşadı. "Yapamam, Will. Bu sadece... ben değilim."

BAKIRE VE BIÇAK/LOURDES

BÖLÜM 7

BEN İNGİLTERE'YİM

Ay Londra şehrinin üzerinde alçakta asılı duruyor, parlak ışığı sarayın üzerine uzun, eğik gölgeler düşürüyordu. Gece görevinin ölümcüllüğüne rağmen etkili ve güzeldi. Ve sarayı yıkayan bu parlak ışığın altında, her hareketi avını takip eden bir aslan kadar sessiz olan muhafızların arasından süzüldü.

Ama o bir aslan değildi.

O daha da tehlikeliydi.

O İskender'di. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük fatihi ve emrinde en korkulan ordusu vardı. Bu ordu şehrin surlarının hemen dışında, onun emriyle fethetmeye hazır bekliyordu ama bu gece aklını meşgul eden savaş bu değildi.

Büyük odanın içinde, Kraliçe Elizabeth pencerenin yanında, ay ışığının soluk parıltısına karşı duruyordu. Koyu kırmızı, muhteşem bir elbise giymişti. Meydan okumanın rengi.

İngiltere'nin rengi.

Altın sarısı saçları özenle tutturulmuştu ama sahibi asi bir tutam, ışıltılı yanağını okşuyordu. Arkasındaki kapının hafif gıcırtısını duyduğunda keskin, hesapçı gözleri kısıldı.

"Daha kurnaz olacağını düşünmüştüm Alexander," dedi dönmeden. "Sarayıma gizlice girmek mi? Cesurca, hatta

sen."

İskender öne çıkarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Savaşçı zırhını giymiş, fetih vaadiyle parlıyordu. Yine de gözleri, bilinen dünyanın uçsuz bucaksızlığını görmüş o efsanevi gözler, onun üzerine düştüğünde yumuşadı.

"Kurnazlık hiçbir zaman benim gücüm olmadı," dedi, sesi alçak ve gürdü. "Ancak fethetmek öyledir. Ve bu iddiamı destekleyecek on iki inçlik çeliğim var."

Elizabeth döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştığında kalbi kaburgalarına çarpmaya başladı. Onun varlığı sarhoş ediciydi. Çok fazla tehlike. Çok fazla çekicilik.

Ama o bir kraliçeydi -İngiltere'nin kraliçesi- ve kolay kolay ikna olmazdı.

"Londra'yı fethettiğiniz diğer şehirlerden çok daha az teslimiyetçi bulacaksınız," dedi.

"Belki," dedi yaklaşarak, "ama ben buraya Londra için gelmedim. İngiltere için gelmedim. Senin için geldim."

Adamın eli yanağına değdiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Dokunuşu heyecan vericiydi. Tüm gücüne, tüm o meşhur kontrolüne rağmen, onun bakışları altında titrediğini hissetti.

"Ben İngiltere'yim," diye fısıldadı, sesinde bir kırılganlık titreşimi vardı.

"Sen Elizabeth'sin," diye düzeltti Alexander, gözleri şiddetle yanıyordu. "Bir kadın, sadece bir kraliçe değil. Ve kraliçelerin bile kalbi vardır."

Eğildi, o kadar yakındı ki nefesini teninde hissedebiliyordu.

"Teslim ol," diye fısıldadı, dudakları onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu.

Elizabeth'in kalbi hızla çarpıyor, içinde bir duygu fırtınası kopuyordu. Sayısız düşmanla karşılaşmış, krallığını sarsılmaz bir kararlılıkla savunmuştu ama bu farklı bir savaştı.

Sesi titrese de, "Asla," diye nefes aldı.

"Şehir değil. Bundan asla vazgeçmeyeceksin." Bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Ama kalbin... O başka bir mesele."

Kız cevap veremeden adam onu öptü, dudakları ani ve ateşli bir kucaklaşmayla onunkileri yakaladı. Dünya eriyip gitmişti.

Krallık yok.

Kuşatma yok.

Savaş yok.

Sadece

onlar.

Elizabeth'in eli onu itmek istercesine göğsüne doğru kalktı ama parmakları onun yerine zırhının içine kıvrıldı. Onun gücünü, ham, erkeksi gücünü hissedebiliyordu ve hayatında ilk kez kendini küçük hissetti. Zayıf değil, ama kendinden daha büyük bir şeyin varlığında küçük. Vücudunun nemli bir çiçek gibi açtığını, yapraklarına bir erkeğin dokunmasına izin vermesi için ona yalvardığını hissedebiliyordu. Kendini çok uzun zamandır mahrum bırakmıştı.

Ayrıldıklarında nefesi kesilmişti. "Kalbimi sana teslim etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu asla zorlamam. Ama bunu isteyerek yapmanı isterim."

Elizabeth, yüzyıllar süren yönetiminin ağırlığını, tacının mirasını omuzlarında hissedebiliyordu.

Ama şu anda tek istediği . "Ben Bakire

Kraliçe'yim," dedi.

"Sen bir kadınsın," diye tekrarladı İskender. "Ve hiçbir kraliçe, ne kadar güçlü olursa olsun, yalnız kalmamalı. Bu gece odanı paylaşmamı iste, Elizabeth. Beni gönderme."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha yavaş. Bu bir sözdü. Sadece fetih değil, bağlılık yemini. Çok uzun zamandır ihmal ettiği bahçeyle ilgilenme sözü. Gözlerinde erimiş bir arzu ve kalçasına bağlı bir kılıçla fetihçi bir bahçıvan, düşmanlarının boğazını kestiği ve bağırsaklarını deştiği o ünlü hançer.

"Alexander," diye fısıldadı.

"Evet, Elizabeth. Bana ne istediğini söyle." "I..."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BECKETT

Bu yavaş yanma dayanılmaz.

SALI GÜNLERİ ÖĞLEDEN SONRA DERSİM YOK, O YÜZDEN EVE GIDIYORUM.

Öğlen saatlerinde boxerlarımla kanepede uzanarak, dizüstü bilgisayarımda aptalca videolar izleyerek ve simit yiyerek günü geçiriyorum. Will'in evde bulundurduğu birkaç atıştırmalıktan biri. Beslenme planımıza harfiyen uyuyor, yani bu koridorlarda lezzetli hiçbir şey dolaşmıyor. Tabii sikimden bahsetmiyorsan.

Krakerlere izin vermesine bile şaşırdım. Daha önce besin değerlerinin dökümünü okuyordum ve bir poşetteki sodyum oranı inanılmaz. Yine de bu krakerler lezzetli, bu yüzden Will'e bu yeni sodyum gelişmesinden bahsederek kendimi ispiyonlamıyorum. Eğer poşetin arkasını okuyamayacak kadar tembelse, bu onun suçu.

Öğle saatlerinde nihayet kendimi kanepeden ve egzersiz yapmak için motivasyon toplamaya çalışıyorum. Bugün kardiyo günü. Muhtemelen koşuya çıkmalıyım ama hava bize sırtını döndü. Kış, sonbahar üzerinde hakimiyet kurdu. Şimdi dışarı çok soğuk.

Böyle zamanlarda keşke hala Avustralya'da yaşasaydım diyorum. Aslına bakarsanız, ailemin bana on yıl boyunca kar fırtınalarının olmadığı muhteşem bir güneş ışığı bahsettikten sonra bizi kar fırtınalarının hüküm sürdüğü Indianapolise taşıması biraz boktan bir durum. Kabul ediyorum, ben

Daha sonra New England'da üniversiteye gitmeyi seçti, bu yüzden o zamandan beri katlandığım her poyraz benim vicdanımı sızlatıyor, onların değil.

Ailemden bahsetmişken, ben eşofmanımı babam arıyor. Siktir et, soğuk rüzgarla yüzleşiyorum.

"Hey, evlat," diyor. "Sadece kontrol etmek istedim. Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Her şey . Hava şartlarına meydan okuyup koşuya üzereyim."

"Bugün antrenman yok mu?" "Bu sabah vardı."

"Güzel, güzel."

"Sorun nedir?" Talep ediyorum.

"Ne oldu? Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

Homurdanıyorum. "Çünkü 'havalı havalı' dedin. Böyle aptalca şeyleri sadece bir şeye üzüldüğünde ve konuyu nasıl açacağını bilemediğinde söylüyorsun."

"Bir iş teklifi aldım," diye ağzından kaçırdı. "Benim için mi?" Alnımı kırıştırıyorum. "Hayır, benim için."

"Winchester Motors'dan ayrılmayı düşündüğünü bilmiyordum."

Babam yirmili yaşlarının başından beri Avustralya'da kurulan otomobil tasarım firmasında çalışmış, kurumsal basamakları tırmanmış ve şirket bir Amerikan ofisi açmaya karar verdiğinde kendisinden tüm bölümü denetlemesi istenecek kadar yüksek bir basamağa ulaşmıştır.

"Değildim. Bir kelle avcısı benimle iletişime geçti."

"Bu yasalara aykırı değil mi? Sizi gerçekten başka şirketlerden kaçırabilirler mi? Bu bir tür antitröst ihlali değil mi?"

"Antitröstün ne olduğunu biliyor musun Beck?" İçimi çektim. "Hayır."

Kahkahası kulağımda yankılanıyor. "Kelle avcılarıyla bir ilgisi yok. Ama her halükarda, bu harika bir iş. Şu anki maaşımın iki katı. Sadece kurumsal görevler değil, aynı zamanda

Tasarım m¼d¼r¼yle yakın çalışmak için. Ayrıntıları duyana kadar işin bu y¼n¼ne dahil olmayı ne kadar ¼zlediđimi fark etmemiştim. Bug¼nlerde Winchester'da yaptığım tek şey evrak işleri."

"Vay canına, kulağa harika geliyor. Neden endişeleniyorsun? Winchester'ı ortada bırakmaktan mı?"

"Hayır, ¼yle değil."

"O zaman sorun ne?"

"Sydney'de."

Nefesim kesildi. "Siktir, gerçekten mi?"

Heyecan patlamasını durduramıyorum. Ailem Sydney'e geri taşınırsa çok sevinirim. Her yaz ziyaret ediyorum ve kuzenlerimle kalıyorum ama annem ve babam tam zamanlı olarak orada yaşarlarsa, Suzanne Teyze'ye y¼k oluyormuşum gibi hissetmeden istediğim sıklıkta eve .

"Bu harika bir haber," diyorum ona.

"¼yle mi d¼ř¼n¼yorsun?" Sesi umutlu geliyor.

"Kesinlikle evet. Yıllardır eve geri d¼nmek istediğinden bahsediyorsun."

", değil mi? G¼rd¼n m¼? Bunu ona

s¼yledim." G¼l¼msemeye karşı

koyuyorum. "Ona, yani anneme mi?"

"Annen bu konuda çok mutsuz." "Neden?"

"İşi kabul etmemi istemiyor. Bu t¼m hayatımızı ikinci kez alt ¼st etmek demek. Bunu tekrar yaşamak istemiyor."

"Ama eve d¼necekti."

"Burayı artık evi olarak g¼rmediđini s¼yledi."

Sanırım bu beni şaşırtmadı. Annem neredeyse on iki yıldır Indy'de yaşıyor. Toplumun içine karıştı, gerçek dostluklar kurdu, sağlam bir kariyeri oldu. Evimizi baştan aşağı yeniledi.

Ama Indy evim değil. Sydney'de sadece on yıl yaşamış bir adamın burayı, taşınmadan ¼nce otuz yılını orada geçirmiş bir kadından daha çok evi olarak g¼rmesi de çok ironik.

Babam da benim gibi. Her yıl Noel'de, o ve ben pencerenin ötesindeki kara bakarız ve yüzümüzde aynı ifade olur. Şu anda sörf yapıyor olabileceğimizi söyleyen bir bakış. Evet, snowboard yapmak çok kötü ama tatiller hep hokey sezonunun ortasına denk geliyor. Sezon boyunca yamaçlarda bacağımı kırma riskini göze alsaydım koç benim için bacağımı kırardı.

"Ne yani? Kabul misin?" Bir tişört alıp başıma geçiriyorum, sonra telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "mi? Annem hayır dediği için mi diyorsun?" "Hayır demek istemiyorum. Bunu gerçekten istiyorum. Ama evlilik

iki yönlü bir yol."

"Evlilik aynı zamanda uzlaşmayla ilgilidir."

"Bunu zaten bir kez yaptı," diye hatırlatıyor bana. "Annen istemediği halde Amerika'ya taşınarak ödün verdi."

"Evet ve şimdi burayı çok seviyor. Şu anda Sydney'e dönmek istemediğini söylüyor ama eninde sonunda orayı da sevecek."

"Bu konuda neden bu kadar heveslisin Beck?"

"Sadece sizin orada olmanız fikri hoşuma gidiyor." Bir an tereddüt ettim. "Eğer öyle olsaydı, belki ben de geri taşınırdım."

"Gerçekten yapar mıydın?" Babam şaşırılmış görünüyor.

"Belki. Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek. Ama bence kesinlikle yapmalısın. Bu konuyu annemle konuşmamı ister misin?"

"İstiyorum, ama o zaman ona karşı çete kurduğumuzu düşünecek, o yüzden şimdilik duralım."

"İş teklifi hakkında ne zaman bir cevap vermeniz gerekiyor?"

"Aralık ayına kadar onlara haber vermem gerektiğini söylediler. Başlangıç tarihi ilkbahara kadar değil."

"Bu sana onun üzerinde çalışman için zaman verir. Şükran Günü'nde beni de çağırman gerekirse, bana işaret ver."

Kıkırdıyor. "Sağ ol evlat. Şimdi git işine. Seni yeterince hatta tuttum. Sonra konuşuruz."

"Sonra görüşürüz."

Kapüşonlu bir tişört giyip anahtarlarımı ve telefonumu ön cebime sokuyorum. Anahtarlarımla koştuktan nefret ediyorum ama Will henüz dersten gelmedi. Kulaklıklarımı takıyorum ve sonraki bir saat boyunca cebimde şingirdayan anahtarların sesini bastırmaya çalışıyorum. Eve terli ve üşümüş olarak dönüyorum ama sıcak bir duş ve biraz pizza artığından sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

Kanepeye yeniden oturduğumda dizüstü bilgisayarımın şarjının bittiğini görüyorum, bu yüzden yan masadan Will'inkini alıyorum çünkü şarj aleti aramaya üşeniyorum. Bilgisayarını açtığımda ekranda kaydedilmemiş bir belge buldum. Bakire ve Bıçak diye bir şey, Lourdes diye bir şey tarafından yazılmış.

Ne sikim okuyor bu?

Merakıma yenik düşüp arkama yaslandım ve okumaya başladım. Ve...kahretsin. Bu... kesinlikle bir şey. Yazar bir paragrafta üç kez efsunlu kelimesini kullanmış. Hayatım boyunca bir kez bile kullandığımı sanmıyorum.

Kenar çubuğunda bir not var. Will'den gelen bir yorumu bulmak için üzerine tıklıyorum: **Lourdes, kimse efsunlu kelimesini kullanmıyor. Bu çok itici.**

Nefesimin altında kıs kıs gülüyorum. Ve açıklanamaz bir nedenden dolayı okumaya devam ediyorum, hikâyenin içine çekiliyorum. Büyük İskender'in kocaman bir siki olduğunu bilmiyordum. Bu tarihi bir bilgi mi? Araştırabilirim, ama kız arkadaşı tarih öğrencisi olan takım arkadaşım Nick'e mesaj atmak daha eğlenceli.

BEN:

Darce'ye Büyük İskender'in büyük bir penisi olup olmadığını sor.

NICK:

Hayır.

BEN:

Lütfen?

NICK:

Bir saniye.

Yaklaşık on dakika sonra mesaj attı. O zamana kadar hikâyeyi baştan okumak için birinci bölüme geri dönmüştüm bile. Sürekli bahsettikleri bıçağın bazen gerçek bir hançer, de onun sert aleti olduğunu bu şekilde öğrendim. Yine de hala sevişmediler. Bu yavaş yanma dayanılmaz.

NICK:

Hayır diyor, neden soruyorsun?

BEN:

Alexander ve Kraliçe Elizabeth'i okuyorum.
Fanfic.

NICK:

Neden böylesin, Dunne?

Telefona bakıp sırtıyorum ve okumaya devam ediyorum. Bir dakika sonra bir mesaj daha geldi.

NICK:

Darcy fanfic'in linkini istiyor.

[Yedinci bölümden](#) sonra hiçbir şey olmadığını fark ettiğimde biraz hayal kırıklığına uğradım. Görünüşe göre Will hikayeyi düzeltiyor.

yazılıyor.

Yemin ederim ki Lourdes, Büyük İskender'in bir zaman yolcusu olduğu twistini de eklerse, bu eser anında beş yıldızlı bölgeye yükselir.

Ön kapının açıldığını duyduğumda Will'in bilgisayarını kapatıp televizyonun kumandasına uzandım. Geçen bir saati tuhaf hayran kurguları okuyarak geçirmedim. Hayır.

"Selam." Kafasını oturma odasına soktu. "Haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Oh evet."

Koridorda mutfağa doğru ilerliyor. İki odayı ayıran diğer kapı aralığından onu buzdolabının önünde bir şişe su alırken görüyorum. Kapağını kapatıp kapı çerçevesine yaslanıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bu haberi paylaşacak mısın yoksa beni merakta mı bırakacaksın-"

"Charlie'nin kim olduğunu biliyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CHARLOTTE

Bu aptal sporcu seni rahatsız
mı ediyor?

ÇARŞAMBA SABAHİ VE MASAMİN ÜZERİNDE MİNİ BİR KURABIYE VAR.

Küçük ve beyaz pudra şekeriyle kaplı. Bir sürü pudra şekeri.

Çörekten iki sıra altımda oturan sarışın Avustralyalıya bakıyorum. Beckett bakışlarımın onu delip geçtiğini hissetmiş gibi sandalyesinde iki büküm oluyor ve gülümsüyor.

"Günaydın, şekerparem. Sana tatlı bir ikram getirdim." İrkildim. "Lütfen tatlı ikramı deme." "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü ağzından çıkanlar ürkütücü." "Hayır. Ağzımdan çıkan şeyleri seviyorsun." Bana göz kırpmıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Will dün Beckett'a eşleştiklerini söyleyeceği konusunda beni uyardı ama Ice Boy'un bu konuyu açmama nezaketini göstereceğini umuyordum.

Sert, sarsak hareketlerle yere çöküp dizüstü bilgisayarımın çantasını çıkarıyorum, keşke arka arkaya derslerin olmadığı bir seçmeli ders seçseydim diyorum ve masamdaki "tatlı ikramı" görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Dantelli, beyaz dantelli kâğıtlardan birinin üzerinde duruyor.

Lezzetli görünüyor.

"Öğrenci birliğinde artık şekerli puf satmadıklarını biliyor muydun?" Beckett kendi sırasından söylüyor. "Kıza nedenini sordum, insanların yemek için çok dağınık olduğundan şikayet ettiklerini söyledi."

Onu görmezden geliyorum. Sonra tekrar çöreğe bakıyorum ve hain midem gurulduyor. Beckett'ın bunu duymasına imkân yok ama sırtışı genişliyor.

", ye onu," diye alay ediyor. "İsteddiğini biliyorsun"

İçsel bir savaş başlıyor, bir tarafım mükemmel bir çöreği ziyan etmemem için ısrar ederken, diğer tarafım Beckett Dunne'a bu zevki tattırmamam için ısrar ediyor.

Açlık kazanır.

Çöreği kaptığım gibi hepsini ağzıma atıyorum. Yüzümün her tarafı pudra şekeriyle kaplı bir çocuk gibi görünmem umurumda bile değil.

Beckett şaşkın bir kahkaha attı. "Vay canına. Bir ısırık alacağını sanmıştım, bütün bir elmayı yutan bir at gibi içine çekeceğini değil."

"Charlotte?"

Başım koridora doğru , Agatha'nın az önce durduğu yere.

Başkanım bana şaşkınlıkla bakıyor. "Budeğil Delta Pi davranış. A Bayan yiyor onu Yemek, Charlotte. Yemeğinin onu yemesine izin vermiyor." Beckett'ın sandalyesinden bir kıs kıs gülme sesi duyuyorum.

Agatha ona döner ve ters ters bakar.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum bir lokma çöreğin içinden. "Hamur işlerinde kötü şansım var. Peçetem var mı bir bakayım."

"Lütfen yap."

Ben çantamı karıştırıp kullanılmamış bir mendil bulurken, Agatha sinirli bir öfkeyle ön sıraya doğru ilerliyor. Koltuğuna yerleşirken, ağzımı sildiğimden emin olmak için arkasını dönüyor.

Beckett'ın gölgesi üzerimde belirdiğinde peçeteyi çantama geri koyuyorum. "Bir kız terbiye okuluna falan mı ışınlandık?" diyor eğlenerek.

Ona tuhaf bir bakış attım.

"Bir hanımefendi yemeğini yer, Charlotte. Neden sana böyle ders vermesine izin veriyorsun?" Agatha'nın arkasını döndüğü yöne doğru başını sallar.

"Ben bir Delta Pi'yim," diye cevap veriyorum gergin bir sesle. "Ve bize Delta Pi'lerin yapmaması gereken şeyleri hatırlatmayı seviyor."

"İki erkek tarafından tecavüze uğrama fantezisi gibi mi?" Bir nefes çekiyorum. "Kes şunu."

"Neden?" Gözleri parlıyor. "Uygulamada sohbet ederken hoşuna gitmiş gibiydi."

"Uygulama gerçek hayat değil."

Beckett düşünceli bir ifade takınır. "Yani insanların yaptığı bir şey var... Bundan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Ne sen?"

Sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor. "İnternetin gerçek olmadığını düşünüyorlar. Sırf bir ekranın arkasına saklanıp insanların yüzüne karşı asla söylemeyeceğin şeyleri yazıyorsun diye bunun gerçek olmadığını sanıyorlar. Mesele şu ki, o kelimeleri ekran yazmıyor. Onları sen yazıyorsun." Masamın üzerine eğiliyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki omurgamda bir ürperti oluşuyor. "O sohbetlerde anlattığın her şeyi istiyorsun Charlotte. Will amını doldururken sen de sikimi yutmak istiyorsun."

Yumuşak konuşması, alaycı sözleri şiddetli bir fiziksel tepki uyandırıyor. Doğrudan bacaklarımın arasında bir şimşek çaktı. Tüm vücudumda bir ısı dalgası. İnsanın nefesini kesen türden bir uyarılma.

Beckett kıkırdarak doğrulur. "İstemekte sorun yok." "Ben istemiyorum." Boğazımda yükselen çaresizliği yutuyorum.

"Will'e de söylediğim gibi, bu sadece internette eğlenceli bir şeydi. Seninle gerçek hayatta tanışmayı hiç planlamamıştım."

"Elbette. Bir Delta Pi asla kendini bu şekilde alçaltmamalı," diye alay ediyor. "Bir Delta Pi her zaman saflık havasını korumalıdır." Birden kıkırdıyor. "Kahretsin. Şimdi bir şey fark ettim."

"Ne?" Mırıldandım.

"Kız öğrenci birliğinizin baş harfleri DP."
Boğuk bir ses çıkardım. "Aman Tanrım, Beckett. Dur."
Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Adımı ilk kez söylüyorsun."

"Yani?"

"Hoşuma gitti."

Bu yumuşak thud . ayak sesleri
kesintiler Biz önce istenmeyen bir ses karışına
katılır.

"Char? Burada her şey yolunda mı?"

Mitch.

Eski sevgilim Beckett'ın yanında küçük görünüyor, ki bu çok saçma çünkü beş on kesinlikle küçük değil. Mitch ortalamadan daha uzun. Ama geniş omuzları ve kaslı göğsüyle Beckett 1.80'in üzerinde, kıyaslandığında dev gibi görünüyor.

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyorum.

"Emin misin?" Mitch'in şüpheli bakışları gidip geliyor. "Bu aptal sporcu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hey," diyorum azarlarcasına, çünkü bu çok kabaydı.

Beckett bu hakaretten rahatsız olmuyor ve eski sevgilime gülüyor. "Charlotte bana iklimle ilgili göç kavramını açıklıyordu. Ben aptal olduğum için. Açıkladığın için teşekkürler Charlotte."

Sırıtarak sırasına geri döndü ve beni Mitch'le yalnız bıraktı.

"Bu da neydi böyle?" Tısladım. "Çok kabaydın."

"Pislik herif senin kişisel alanındaydı," diye karşılık veriyor pişmanlık duymayan Mitch. "Erkeklerin sana böyle salya akıtmasına izin veremezsin."

"Neden olmasın?" Ona kendini beğenmiş, küçümseyici bir bakış attım. "Belki hoşuma gidiyordur."

Gözleri parlıyor. Sanırım nefesinin altında "sürtük" diye mırıldandığını duyuyorum, ama bunun yarattığı acıyı görmezden geliyorum ve spor ayakkabısının topuğuyla dönüp kendi sırasına doğru ilerleyişini izliyorum.

Neyse ki profesörümüz gelir ve istenmeyen tüm konuşmalara bir son verir.

Ama derse dikkatimi vermek için elimden geleni yapmama rağmen, bakışlarım iki sıra ilerideki Beckett'a kaymaya devam ediyor. Ve muhtemelen aklıma gelen en aptalca düşünce bu ama...

Oturuşunu seviyorum.

Aslında bu büyük bir tahrik. Sandalyesinde rahat bir güvenle arkasına yaslanması kalbimi hızlandırıyor. Omuzları gri gömleğinin kumaşını olarak geriyor. Koltuğunda kayarken kaslarının derisinin altında hareket etme şekli neredeyse hipnotize edici.

Hafifçe dönüp yontulmuş çene hattını ve onu biraz tehlikeli gösteren sarı kirli sakalını bir an için gördüğünde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bakışlarımı ondan ayırmak için daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor ama bir şekilde bunu başarıyorum.

LARS & B:

Bizimle bir içki iç, Charlie.

BEN:

Sana ilgilenmediğimi söyledim.

LARS & B:

Ve hala uygulamayı silmediniz...

Bütün gün o mesajlaşmaya bakıp durdum. Davetiyeyi gönderenin Beckett olduğuna eminim, çünkü dersimiz bittikten yaklaşık beş dakika sonra geldi.

Çılgılık atmak
istiyorum. Çünkü o
haklı.

Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyor olsaydım, uygulamayı silerdim. Ya da en azından bu çocuklarla eşleşmeyi iptal ederdim.

Peki neden hala telefonumdalar? Neden hala bana mesaj atmalarına izin veriyorum?

Ugh.

Çünkü ilgimi çekiyor. İşte bu yüzden.

Her ikisiyle de birlikte olma fikri baştan çıkarıcılığın tam tanımını, ancak şimdi zararsız siber flörtümüz gerçek hayattaki karşılaşma bölgesine doğru ilerlediğinden, kendi alanımın dışındaymışım gibi hissediyorum. Risk almayı seven alter egom bile bu sefer tetiği çekme konusunda endişeli. Ve eğer Charlie endişeliyse, o zaman, bu kesinlikle bunun ne kadar çılgınca olduğunu gösterir.

Günün son dersinden çıkarken Dante'ye kısa bir mesaj yazıyorum. Saat daha üç buçuk, yani boş olması zor bir ihtimal, ama yine de Gönder'e basıyorum.

BEN:

Kafamı boşaltmaya ve belki biraz tavsiye almaya ihtiyacım var. Buralarda mısın?

DANTE:

Evet, prenses, . Hafta içi burası ölü.

Çantamı omuzluyorum ve patikadan aşağı iniyorum, botlarım her adımda kaldırım taşlarına vuruyor. Tanrım, bu kampüse bayılıyorum. Ülkenin en eski kampüslerinden biri ve her şeyiyle, her dolambaçlı yolu, demir bankı ve kavernöz kütüphanesiyle tarih kokuyor. Ve zenginlik. Yani Briar'ın zengin insanlar tarafından kurulduğu aşikâr ama tüm Fildişi Üniversiteleri böyledir. Asla mütevazı bir Ivy bulamazsınız.

Otoparka girerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve aniden arkamda birinin yürüdüğünü fark ediyorum. Normalde ben çok farkındayım benim

özellikle de yalnızken, ama Will ve Beckett beynimi karıştırdı ve içgüdülerimi kızarttı.

Adımlarıma ayak uyduran adama bakıyorum. Kaşlarım çatılıyor. Ya hayal görüyorum ya da geçen gece hokey maçında gördüğüm adam bu. Sağ kaşında da aynı belirgin boşluk var, sanki ikiye ayıran bir yara izi varmış gibi.

Belki de değildir. Belki de sadece kaşını tıraş etmeyi seviyordur. Bugünlerde çocukların yaptığı bir şey olabilir. Arabama doğru ilerlerken, çevresel görüşüm onu otoparkın ortasında dururken yakalıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

ve kaşlarım derinleşiyor.

Anahtarlarımı parmaklarımın arasında tutarak ona bakmak için dönüyorum. Benden birkaç yaş büyük. Simsiyah saçları yanlardan kısa kesilmiş ve tepede uzun bırakılmış Asyalı bir adam. Orta boylu, ince yapılı. Tamamen zararsız görünüyor, yine de içgüdülerim uzak durmamı söylüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Seslendim.

"Hayır, özür dilerim. Sadece nereye park ettiğimi hatırlayamadım. Ama şimdi görüyorum." Kibar bir gülümsemeyle yanımdan geçip kırmızı bir Toyota'ya doğru yürüdü.

Şüphe içimi kemiriyor. Nereye park ettiğini unuttu mu? O kırmızı araba bu alanda bir tabela gibi duruyor. Ama tamam. Neden yalan söylediğini sorgulamayacağım. Zaten arabasına biniyor. Bir dakika sonra, hızla otoparktan çıkıyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve GPS'imde Amato Racing varken kampüsten ayrılıyorum. Yolculuk için sesli bir ders kitabını sıraya koyuyorum. Play tuşuna basıyorum ve kadın anlatıcı tıbbi cihazlar için elektronik devrelerin tasarlanmasıyla ilgili süreçlerden birini anlatmaya başlıyor, ki bu da benim bitirme projemle doğrudan bağlantılı.

Ama pistin yarısına geldiğimde artık dayanamıyorum. Beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. O kadar çok bilgi yüklenmiş ki. Derslerim, bitirme ödevim, Will ve Beckett'in Lars ve B olduğunu öğrendiğimden beri tamamladığım binlerce Metot yazısı.

Başka bir baskı dalgası yüzeye çıkmadan önce Mollie May çalma listemi patlatarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Ondan hoşlandığım için ezik olup olmadığım umurumda değil. Dünyanın en büyük pop yıldızı olmasının ve kapalı gişe stadyumlarda çalmasının bir nedeni var. Şarkıları akılda kalıcı.

Dante beni go-kart için açık olmasına rağmen tamamen boş olan pistin ana girişinde karşılıyor.

"Ölü olduğu konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyorum onu içeri kadar takip ederken.

"Babama, çocuklar okuldayken burayı açık tutmanın elektrik israfı olduğunu söyleyip duruyorum. Ama yaşlı adam inatçı."

Dante kapalı bilet gişesindeki tek çalışana başıyla selam verdikten sonra beni arka kapılardan tekrar dışarı çıkarıyor. Ana pistten yaklaşık yüz metre ötede hangar benzeri bir yapıya giriyoruz. Buranın bir garaj olduğunu fark ediyorum. Büyük bir dış hoparlörden country müziğin yumuşak tınıları yükseliyor. Geniş alanın en ucunda kaputu açık siyah bir Ferrari duruyor.

Dante metal bir raftan bir İngiliz anahtarı alır ve spor arabaya doğru ilerler. "Sakıncası yoksa biz sohbet ederken çalışmaya devam edeceğim."

"Bu araçların servisini kendiniz mi yapıyorsunuz? Bunu yapmanıza izin vermelerine şaşırdım. Sigorta için."

"Hayır, bu benim."

", ne dedin?" Haykırıyorum. "Bu araba size mi ait?" "Yani, eski bir model-"

"Bu bir Ferrari, Dante!" Çenem betona yapıştı.

"Evet, ama babam ondan kurtulacaktı. Müşteriler onu kullanmak istemiyor. Ve üzerinde çok çalışılması gerekiyor."

"O sadece... sana bir Ferrari verdi."

"Oh, inanın bana, bir daha asla maaş almayacağım. Hayatımın geri kalanında burada bedavaya çalışıyor olacağım ama..." Omuz silkiyor. "Yani..."

"Kesinlikle buna değer," diye kabul ediyorum. "Ödünç alacağım. Bunun farkındasın, değil mi?"

Arkadaşım homurdandı. "Bu arabayı kullanmana izin vermiyorum. Asla." "Ama diğerlerini kullanmama izin veriyorsun," diye itiraz ediyorum.

"Çünkü sen bir müşterisin ve müşteriler pist araçlarını kullanmak için sigortalıdır. Bu bebek artık benim. Benim sigortamda değilsin."

"O zaman beni de ekle! ben ödeyeceğim." Sırıttıyor. "Tam bir araba sürtüğüsün."

"Ben bir araba sürtüğüyüm. Ve kimsenin bilmesi umurumda değil."

Dante duvara dayalı katlanabilir çim sandalyeyi işaret eder. "Bir sandalye çek. Otur."

"Oturmak için çok sabırsızım." Garajın etrafında dolaşıyorum, botlarım zeminde delikler açıyor. "Tavsiyeye ihtiyacım var. İnternette bu adamlarla sohbet ediyordum-"

"Güzel. Bunun bir erkek sorunu olacağını umuyordum. Pekâlâ. Hadi başlayalım." Ellerini bir beze siliyor, sonra yakındaki bir soğutucuya uzanıyor. "Zehirin ne?"

"Alkolsüz her şey."

"Hiç eğlenceli değilsin." Ama onun yerine bana bir enerji içeceği fırlattı.

Harika. Bu ihtiyacım olan son şey - sıvı formda bir Power Monster, yani Adderall içmek. Zihnim zaten çok hızlı çalışıyor. Ama yine de tableti açıp uzun bir yudum alıyorum.

"Tamam, konuştuğun bu adamlar... Ateşli mi?" "Bir üst seviye ateşli," diye inliyorum. "Ve benimle tanışmak istiyorlar."

"Peki sorun ne-" Dante durur ve kendi sorusunu yanıtlar. "Doğru. Aynı anda birden fazla kişiyle çıkmayı sevmiyorsun. Bunu bir keresinde söylediğini hatırlıyorum."

"Hayır, mesele bu değil. Ayı ayrı görüşmek istemiyorlar. Bu iki farklı adam değil. Tek bir adam gibi ama iki tane."

"Beni tamamen kaybettin."

"Tek bir adam gibiler çünkü tek bir hesap. Tek bir hesap."

"Süper zeki olması gereken biri için bunu hiç de iyi ifade edemiyorsun." O da

Kahkahalar. "Ne çalışıyorsun sen?"

"İkisinin de kadınları paylaşmayı sevdikleri gibi bir hesabı paylaştıklarını söylüyorum."

Garaja ölüm sessizliği çöktü.

Dante bana bakakaldı. Sonra keyifle sırtıtmaya başladı.

"Üçlü seks için alışveriş mi yapıyordun?"

"Şey, aktif olarak değil. Ama profillerini gördüm ve... dediğim gibi, bir sonraki seviye ateşli. Eşleştik ve birkaç haftadır sohbet ediyoruz ama şimdi yüz yüze görüşmek istiyorlar."

"Tamam. Harika. Yap ."

Tereddüt etmemesi beni duraksattı. "Gerçekten mi? Sence gidip onlarla bir şeyler içmeli miyim?"

" zaman neden bunca zamanı onlarla sohbet ederek geçirdin? Eğer sadece biraz siber aksiyon istediysen, tamam. Ama biriyle konuşmaya devam etmek için çok uzun bir süre. Ya da birileriyle, sanırım." Yüzümü arıyor. "Onlarla bir şeyler içmek ister misin?"

Dehşet içinde dudağımı ısırıyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, Dante."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Ya onlarla tanışırsam ve birlikte olmak istemezsem?"

"O zaman size söylemekten korkuyorum ama orada kurbanlık bir bakire gibi yatmanız ve üzerinizde tren çalıştırmalarına izin vermeniz gerekecek."

"Ne!"

Gülmekten iki büklüm oldu. "Tanrım, Charlie! Eğer takılmak istemiyorsan, takılmazsın. Kimse seni iki erkekle seks yapmaya zorlamıyor. Nerede buluşmak istiyorlar?"

"Bilmiyorum. Tek söyledikleri bir şeyler içelim oldu."

"Tamam." Düşünüyor, sonra sanki resmi üçlü seks kılavuzundan okuyormuş gibi devam ediyor. "Halka açık bir yerde yapmanızı öneririm. Birine nerede olduğunuzu söyleyin, isterseniz ben de olabilirim. İsimlerini ve fotoğraflarını bana mesaj at. Sana ikram ettikleri hiçbir şeyi içme, ne olur ne olmaz. Onları süzün ve sonra karar verin, bilirsiniz, iki erkeği birden becermek isteyip istemediğinize."

Eğlenceme engel olamıyorum. "Neden bu konuda bu kadar rahat davranıyorsun?"

"Çünkü bunun önemli bir olduğunu düşünmüyorum."

"Daha yargılayıcı olmanı beklerdim. Çoğu insan öyle olurdu."

"Çoğu insanın canı cehenneme. Kimin fikirlerine değer veriyorsun? Gerçekten değer verdiğin?" Göz kırpmıyor. "Benimkine tabii ki, çünkü buraya kadar bu sohbet için geldin. Ama başka kimleri önemsiyorsun?"

"Delta Pi'deki en iyi arkadaşım. Faith."

"Seni hiç yargılar mıydı?" "Asla."

"O zaman kimin umurunda? Önemli olan insanlar sizi yargılamayacak, bu yüzden kendinizi yargılamayı bırakın."

Ailem beni yargılayacak ve onlar önemli.

Boğazıma düğümlenen utanç yumrusu ile birlikte kelimeleri de yutuyorum. Ailemin garip fantezilerimi öğrenmesi fikri-

Ama neden öğrensinler ki? Başka bir yanımda bunu savunuyor.

Doğru. Ailem ve kardeşlerimle seks hayatım hakkında hiç konuşmadım. Yani bunu bilen küçük azınlıktan biri aileme söylemeye karar vermezse, öğrenmeleri pek olası değil.

"Biliyor musunuz? Bunu yapacağım," diye ilan ediyorum.

İnancımda o kadar kararlıyım ki, bundan dolayı bir adrenalın dalgası hissediyorum. Power Monster'ımın kalanını içiyorum, sonra kutuyu ezip çöpe atıyorum ve Dante'nin kaşlarını kaldırmasına neden oluyorum.

"Bunu çok hızlı içtin," diye uyarıyor. "Evet. Bu yüzden şimdi go-karta gidiyoruz." Sırıttıyor. "Hadi yapalım şunu."

YİRMİNCİ BÖLÜM

WILL

Tek yapmanız gereken sormak

CHARLIE:

Bir içki. Bu gece.

Bu mesajı bir zaman ve yerle takip ederek dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Günlerden Perşembe ve ben çevre bilimleri binasının lobisinde bir banka yayılmış, Beckett'ı bekliyorum, böylece eve birlikte gidebileceğiz. Onun dersi benimkinden sadece kırk dakika sonra bittiği için onu beklemek zor olmuyor. Belli derse dikkatini vermiyor, çünkü telefonumda adı beliriyor.

BECK:

Charlie içeride.

BEN:

Az önce
gördüm.

BECK:

Sanırım bu gece Boston'a gidiyoruz...?

Soruyu askıda bırakıyor. Şehrin içine doğru bir saatten fazla yol aldıktan sonra banliyölere doğru otuz dakika daha gitmek biraz saçma görünüyor. Mümkün olan en uzak barı seçti. Ama Charlie sırf bizi görmek için bu yolculuğu göze alıyorsa, sanırım biz de yapabiliriz.

Bir saat sonra eve vardığımızda ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa gidiyorum. Birkaç saat içinde ayrılmamız gerekmiyor, bu yüzden akşam yemeği pişirmek için bolca zamanım var.

"Ne yapıyorsun?" Beckett koridordan sesleniyor. "Kızartma düşünüyorum. Belki biraz kinoa salatası?"

"Barda kesinlikle çizburger sipariş edeceğim."

"Devam et. Yarın Jensen'a buzda neden halsiz olduğunu açıklayabilirsin."

Yemin ederim, Beck yemeklerimizi denetlese, takım beslenme uzmanımızın yemek planlarını ateşe verir ve kahvaltıda hamburger, öğle yemeğinde patates kızartması ve her akşam pizza ve kanat yedi.

Her geçen dakika içimde bir beklenti oluşuyor. Yemekten sonra duş alıyorum, yüzümdeki saat beş gölgesini tıraş ediyorum. Çizgili bir polo ve koyu renk kot pantolon giyiyorum, Beckett ile aşağıda tekrar buluştuğumda onu da benzer gündelik kıyafetler içinde buluyorum. Gömleğinin üst iki düğmesi açıldı. Kot pantolonu o kadar solmuş ki neredeyse parçalanacak. Yine de başarıyor.

Bir elini dağınık sarı saçlarında gezdiriyor. "Benim sürmemi ister misin?"

"Yok, ben iyiyim."

Boston'daki bara giderken radyoda Bruins maçını dinliyoruz. Ancak banliyölere yaklaştığımızda yolcu koltuğuna dönüp bir uyarıda bulunuyorum.

"Onu fazla zorlama."

Beckett telefonunun ekranından yukarı bakar.

"Kim?"

Charlie?"

"Evet, çok ürkek. Sanırım bu onu utandırıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Omuz silkiyor. "Ama ben her zamanki gibi davranacağım. İster kabul etsin ister etmesin."

Sanırım bu yeterince adil. Eğer yatağıma girerse, zaten bu dinamiğe alışması gerekecek. Beckett sürekli flört eder. O kadar karizmayı dizginleyemezsin. Çoğu kadın bunu istemez. Ama Charlotte Kingston çoğu kadın gibi değil. İki erkeği birden arzuladığı için utanç duyduğunu hissediyorum.

Bu çok iyi anladığım bir duygu. Tüm yaz boyunca, Diana'nın deyimiyle, seksin ekstra tatlarını arzuladığım için derin bir utanç duydum. Biraz zaman aldı ama sonunda kapalı kapılar ardında ne yaptığının benden başka kimseyi ilgilendirmedığı sonucuna vardım. Eğer tüm taraflar rıza gösteriyor ve eğleniyorsa, o zaman kimi incitiyoruz? Elbette, bazı insanlar yargılayabilir. Bizi adi bulabilirler. Ama "üçlü seks "in porno sitelerinde popüler bir kategori olmasının bir nedeni var. İnsanlar için yaygın bir fantezi.

Tesadüfe bakın ki bu fanteziyi gerçeğe dönüştürdüm.

Charlotte bu geceki buluşma için küçük bir alışveriş merkezindeki bir barı seçti. Park yeri Perşembe gecesi için tıklım tıklım, muhtemelen maç yüzünden. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Sanırım ne kadar dikkat çekmek istediğine bağlı.

Sınıftan telefon numarası bende olduğu için, burada olduğumuzu bildirmek için ona mesaj atıyorum. İçeride tipik bir spor barı buluyoruz, bir dizi düz ekran televizyon çeşitli oyunlarla yanıp sönüyor ve duvarlar çerçeveli formalar ve imzalı hatıralarla süslenmiş.

Masalar ve kabinlerin bir karışımı var ve ben Charlotte için odayı tararken, onun yanıtı beliriyor.

CHARLOTTE:

Ön pencerenin yanındaki köşede. Beş dakika önce geldim.

Başımı sola kaydırıyorum ve koyu renk saçlarını ve beyaz bir parıltıyı yakalıyorum. Kazağı. Adamım, bu kız beyaz giymeyi gerçekten seviyor. Ve tabii ki erken gelmiş. Dakik bir tipe benziyor. Ya da en azından bu versiyonu öyle. Uygulamadaki Charlie muhtemelen bizi bir saat beklettikten sonra yüksek topuklu çizmelerinin üzerinde kasıla kasıla gelip özür dilerim geciktim çocuklar diyecek ve bizi koltuklarımızın ucunda onu beklerken tuttuğu fikrinin tadını çıkaracaktı.

Yaklaştığımızda başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde endişe titreşiyor. Kıyafeti Charlotte'un alametifarikası: siyah bir etekle eşleştirilmiş, minik inci düğmeli kısa beyaz bir hırka.

"Selam." Onu alaycı bir gülümsemeyle selamlıyorum.

Onun sağındaki kabine kayıyorum, anahtarlarımı ve telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Beckett onun diğer tarafına kayıyor, bu da Beckett'ı ona yer açmak için bana yaklaşmak zorunda bırakıyor.

"Hey," diyor kolayca.

"Merhaba." Sesi gergin geliyor.

Öyle de görünüyor. Her iki elini de bir su bardağına sıkıca sarmış, tırnakları buz küplerinin buğusunda izler bırakıyor.

"Sadece su aldım. Sipariş vermek için sizin gelmenizi bekliyordum," diye açıklıyor bakışlarını yakalayarak.

"İyi misin?" Ona sordum. "İyiyim."

Çünkü bu ikna ediciydi.

"Sadece bir içki, Charlotte," diyorum. "Beklenti yok."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. Omuzları gevşiyor. Sonra garson görüldüğünde tekrar geriliyor. Kısa boylu, tıknaz ve sarı bukleleri olan genç bir adam.

Charlie'ye bakar. "Grubunuzun geri kalanı geldi mi yoksa hâlâ bir kişi daha mı bekliyoruz?"

"Hayır, işte burası," diyor. "Bunlar benim... sınıftan arkadaşlarım."

Bunu nitelendirmesi için hiçbir neden yoktu. Göz ucuyla Beckett'ın gülmemeye çalıştığını gördüm.

O ve ben bira sipariş ettik. Charlotte cin tonik söyleyerek beni şaşırttı.

Görünüşe göre birilerinin sıvı cesarete ihtiyacı var.

Garson gittikten sonra Charlotte nereye bakacağını bilemeden birkaç saniye geçiriyor. Bakışları bir pinpon topu gibi benden Beckett'a, kadehinden duvardaki çerçeveli Bobby Orr fotoğrafına doğru gidip geliyor ve sonra döngü yeniden başlıyor.

Sonunda inliyor. "Bu çok garip," diye kaçırıyor. "Bu garip ve rahatsız edici ve sanırım gitmeliyim."

Dudağımı ısıyorum, kahkahalarımı zar zor zapt edebiliyorum. "Pekâlâ. Kimse seni burada tutmuyor."

Kabinden kayarak çıkmaya başladım, ama o "Hayır. Gitme" deyince durdum.

Kıçım tekrar yere düşüyor. "Emin misin?"

"Evet, ama... biri bunun tuhaf olduğunu kabul edebilir mi?"

Beckett ona sırtarak, "Yani, işi garipleştiriyorsun," diyor. "Ama öyle olmak zorunda değil."

"Nasıl olmaz? İki erkekle randevum var. İki erkekle nasıl çıkılır bilmiyorum."

"Tek bir erkekle çıkmakla aynı şey." Omuz silkiyor. "Şu anda tek kişilik bir randevuda olsaydın ne yapıyor olurdun?"

"Muhtemelen sana sorular sorardım." Bir inilti daha çıkarır. "Normal sorular. Ama şu anda sormak istediklerim hiç de normal değil."

Bu sefer gülmeme engel olamıyorum. "Ne sormak istiyorsan sor," diye ısrar ediyorum. "Sana söz veriyorum, rezil olmayacağız."

"Siz ikiniz gerçekten birbirinizle takılmıyor musunuz? Bunu uygulamada söylediğini biliyorum ama..."

Bunun ortaya çıkacağını tahmin etmiştim. Kızlar bize hep bunu soruyor. Ya da bazı durumlarda aktif olarak teşvik ediyorlar.

Başımı sallıyorum. "Biz ." "Henüz mi?"

"Dürüstçe mi? Muhtemelen hayır." Beck'e bakıyorum, sonra tekrar Charlotte'a. "Hiçbir zaman oturma odasında falan takılırken ona bakıp onu becermek için karşı konulmaz bir istek duymadım. Sadece kadınlarla birlikte oldum."

"Ya sen?" Beckett'a döner.

"Sadece kadınlar," diye itiraf ediyor. "Birkaç erkekle öpüştüm ama ikisinde de yanımda bir kız vardı."

"Yani biseksüel misin?" Sesi düşünceli geliyor.

"Ben pek etiket adamı değilim. Benim felsefem her zaman iyi hissettireni yapmak ve iyi hissettirmeyeni yapmamak olmuştur."

Bu onun dudaklarına bir gülümseme getiriyor. Rahatlıyor gibi görünüyor. Tabii ki garson içkilerimizi getirmek için o anı seçiyor. Yalnız olmadığımızı ve herhangi birinin bizi izliyor olabileceğini hatırlatınca, içkisini adamın elinden kaptığı gibi büyük bir yudum alıyor.

"Peki ya sen?" Beckett meydan okumayı dile getirmeden önce garsonun gitmesini bekler.

"Peki ya ben?" diyor. "Hiç kadınlarla birlikte oldun mu?"

"Hayır, kendimi biseksüel olarak da görmüyorum. Hatta pan bile. Arkadaşlık duygusu dışında bir kızdan etkilendiğimi hiç sanmıyorum."

"Ama bu seni , değil mi?" Üçümüzün arasında eliyle işaret ediyor.

Gözlerine bir istifa yerleşiyor. "Açıkkçası, burada olduğuma göre. Ama bunu daha önce hiç yapmadım." İçkisini yudumluyor, sonra gülerek bırakıyor. "Her zaman aşırı başarılı biri olduğumu biliyordum, ama bu aşırıya kaçıyor. Sekiz ay sonra ilk randevum ve ben bunu bir değil iki erkekle yapmayı seçtim."

"En son ne zaman ciddi bir ilişki yaşadın?" Merakla sordum.

"Geçtiğimiz bahar ayrıldık. Yaklaşık bir yıldır birlikteydik. bir buçuk yıl. Peki ya ?"

İlk soruyu ben yönelttim. "İkinci sınıfta biriyle birlikteydim ama daha çok arkadaşça bir ilişkiydi.

düzenleme," diye itiraf ediyorum. "Birine en son kız arkadaşım dediğimde muhtemelen lisedeydim."

"Aynı," diyor Beckett. "Tüm lise boyunca tek bir kızla çıktım."

"Dört yıl boyunca mı?" diye haykırıyor.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Bir an için incinmiş gibi görünüyor ama sonra bana hiçbir şey ifade etmeyen gülümsemesini takınıyor. "Çünkü uzun süreli bir ilişki için fazla sekiyim, değil mi? Bu kadar çekici birinin aşkını etrafa yayması gerekir."

Charlotte homurdanıyor. "Briar'a geldiğinden beri yaptığın şey buymuş gibi görünüyor. Bayan Lise'yle bu yüzden mi ayrıldınız? Üniversitede yaban yulaflarını ekmek için mi?"

Onun gerginliğini fark ettiğini sanmıyorum ama ben fark ediyorum. Beckett Shannon hakkında konuşmaktan nefret eder. Eski sevgilisi hakkında ondan en fazla öğrendiğim şey, onu aldattığında kalbini paramparça ettiği.

"Hayır, ayrılmamızın nedeni bu değil." Sert çenesi bu hafif yanıtı yalanlıyor. "Ama güzel bir yan etkisi oldu. Yulaf ekmek eğlencelidir." Kadın daha fazla ayrıntı istemeye fırsat bulamadan, adam ona dönüyor. "Eski sevgilinle neden ayrıldınız?" Aniden küfretti. "Kahretsin, bekle. Sakın bana sınıftaki o dangalakla birlikte olduğunu söyleme."

"Ne dangalağı?" Ben soruyorum.

"Mitch adındaki şu maço herif. Bu yüzden mi bizi konuşurken gördüğünde sahiplenici bir mağara adamı gibi davranıyordu?"

"Mitch benim eski sevgilim," diye onaylıyor. "Ve evet, biraz hıyarın teki. En azından şimdi. Birlikteyken bu kadar kötü değildi. Bazen yapışkan olabiliyordu ama aşırı kontrolcü ya da sahiplenici değildi. Ayrılmamızın tek nedeni-"

Durdu. Ve devam etmiyor.

"Çünkü ne?" İtiyorum. "Bizi böyle asılı bırakamazsın."

Charlotte cin toniğinden bir yudum daha alıyor. "Bazı uyumsuzluklar yaşadık."

"Biraz mı?"

"Şey, sadece bir tane." Yanakları kızardı. "Libidoların uyumsuzluğu."

Beckett'in gözleri parlıyor. "Kimin libidosu daha aktifti?"

Bir tahminde bulunabilirim.

Daha da kızaran yüzü bunu doğruluyor. "Ben, tabii ki. Ben... seksi severim."

Lanet olsun, eğer bu sikimi .

"Ne sıklıkla istiyorsun?" Beckett ağzının kenarını yalıyor. Benim gibi o da bu işin geldiği noktadan çok etkilenmiş.

"Um." Utanmış bir şekilde omuz silkiyor. "Günde en az bir kez."

"En azından mı?" diyoruz hep bir ağızdan, sonra da sırtıyoruz.

"Evet." Derin bir nefes alıyor. "Regl olsam bile." Ne Beck ne de ben gözlerimizi bile kırpmadığımızda, o iri kara gözlerini bize diyor. "Bu seni iğrendirmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Duş seksi bu yüzden icat edildi." Kıs kıs gülüyorum.

"Burası gerçekten sıcak, değil mi? Siz sıcak mısınız?" Kazağının düğmelerini açarken parmakları titriyor. "Klima olması gerektiğini hissediyorum."

Kazağı omuzlarından sıyrıyor ve ince askılı siyah bir atleti ortaya çıkarıyor. Kazağı yanındaki koltuğun üzerine bırakıyor ve bardağını tekrar eline alıyor.

Başka biri bunu yaptığını düşünebilir. Bizi kızdırmaya çalıştığını. Bizi baştan çıkarmaya. Ama Charlotte'un gerginliği hissediliyor.

Biramın etiketiyle oynuyorum, başparmağımı şişeden sızan buğunun içinde gezdiriyorum. Laboratuvarda beni şaşırtan aynı bilmece yeniden kök salıyor.

Gerçek Charlotte kim?

Ve bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacağım için, devam etmeye ve ona sormaya karar verdim.

Alnı çatlıyor. "Gerçek ben derken neyi kastediyorsun?" diyor ben soruyu dile getirdikten sonra.

"Evet, ben de bunu merak ediyorum," diye söze girdi Beckett. "Çünkü bir yandan Charlotte elimizde." Duruşu değişiyor, düzgün görünmek için dikleşiyor. "Not ortalamasının 3.9999'un altına düşmesine izin vermeyen ve bu küçük iyi kız kazaklarını giyen çok çalışkan STEM öğrencisi." Kızın az önce çıkardığı kazağı eline alıyor. "Bir bara giderken beyaz kaşmir giymişsin, şekerim. Bu biraz gergin."

Kaşlarını çatıyor.

"Hayır, yanlış anlama," diyor güvence vererek. "O ilkel kız öğrenci yurdu kızı olayı çok tahrik edici. Ama şu anda sen öyle biri değilsin, değil mi? Bu" -parmaklarını kızın çıplak kolunda hafifçe gezdiriyor- "Charlie. Charlie'nin göğüsleri neredeyse üstünden dışarı sarkıyor. Randevusunda sütyen takmamayı tercih etti."

"Bu atlet teknik olarak sütyen sayılır," diye mırıldandı. "Kazağı çıkarmayı planlamıyordum."

"Hayır," diyor. "Charlie onu üst olarak giyiyor. Meme uçlarının neredeyse kumaştan dışarı çıkmasını ya da Will'in tek yapması gerekenin başparmağını bir tanesinin üzerine sürmek olduğunu ve bir buz sarkıtından daha sert olacağını umursadığını sanmıyorum."

Çizdiği resim karşısında dudağını ısıyor. Bu düşünceyle sikimin seğirdiğini inkar edemem. Ayrıca atletinin üstündeki küçük boncukların gerginliğini fark ettiğimi de inkâr edemem.

"Charlie tüm fantezilerini bir uygulama üzerinden itiraf ediyor," diye devam ediyor Beck. "Ve Charlie sırf bizimle buluşmak için kız öğrenci yurdundan bir buçuk saat yol geldi. Çifte ajan gibisin. Bunu sevdim."

İçkisini içerken gülümsüyor.

Charlotte'un yüz ifadesine bakıyorum. Onun değerlendirmesiyle sarsılmış görünüyor ama aynı zamanda bunu duyunca şok olmamış.

"İnsanların katmanları vardır," diyor sonunda. "Farklı insanlara farklı yönlerini gösterirler. Sizin de katmanlarınız yok mu?"

Bunu düşündüm. "Evet. Sanırım öyle."

"Peki nasıl oluyor da çok yönlü olabiliyorsun ve bu sana garip gelmiyor?"

"Kimse bunun tuhaf olduğunu söylemiyor. Hoşumuza gittiğini söylüyoruz." "Çok sıcak," diyor Beckett açık açık. "Ben de bu fikri seviyorum.

sınıfta kaşmirin ve pililerinle, aynı anda iki sikin içine girmesini hayal ettiğini bilerek."

Adam bunu söylediğinde kız yudumun ortasındadır ve sözleri öksürük krizini tetikler.

"Beck," diye uyarıyorum.

"Üzgünüm dostum. Onu kızdırmak çok kolay."

Charlotte öksürüyor, sonra içkisinin kalanını boşaltarak solunum yollarını temizliyor. "Yani sadece alay mı ediyorsun? Bu aynı anda yaptığınız bir şey değil mi?"

Şimdi öksürme sırası bende. "Bize çifte penetrasyonu mu soruyorsunuz?"

"Bu noktada, herhangi bir konu gerçekten masanın dışında mı?" Başını önce bana sonra ona doğru eğiyor. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Sana öpüşmediğimizi ve söylemediğimizi söylemiştik," diye azarlıyor. "Peki, başka şekilde ifade edeyim. Bunu yapmak ister misin?"

Vücudumdaki tüm kan güneşe akıyor. Beckett'ın gözlerinin ateşle parlamışından, bu fikrin onun da hoşuna gittiğini anlıyorum.

"Will?" diye sorar. "İstiyor musun?"

"Bazen," diye cevap veriyorum sonunda. "Ya da bazen bundan hoşlanmayabilirim. Belki başka bir şey doğru gelebilir. Seks yapmayı gerçekten planlamıyorum."

"Evet, bu Charlotte'un bir isteği gibi görünüyor. Bir seks gündemi." Beckett birasını bitiriyor, dudakları şişenin boynuna doğru kıvrılıyor. "Charlie'nin umurunda olduğunu sanmıyorum. O sadece akışına bırakır, değil mi?"

Bardağının kenarıyla oynarken eli titriyor. Kendimi durduramayıp onu sabitlemek için uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Dudağını ısıtıyor.

"Bu sadece bir içki," diye hatırlatıyorum ona, sesim yumuşak.

"Biliyorum. Bu değil... Artık burada olmaktan rahatsız değilim. Ben daha çok..."

"Ne hakkında?"

Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyor. "Seni öpmeyi düşünüyorum. İkinizi de." Boğuk bir kahkaha atıyor. "Aynı anda değil ama. Çünkü bu kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

Beckett kıkırdar. "Evet. Sanırım üçlü öpüşmelerden hoşlananlar sadece Fling ya da Forever'daki yağlı çiftler."

"Aman Tanrım. Sakın bana o izlediğini söyleme."

"Hayır, ama arkadaşımızın var," diyorum homurdanarak. "Tek yaptığı o aptal program hakkında konuşmak."

"Ama şu öpüşme olayına dönersek..." Beckett diyor ki.

Hava gerginleşiyor, fırtınadan hemen önceki statik elektrik gibi çatırdıyor. Başparmağım şimdi avucunun içini okşuyor. Beckett ona yaklaştığında nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Dudakları titriyor. "Eğer öpülmek istiyorsan Charlie, tek yapman gereken sormak."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Bana iyi geceler öpücüğü ver,
Charlie.

KALBİM GÖĞSÜMDEN DIŞARI FIRLAYACAK. Bir , ben Will'in, avucumun ortasını alaycı ve şehvetli bir şekilde okşarken varlığından hiç haberdar olmadığım erojen bir bölgeyi keşfetmesi. Diğer tarafımda Beckett'in sıcak nefesi boynuma değiyor, dudakları kulağımın kabuğunu gıcıklayarak beni öpmeyi teklif ediyor.

Bu gecenin bu şekilde geçeceğini düşünmemiştim.

Gerçekten oraya gideceğimi ve hayatımın en garip randevusu olacağını düşünmüştüm.

Porno seviyesinde, yapmacık diyaloglar bekliyordum. Merhaba, sizi seksi hokey oyuncular. Lütfen, ikiniz için de yanıp tutuşuyorum. Beni şimdi ve burada alın.

Bunun yerine, normal bir insan sohbeti oldu. Eğer çifte penetrasyon ve takılıp takılmamaya normal diyorsanız. Ama yine de. Kolay geldi. Rahat.

Ta ki onları öpmek istediğimi itiraf etme hatasını yapana kadar.

Şimdi, nabzım dün sürdüğüm go-karttan daha hızlı atıyor ve arzu dalgaları sayesinde neredeyse kendi derimden sürünerek çıkıyorum. Her şey sıcak ve sıkı hissettiriyor.

Beckett'in baştan çıkarıcı sözleri havada asılı kalıyor.

Eğer öpölmek istiyorsan, Charlie, tek yapman gereken sormak. Cevap veremeden garsonun başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek için dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyorum. Nerede olduğumuzu ve ne yapmayı düşünmemem gerektiğini hatırlatıyor,

Ben de ağızımdan "Hayır." diye kaçırdım.

Çocuklar hemen doğruldular. Will elimi bıraktı. Beckett benden uzaklaşıyor. Sınırlarıma ne kadar çabuk saygı duyduklarını görmek sevindirici ama tepkimi yanlış anlıyorlar.

"Ben, ah, burada değil demek istedim," diye kekeledim.

"Bu kabinde değil." İkisi de sırtımdan çalışıyor.

"Bu bir randevu, değil mi?" Bakışlarımı aralarında gezdirerek soruyorum.

Başlarını sallıyorlar.

"Ben o ilk buluşmada öpüşmem diyen kızlardan değilim. Öpüşme konusunda iyiyim. Ama... belki beni arabama kadar geçirirken falan."

Bu fikir kalbimi yerinden oynattı. Neyim var benim?

Onları gerçekten, gerçekten, gerçekten istiyorum. Tanrım, bütün sömestr boyunca canımı sıkan Beckett'ı bile. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmekten başka bir şey istemiyorum. Will'in dilinin ağızımda nasıl hissettirdiğini.

Haksız değiller, ben iki kişiyim. Ama bunu kelimelere dökmek zor, her iki yanımda sahte değil. Sıkı sıkıya bağlı kız öğrenci yurdu kızı, o evdeyken Agatha gibiler tarafından yargılanan ve eleştirilen kişiliğimin doğal olarak ortaya çıkan bir parçası. Başarılı tarafım ise ailemin yanında ortaya çıkıyor çünkü ben...

Sanırım bu benim en büyük kusurum. Aşıl topuğum. Akranlarıma, aileme uyum sağlamak için duyduğum bu köklü arzu.

Kişiliğimin bu kısmı -Charlie, barda oturan sütyensiz atletli kız-Delta Pi'ye uyum sağlayamıyor. Ailesine tam olarak uyum sağlayamıyor. Ama burada

Will Larsen ve Beckett Dunne'ın varlığında kendini hiç bu kadar rahat hissetmemiştir.

Garson bir sonraki gelişinde, çocuklar bir tur bira daha sipariş ettiler. Alkol limitimi aştığım için soda istedim.

Will, "Yine düşünüyorsun," diye suçluyor.

Onun eğlenen gözleriyle karşılaşıyorum ve iç çekiyorum. "Her zaman düşünüyorum.

İç monologum hiç durmuyor." "Peki şu anda ne diyor?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "İkinizden de hoşlandığımı ve seçim yapmak istediğimi sanmıyorum."

Beckett omuz silkiyor. "güzelliği de bu. Seçim yapmak zorunda değilsiniz."

"Ya sadece birinizi istediğime karar verirsem?" Meydan okuyorum.

"Hmm." Will düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Yani senin iyiliğin için rekabet etmemizi istediğini mi söylüyorsun?"

Dudaklarıma bir sırtma dokunuyor. "Eğer yapsaydım, tam olarak nasıl rekabet ederdin?"

Beckett elimi tutuyor, başparmağı avucumun üzerinde yavaş, kasıtlı daireler çiziyor. "Kimin seni daha hızlı boşaltabileceğini görebiliriz?"

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Bu senaryo hâlâ ikinizin de bana sahip olmanızı sağlıyor."

"Oh, öyle mi?" Masumca göz kırpmıyor.

Beckett avucumu okşamaya devam ederken Will de gülerek parmaklarını çene çizgimde gezdiriyor.

Nabzım hızlanıyor. Ellerinin tenimdeki çift hissi vücudumda bir kıvılcım telaşını tetikliyor. Onların ilgi odağı olmanın verdiği heyecan sarhoş edici.

İsteseler bile seçim yapabileceğimi sanmıyorum. İkisi de çok farklı. Cazibe dolu Beckett. Yüzeyin altında kaynayan yoğunluğu örten rahat gülümsemesiyle Will.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Will'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Bence senin için savaşmamızı istemiyorsun. Bence birlikte çalıştığımızda neler olacağını görmek istiyorsun."

Kendimi, çıplak bedenimi onların arasına sıkışmış olarak hayal ediyorum ve içimden bir inilti geliyor.

İkisi de gülümsüyor.

Beckett'in gülümsemesi tembel bir özgüvene sahipken beni çok kötü şeyler vaat eden bir bakışla izliyor. Will'inki daha ince, daha çekingen ama daha az yüklü değil.

Odanın diğer ucundaki bir hareketlilik gerginliği bozuyor ve dikkatimi başka yöne çekiyor. Dökümlü bir etek ve beyaz bir bluz giymiş ince, siyah bir kız elinde akustik gitarıyla küçük sahneye adım atıyor. Ona elektro davul setinin arkasına yerleşen bir adam eşlik ediyor. Kendini tanıtmıyor, sadece mikrofonun yüksekliğini ayarlıyor ve son zamanlarda her yerde duyduğum yavaş tempolu bir halk şarkısını çalmaya başlıyor.

"Bu şarkıya bayılıyorum," diyorum çocuklara. Yeniden rahatlamaya başladığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Flörtlerim olarak, içinizden biri benimle dans etme sorumluluğunu taşıyor. Hanginiz olsun?"

Beckett hemen Will'e doğru başını sallayarak, "Bu o olmalı," dedi.

Kıs kıs gülüyorum.

"Yani, seni oraya götürebilirim," diye rahatlıyor, "ama bütün zaman boyunca sana sürtünen ben olacağım-" Sözüünü kesiyor. "Bir daha düşündüm de, seninle dans etmeyi çok isterim."

"Otur kışının üstüne." Gülen Will çoktan kabinden çıkmış ve elini uzatmıştı. "Tuttum seni, bebeğim."

Bir anlık tereddütten sonra elini tutuyorum.

Kelimenin tam anlamıyla dans pistlerinin en küçüğü, sahnenin önündeki küçük bir meydandan başka bir şey değil. En azından orada yalnız değiliz. Başka bir çift de dans ediyor, bu da kendimi daha az bilinçli hissetmemi sağlıyor.

Ellerimi Will'in boynuna doladım. O da ellerini belime koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Vücutlarımız aynı hizada değil ama aralarında fazla mesafe de yok. Ondaki yayılan sıcaklığı hissediyorum. Parmaklarımı ensesindeki yumuşak tüylerin üzerinde gezdiriyorum.

Yüzümü arıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye titriyor.

"Sen iyi misin?"

Çünkü biraz gergin görünüyorsun."

"Şu anda kışını sıkmamak için kendimi zor tutuyorum."

Gülümsemem genişliyor. "Ellerinin üzerinde gezindiğini hissediyorum. Daha aşağıya inmek için can atıyorlar, değil mi?"

"Çok kötü," diye inliyor.

Müzik eşliğinde sallanırken bakışlarım bizim kabine doğru kayıyor. Beckett telefonuyla konuşuyordu ama baktığımı hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

"Onu hâlâ sinir bozucu buluyor musun?" Will bilmiş bir bakışla soruyor.

"Hayır." İsteksiz bir ses tonuyla, "Ondan hoşlanıyorum" dedim. "Sana söylemiştim. Havalı biri. Komik."

"Ben de senden hoşlanıyorum,"

diyorum usulca. Will başını

sallıyor. "Ben de havalıyım."

"Ama komik değil misin?" Alay ediyorum.

"Muhtemelen komik olmaktan çok alaycı."

Will'in ikisinden daha ciddi olduğunu zaten tahmin etmiştim. Ama bu kadar seksi olmasını beklemiyordum. Bu gece ciddi bir seksapel yayıyor. Laboratuvarı yaydığı yakındaki çocuk havasından çok farklı.

Şarkı sona erdiğinde Will kulağıma fısıldayabilmek için başını eğiyor.

"Çok güzelsin Charlotte. Hiçbir fikrin yok."

Dediğim gibi, ciddi bir .

Boğuk iltifatı beni sıcacık ve yapış yapış yapıyor. Mantıklı Charlotte tarafım muhtemelen beni yatağa atmak için yağ çektiğini düşünüyor ama geri çekilip gözlerinde yanan ihtiyacı gördüğümde en azından söylediklerinde ciddi olduğunu anlıyorum.

Şu anda beni gerçekten arzuluyor.

Kabine döndüğümüzde gözleri beni içine çeken Beckett da öyle. Alt dudağını yalıyor ve aniden

tatmak için ölüyorum. Sadece bir örnek. Tüm hokey oyuncusu ziyafetini mideye indirmek zorunda değilim, ama belki sadece bir ısıruk.

Bir adamdan diğerine bakıyorum.

"Hesabı iste."

Ben daha ağzımı kapatamadan Will garsona işaret etmek için kolunu kaldırıyor. Evet. Birileri de gitmeye hevesli.

Kazağımı giyip düğmelerini ilikliyorum, sonra çantamı omuzlayıp çocukların peşinden kapıdan çıkıyorum. Kalp atışlarım yine kontrolden çıkmış, otoparka yaklaştıkça çarpmaya hazır. Sadece arabadan kapıya kadar yürüyeceğim için mont getirmemiştim ve Kasım ayının sert havası yüzümü üşütüyor ve meme uçlarımı sıkıştırıyor. Neredeyse ıssız olan otoparkı geçip arabama doğru yürürken kollarımı kendime sarıp titriyorum.

"Üşüdün mü?" Beckett

mırıldanıyor. Başımı sallıyorum.

"Buraya gel. Seni ısıtayım."

Sonra bir baktım, arkamdan yaklaşıyor. İki güçlü, kaslı kol beni sarıyor. Biri belime dolanıyor, eli üst baldırımnda duruyor. Diğer eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyor.

Sonra yanağını yanağıma yaslayıp fısıldıyor: "Larsen'e iyi geceler öpücüğü ver."

Beckett'ın vücuduyla aynı hizada dururken her santimim zonkluyor. Kışıma bastıran sert bir çıkıntı hissediyorum, ağır göğüs kaslarının sıcaklığı kürek kemiklerime değiyor.

Will önümde hareket ediyor. Beş beş boyumla ortalamadan daha uzunum ama yine de ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Bu çocuklar çok uzun. Aralarına sıkışmış minyatür gibi hissediyorum.

Will bir adım daha yaklaşıyor. Eli kalçama inerken, Beckett'ın avucunun sıcaklığı diğer tarafımı sarıyor. Will'in diğer eli neredeyse sahiplenici bir güvenle yanağımı okşuyor.

"Bana iyi geceler öpücüğü ver, Charlie."

Benim iznim olmadan bunu yapmayacağını fark ettim. Ben başlatmadan. Bunu takdir ediyorum, ama aynı zamanda bu pozisyona itilmekten de nefret ediyorum, tekneyi iten kişi olmaktan. Akıntının beni ele geçirmesine izin vermek ve onunla birlikte sürüklenmek istiyorum. Ama tam bir açıklığa olan ihtiyacını anlıyorum. Will ve Beckett'ın beni öpmek istediğini zaten biliyorum. Onlara bunu benim de istediğimi göstermeliyim.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Bu hareket kıkımın Beckett'ın büyüyen ereksiyonuna doğru geri itilmesine neden oluyor ve Will'in ağzı benimkini kaplarken aynı anda kulağımda onun iniltisini duyuyorum. Tadı bira ve hesapla birlikte gelen nane şekeri gibi.

Öpücüğü nazik değil ama sert de değil. Ne istediğini tam olarak bildiğini ve bunu elde etmeye alışkın olduğunu söyleyen bir öpücük. Tutkusu neredeyse ezici. Ona karşı eriyorum, dilim onunkini tatmak için can atıyor ve sonunda çekildiğinde nefesim kesiliyor.

Kendisi de sertçe nefes alarak iki eliyle belimi sıkıyor ve Beckett'ın gümüş grisi gözlerinin bana baktığını görene kadar beni yavaşça döndürüyor.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bana iyi geceler öpücüğü ver, Charlie."

Aman Tanrım.

Uyarılmanın en üst seviyesine yaklaşıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda spontane bir orgazmın içimi kaplamasından korkuyorum. Klitorisim gergin ve zonkluyor. Meme uçları acıyor. Zor nefes alıyorum.

Will ellerini saçlarımdan arasından geçirip başımı geriye doğru eğdiğinde nefesim kesiliyor. Beckett'ı yakasından tutup kendime doğru çekiyorum ama Will'in aksine Beckett benimle dalga geçiyor, dudakları dudaklarımı hafifçe sıyrıyor. Bu aynı anda hem çileden çıkarıcı hem de heyecan verici, onu daha da çok istememe neden oluyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen eğlenceli bir gerginlikten sonra bana izin veriyor. Dudakları yavaş, alaycı bir ritimle benimkilere hareket ediyor, sanki her saniyenin tadını çıkarıyor. Beckett'ın öpücüğü Will'inki kadar aç, onunki kadar ustaca. Ama alay etmeye devam ediyor,

Beni dilinden mahrum bırakıyor, ta ki ben onu ağzına sokana kadar.

Dillerimiz nihayet buluştuğunda, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyorum ve Will'in boğuk sesinin "Siktir. Bu çok tatlı bir ses."

Hiç bitmesini istemiyorum, Beckett öpüşmeyi bitirdiğinde sızlanıyorum.

", seni eve götürelim," diyor.

Göz kırpiyorum. Kalp atışlarım hâlâ düzensiz. "Ne?"

"Arabanın kilidini aç."

, basarken ellerim titriyor.

Beckett benim için şoför kapısını açtı. "Dikkatli sür, tamam mı? Eve vardığında mesaj at ki sağ salim döndüğünü bilelim."

"Bu mı?" Şaşkınlıkla söyledim. "İstemiyorsun..." "Ne yani, seni arabada becermemizi mi istiyorsun?"

Kalçalarım sıkıştı.

"Yani, yapabiliriz," diyor, "ama bu ilk sefer için gerçek bir kayıp olur, sence de öyle değil mi?"

"O haklı. Şipşak bir araba değil, Charlie." Will beni sürücü koltuğuna oturtmadan önce dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Ben motoru çalıştırırken o ve Beckett kenara ama uzaklaşmıyorlar.

"Orada öylece durup gitmemi mi izleyeceksin?" diye sordum.

Will, "Elbette," diye yanıtlıyor. "Sen yapana kadar bu park yerinden ayrılmayacağız."

Arabayla uzaklaşırken onları hâlâ dikiz aynasından görebiliyorum.

Will, bir kadının yüzünü kızartacak türden bir tutkuyu gizlediğinden şüphelenmeye başladığım çocuksu gülümsemesiyle.

Beckett, tamamen seks ve sırtış, kırık kalplerin izini bırakan ve arkasına bakmayan türden bir adam.

Aralarında seçim yapmamı isteseler bile, dürüst olmak gerekirse yapabileceğimi sanmıyorum. Ve şimdi kendime lanet ediyorum.

bir ısıruk aldım, çünkü o örnekleyici şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi.

Ziyafete nasıl karşı koyabilirim ki?

BÖLÜM YIRMI İKİ

WILL

Karım seni tereddüt etmeden öldürür.

SABAH PATENİ İÇİN PISTE ADIMLARIMI HIZLANDIRARAK GELDİM. Ben Saatin sekizi geçmesi bile umurumda değil. Aklımda Charlotte Kingston var. Beck ve ben dün geceki randevumuzdan eve döndüğümüzden beri kızı düşünmeden edemiyorum.

Adamım, öpürebiliyor.

Onu tekrar öpmek istiyorum. Her yerden.

Ama dün gece bu ilişkiyi sürdürmek isteyip istemediği konusunda net bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı. Bir iyi geceler öpücüğü istedi, evet, ama bu tekrar takılmakla ilgilendiği anlamına gelmiyor. İşleri daha da ileri götürmek. Telefonunu patlatıp onu tekrar görmek istediğimi, neler hissettiğini sormak, onu ne kadar çok istediğimi söylemek isterdim ama onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Beckett da bunu istemiyor. Eve **sağ salim** varmana **sevindim**, eve vardığımızda gönderdiğim **bu geceki mesaj için teşekkürler** mesajından sonra ona iki kez mesaj atmamam konusunda beni ikna etti.

Onu bu akşam tekrar görmeyi çok isterdim ama iki maçlık bir hafta sonu serisinin ilk maçını daha sonra oynayacağız. Antrenmanlarda genellikle bizi buzun üzerinde bekleyen Koç Jensen, bugün herkes içeri girmeye başladığında soyunma odasındaydı. Yanında uzun boylu, tuzlu saçlı bir adam var.

Biber saçlı ve parlak mavi gözlü, daha önce gördüğümünden emin olduğum ama çıkaramadığım biri. Yeni gelen kişi gri bir Briar U kapüşonlu tişört giyiyor ve boynunda bir düdük sallanıyor.

Koç, herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpmadan önce odanın dolmasını bekler.

"Kapa çeneni," diye bağılıyor ve saniyeler içinde sessizlikle karşılaşıyor. "Yapmam gereken bir duyuru var. Bu Koç Hollis. Bugünden itibaren koç ekibine katılacak. Sezonun geri kalanında takımda olacak."

Herkes onun devam etmesini bekler. O devam etmez.

"Dışarıda görüşürüz," diyor kaba bir şekilde, sonra da uzaklaşıyor. "değişmemiş," diyor Koç Hollis, gülümseyerek kulaktan kulağa. O da ellerini çırpıyor. "Pekâlâ, kısa tutacağım. Ben Mike Hollis. Bana Koç ya da Hollis ya da Mike diyebilirsiniz - dürüst olmak gerekirse, seçici değilim. İsimler hiçbir şey ifade etmez."

Case yumuşak bir homurtu çıkarıyor.

"Önemli olan tek bir şey var," diye devam ediyor Koç/Hollis/Mike, "bu yüzden hepinizin kulaklarınızı açıp beni gerçekten dinlemenizi istiyorum, tamam mı? Kulaklarınızla."

Case ve ben bakiştık. Bu adamdan ne anlamam gerektiğinden hâlâ emin değilim. Renkli birine benziyor.

Ve birden onu nerede gördüğümü hatırladım. Koç'la babamın müdahaleci görüşmeleri hakkında konuşmaya geldiğim gün Jensen'ın ofisinden çıkıyordu.

Röportaj demişken, bugün antrenmandan sonra bir röportajım var. Capitol Magazine'den bir yazar sonunda bana bir randevu ayarlamayı başardı.

"Kızlarıma dokunmak yasak, duydun mu beni?" Hollis'in sert gözleri soyunma odasını taradı. "İkizler ve Anika senin için çok küçükler, o yüzden onlara bakma bile. Ama RJ'in yaşı uygun, özellikle de ona bakma. Bu pazarlığa açık değil. Karım seni tereddüt etmeden öldürür. Korkunç bir kadındır. Şimdi kural nedir?"

Bir karışıklık mırıltısı var. Kural mı? Bu adam ne saçmalıyor? Kızları kimsenin umurunda değil.

"Hepimiz kuralı tekrarlayalım," diyor ve konuşmamız için eliyle işaret ediyor. Herkes ona bakmaya devam edince sinirlenerek homurdanıyor. "Benden sonra söyleyin: kızlarınız sınır dışıdır."

Bir süre sonra, odada bir ses korusu çınlar. "Kızlarınız yasak bölge."

"...yasak" diye sözlerini bitiren Patrick, tezahürata geç katıldı.

Hollis başını sertçe sallayarak, "Siz iyi çocuklarsınız," diyor. "Pekâlâ, hazırlanın."

Odayı yine gevezelikler dolduruyor, herkes hazırlanmak için dolaplarına yöneliyor. Yanımdaki kabinde Ryder eşofmanını çıkarıyor. Yeni yardımcı antrenörümüzün yanıma gelmesiyle aynı anda kafası açıldı.

"Hey! Luke! Beni düşününden hatırlıyorsun, değil mi?"

Ryder boş bir surat takındı. Onu suçlamıyorum. Düşününde yaklaşık beş yüz kişi vardı. Kendi isteği dışında tabii. Davetli listesinden Gigi'nin babası sorumluydu.

"Dans pistinde split yaparken pantolonum yırtıldı mı?" Koç Hollis soruyor. "Tam kasık kısmından mı yırtıldı?"

"Oh evet!" Shane bankın diğer ucundan haykırıyor. "Bunu hatırlıyorum! Çok iyi sıçramalardı, kardeşim."

Shane ciddi gibi görünüyor. Kahretsin, sanırım Diana onu gerçekten bir dansçıya dönüştürmüş. Hem etkilendim hem de korktum.

Hollis bir adım daha atarak Ryder'ın alan yastığına resmen tecavüz ediyor.

Ryder'ın ifadesi değişmiyor ama bu aşırı hevesli adamın kendisinden ne istediğini merak ederek tetikte olduğunu anlayabiliyorum.

"Dinle," diyor Hollis, sesi endişemi artıracak kadar ciddi. "Benim için Garrett'la konuşmanı istiyorum."

"Ne hakkında?" Ryder alnı kırıışmış bir halde soruyor. "Baba Sohbet'e erişim istiyorum."

"Kusura bakma Koç ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Baba Chat!" Hollis kekeliyor. Öfkeli mi yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de. "Sadece davetle giriliyor ve o pislikler benim katılmama izin vermiyor. Fitzzy Di Laurentis bağlantısı yüzünden girdi. Connelly de G'nin bir numaralı en iyi arkadaşı olmak için Logan'la kavga etmeye çalıştığı için girdi ama Logan bunu ayakta kabul etmeyecek."

"," diye düzeltiyorum.

Hollis şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Ha?"

"İfade 'y kabul etmeyecek' şeklindedir."

"Bir insan neden dövüşmek için yere yatar ki?"

Tam açıklayacaktım ki Hollis sabırsız bir ses daha çıkardı ve devam etti.

"Ben de dedim ki, tamam, ben daha büyük adam olacağım. Sohbetle olmama gerek yok. Ben ve Conor kendi sohbetimizi başlatabiliriz. Yakın değiliz ama olabiliriz. Kimse olamayacağımızı söylemiyor."

"Conor kim?" Birinin fısıldadığını duydum.

Hiçbir fikrim yok.

"Ve sonra Conor'ın geçen yıl sohbetle katıldığını öğrendim! Jake onu ekledi çünkü kız kardeşlerle evliler." Hollis homurdanıyor. "Bu pisliklerin hiçbiriyle akraba olmamam nasıl benim suçum oluyor? Ne yani? Karımla evlenmek yerine Dean'in kız kardeşini mi çivilemeliydim? Bu mudur yani? Karımdan boşanmamı mı istiyorlar?"

Shane, "Şimdi gidiyorum," diyor ve sonra yüzsüzce... gidiyor.

Ryder, Beck ve ben kalıyoruz, Shane'in az önceki emsaline rağmen bir şekilde bu konuşmaya durumdayız. Acele edip pedlerimizi takabiliriz ama kimse takmıyor.

Ryder yeni yardımcı koçumuza "İstersen ona daha sonra mesaj atabilirim," diyor.

"Şimdi yap. Ben bekleyeceğim."

"Um. Evet. Tamam, kardeşim. Tabii." Ryder bize bir bakış attı, sonra telefonuna uzandı.

Antrenmandan sonra duş alıp sokak kıyafetlerimi giydim ve Hastings'e geri döndüm. Röportaj için Della'nın yerini seçtim çünkü rastgele bir DC gazetecisinin evime gelmesini istemiyorum.

İçeri girdiğimde kapının üstündeki zil çalıyor. Duruyorum, parlak ışıklı lokantayı tarıyorum, ta ki bakışlarım dışarıdan gelenler için en olası adaya gelene kadar. Arka kabindeki kadının şehirli bir havası var. Parlak, mükemmel şekillendirilmiş saçları, kusursuz makyajı ve ince bedenine göre dikilmiş gibi görünen beyaz ipek bluzu.

Kapıda beni fark etti ve elini hızlı bir şekilde salladı.

Kabine doğru yürürken ceketimin fermuarını açıyorum ve yaklaşırken başımla selam veriyorum. "Bayan Diaz?"

"Bana Tessa de," diyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel, Will."

Bunun bir iğneleme olduğunu sanmıyorum, ama kesinlikle haftalardır bunu ertelediğimi hatırlatıyor.

Yapmak istediğim son şey bir röportaj için oturmak, ama bu benim hayattaki kaderim. Bir sahnede kukla gibi oynatılmak, babamın iplerimi çekerken bana tepeden bakması.

Tessa Diaz yeterince hoş bir kadına benziyor. Benim yaşıma beklediğimden daha yakın -yirmi beş yaşından bir gün bile büyük olamaz. Ama hala politik bir ajan. DC medyasında bir demirbaş.

Başka bir deyişle, ona güvenilmez.

Karşısındaki koltuğa yerleşiyorum ve Kasım rüzgârının az önce dağıttığı saçlarımı düzeltmek için bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Garson kız yanıma geldiğinde bir kahve sipariş ediyorum, ardından fincanım dolana kadar Tessa ile ayaküstü sohbet ediyorum.

Tessa telefonunu yüzü yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor ve bir kayıt uygulamasını açıyor. "Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

"bak."

"Harika. Teşekkür ." Kayıt düğmesine basıyor. "Ee. Will. Bana annenden bahset."

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bunun hokey hakkında olması gerektiğini sanıyordum. Çünkü bu soru, bir yabancıyla terapi seansına tehlikeli bir şekilde yakın hissettiriyor."

Mükemmel, beyaz bir gülümseme yayıyor. "Sadece annenle ilgili derin sorunların varsa."

"Hayır," diyorum kıkırdayarak. "Hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında çok az şey hatırlıyorum."

"O öldüğünde sen küçüktün. Beş mi?"

"Dört."

"Zor olmuş olmalı."

"Tekrar söylüyorum, pek bir şey hatırlamıyorum. O öldükten sonra babam birkaç dadı tuttu. Sadece birini hatırlıyorum, Jodie. İyi biriydi." Omuz silkiyorum. "Ve bir yıl kadar sonra Kelsey'le tanıştı. Ondan bir yıl sonra da onunla evlendi."

"Evet. Üvey annen, Kelsey Lowen. Etkileyici bir özgeçmişi var. Hukuk çevrelerinde saygı duyulan biri. Onun hakkında ne hissediyorsun?"

"Cidden, hokey hakkında konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Her şey hakkında konuşuyoruz. Profilini çıkardığım kişi hakkında eksiksiz bir resim oluşturmak isterim."

"Bana neden fişlendiğimi tekrar hatırlatır mısınız?"

"Teknik olarak baban fişleniyor." O zaman neden benimle konuşuyorsun?

Kibar bir gülümseme takınıyorum. "Size ne diyeceğimi bilemiyorum. Eğer amaç bazı aile dramlarını ortaya çıkarmak, bazı iskeletleri kazmaksa-"

Tessa gülüyor. "Ben öyle bir gazeteci değilim Will. Önceki çalışmalarına hiç mi?"

Aslında gördüm ve onun imzası pek çok şişirme yazıya ilıştırılmış gibi görünüyordu, ancak bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor. Bugün sert bir ifşa yazısı yazmaya karar vermeyeceğini kim söyleyebilir?

"Bunu kapatmamın bir sakıncası var mı?" Kayıt cihazını işaret ediyor.

İçimde bir şüphe titreşiyor. "Elbette."

Tessa Durdur düğmesine basıyor. "Yale'de gazeteciliğe sadece mezun olup bir kongre üyesinin oğlunun üniversite hayatı hakkında övgü dolu yazılar yazabilmek için mi devam ettiğimi sanıyorsun?" Ses tonu düşmanca olmaktan ziyade eğlendirici.

"Yani, yaptığınız şey bir bakıma bu..."

"Evet, buna aidatını ödemek deniyor. Dergide bu tür işlemsel saçmalıklar için koca bir departman var."

"Nasıl işlemsel?"

"Kongre Üyesi Larsen'in oğlunun ne kadar harika olduğuna dair güzel bir hikâye yazıyorum. Ne kadar iyi bir genç adam yetiştirmiş. Ve sonra, daha sonraki bir tarihte, bize bir bilgi sızdırıyor. Belirli bir oylamanın beklenildiği gibi gitmeyeceğini sızdırır. Belirli bir Meclis üyesinin vergi kaçakçılığından tutuklanmak üzere olduğunu ortaya çıkarır. Bu tür şeyler." Omuz silkiyor. "Sonunda, bu tüyolardan yeterince yazdıktan sonra, daha sert şeyler üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bu yüzden sizi temin ederim, bu ayrıntılı bir tuzak değil. Bu sorular, annen öldükten sonra nasıl sebat ettiğin ve kötü üvey annenle Külkedisi arketipini yaşamak yerine, Kelsey Lowen ile aslında harika bir şekilde anlaştığın hakkında şiirsel bir şekilde ağlamama yardımcı olacak formaliteler."

"Bu yalan bile sayılmaz," diyorum gülerek. "O harika biri. Gelecek hafta öğle yemeği yiyeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. Şimdi, devam edelim mi?" Kayıt cihazına uzanıyor.

Başımı sallıyorum, üzerimdeki baskının bir kısmının kalktığını hissediyorum. Böyle durumlarda ne söylediğime her zaman çok dikkat etmem gerekir ama az önce Tessa'dan samimiyetten başka bir şey hissetmedim. Ve herhangi bir tuzağa düşmediğimi bilmek normalde konuşacağımdan daha açık konuşmama neden oluyor.

Daha çok üvey annem hakkında konuşuyoruz. Derslerim. Neden Briar'a gitmek istediğimi ve diğer tüm sporlar beni sıktığı için altı yaşındayken nasıl hokey oynamayı seçtiğimi.

"Demek heyecanı seviyorsun," diye Tessa.

Daha yarısını bile bilmiyor.

Ama ne yazık ki seks hayatım bu makalenin konusu değil.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum, omuz silkerek.

"Peki ya şiddet? Bu da sizin için başka bir çekicilik mi?"

"Ben buna şiddet demezdim. Üniversite temas kuralları katıdır. Kavgaya müsamaha gösterilmez."

"Saldırganlık o zaman. Sporun fizikselliği. Bundan hoşlanıyorsunuz."

"Yani..." Ona sırtıyorum. "Hiçbir şey hokey gibi kalbinizi pompalamaz ve adrenalininizi yükseltmez. Bu harika bir şey."

Tessa'nın dudakları kıvrılır. "Sanırım bu bugün bana verdiğin ilk gerçek gülümseme."

"Bu eğlenceli bir spor."

"Ama profesyonel olma planın yok mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, o hayatı istediğimi sanmıyorum. Vücuduma çok fazla yük bindiriyor. Her zaman oyunumun zirvesinde olmak için çok fazla baskı. Çok fazla seyahat ve evden uzakta geçirilen zaman."

"Hmm, peki eve kimin yanına gitmek istersin? Sevgilin var mı?"

"Şu anda değil. Ama evet, kız arkadaşımdan uzun süre ayrı kalmak istemem. Profesyonel hokey bir fedakarlıktır. Yolda beş maç oynadıkları için çocuklarının doğumunu kaçırın erkekler var. Bu bambaşka bir adanmışlık seviyesi. Takımında Colson, Ryder, Lindley gibi adamlar var. Bir çift paten giydikleri andan itibaren profesyonellerde oynamak istediler. Ama ben hiçbir zaman bunu istediğimi söyleyerek büyümedim."

"Büyürken ne yapmak istiyordun?"

"Bilmiyorum. Fikrimi her zaman değiştirdim," diye itiraf ediyorum. "Bazen bir polisti, bazen bir itfaiyeci."

Bazen doktor olmayı düşündüm, ta ki çok fazla vücut sıvısıyla uğraştığınızı fark edene kadar."

Gülüyor. "Babanın ayak izlerini takip etmeye ne dersin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Zor pas."

"Politikacı olmak hoşuna gitmez miydi?"

"Hayır, bu tür bir ilgiye ihtiyacım yok. Medyanın sürekli incelemesi, her zaman doğru şeyi söylemek zorunda olmak." Duraksıyorum. "Yine de perde arkası işlere karşı değilim."

"Heyecanı seviyorsan," diyor kaşlarını cazip bir şekilde sallayarak, "bir kampanya üzerinde çalışmaktan daha heyecan verici bir şey olamaz. Babanın kampanyalarından birine hiç yardım ettin mi?"

"Zorunlu fotoğraf çekimleri dışında, hayır."

"İlginç."

"Ama dediğim gibi, buna karşı değilim. Ham bir adayı alıp parlatmak, ulusal bir izleyici kitlesinin önüne çıkarmak ve onlara politikalarını ve ideallerini halka satma fırsatı vermek kulağa zor geliyor."

"Yine de bunu baban için yapmayacaksın."

Omuz silkiyorum. "Eğer bir kampanyada çalışacak olsaydım, bu kampanyayı kim için yapardım?"

Neredeyse mayını fark ederek duruyorum. "Şu cümleyi bitir," diye ısrar ediyor Tessa.

"Hayır, sorun değil."

"Puff piece," diye hatırlatıyor bana. "Babanın ekibi sayfada tek bir olumsuz kelimenin bile yer almayacağını açıkça belirtti. Baskıya girmeden önce son onayı alacaklar."

Tekrar omuz silkerek cümleyi bitirmeye karar veriyorum, çünkü o haklı - babam bu yazı için iyi para ödedi; söylemek üzere olduğum şeyi basmalarına izin vermesine imkân yok. Ayrıca, Tessa'dan hoşlanıyorum. Zeki birine benziyor. Umarım bir gün sert yazılar yazar.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu daha çok hak eden biri için kampanya yürütmek isterim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Babanın bunu hak etmediğine mi inanıyorsun?"

"Ben öyle demedim. Yaptığı işte iyi. Ancak muhtemelen başka birinin politikaları ve genel yaklaşımıyla daha iyi bağlantı kuracağımı hissediyorum."

Konuyu tekrar değiştiriyor. "UCS skandalı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Neyse ki buna hazırlıklıyım. Babamın halkla ilişkiler firması bana kullanmam gereken bir cevap gönderdi.

"Ben kendi programıma odaklanmaya devam ediyorum. Ancak iddialarda doğruluk payı varsa, faillerin yasalar çerçevesinde en ağır şekilde cezalandırıldığını görmek isterim."

Böylece görüşme sona eriyor ve dürüst olmak gerekirse nefret ettiğimi söyleyemem. Tessa devam soruları olursa benimle iletişime geçeceğini söylüyor ve ben de kendi arabama binip eve gitmeden önce onunla arabasına kadar yürüyorum. Otobüsle buluşmak üzere kampüse dönmeden önce biraz kestirmek ve bir şeyler yemek için yeterli zamanım var. Bu hafta sonu iki maç da New Haven'da.

Garaj yoluna giriyordum ki telefonuma bir bildirim geldi.

Charlie.

Kalbim anında ikinci vitese geçti. Bir mesajı açmak için hiç bu kadar hevesli olduğumu hatırlamıyorum.

CHARLIE:

Yarın akşama ne dersin? Senin yerin. Beklenti yok, söz yok. Film falan izleriz.

Cevap yazmak için hiç vakit kaybetmedim. Beck'in aldırmayacağını biliyorum. O da bunu benim kadar çok istiyor.

LARS & B:

Kulağa bir plan gibi geliyor. Görüşürüz o zaman.

PUCKBOYS SOHBET

SHANE:

Yo. Kim bu Hollis denen herif?

RYDER:

Maçtan sonra Koç'tan işin iç yüzünü öğrendim. Eski Briar oyuncusu. Koç yönetiminde 3 Frozen Four kazanmış. Sigorta komisyoncusuymuş ama bu yaz işten çıkarılmış ve bir işe ihtiyacı varmış. Bence Jensen ona bir iyilik yapıyor.

BECK:

Jensen'ın o şirret göğsünün bir yerinde bir kalp olduğunu biliyordum.

Ondan hoşlandım.

SHANE:

Dostum. Deli gibi görünüyor. Ben de abartmıyorum. Gerçekten de birkaç gün önce akıl hastanesinden kaçmış ve bir şekilde koçluk yapmaya başlamış gibi görünüyor. Briar'da hokey.

RYDER:

Eğer Koç ona kefil olursa, eminim sorun olmaz.

SHANE:

O ve/veya karısı sizi uykunuzda
boğana kadar sorun yok.
birinin yakınında yanlışıyla nefes almak
kızları.

BECK:

Kızlarıyla tanışmak istiyorum.

Yaşına uygun olanı.

WILL:

Bunu yapmamanızı tavsiye
ederim.

SHANE:

Dostum, bu adamın senin kayınpederin
olduğunu düşünsene? Garrett
Graham'ı tercih ederim.

BECK:

Gigi'nin kardeşinin hala bekar
olduğuna eminim. Onunla
evlenebilirsin.
Aileye girmenin bir yolu.

SHANE:

Ya da bunu yapamazdım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CHARLOTTE

Cinsel destek hayvanları

ARABAMI GIDECEĞİM YERİN BİRKAÇ EV ÖTESİNE PARK EDİYORUM ÇÜNKÜ Geceyi geçirmem durumunda birilerinin görmesi riskini göze almayı reddediyorum.

Geceyi burada geçirmeyi planladığımdan değil. Sadece film izleyeceğiz.

İki hokey oyuncusuyla seks yapmayacağım. Bu. Sadece.

Bir film.

Faith'e bu gece Will Larsen'ın evine gideceğimi söylediğimde, beni sınırdan kokain geçirmeye çalışırken yakalamış gibi sorguladı. Sana uyuşturucuyu kim verdi! Seni Will Larsen'la kim tanıştırdı!

Ona laboratuvar partnerim olduğunu söyledim. Sınıfta tanıştık, bana çıkma teklif etti ve geçen gece Boston'da onunla bir şeyler içtim. Bu da bana uzun bir ders ve suçluluk duygusu kazandırdı çünkü o randevu için Faith yerine Dante'yi cinayet bağlantım yapmayı seçtim.

Derin bir nefes alıyorum ve evlerine bakıyorum. Işıklar yanıyor. Perdelerin arkasında bir gölge hareket ediyor ve geceye yayılan belli belirsiz bir kahkaha sesi duyuyorum.

Kalbim durmadan çarpıyor. Avuçlarım nemli. Onları eteğime siliyorum ve kendimi arabadan çıkmaya zorluyorum.

Bu çılgınlık.

Patikadan yukarı yürüyorum.

Ben burada ne yapıyorum ki?

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Tüm sapıkça seks konuşmalarının uygulamada kalacağını sanıyordum. Nasıl gerçeğe dönüştü? Zararsız bir takılma olması gerekiyordu. Ben bitirme tezim üzerinde çalışırken uzun ve stresli geceler için şaplak bankası malzemesi.

Zili çalarken damarlarımda endişe uğulduyor. Bir an sonra kapı açılıyor ve Beckett bana sırtarak bakıyor.

"Hey," diyor beni içeri almak için kenara çekilerek. Beyaz gömleğinin düğmeleri açıldı.

Bunu bir kadına kim yapar?

Bakışlarımı gömleğinin iki parçası arasındaki et şeridinden zorlukla ayırabiliyorum. Bronzlaşmış ve kaslı. O karın kasları.

"Merhaba," sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"İçeri gel."

Oturma odasında, Will koltuğun şezlonguna uzanmış, çoraplı ayaklarını sehpaye dayamış. Üzerinde siyah eşofman altı ve Briar U tişörtü var; her iki ürün de uzun bacaklarını ve yontulmuş kaslarını vurguluyor.

İçeri girdiğimde başını kaldırıyor, bakışları üzerimde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyor.

Süslenmedim. Ama aşağı da giyinmedim. Başka herhangi bir randevuda giyebileceğim bir kıyafet seçtim. Lacivert kadife etek üzerine siyah çorap ve beyaz atlet üzerine gri kazak. Saçımı düşük bir at kuyruğu şeklinde bağladım ve tek makyajım biraz dudak parlaticısıydı.

"Selam," Will beni selamladı. "Çok tatlı görünüyorsun."

Ugh. O rahat çocuk gülümsemesi beni her seferinde etkiliyor. "Teşekkürler."

"Oturun."

"Bir içki ister misin?" Beckett teklif ediyor. "Su?

Bira?" "Yeşil çayınız var mı?"

Aman Tanrım, bu nasıl bir soru böyle? Onlar erkek mağarasında yaşayan iki üniversiteli çocuk. Tabii ki yeşil çayları yok.

"Gidip bakayım. Shane'in annesi burada yaşarken dolaplarımızı bir sürü çay ile doldurmuştu."

Beckett mutfağa girip kayboluyor ve Will bana tekrar gülümsüyor. "Oturabilirsin, biliyorsun."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, U şeklindeki kanepenin orta kısmına, Will'e yakın bir yere oturuyorum.

"Maçınız nasıldı?" Soruyorum, çünkü öğleden sonra oynadıklarını biliyorum. Bu yüzden bu saatte takılıyoruz. Saat dokuzu geçti bile.

"Berbat bir şovdu," diyor, sesi düz, "ama kazanmayı . Babam sağ olsun. Üniversite hokeyi hakkında bir televizyon bölümü ayarladı ve üzerimize bir kameraman saldı."

"Blake ve Gigi Graham ile maçınıza gittiğimde görmüştüm."

Will bir kez daha sırtıyor. "Maça mı geldin?" "Çok fazla anlam çıkarma. Bunu Blake için yapıyordum."

"Uh-huh." Başını eğiyor. "Bu bizim kim olduğumuzu öğrendikten önce mi sonra mı oldu?"

"Daha önce. Ama o zaman bir araya getirmeye başladım. Bu gece kiminle oynuyordun?"

"Yale. Sıkışmış pislikler."

Gülüyorum, göğsümdeki gerginliğin bir kısmının eridiğini hissediyorum. Will beni her zaman rahatlatır. "Hey, ben New Haven'a on beş dakika uzaklıkta büyüdüm."

"Doğru. Sen Connecticut'lı bir kızsın. Ailen hala orada mı yaşıyor?"

"Annem, babam ve erkek kardeşim. Kız kardeşim Manhattan'da." "Şanslısın." Beckett elinde büyük mavi bir kupayla

bir elinde iki bira şişesi vardı. "Yeşil çay içtik."

Bardağı yanımdaki bardak altlığına koyuyor, kenarından buhar yükseliyor. Sonra Will'e bir bira uzattı.

"İçine süt ya da şeker koymadım. Ama istersen gidip biraz alayım."

"Gerek yok. Ben seviyorum. Teşekkür ."

"Sana hizmet etmek için yaşıyorum, şekerim."

Ona ters ters baktım. "Bu lakabı bırakabilir miyiz?"

"Hayır." Göz kırparak şişesinin kapağını kapatıyor ve yanıma oturuyor. Kolunu kanepenin arkasına, tam başımın arkasına dayıyor.

Narenciye ve sandal ağacı gibi kokuyor ve kullandığı şampuanın içinde hindistan cevizi olmalı çünkü ondan da bir koku alıyorum. Keskin, temiz kokusu bana okyanusu hatırlatıyor. Ve onun yakınlığı vücudumda elektrik kıvılcımları yaratıyor, bana en başta neden burada olduğumu hatırlatıyor.

"Peki," diyor Beckett şakacı bir ses tonuyla, "ne yapmak istersin? Film izleyebiliriz, video oyunları oynayabiliriz ya da... canın ne istiyorsa onu yapabiliriz."

Bu öneri midemi bulandırıyor. "Bir film kulağa hoş geliyor."

"Ne izlemek istiyorsun?" Will uzaktan kumandaya uzanarak sorar.

"Um. Şaşırt beni."

Sinirlerim yıpranmış durumda. Beklentim yok dediğimi biliyorum ama onlarla tekrar öpüşmem neredeyse kaçınılmaz gibi geliyor. Ve belki daha da fazla. Çekim çok güçlü.

Ama onlarla birlikte olma fikri heyecan verici olsa da aynı zamanda korkutucu. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve belirsizlik beni öldürüyor.

Beckett yaydığım gerilimi hissetmiş olmalı ki sesini yumuşatıyor. "Bu sadece bir film, Charlie."

Yutkunuyorum. "Tamam." Will'e bakıyorum, o da başıyla onaylıyor.

Açılış jeneriği ekranda akarken rahatlamaya çalışıyorum ama bir yanımda Beckett, diğer yanımda Will varken bu çok zor. Başka herhangi bir kız benim olmak için adam öldürürdü.

İki yakışıklı hokey oyuncusunun arasına sıkışmak, onların ilgi odağı olmak, sevgilerinin nesnesi olmak.

Gerginliğin tekrar arttığını hissediyorum, ama onu bastırıyorum, işleri hafif tutmaya kararlıyım. Buraya stres yapmaya gelmedim. Normal hayatımda bunu yeterince yapıyorum. Bu gece, çifte hayatımın eğlenceli kısmının tadını çıkarmam gerekiyor. Vahşi ve özgür olmam gerekiyordu.

Film, baş karakterler arasındaki flörtöz, şakalaşma dolu bir sahneyle başlıyor ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığımda yanaklarım ısınıyor.

Will'e yandan bir bakış attım. "Seni romantik komedi tipi olarak düşünmemiştim."

"Hey, bu herhangi bir romantik komedi değil. Bunun çıplaklık içerdiğini duydum."

Beckett homurdanıyor.

İyi bir romantik komediye bayılırım ve bu romantik komediden de keyif alıyorum, ta ki birdenbire çok yakınım gelene kadar: Jessie adında tuhaf, sakar bir sarışın olan kadın başrol evlat edinilmiş. Ve tek benzerlik bu değil.

Bardağıma uzanırken elim titriyor. Bir yudum alıyorum, sıcak sıvı aşağı inerken boğazımı ısıtıyor.

"İyi misin?" Beckett soruyor. "Yüzün gerçekten ciddileşti."

"Sadece bunun büyük bir tesadüf mü yoksa bir şekilde e-postama sızdınız mı anlamaya çalışıyordum."

"Ha?"

Will filmi durdurur. "Ne?"

Tereddüt ediyorum, çünkü bir film randevusu için ağır bir konu. "Jessie'nin biyolojik ailesinin izini sürmesiyle ilgili olay örgüsü sanki kendi hayatımdan koparılmış gibi geliyor."

Kendimi garip hissederek BioRoots'a nasıl kaydolduğumu ve orada bir yerlerde bir kardeşim olduğunu nasıl keşfettiğimi anlatıyorum.

"Gerçekten hiç cevap vermedi mi?" Will sempatik görünüyor.

"Hayır." Hayal kırıklığımı gizleyemeyerek bardağı yere bıraktım. Bunu düşünmemeye çalışıyordum.

boş gelen kutusu, giden mesajımın yanındaki yeşil "okundu" onay işareti.

Beckett, "Tekrar ulaşabilirsin," diye öneriyor.

"Hayır. Benimle konuşmak isteseydi, konuşurdu." Yarım bir omuz silktim. "Onu zorlamayacağım."

Will huysuzca, "Eminim bir şeyler kaçırıyordur," diyor ve uzanıp dizime dokunuyor. Yumuşak bir şekilde sıkıyor ve bir güvence jesti olduğunu bilsem de nabzımı hızlandırıyor.

Yutkunuyorum. "Bu... neyse o. Hadi, izlemeye devam edelim."

Sadece bir romantik komedi değil, bir aşk üçgeni olduğu ortaya çıkan filmi durdurur. Jessie, avukat sevgilisi ile köklerini ararken kendini bulduğu küçük kasabadaki düşünceli barmen arasında kalıyor.

Beckett dirseğiyle beni dürtüyor. "Sence kimi seçecek? Ateşli avukatı mı yoksa Bay Serseri'yi mi?"

"Belki ikisini de seçmez. Belki de kaçıp rahibe olur."

Will şezlongdan kıkırdıyor. "Hayır. Birini seçmesi lazım. Bu gerginlik onu öldürüyor."

Bu Beckett'ın kıs kıs gülmesini tetikledi.

Yanaklarımda ısı yükseliyor. Sinirle gülüyorum, filmin müstehcen sahneleri düşüncelerimin hızlanmasına yardımcı olmuyor. Ekranda Jessie ve Ateşli Avukat hızla fiziksel bir şeye dönüşen hararetli bir konuşma yapıyorlar. Sonra film bize Jessie'nin göğüslerini göstererek çıplaklık uyarısını hak ediyor. Meme uçları ve hepsi. Ateşli Avukat pantolonunu indirdiğinde ve penisini bir anlığına gördüğümüzde nefesim kesiliyor.

"Çocuklar! Bu film gittikçe gerginleşiyor. Az önce meme ve ereksiyon gördük."

"Gerçekten mi?" Will masum numarası yaparak, "Gerçekten mi?" dedi. "Fark etmemiştim."

Beckett'ın gözleri parlıyor. "Evet, bebeğim. Kafanı çukurdan çıkar."

Yardım edemem ama biraz kıvrandım. Bu pazarlık ettiğimden daha fazlasıydı. "Bunun bir tuzak olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Will bana göz kırpmıyor. "Tuzak mı? Hayır. Tamamen rastgele bir film seçimi. Yemin ederim."

Beckett, "Süper rastgele," diyor.

Havadaki elektriği inkar etmek mümkün değil. "Siz imkansızsınız."

Ekranda Jessie şimdi Ateşli Avukata onunla şehre geri dönemeyeceğini söylüyor. Bu kasabada aradığı şeyi bulana kadar olmaz. Adam öfkeyle gittikten sonra Jessie yürüyüşe çıkar ve evlerinin arkasındaki şeftali bahçesinde Bay Broody ile öpüşmeye başlar.

Beckett elini kalçama koyuyor, dokunuşunun sıcaklığı eteğimin arasından sızıyor. Diğer tarafımda, Will'in kolu hâlâ uzanmış, avucu dizimin üzerinde kıvrılmış.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" kaçırdım.

"Bunun alay olduğunu mu düşünüyorsun? Bacağına bir el mi değdi?" Beckett çekiştiriyor. "Bu çok tatlı."

"Yani değil mi?"

"Hayır." Avucu kalçamda yukarı doğru kayıyor, eteğimin kenarının hemen altına iniyor. "İşte bu."

Dudağımı ısıyorum, havadaki gerginlik bir ateş perdesine ulaşıyor. Vücutlarından yayılan sıcaklığın aşırı farkındayım. Filme odaklanmaya çalışıyorum ama Jessie'nin aşk hayatı artık ilgimi çekmiyor.

Benimki çok daha kayda değer.

Will'in eli dizimi bırakıp kuzeye doğru ilerliyor ve kazağıma uzanıyor. Parmakları kazağın yukarı kalktığı belimin çıplak tenine değiyor ve tüy kadar hafif dokunuş omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

İkisi de bana dokunurken düzgün düşünmek çok zor.

"Sanırım..." Yutkunuyorum, odaklanmaya çalışıyorum. "Her şeye rağmen o birayı istiyorum."

"Seni yakaladım." Beckett kıkırdarak mutfağa gitti ve bana bir bira getirerek geri döndü.

"Teşekkürler." Umutsuzca bir yudum alıyorum, yanaklarımı domatese çevireceğini umursamıyorum bile. "Yani her seferinde üçlü mü yapıyorsunuz? Birbirinizin cinsel destek hayvanları gibi misiniz?"

Beckett neredeyse birasını tükürüyordu.

Will çarpık bir sırıtışla, "Her seferinde üçlü yapmıyoruz," diyor.

"O zaman kadınlarla bire bir mi takılıyorsun?"

"Her zaman." Beckett da aynı şekilde eğleniyor. "Ayrıca, senin aksine, Bayan Her Gün Üç Kez Tatmin Edilmeliyim -ve sanılanın aksine- tüm erkekler günde on kez sevişmek istemez. Bazen bir gün ara vermeniz gerekir."

"Her şeyden önce, günde bir kez yeterli." Ona kibirli bir bakış attım.

"Gördün mü," diyor, "işte bu yüzden bu anlaşma" - Will'le aralarında bir işaret yapıyor - "Charlotte Kingston için biçilmiş kaftan. Size hizmet edemeyecek kadar yorgun olduğum günlerde, Larsen'i devreye sokabilirim."

Bir kahkaha attım. "Sorun çözme becerilerinizi takdir ediyorum. Peki ya ikinizin de çok yorgun olduğu günler?"

"Bu geceyi yalnız geçireceğiz ve sen de işlerini kendin halletmek zorunda kalacaksın."

"Üzerinde. Sekiz aydır bekârim. Her gece yalnız bir gece."

"Kaç kez sohbetlerimizden geldin?" İç çektim. "Çok."

"Bil diye söylüyorum," diyor Beckett, "geldiğinde nasıl ses çıkaracağını hayal etmek için çok zaman harcadım."

Yudumun ortasında boğuluyorum ve öksürük krizine giriyorum.

Masumca gülümsüyor.

Kendimi toparlayarak biramı yuttum ve ağzımın kenarından dökülenleri sildim. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama Delta Pi'de yaşıyorum. Agatha seni yönetim kurulunun önüne çağırmadan orgazm çılgınlıkları atmana izin vermez. Bu yüzden bir fare kadar sessizim."

Beckett, "Teknik olarak fareler sessiz değildir," diye belirtiyor. "Gıcırdarlar."

"Orgazm olduğumda ciyaklamıyorum," diye itiraz ediyorum kıkırdayarak. "Cidden, evde olduğumda, tek başıma bir seans sırasında sessiz kalma sanatını mükemmelleştirdim."

Bu onun ilgisini çekiyor. "Saçmalık."

Will ani bir hareketle şezlongdan indi. Mutfığa girmeden önce, "Bir içkiye ihtiyacım var," diyor.

"Neydi o?" Beckett'a kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. Ama Will'in dönüşünde, arkadaşının elindeki şeye bakarak yuh alıyor.

"Siktir," diyor Beckett.

Şimdi kafam daha da karıştı. Will'in viski şişesini açıp kehribar rengi sıvıyı Boston Bruins shot bardağına boşaltmasını izliyorum. Bardağa geri koyuyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Burada neyi kaçırıyorum?" Ben soruyorum.

Beckett homurdanıyor. "Larsen'in elini kolunu bağladın, bir atış yapması gerekiyordu."

Will'e döndüm. "Bu doğru mu?"

"Belki," diyor gülümseyerek. "Ama sadece bunun tam olarak nereye gittiğini gördüğüm için."

Kalbim küt küt atıyor. "Peki bu nerede?"

"Beck ses çıkarmadan kendini boşaltman için sana meydan okumak üzere."

Tüm nefesim vücudumu terk ediyor. Başımı Beckett'a çeviriyorum, o da sırtıyor.

"Hemen hemen, evet."

Gözlerimi ona diktim. "Sapık."

"Yani, evet. Ama bu bir meydan okuma değil. Bunu yapabileceğine gerçekten inanmıyorum."

"Kendime dokunmam için beni kandırmaya çalışmayı bırak."

Beckett daha da yaklaşıyor, dudakları kulağımı okşuyor. "İstemiyormuş gibi davranmayı bırak."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikiyor.

"I..." Başlıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sen ne?" Will'in sesi alçak.

Baştan çıkarıcı.

Her şey çok fazla, çok fazla, ama mümkün olan en iyi şekilde. Alay etmeleri, ikisinin de sanki odada önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakmaları.

Bağımlılık yapıyor.

"Sanırım bana dokunmanı tercih ederim."

İşte.

Her şey ortada.

Gittikçe kalınlaşan havada asılı.

Will belli belirsiz bir gülümsemeye viskiyi masaya bırakıyor ve bize doğru yürüyor. Diğer tarafıma yerleşip elini kalçama nabzım hızlanıyor. Beckett'ın parmakları kalçamın üzerinde kıvrılıp hafifçe okşuyor.

Will bana, "İstediğimiz zaman durabiliriz," dedi. "Sadece yeterli."

Durmak istemiyorum. Şimdi değil, vücudumdaki her sinir beklentiyle uğuldarken değil. Başımı çevirip dudaklarımı Will'inkilere bastırıyorum ve irkilmiş bir homurtunun ardından onaylayan bir inilti duyuyorum. Öpücük önce yumuşak ama Beckett'ın eli kalçamda sıkışıp dudakları boynumun kıvrımını bulduğunda hızla derinleşiyor.

Dokunuşlarının sıcaklığıyla daha önce sahip olduğum tüm sinirlerim eriyip gitti. Will'in dili ağzımda. Beckett'ın ağzı boynumu keşfediyor. Arka planda film oynuyor ama artık hiçbirimiz ona dikkat etmiyoruz.

"Buraya gel." Will beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve uzanmamızı sağlayan şezlonga çekiyor. Minderin üzerine oturuyor ve beni kendine doğru çekerek sırtımı göğsüne yaslıyor. "Seni biraz daha rahat ettirelim."

Tekrar nefes almak çok zor. Nefes almayı başardığımda ise onun baharatlı kokusunu içime çekiyorum ve bu koku zihnimi bulandırıyor.

Beckett şezlongun kenarına oturuyor, eli yavaşça kalçamda daireler çizdikten sonra eteğimin kenarına gidip parmaklarının arasında sıkıştırıyor.

"Bu eteği yukarı çekeyim mi?" Sesi hırıltılıydı. "Ne düşünüyorsun, dostum?"

"Bence Charlie sana kendisi sormalı." Will'in nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ve lütfen de."

Beklenti içinde kıvranıyorum. "Siz ikiniz şeytansınız. Eteğimi yukarı çekin artık."

"Eteğini yukarı çek ne?" Will boynumu öpüyor, dudaklarını kulak mememe götürüyor ve hafifçe emiyor.

Sızlanıyorum.

"Lütfen?" "Aferin

kızıma."

Beckett eteğimi belime kadar kaldırıyor ve beyaz bikini külotumu ortaya çıkarıyor.

İnliyor. "Biz kötü müyüz? Bunu bilerek yaptınız," diye suçluyor.

Kemerimdeki minik pembe fiyonkla gülümsememi gizliyorum.

"Belki."

"Bunun beni sadece gürültü yapmadan gelebileceğin iddiasını test etmeye daha kararlı hale getirdiğinin farkında mısın?"

"Sana söz veriyorum, yapabilirim."

"Kanıtla." Parmak eklemlerimi avucuyla kapatıyor, böylece şimdi ikimiz de amımı avuçluyoruz.

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Hiç adil değil. Bunu benim için zorlaştırıyorsun."

"Kolay olacağını kim söyledi?"

Will kıkırdar. "Adam haklı. Sessiz olabileceğinizi iddia ediyorsunuz. Özdenetiminizi test etmek bizim işimiz. Bir bilim insanı olarak, titizliğimizi takdir etmelisiniz."

"Sakin bu işe bilimi karıştırayım deme."

Beckett elimi kenara itiyor ve kendi elini külotumun içine kaydırıyor. Parmakları aşağıya doğru kayıyor... ve daha aşağıya... Klitorisime temas ettiklerinde keskin bir nefes alıyorum. Ani bir his, tanıdık bir sıcaklık sarsıntısı, sıkı bir sıkışma.

"Sadece gürültü yaptın," diye alay ediyor.

"Hayır. Nefes almaya izin var. Evdeki hiç kimse duvardan nefes aldığımı duyamaz."

eli durur. "Tamam. Buna izin vereceğiz. Ama nefes nefese kalmanın ötesindeki her şey ses sayılır."

Eli tekrar hareket etmeye başlıyor. Sonra tamamen kayboluyor.

Bir kez daha, bir iniltiyi zorla bastırmak zorunda kaldım. Bu seferki tamamen sıkıntıdan. Ama endişelenmeme gerek yok. Parmaklarını ağzına götürüp yalıyor.

Tek eliyle beni memnun etme görevine devam ettiğinde içimde rahatlama dalgalanıyor. İşaret ve orta parmaklarının kaygan pedleri klitorisimin üzerinde kayıyor ve yumuşak, işkence edici hislerin tadını çıkararak tekrar kıvranıyorum.

Beckett artan huzursuzluğuma gülümsüyor. "Unutma, bebeğim... ses çıkarma."

Bu meydan okuma karşısında kalbim hızla çarpıyor. Will göğsümü okşuyor, en hafif baskıyla sıkıyor. Dudağımı ısıyorum, başparmağı kazağımın üzerinden meme ucumla oynayıp onu sıkı bir tomurcuk haline getirdiğinde nefes alıyorum.

Beckett'ın parmaklarının klitorisime her vuruşunda bir inilti kaçmakla tehdit ediyor, ama durdurmak için dudaklarımı bastırıyorum. Göğsüm sıg nefeslerle yükselip alçalıyor. Sessiz kalmak için gösterdiğim çabadan dolayı titremeye başlıyorum.

Will'in dili kulak mememde dolaşıyor. "Ne kadar yakın olduğunu . Bunu çok istiyorsun, değil mi? Çıglık atmak istiyorsun."

Tenime değen nefesi sıcak bir ürperti ve neredeyse o anda kendimi kaybediyorum, zevk giderek artıyor, daha sarılıyor. Boğazımın arkasında gezinen sesleri bastırıyorum, zar zor dayanıyorum.

Will boynuma sokuluyor, meme uçlarımı sıkıyor. "İşte böyle, bebeğim. Bırak kendini iyi hisset."

İçimdeki basınç artıyor. Beckett'ın parmak uçları açıklığımda biriken neme dalıyor, bu ıslaklığı klitorisimi kızdırmak ve daire içine almak için kullanıyor.

Aman Tanrım. Adam haklı. Çıglık atmak istiyorum. Zihnim zevk ve kısıtlamadan oluşan bir pus, her sinir ucu canlı ve karıncalanıyor. Etrafım soluyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Sisin içinden Beckett'ın sesini duyuyorum, o zayıf aksan benimle alay ediyor. "Seni duymamıza izin ver, bebeğim."

Kesik kesik nefes alıyorum. Kalçalarım kendi isteğiyle kalkıyor, umutsuzca parmaklarını arıyor. Rahatlamak için can atıyorum. Bilmiyorum.

Nasıl yapacağımı, sessiz kalacağımı. Bu işkencenin de ötesinde. Sesimi bastırmak için dişlerim acı içinde dudağımı ısıyor.

Ne kadar yaklaştığımı hissedenden çocuklar işkencelerini artırıyor, beni kırmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

"Bu gece seni sikmemize izin verecek misin?" Beckett öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken bir yandan da klitorisimin etrafında sıkı daireler çiziyor.

Bir inilti daha yutuyorum.

"Bunu çok istiyoruz." Will'in dili tekrar boynumu buluyor ve boğazıma doğru bir çizgi yalıyor.

Bunu istediğini biliyorum. Ereksiyonunun kıcıma baskı yaptığını hissediyorum. Beckett'ın pantolonunun içinde zorlandığını görüyorum.

"Bize istediğini söyle," diye fısıldıyor Will kulağıma. "Evet de."

Bu şekilde konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile imkânsız. Beckett amımı okşuyor, yetenekli parmakları klitorisime daha fazla baskı uyguluyor. Elinin içine doğru sallanıyorum, avuç içi uyarılmamla kayganlaşıyor.

Will boynumun yan tarafını öpüyor, dudakları çenem boyunca ilerliyor ve alt dudağımı dişleriyle ısıyor.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Işıl ışıl. "Evet de."

Beckett parmağını içime sokuyor.

"Evet!" .

Orgazm üzerime çöküyor. Vücudum kasılıyor, kalçalarım hareket ediyor, iç kaslarım sıkılaşıyor ve siyah noktalar görüşümü kapatacak kadar sert boşalıyorum. Vücudumun her santimi memnuniyetle titreşiyor. Nefes nefese dışarı çıkıyorum ve sonunda zevk azaldığında, Will'in göğsüne doğru çöküyorum, zor nefes alıyorum.

Her iki adam da bana bakıyor, yüzlerindeki ifade açlık ve eğlence karışımı.

"Kaybettin," diyor Beckett.

"Gerçekten mi?" Mırıldanıyorum. "Çünkü oturduğum yerden, iki ateşli adam beni orgazma ulaştırdı. Ben buna galibiyet derim."

Bu Will'in kıkırdamasına neden oldu. "Seni yakaladı, kardeşim."

Bir nefes daha alıyorum, kalp atış hızım yavaşlamıyor gibi görüldüğü için biraz endişeleniyorum. "Peki... şimdi ne olacak?"

Will beni yukarı çekerek tamamen oturmamı sağladı. "Ne istersen, Charlie."

Beckett yarım bir gülümsemeyle, "Bütün gece bizim," diye onaylıyor. "Baskı yok. Sadece... seçenekler."

"Tamam. Pekala," diyorum, sesim biraz titreyerek, "belki de yukarı çıkıp bu... seçenekler hakkında konuşmalıyız."

Beckett'ın gülümsemesi genişler. "Yolu göster," diyor Will.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

CHARLOTTE

Belki yirmi.

WILL'IN YATAK ODASINA YAKLAŞTIĞIMIZDA, YEMİN EDERİM HER SINIR UCUNU HİSSEDEBİLİYORUM.

derimin altında uğulduyor. Adrenaline yabancı değilim. Dante'nin pistte yarışan spor arabalarından birinde olduğumda, kanım onunla canlanıyor. Ama şu anda damarlarımda dolaşan şey çok daha güçlü. Adrenalin ve beklentiden oluşan bir kokteyl. Bir kızın bağımlısı olabileceği baş döndürücü bir uyuşturucu.

Tavandaki armatürle değil, komodinin üzerindeki küçük lambayla aydınlatılan odaya giriyorum ve yatağın üzerine yumuşak, sarı bir ışık yayıyorum. Will kapının yanında oyalanıyor ama Beckett bana yaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Bundan emin misin?" diyor.

"Evet."

Gömleğinin iki yanından çekiştirerek onu öpücük için kendime çekiyorum ve dudaklarıma doğru gülüyor, o sıcak, derin ses içimde titreşiyor. O da beni öpüyor. Yavaşça. İyice. Aceleye getirmiyor. Sanki benimle vakit geçirmek istiyormuş gibi tadını çıkarıyor. Sonra, yumuşak bir hareketle beni kollarına aldı.

Beni yatağa taşıırken bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline sarılıyor. Kalbim daha sert çarpıyor, heyecan ve

Sinirler birbirine dolanıyor, ama beni yere yatırıp üzerimde gezindiği anda tüm şüpheler eriyip gidiyor.

Beckett'ın dudakları tekrar benimkileri buluyor, ama bu sefer öpücük daha derin. Alaycılık gitmiş, yerini saf açlık almıştı. Beni yutmaya kararlı. Elleri her yerde, kıyafetlerimi çekiştiriyor, eteğimi ve külotumu çıkarıyor, kazağımı ve atletimi soyuyor. Çorapları üzerinde bırakıyor.

"Tanrım, bu çok seksi," diye mırıldanıyor dizlerinin üzerinde yükselirken ve altında yayılmış bana bakarken, kalçalarından başka bir şey giymemiş.

Gömleğini omuzlarından sıyrıp atıyor. Pantolonunu çıkardı. Sonra yanıma yerleşiyor, bir dirseğine dayanarak elini çıplak bedenimde gezdiriyor. Göğsümü avuçluyor, başparmağı meme ucumu okşuyor. Nazikçe çimdikliyor.

"Siktir," diye inlediğini duyuyorum Will'in.

Yatağın ayak ucunda durmuş, pantolonunun üzerinden kendini okşadığını görmek için ona bakıyorum. Yanan gözleri beni utandırıyor.

"Ne?"

"Ne kadar muhteşem olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor. "Vücudun inanılmaz."

"Öyle," diye kabul ediyor Beckett. Şimdi göğsümü kemiriyor, parmakları diğeriyle oynarken meme ucumu yalıyor.

"Göğüslerim çok küçük," diye itiraz ediyorum.

"Mükemmel bir avuç," diye mırıldanıyor, meme ucumu ağzının derkadar emiyor.

Zevk roketleri içimden geçiyor. "Benim kığım yok."

"Elbette öyle." Ağzını göğsümden kaldırıp altıma uzanarak bir yanağımı sıktı.

Ona homurdanıyorum. "Söylediğim her şeye karşı çıkacaksın."

"Eğer bu bedenin herhangi bir parçasını eleştirmeyi planlıyorsanız, evet."

Sen lanet olası bir silahsın, Charlie. Tehlikelisin."

Daha önce kimse bana tehlikeli dememişti. Sanırım hoşuma gidiyor.

Yavaşça pompalayarak sikini kavramak için aramıza uzanıyorum. Bu bana bir inilti getirdi. Elimde sıcak ve sert. Will'in pantolonunu kalçalarından aşağı indirdiğini ve ereksiyonunu avucunun içinde tuttuğunu görmek için bakıyorum. Bizi yatağında oynasırken izlerken kendini okşuyordu.

"Beck," diyor. "Dilini onun klitorisinde görmek istiyorum."

Aman Tanrım. Şu anda neler oluyor?

Beckett bacaklarımın arasına kayıyor, iç kalçalarımı öpüyor, ben başka bir şeyi öpmesi için yalvarana kadar yalıyor ve alay ediyor. Will'in istediği şeyin aynısı için yalvarıyorum: Beckett'in dilini üzerimde hissetmek. Bu duyguyu tüm kalbimizle paylaşıyoruz.

Sonunda, onun hassas mememi öptüğünü hissediyorum ve mutluluktan titriyorum. Arkama tadını çıkarıyorum, bakışlarım Beckett'in ağzından Will'in yüzüne kayıyor. Bir ileri bir geri, çünkü hangisinin daha tahrik edici olduğuna karar veremiyorum: Beckett'in diliyle klitorisimi okşamayı mı yoksa Will'in onu izlerken şehvetten sıırılsıklam olmuş gözleri mi?

Aşağıda hissettiğim aciliyet azaldı. Artık bitişe doğru bir yarış değil, umutsuz, acı verici bir serbest bırakma ihtiyacı. Bu gece zaten bir orgazm yaşadım. Bir tane daha olmasını umuyorum. Ama bu sefer daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum.

Beckett açıklığıma doğru yalayarak ilerleyip beni diliyle deldiğinde inliyorum. Yine de yeterli gelmiyor. Amım dalgalanıyor ve kasılıyor. Açgözlü ve boş.

"İstiyorum..." Nefesim kesildi, karışıma eklediği parmakla dikkatim dağıldı.

Will'in bakışları benimkileri buluyor. "Ne istiyorsun,

Charlie?" "Birinin beni becermesini istiyorum."

Gülümsüyor. "Hangimiz?" "İkimiz de."

Will yatakta bize katılıyor. Eli kalçamda, karnımda, kaburgalarımda gezinerek uyluğumu okşuyor. Prezervatif almak için çekmeceye uzandığında nefesim kesiliyor. Şeritten bir tane yırtıyor, takarken yanımızda diz çöküyor. Sonra o uzun, kaslı vücudunu arkama doğru uzatıyor, yan yatıyor.

Ona doğru dönmeye başladığımda, "Hayır, öyle kal." dedi.

Beni yarı sırtüstü, yarı yan yatacak şekilde yeniden konumlandırıyor. Bacağımı kaldırıyor, dizimi büküyor ve arkasından kavriyor, bu da göbeğimi Beckett'ın arayan ağzına doğru itiyor.

"Onu yalamaya devam et," der Beckett'a. O da onaylarcasına inler.

İçimi bir heyecan kapladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Will'in sikinin ucu açıklığını dürttüğünde bacaklarımın arasında bir baskı hissediyorum. Geniş başı yarım santim içeri kayıyor. Sonra bir santim daha. Çok lezzetli bir sürtünme ama çok yavaş.

Hem de çok. Lanet olsun. Yavaş.

Onu tamamen almak için ona karşı koymaya çalışıyorum, ama beni sakinleştirmek için kalçamı kavriyor.

"Bırak sana yedireyim, bebeğim. Sana ihtiyacın olanı vereceğim." Aman Tanrım.

Birden Beckett'ın artık beni yalamadığını fark ettim. Başparmağıyla klitorisimi ovuyor, gümüş gözleri arkadaşının aletinin içime girerken yavaşça kayışını izliyor.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Prezervatifle bile mi?"

"Yani, onsuz daha seksi görünürdü ama biz risk almıyoruz."

Ben de bilmiyorum - konu cinsel sağlık olduğunda her neyse - ama nedense Will'in içime çıplak şekilde kayması fikri beklemediğim kadar tahrik edici. Sanırım bir başka sürpriz sapkınlığım ve bu da amımın onun etrafında öyle sert kenetlenmesine neden oluyor ki omzumu ısıtıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Will. "Neden bu kadar gerginsin?"

Beckett kıkırdıyor. "Dostum, bu senin onu prezervatifsiz becerdiğini hayal etmesine verdiği tepkiydi."

"Sırlarımı ifşa etmeyi bırak," diye yakınıyorum ve o da göz kırpmıyor.

Will'in kolu bana sarılıyor, eli göğsümü kaplıyor ve sıkıyor. "Prezervatifleri sevmiyor musun?"

"Onları umursamıyorum. Ama bu durumda, ben..."

"Bu durumun nesi farklı?" Boyunun tamamını içime sokarken omzumu öpüyor.

İkimiz de inliyoruz.

"Şu anda prezervatif kullanmıyor olsaydık, içine boşalmama izin verir miydin?" Will soruyor, kalçaları geri çekiliyor, sonra öne doğru dalıyor. Sertçe. Derine.

"Evet."

"Ve sonra Beck'in sırası geldiğinde, onun da içine girmesine izin mi vereceksin?"

Amım istemsizce onu tekrar sıkıyor ve boğuk bir çığlık atıyor.

Beckett kıkırdıyor ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana bakmadan önce kalçama bir öpücük konduruyor. "Ah, işte bu. İkimizin de seni doldurmasını istiyorsun."

İnliyorum.

Ve işte bu kadar. Gittim. Beckett'ın sarı saçlarını kavrayıp onu amıma doğru tutarken aynı anda Will'e karşı sallanmaya başlıyorum ve onu yalamaya zorluyorum. İkinci kez sormasına gerek yok. Emmeden önce dili klitorisimde daireler çiziyor.

Orgazm içimi kasıp kavuruyor. Beckett'ın dilini sıkarken Will'in aletini sıkarak zevkle haykırıyorum. Will'in parmak uçları kalçama battığı için acıdan sarsılıyorum. Aniden son bir kez, gidebildiği kadar derine doğru iterken ve kendi salınımından titrerken, alçak sesle, hırıltılı bir şekilde küfrettiğini duyuyorum.

Beckett'ın kahkahasının sesini algılamak birkaç saniye alıyor.

Göz kapaklarımı açtığımda onu Will'e gözlerini devirirken buluyorum. Beckett ona, "Bunun hızlı bir sevişme olmaması gerekiyordu," diyor, dudakları neşeyle birbirine bastırdı.

"Kardeşim, ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok." Will omzumu ısırtıyor, sonra acısını yalayarak yok ediyor. Göğsü hâlâ . "Çok iyi hissediyorsun, Charlie."

Yavaşça çekip çıkarıyor ve kaybettiğim için acı çekiyorum. Will sırt üstü dönüp prezervatifi çıkarıyor ama ben henüz işimin bittiğini hissetmiyorum. Bir kez daha, aciliyet ortadan kalkıyor ama bedenim farkındalıkla uğuldamaya devam ediyor. Beckett vücuduma tırmanıp beni öperken yutkunuyorum. Aleti bacağıma ağır geliyor.

Aramıza girip "Prezervatif getir." dedim.

Will bir kare paket daha almak için kolunu uzatıyor.

Beckett'a fırlatıyor, o da hiç vakit kaybetmeden .

Tek kelime etmeden bakışlarını karşılıyorum ve kalçalarımı onun için ayırıyorum. Açılmış bacaklarımın arasında ilerlerken gözleri parlıyor, burun delikleri alevleniyor. Şaftını kavriyor ve birkaç dakika önce arkadaşının içine girdiği yere yönlendiriyor. Bu kirli hissettirmeli. Yanlış ve tabu. Sapkın, ahlaksız ya da Agatha gibi biri şu anda neler olduğunu bilseydi bana doğru kusacağı diğer yargılar.

Ama tek odaklanabildiğim Beckett'ın gözlerindeki ihtiyaç ve beni ne kadar çok istediği. Benim onu ne kadar çok istediğim.

İçime doğru itiyor ve ani dolgunluk hissiyle nefesim kesiliyor. Will'den daha kalın, bu yüzden farklı bir esneme türü. Cennet gibi hissettiriyor.

"Oh, evet," diye fısıldıyor.

Çenesi bir an omzumda duruyor, dudakları omzumu okşuyor, sonra dizlerinin üzerinde yükseliyor, kalçalarımı kavriyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. Will yanıma uzanıp meme uçlarımla oynarken ve boynumu öperken beni bu pozisyonda beceriyor.

"Haklıydın," diyor Will'e. Bakışları bana kayarken sesi boğuklaşıyor. "Senin amın lanet olası bir cennet. Sonsuza dek içinde yaşamak istiyorum."

Kendi zevkim yeniden artıyor, onun saygılı sözleri de bunu körüklüyor. Kalçalarımı kaldırarak yavaş ve alaycı karşılıyorum.

"Tekrar gelebilir misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Eğer daha hızlı gidersen."

Beckett tempoyu artırıyor, her derin dalış içimde bir noktaya çarparak nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Will," diyor bakışları benimkilerle kilitli kalırken.

"Tuttum seni." Will parmaklarını yalıyor ve sonra elini aramızda, birleştığımız yere doğru kaydırıyor.

Klitorisime dokunduğu anda inliyorum.

Beckett içime daha sert giriyor. "Yakında boşalacağım," diye uyarıyor.

Will, "Bunun hızlı bir sevişme olmaması gerekiyordu," diye alay eder. Beckett bir kahkaha atar.

Will klitorisimi daha hızlı ovalayınca nefesim kesildi.

"Beck'e ver bebeğim," diyor kabaca. "Boşaldığında onun koca sikini sıkma hissinden mahrum bırakma onu. Ona kendini iyi hissettir, Charlie."

Meme ucumu emerken ve klitorisimi parmaklarken arkadaşının zevkine katılmasını istemesinde çok heyecan verici bir şey var.

Beckett'ın yüz hatları gerilir. Dudağını ısırır. Sonra inliyor ve "Evet. Durduramıyorum. Lanet olsun."

Boşalırken titreyen kalçalarımı kavırıyor ve bedenimi onunkine sıkıca bastırıyor. Çıkardığı sesler ve her nefes alışında göğsünün gerilmesi kendi doruk noktamı patlatıyor. Bu seferki öncekinden farklı. Birleştığımız noktada lokalize kalıyor, aletin etrafında dalgalanıyor.

Tekrar nasıl nefes alacağımı hatırlamam birkaç dakika alıyor. Beckett sırt üstü yatmadan önce üzerime yığıldı.

"Lanet ," diye homurdanıyor, gözlerini tavana dikerek. "Kahretsin," diye mırıldanıyor Will.

Eğlenerek aralarına bakıyorum. "Kızgın olup olmadığınızı anlayamıyorum."

Will, "Kızgın değilim," diye beni temin ediyor. Bir nefes bırakıyor. "Sadece hayatımda hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım. Onu da hiç bu kadar hızlı boşalırken görmemiştim."

"Duyulmamış bir şey," diye mırıldandı Beckett. "Bu ne kadardı, on vuruş mu?"

"Belki yirmi," diyor Will cömertçe.

Gülüyorum. "Yine şikayetçi olup anlayamıyorum."

"Söz veriyorum yapmayacağız." Will dirseğinin üzerinde yükseliyor ve alaycı bir ifadeyle bana . "Ama bunu senin için iyi hale getirmemiz gerekiyordu, tetiğe çok hızlı basmamız değil."

"Güven bana," diyorum usulca. "Benim için iyi oldu."

Daha yakına kayıyor, beni Beckett'ın göğsüne yaslanacak şekilde çeviriyor. Will'in hâlâ yarı dik olan aleti, beni kaşıklarken kış yanaklarımın arasına yerleşiyor. Yatak odasını bir memnuniyet duygusu kaplıyor. Beckett parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Will kalçamı okşuyor.

Ama havanın değişmesi uzun sürmez. Yine gerilimle çatırdıyor. Will'in yarı kalınlaşmış aletini kıcımda hissettiğimde, ona sırtıtmak için başımı çeviriyorum. "Ciddi misin?"

"Elimde değil. Çok seksisin." Uzandı ve elimi tuttu.

Elimi Beckett'ın kasıklarına doğru götürüp parmaklarımı arkadaşının shaftının etrafında kıvırmaya başladığında kalçalarım sıkıştı.

"Onu tekrar sertleştir," diye fısıldıyor Will kulağıma. Aman Tanrım.

Ertesi sabah saat beşte uyandım, bir an için kafam karıştı. Ama sarhoş ya da akşamdan kalma değilim, bu yüzden anıların geri gelmesi sadece bir nanosaniye sürüyor. Yapmamış olsalardı bile, yatakta benimle birlikte yatan çıplak adama bakarak tam olarak ne anlayabilirdim. Will onun üzerine yayılmış mide, ve Hatta içindeve Gölgele, onun eşek muhteşem görünüyor. Ben uyuduğumda Beckett buradaydı ama gece bir ara kendi odasına gitmiş olmalı. Bacaklarımın arasında genelde tek gecelik ilişkilerden sonra olmayan bir ağrı var. Muhtemelen onu becerdiğim içindir.

Dün gece iki adam. Birden çok kez. Ayıkken.

Benim Boğaz sıkılaştırır olarak kaygı
başlar için Gıdıklamak midem.

Yataktan sürünerek çıkıyorum, sırt üstü yuvarlanan Will'in üzerine tırmanıyorum.

"Charlie? İyi misin?" Sesi uykudan kalınlaşmış.

"Ben iyiyim. Şimdi çıkmam lazım. Her sabah altıda spor salonuna gidiyorum."

"Kim sabahın altısında spor salonuna gider ki?" diye mırıldanıyor.

Psikopatlar, tabii ki. Spor salonuna gitmediğime göre ben onlardan biri değilim. Buradan defolup gideceğim ve tüm mahalle hala uyurken huzur içinde utanç yürüyüşümü yapacağım. Çoğunluğu kampüs dışı konutlardan oluşan bir mahalle.

"Charlie," diyor Will, hâlâ sersemlemiş bir halde. "Bekle. Seni dışarı çıkarayım."

"Hayır, sorun yok. Uyumaya devam et. Dün gece için teşekkür ederim. Eğlenceliydi."

Tamamen uyanmadan ve gece vakti bir hırsız gibi kaçtığımı fark etmeden önce buradan gitmeliyim.

Yatak odasının zeminindeki atılmış giysileri toplayıp aceleyle aşağıya iniyorum. Külotumu yukarıda bıraktığımı fark ediyorum ve onlara veda ediyorum çünkü bu eve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Çoraplarımı kalçalarımın kadar sardım. Çantamı aldım. Telefonumu.

Her şeyi aldığıma emin olmak için gölgeli oturma odasını tarıyorum. Sonra kapıdan kaçıyorum, umarım ikisi de gittiğimi fark etmeden önce.

Umarım Will uyumaya geri dönmüştür. Umarım beni rahatsız etmezler ya da mesaj atmazlar-

Bana mesaj at. Kahretsin.

Arabamın ön koltuğunda hızla telefonumu çıkardım ve uygulamayı açtım. Sohbet başlığımıza bakıyorum ve ne hissettiğimi bilmiyorum.

Hayır, ne hissettiğimi biliyorum.

Utanç.

Ama bu garip bir duygu, çünkü bir parçam bu korkunç hisle savaşıyor, yanlış bir şey olmadığında ısrar ediyor

dün gece hakkında. Ve sonra başka bir kısım bunun binlerce nedenini sıralamaya başlar.

Yine de bir önemi var mı? Boğazımı tıkayan utanç o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum, bu iç savaşın bir anlamı var mı?

Bir saniye bile düşünmeden uygulamayı sildim.

Dün gece hayatımın en iyi seksiydi belki ama bir daha asla olmayacak.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

WILL

Hiç olmamış gibi silindi

HAFTA SONUNUN GERİ KALANINDA BEŞ DAKIKADAN FAZLA ZAMAN GEÇMEMELİDİR Charlotte'u düşünmeden.

Gözleri arzu ile dumanlı. Ağzı benimkini yutuyor.

Beckett onu dillerken şımarık kıcı sikimi geri itiyordu.

Eller aşağı, şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti.

Uyandık ve o gitmişti. Uygulamadan gitmişti. Profili silinmişti. Bu onun verdiği ani bir tepkiydi. Bunu biliyorum. Önceki gece her adımında yanıdaydım, dokunuşlarımıza verdiği tepkileri izledim. Öpüşmeye. Sekse. Kendindeydi. Her saniyesini seviyordu ve tüm güç ondaydı. İkimizi de o kadar azdırmıştı ki ilk seferinde beş dakikadan fazla dayanamamıştık. Gecenin geri kalanını onun vücuduna tapınarak geçirdiğimiz kurtarıcı 2. Perde olmasaydı bu utanç verici olurdu.

Ve sonra.

Hiç olmamış gibi silindi.

Telefon numarası bende var ama sohbeti silmiş olması çok şey anlatıyor. Konuşmak için bana numarasını verdi.

ödevler hakkında konuşmak ve ders sonrası laboratuvar ziyaretlerini koordine etmek. Telefonuna mesaj atarsam kendimi avantaj elde ediyormuş gibi hissederdim.

Şimdi, onu görmeme on beş dakika var ve sabah pateni sırasında kendimi gergin buluyorum, öyle ki Shane antrenmandan sonra soyunma odasında bu konuda yorum yapıyor.

"Dostum, neden bu kadar gerginsin? Ayağını vurup duruyorsun."

"Bilmiyorum, belki de balo salonu dansınızın bir kısmı bana bulaşmıştır," diyorum alaycı bir şekilde.

Yine de Shane'in geçen hafta ortalığı kasıp kavurduğunu inkar edemem. O ve Diana, Koç'un tüm ekibe gidip izlettiği amatör bir dans yarışmasına katılmışlardı.

"Pantolonun çok dardı," diyor Trager, bize kulak misafiri olarak. "Sanki sikin içinden fırlayacak sandım."

Shane çıkışa doğru yürümeye başlamadan önce kendini beğenmiş bir tavırla, "Öyle olsun," diyor.

Beckett buhar dolu kapı aralığından beline sardığı bir havluyla beliriyor. "Laboratuvarın mı var?" diyor alçak sesle. Onunla olan dersi yarın sabaha kadar değil.

"Evet."

"Sonra bana mesaj at. İyi olduğunu söyle."

Charlotte onun da aklındaydı. Charlie, yani. Charlotte, Charlie. İkisini bağdaştırmak zor. Ama laboratuvara girdiğimde hangisini bulacağımı bildiğimi sanıyorum.

Haklıyım.

Ben tabureme yerleşirken bakışları donuk ve kayıtsız. Siyah tayt ve gri, kemerli bir kazak elbise giymiş, saçlarını topuz yapmış ve iki tutam yüzünü çerçeveliyor.

O kadar tatlı ki, onu gördüğümde kasıklarım istemsizce sıkılıyor.

Ne kadar sıkı olduğunu hatırlıyorum.

Boşaldığında nasıl inlediğini hatırlıyorum.

Oturma odasındaiken, zevkini seslendirmemek için çok uğraştı. Beckett'ın hışırtılı sesini hâlâ duyabiliyorum.

kafamın içinde. Onunla dalga geçiyorum. Seni duymamıza izin ver, bebeğim.

Sikeyim.

"Günaydın," diyorum boğazımı tıkayan saf şehvet yumrusunun içinden.

"Günaydın." Ses tonu duygudan yoksun.

"Hafta sonun nasıl geçti?"

Charlotte bakışlarını ders kitabından ayırmıyor. "Güzel."

"Benimki de iyiydi," diyorum, o sormamış olsa da. Cevap vermiyor. Başka bir sayfaya geçti.

Onunla konuşmak istiyorum ama ben konuşmadan Profesör Bianchi içeri giriyor. Onun laboratuvara gelmesi nadiren olur, genelde Monica deneylerimizi izler. Ama bugün yeni bir çalışma ünitesine başlıyoruz ve ne yazık ki Bianchi önümüzdeki iki saat boyunca konuşmayı bırakmıyor. Yemin ederim adamın kök hücrelere karşı bir zaafı var.

Orada oturup dinlemeye çalışıyorum, içimde hayal kırıklığı oluşuyor. Ders nihayet sona erdiğinde, laboratuvar partnerim hiç vakit kaybetmeden eşyalarını topluyor.

"Charlie," dedim.

Çenesi gergin. "Charlotte."

"Özür dilerim. Charlotte. Konuşabilir miyiz?" Soğuk tavrına, bakışlarını kaçırmaya devam etmesine kaşlarımı çatıyorum.

"Bitirme ödevi danışmanımla bir toplantım var," diyor ve ben de onu kapıya kadar kovalarken hızımı artırıyorum. "Kampüsün diğer ucunda."

"Tamam. Seninle yürüyeceğim."

Arkasını bile dönmeden teklifi reddediyor. "Hayır.

Bunu yapmak zorunda

değilsin." "Yapmak

istiyorum."

"İstemiyorum," diyor gergin bir sesle.

Ne zaman adım atacağımı biliyorum, bu yüzden konuyu zorlamıyorum. En azından bunu. Ama eline uzanıyorum ve benden kaçmasını engelliyorum.

"Lütfen gitmeden önce benimle üç saniye konuşur musun?"

Tereddüt ediyor. Sonra başını eğip selam veriyor.

Koridorun daha sessiz bir bölümüne doğru yürüyoruz, Charlotte büyük boy çantasının askısıyla oynuyor.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diyorum sessizce, yüzüne bakarak. "Uygulamayı silmişsin, bu yüzden Beckett ve ben-"

Onun adından bahsedilince etrafına bakınır.

İçimi çektim. "Kimse bizi dinlemiyor, Charlotte."

Aceleci bir nefes vermeden önce dişleri bir an için alt dudağına gömülüyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Sert tonu ve kararlı bakışları bana bunu kastettiğini söylüyor.

"Seni rahatsız etmedik ya da... incitmedik mi?" Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Hiç de değil." Yüz ifadesindeki sert çizgiler yumuşuyor, yumuşuyor. "Kahretsin. Böyle düşünmenize neden olduysam çok özür dilerim."

Kederli bir omuz silkme öneriyorum. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Dün sabahın beşinde evden gizlice çıktığından beri senden haber alamadım."

"Özür dilerim. Ama endişelenmene gerek yok." Sesi o kadar alçalıyor ki onu zar zor duyabiliyorum. "Gerçekten iyi vakit geçirdim."

"Emin misin?"

"Olumlu. Bu..." Yine dudağını ısırtıyor. "Eğlenceli."

Yanakları kıpkırmızı. Eğer bu kadar gergin bir alışveriş olmasaydı, ona bu konuda takılabilirdim, ama hala gergin ve onu korkutmak istemiyorum.

"Ama bu bir daha olamaz Will. Bu tek seferlik bir şeydi. Ve bunun tek seferlik bir şey olarak kalması gerekiyor, bu yüzden uygulamayı sildim. Yapmam gereken..." Sözünü kesiyor.

"Çıkarıcılığı ortadan kaldırın,"

diyorum. "Evet, sanırım."

"Çünkü bir daha olamaz." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir sebepten dolayı."

"Hayır," diyor. "Binlerce nedenden dolayı."

"Tamam, bana en azından bir tane söyle."

"Çünkü bu normal değil" diye tıslayarak anlaşılmaz bir cevap verdi. "Ne?"

"Bu normal değil." enesi sıkılı, sanki buna karşı çıkmam için bana meydan okurcasına gözlerimin içine bakıyor.

Ama bu yaz ben de onun yanındaydım. Beckett'tan ve cinsel kaamaklarımızdan uzak durdum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu. "Normal" değildi.

"Charlotte, dinle, ne hissettiğini çok iyi biliyorum, tamam mı? Çok fazla hoşuna gitti."

Ağzı açık kaldı. "Kendini vme."

"ok hoşuna gitti ve seni korkuttu, değil mi? Çünkü bu 'normal' seksin nasıl olması gerektiğine aykırı."

"Buna karşı çıkıyor." Burnunun kenarını ovuşturuyor. "En azından uzun vadede. Bir gece için eğlenceli, Will. Ama bunu düzenli bir şey haline getirmek... bilemiyorum... adice geliyor."

Tenimde dikenli bir his dolaşıyor. "yle mi? O zaman bu beni ne yapar? Ben adi miyim?"

şaşırmış bir halde gözlerime bakıyor. "Hayır. Hiç de değil."

Espriden yapmadan gülüyorum. "Bak. Charlotte. Eskiden ben de senin gibi hissedirdim. Böyle hissettiğim için bütün yaz Beckett'tan uzak durdum. Ama bir sürü i gzlemiden sonra, sevdiğim şeyi sevmenin yanlış bir şey olmadığını fark ettim."

"Will-"

"Eğer söylediklerinize gerçekten inanıyorsanız, o zaman..." Ona omuz silkiyorum. "O zaman haklısın. Seni bir daha görmememiz daha iyi. Beck adına konuşamam ama toplum zaten yeterince yargılayıcı. Görüştüğüm kızın da zamanımızı nasıl geçirdiğimizi yargılamasına ihtiyacım yok. Numaranı silmemi ister misin?"

Sanki bunları söylememi beklemiyormuş gibi şaşırmış görünüyor. "Hayır. Okulla ilgili her şeyi bana mesaj atabilirsin."

"Anladım." Gitmek için bir adım attım. "Yarın laboratuvarıda görüşürüz."

Kasabadaki Meksika restoranı öğle yemeği yoğunluğuna rağmen her zamankinden daha sessiz, kafamdaki düşünce kasırgası düşünöldüğünde küçük bir merhamet. İçeri girdiğimde, köşedeki masada oturan üvey annemi hemen fark ediyorum. Tessa Diaz gibi o da küçük bir kasaba olan Massachusetts'te göze çarpıyor. Tepeden tırnağa şık bir siyah pantolon takım giymiş, kül sarısı saçlarını mükemmel bir şekilde toplamış.

Ancak bir kongre üyesinin koluna aitmiş gibi görünse de, DC'deki kan emicilerin çoğunda olmayan bir sıcaklığa da sahip.

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Merhaba tatlım. Seni gördüğöme sevindim."

Bana sarılmak için ayağa kalkıyor ve yanağından öpmek için fazla eğilmeme gerek kalmıyor. Kelsey neredeyse iki metre boyunda, benden sadece birkaç santim kısa.

"Selam, Kelse. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler, ufaklık. Gel bakalım. Oturalım." Elimi tutuyor ve beni bir sandalyeye yönlendiriyor. "Karmaşık programına ara verip benimle tanışabildiğin için çok mutluyum."

"Hey, sana teşekkür etmeliyim. Boston'dan buraya arabayla gelen sendin."

"Biliyorum, ama bu teklifi onlarca kez yaptım ve beni kabul etmeni sağlamak neredeyse imkânsız." Soluk yeşil gözleri şaka yaptığını anlamam için parıldıyor.

O haklı. Öğle yemeği davetlerini nadiren kabul ediyorum ama bunun nedeni ne zaman şehre gelse babamın da genellikle onunla birlikte olması. Ben ve babam gibi o da Boston'da doğup büyümüş. Ailesini sık sık ziyaret ediyor ve her seferinde beni görmek istiyor ve bu hatırlatma, onu geri çevirdiğim tüm zamanları hatırladığımda bir suçluluk duygusunu tetikliyor.

Gerçek şu ki, Kelsey'i seviyorum. Harika biri. Muhteşem. Başarılı. Göründüğünden daha komik. Onun gibi bir kadın babamın yanında harcanır.

Bence babam gerçek ilişkiler kurmaktan aciz. İlişkiler onun için stratejik, daha çok statüye dayalı.

karşılıklı sevgiden daha fazla. Özenle inşa ettiği dış görünüşünün ötesini kimsenin görmesine nadiren izin verir.

"Hokeyin nasıl olduğunu bilirsin," diyorum garip bir omuz silkmeye. "Çok yorucu bir program."

Bilerek gülümsüyor. "Ve bu yıl ilk kez baban olmadan Boston'dayım."

Yakalandın.

Garson geldiğinde ikimiz de kahve sipariş ettik. Kelsey menü için biraz daha zaman istiyor ve bana endişeli bir bakış atmadan önce kadının gitmesini bekliyor.

"Alessia, babanın Noel'le ilgili e-postalarına yanıt vermediğini söylüyor."

"Alessia'nın Noel'le ilgili e-postalarını mı kastediyorsun? Çünkü onun e-posta adresinden gönderiliyorlar."

Üvey annem iç geçiriyor. "Belki öyle, ama davet ondan geliyor. Bu yıl eve gelmeni ve bir geceden fazla kalmanı gerçekten istiyor." Tek kaşını yukarı kaldırıyor. Çarpıcı yüz hatlarını vurgulayan koyu renk kaşları olan sarışıklardan biri. "Ve bana programının buna izin vermeyeceğini söyleme, çünkü Alessia kontrol etti ve ekibinin tatil sırasında tam bir hafta tatili var."

"Beni suçlamana gerek yok," diyorum gözlerimi devirerek. "Ben zaten bunu planlıyordum. Sadece e-posta gönderecek zamanım olmadı."

"Güzel. Buna sevindim. Seni evde görmek güzel olacak."

Menülerimizi alıp siparişlerimizi verdikten sonra garson kız iki fincan kahve ile geri döndü.

Kelsey, "Belki evde olduğunuz günlerden birinde babanla eğlenceli bir şeyler yapabilirsiniz," diye öneriyor. "Waffle House'da kahvaltı? Bir bilardo salonu bulmaya gidersiniz?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Waffle evi, anladım. Fotoğraf çektiirmek için ideal bir yer. Ama bilardo salonu? Neden? Yeni bir hedef seçmen kitlesi falan mı yakalamaya çalışıyor?"

"Will. Her şey bir kampanya aracı değildir. Baban sadece seninle kaliteli zaman geçirmek istiyor."

Meydan okumak için başımı eğiyorum. "Gerçekten mi? Bunu size o mu söyledi?" "Şey, çok fazla kelimeyle değil ama-

Bir kahkaha daha patlar. "Kelse, seni seviyorum ama artık bunu yapmana gerek yok. Baba-oğul eşleştirme çabalarını bir kenara bırak. Hiçbir yere varmıyor."

"Eğer izin verirsen olacak."

İç çekiyorum. "Lütfen yanlış anlamayın ama onda ne bulduğunuza dair hiçbir fikrim yok."

Sesi alaycı bir hal alıyor. "Baban o kadar da kötü biri değil. Sadece bunu görmek için biraz fazla önyargılısın."

"Bana bir örnek ver," diye meydan okuyorum. "Anlamamı sağla."

Bu bana bir omuz silkme kazandırdı. "Sana çok şey verebilirim. Güçlü erkeklerden etkilenirim. Yaşam tarzımızdan hoşlanıyorum. Yaptığımız tartışmalardan ve münazaralardan zevk alıyorum - o son derece zeki ve tanıdığım diğer pek çok erkeğin aksine teşvik edici bir konuşma yapabiliyor. O bir sorun çözücü. Geçen ay bir vakayla ilgili bir sorun yaşıyordum ve ofisimde oturup saatlerce benimle bu konuyu konuştu. Çok sabırlı ya da sevecen bir adam değil ama güçlü yönleri var."

"Onun da zayıflıkları var," diye karşı çıkıyorum. "İmajının onun için ailesinden daha önemli olması gibi."

Bu noktayı tartışmıyor.

"Her neyse, bugün buluşmak istememin nedenlerinden biri senden yardım istemektir," diye itiraf ediyorum. "Babamla konuşmanı ve ona geri çekilmesini söylemeni istiyorum."

Kelsey anlayışla başını sallıyor. "Medya işleri mi?"

"Evet." Kahvemden bir yudum alıyorum, acılığı ruh halime uyuyor. "Bu röportajları yapmak için üzerime geliyor ve geri adım atmıyor. Capitol Magazine'deki yazıyı ve o saçma TV bölümünü kabul ettim, ama hepsi bu. Ve aniden Alessia bana e-posta göndererek babamın Mayıs ayında benim için bir basın turu ayarlamak istediğini söyledi. Tam da finaller sırasında. Bu ne lan?"

"Önümüzdeki sonbaharda yeniden seçilecek," diye hatırlatıyor Kelsey. "Ve ne yapacağını biliyorsun tatlım. Kampanya yolunda yüzünü göstermen gerekecek. İkimiz de istiyoruz. Bu onun için önemli."

"Anlıyorum. Ama üniversite benim için önemli," diyorum açıkça. "Mezun olmak istiyorsam final sınavlarımı geçmem gerekiyor. Mezun olmak istiyorsam

onun poster çocuğu olmak için zamanım var. Onunla konuşmanı istiyorum, tamam mı? Ona zorunlu kampanya gösterilerimi yapacağımı söyle ama mezuniyetten önce değil."

Çenesini elinin üzerine koyuyor. "Babanın nasıl olduğunu bilirsin. Bir şeyi kafasına koydu mu..."

"Evet, ama sen ona her zaman ulaşabildin. Lütfen, onu ikna edebilecek tek kişi sensin. Seni dinliyor. Bu konuda arkamı kollamana ihtiyacım var."

Kelsey bir an sessiz kaldı. Onu okumak her zaman zor olmuştur, en azından okunmak istemediğinde. Muhtemelen avukatlıkla ilgili bir şey. Ama tekrar konuştuğunda sesi duygu yüklü ve yumuşak.

"Seni her zaman destekleyeceğimi biliyorsun Will. Ben de senin yerindeydim, istediklerinle başkalarının senden bekledikleri arasında denge kurmaya çalışıyordum, bu yüzden babanı rahatlatmak için elimden geleni yapacağım, tamam mı? Onunla konuşacağım."

"Teşekkürler, Kelse." Omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum.

Ona "Anne" demiyor olabilirim ama aynı kanı paylaşmasak da onu her zaman annem olarak gördüm. Annem öldükten sonra Kelsey devreye girdi ve hiç tereddüt etmeden o boşluğu doldurdu. Ona güveniyorum. Hatta ona, benimle aynı kanı paylaşan babamdan bile daha çok güveniyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıyor. "Sen okuluna odaklan, tamam mı? Bırak babanı ben halledeyim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CHARLOTTE

Mahallenin seks perisi

"KELEPÇE SEZONU GELDI," DIYE SIZLANIYOR FAITH. "VE BEN HALA manşet."

"Erkek arkadaş istemiyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Ne zaman bir erkek arkadaşın olsa, tek yaptığın ondan şikayet etmek oluyor."

"Evet, yazın," diyor mağrur bir sesle. "Kışın, ben her şeyi yaparım. Onun kapüşonlarını giyebiliyorum. Sarılmak var. Balkabağı baharatlı latteler. Cadılar Bayramı için çift kostümleri."

Ugh. Kulağa hoş geliyor. Ben de bir erkek arkadaşım olmasını özlüyorum. Mitch bugünlerde tam bir sik kafalı olabilir, ama ikimiz bir çift kostümünü kimsenin işi değilmiş gibi sallayabilirdik.

"En uzun ilişkiniz neydi?" Blake sangriasının ince pipetini çevirerek Faith'e soruyor. Ben yeşil çay içmeye devam ettiğim için Faith'in Küçük'ün kolunu bükerek sangria siparişi vermesini sağlamaktan başka çaresi yoktu.

Faith'in ısrarı üzerine üçümüz bu gece Malone'un yerindeyiz. Yarın hepimiz Şükran Günü tatili için kendi evlerimize gideceğiz ve Faith kendisini bekleyen aile dramına hazırlanmak için sarhoş olması gerektiğinde ısrar etti. Faith'in anne babasıyla tanışmadım ama altı kardeşinden dördüyle tanıştım - doğru, altı - ve Grierson'ların evinde tatillerin ne kadar kaotik geçtiğini tahmin edebiliyorum.

Görünüşe göre Blake de yoğun bir Şükran Günü geçirecek. Ailesi, anne babasının arkadaşları ve onların çocuklarıyla geçirecek.

Ben, bu yıl gösteriştten uzak duracağımızı duyduğuma sevindim. Sadece yakın aile. Daha sakın tatilleri tercih ederim. Ailemle daha çok vakit geçirebiliyorum.

Faith Blake'e yanıt olarak, "Altı aydan fazla değil," der. Nefes nefese kalır. "Vay anasını, ben mevsimlik flörtçüyüm."

Çayıma kıs kıs gülüyorum.

"Peki ya sen Charlotte?" Blake merakla sorar.

"Eski sevgilimle neredeyse iki yıl. Lisedeyken düzenli bir erkek arkadaşım yoktu. Biriyle çıkmak için çok meşguldüm."

"Hiç ilişkim olmadı," diye itiraf ediyor Blake.

Ona yan gözle bakıyorum. "Isaac'le işler nasıl gidiyor?"

Şu anda durum hakkında bildiğim tek şey, onunla bir randevuya gittiği. Onu Hastings'de sinemaya götürmüş ve iyi geceler öpücüğü alamamış. Son.

Blake Logan tanıdığım en az açık sözlü insan. Yemin ederim, sanki gizlilik onun dokusuna işlemiş gibi, bu da kimsenin bilmediği ne tür saçmalıklar yaptığını merak etmeme neden oluyor. Belki de kendi çifte hayatını sürdürüyordur. Benim Charlie'm için bir Blakey. Belki gecenin bir yarısı araba yarıştıırıyor ve birden fazla hokey oyuncusuyla da yatıyordu.

"Onu tekrar gördün mü?" Bastırıyorum.

Omuz silkıyor. Ama içkisini yudumlarken gülümsemeye çalıştığını görüyorum.

"Aman Tanrım. ." Bir omuz silkme daha.

"Kaç kez?"

Bir süre sonra dedikodu taleplerine boyun eğiyor. "Toplam üç kez."

"Onunla yattın mı?" Faith sırtarak sorar.

Blake başını salladığında kaşlarımı kaldırmamaya çalışıyorum. Isaac Grant'in bu kadar yavaş bir tempoda ilerlemekten memnun olacağını düşünemiyorum. Adam sevişmeye hazırды.

Coffee Hut'ın dışında beş dakika flört ettikten sonra. Ünü sadece dedikodu değirmeninin uydurması değil. Hak edilmişti.

Isaac'le yarıda kestiğim geceyi hatırlayınca içimde bir suçluluk duygusu uyandı. Eve gelip ona çıkma teklif ederek büyük bir gösteri yaptıktan sonra Blake'e bundan bahsetmeyi planlamıştım ama Will ve Beckett'la işler kızışınca aklımdan çıkmış.

Şimdi onunla düzenli olarak görüştüğünü açıkladığına göre, ona karşı dürüst olmam gerekiyor.

"Ee," diye başlıyorum, Faith'in bardağını çalmak için masaya uzanıyorum. Sangria'yı yudumlarken beni izlerken çenesi düşüyor. "Özür dilerim," diyorum ona. "Sıvı cesarete ihtiyacım var."

Göz ucuyla Blake'in kaşlarını çatarak bana baktığını görüyorum. "Ne için sıvı cesaret?"

Faith şimdi bilmiş bir bakış takınıyor. Acil durum bağlantım ve cinayet önleyicim olarak, Isaac Grant ile olan bağlantımı bilen tek kişi o.

Sandalyemi çekip Blake'e doğru yaklaşıyorum. "Bu çok garip ama tam açıklama adına -ve bu adamla seks yapmaya karar vermeden önce- Isaac'le bir zamanlar takıldığımızı bilmelisin. Sen onunla tanışmadan önce," diye aceleyle ekliyorum.

Kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Ne? Isaac ile mi takıldın?"

Suçluluk duygusu daha çok kemiriyor. "Evet. Ama seks yapmadık. Ve sana daha önce söylemediğim için üzgünüm-"

Elini sallayarak beni şaşırtıyor, etkilenmemiş gibi. "Hayır, hiç umurumda değil. Bana söylemene bile gerek yoktu. Ben sadece..." Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "Şaşırdım. Futbolcularla rastgele ilişkiye girmesini bekleyeceğim son kişi sensin."

Buna alınmadım. Özenle hazırladığım Delta Pi kişiliğim o kadar etkili ki, kimse canlı seks hayatımdan şüphelenmez. Kişiliğin amacı da bu zaten.

"Biliyorum. Hiç bana göre değil. Ama... Sıkılmıştım" aklıma gelen tek cevap.

Faith hırıltısını bir öksürükle kapatır.

Blake kanmadı. "Hayır. Sana daha önce de söylediğim gibi, sende görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyorum. Bu sadece gizemi derinleştiriyor."

Ettiğimiz en iyi arkadaş yeminine uygun olarak, Faith benim adıma araya giriyor. Blake'e, "Her neyse, aramızdaki buzları erittiğimize göre, çıktığın şu randevular hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," diyor. "Seks yok demiştin ama öpüşmeye ne dersin?"

Birinci sınıf öğrencisi bir kez daha temkinli moda geri döner. "Belki."

"İyi öpüşmek mi?" diye iter Faith.

"Çok iyi. Beklediğim gibi biri değil," diye itiraf ediyor Blake.

"Yani kendini beğenmiş bir futbolcu değil mi?" Elimde değil ama takılıyorum. Çünkü Isaac'in tam olarak böyle biri olduğunu düşünmüştüm ve onunla geçirdiğim zaman bu hipotezimi çürütmedi.

"Hayır, kesinlikle öyle. Ama aynı zamanda tatlı bir tarafı da var. Bana her sabah ve her gece güneydin ve iyi geceler demek için mesaj atıyor. O... bir tür aptal."

Bu beni neredeyse Isaac Grant'in seks yapmak için üç randevudan fazlasını beklemesi kadar şaşırtıyor. Ancak bilimsel beynim buradaki çözümü kolayca saptayabilir: insan doğası. Biyoloji. Bizler eş bulmak için yaratılmış varlıklarız ve genel olarak konuşursak, bir türün erkeği dişiye kovalar. Dişi elde edilmesi zoru oynar çünkü daha fazla seçeneği vardır. Tüm kartlar onun elindedir. Bu da erkeklerin daha çok çalışmasına, tüylerini kabartmasına ve rekabette öne geçmek için ne gerekiyorsa yapmasına neden olur.

Tüm bunlar, Isaac'in bu "tatlı tarafının" ne kadarının gerçekten Blake'i istediğini ya da onun peşinden gitmesi gerektiğini söyleyen iç kablolardan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmediğimi söylemek içindir.

Kapıdan gelen bir gürültü dalgası dikkatimi çekiyor. Bu gece ana salonda oturuyoruz, bu yüzden bara giren herkesi net bir şekilde görebiliyoruz. Bir grup adam içeri girdi,

Birçoğu siyah hokey ceketini giyiyordu. Bir sarı saç parıltısı gözüne çarpıyor.

Beckett.

Onu son gördüğümde, beni yıldızları görmeme neden olacak kadar sert beceriyordu, parmakları kalçalarımı ve uyluklarımı o kadar sıkıyordu ki küçük parmak izi morlukları bıraktı. Ertesi gün aynada morlukları gördüğümde telaşlanmalıydım ama telaşlanmadım. Will beni iyi bir kız olmaya ve Beckett'a gelmeye teşvik ederken onun içimde hareket edişini hatırlamak beni sadece ıslattı.

Hatırladıkça birbirine yapışıyor ve bakışlarımı kapıdan ayırıyorum. Hayır. Zevki hatırlamama izin yok. Utanca odaklanmalıyım. Evlerinden ayrılırken hissettiğim o korkunç, boşucu duyguya, mahallenin seks perisi gibi evdeki herkesle seks yaptığımı bilseler insanların ne düşüneceğini merak etmeme.

Faith sangria'sının geri kalanını bitirirken, "Yola çıkmalıyız," diyor. "Yarın erkenden uçağım var."

Başımı salladım. "Önce kadınlar tuvaletini kullanmam gerek." "Sen git. Ben yerleşirim. Tedavi sırası bende."

Arka koridordan tuvaletlere doğru yürüyorum. Çabucak işiyorum, sonra ellerimi yıkıyorum ve aynanın önünde saçımı düzeltiyorum. Yandan ayırdığım kısmın mükemmel olduğundan emin oluyorum. Beckett'ın benim tarafım hakkında ne düşündüğünü umursadığımdan değil. Ama bilirsiniz...

Evet, en iyi arkadaşı izlerken çaktığınız adama iyi görünmek istiyoruz, değil mi?

İçimdeki eleştirmen tam bir sürtük.

Beckett'ı beni beklerken bulmak için tuvaletten çıkıyorum.

Genelde tuvaletler kapanışa kadar tıklım tıklım olur.

Çarşamba ve henüz gecenin erken saatleri, bu yüzden koridor tamamen boş. Yalnızız. Ama yine de kimsenin gelmediğinden emin olmak için koridorun sonuna doğru bakıyorum.

"Benimle görünmekten korkuyor musun, şekerim?" Avustralyalı aksanı kalbimi hoplatıyor.

"Hayır, öyle değil," diye yalan söyledim.

"Senin için fazla adi, ha?"

Suçluluk duygusuyla midem sıkışıyor. "Will'e onun adi biri olduğunu düşünmediğimi söyledim. İkinizin de."

"Ayrıca ona sürekli üçlü seks yapan birinin adi olduğunu da söyledin. Yani söylediklerin birbirini tutmuyor, öyle değil mi?"

İçim daha çok burkuluyor. Lanet olsun. Pislik gibi hissediyorum. Ben bir pisliğim. Çünkü o haklı - onları tekrar görmek istememek için sunduğum nedenler, şu anda ona verdiğim güvencelerle çelişiyor.

Ama kafa karıştırıcı olan şu ki, onları yargılamıyorum. Yargılamıyorum.

yaptıkları şeyde yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Peki sen yaptığında neden yanlış oluyor? Kafamın içinde bir ses meydan okuyor.

Kafa karışıklığı beynimi dolduruyor. Ben... bilmiyorum. Tek bildiğim bundan utandığım. Ama utanmamalılar. Çünkü...

Nefes borumda bir inilti sıkışıyor. Neden bunların hiçbirine anlam veremiyorum?

Beckett sanki içimdeki kargaşayı sezmiş gibi omuz silkiyor. "Her şey yolunda Charlotte. Senin için değilse, senin için de değildir."

O uzaklaşırken, okyanusu andıran tanıdık kokusunu alıyorum. Duyularımı etkiliyor. Beni öperken onu içime çektiğimi hatırlıyorum. Yüzü boynuma gömüldüğünde. Parmakları vücudumda aşağı doğru kayarken, Will sikini sokabilsin diye beni ters çevirirken-

Bu kadar yeter. Artık bunu düşünemem, lanet olsun. Utanç yanaklarıma doğru süzülüyor. "Bu bir fanteziydi. Ve bunu sistemimden çıkardım."

"Sen öyle diyorsan."

Bana dokunmuyor. Aramızda bir karış mesafe var ve elleri solmuş mavi kot pantolonunun ceplerinde. Yine de üzerimdeki o ellerin hayali hislerini hissediyorum. Dili kalçamda bir çizgi yapıyor, benimkine doğru ilerliyor-

"İstemekte sorun yok, Charlie." Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yanağımın içini ısıyorum.

Sonra nefes veriyorum ve "O sabah senin evinden çıktığım andaki kadar hiç utanmamıştım" diyorum.

Bu onu gözle görülür bir şekilde ürkütür. "Charlotte-"

"Hayır. Bırak onu. Gitmem gerekiyor. Arkadaşlarım beni bekliyor."

Beni uzaklaşırken izlediğini hissedebiliyorum ama arkama bakmıyorum. Faith ve Blake'i ön girişte buluyorum ve maskemi yerinde tutmakta iyi bir iş çıkaramıyor olmalıyım çünkü Faith'in yüz hatları endişeyle yumuşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece bu akşam eve döndüğümde yapmam gereken işleri hatırladım. Sanırım bunalmış hissediyorum."

"Bu yüksek lisans kabul denemeleri mi?"

Başımı salladım. "Son teslim tarihini uzattılar, bu yüzden onları tekrar okumak ve bazı düzenlemeler yapmak istiyorum. Daha önce vizeler yüzünden aceleye getirmiştım."

"Eğer yardımı olacaksa, siz göndermeden önce her şeyi düzeltebilirim?"

Teklifinden çok etkilendim. "Ah, teşekkürler. Gerçekten minnettar olurum."

Bardan çıkarken elimi çantamın içine sokup arabamın anahtarlarını arıyorum. Parmaklarım metalle çarpışırken aynı anda girişin yakınında duran, gecenin gölgeleriyle kısmen gizlenmiş bir adam dikkatimi çekiyor.

Onda bir şey var -saç kesimi, duruşu, ortama uyum sağlamaya çalışması ama başaramaması- tüylerimi diken diken ediyor.

Faith bakışlarımı takip ediyor. "O adamı tanıyor musun?" "Sanmıyorum-"

Gitmek için döndüğünde ve kaşını bir anlığına gördüğümde kendimi durduruyorum. Birden, kampüsteki otoparkta gizlenen aynı adamın görüntüsü geri geliyor.

"Bekle, kahretsin. Onu kesinlikle daha önce gördüm. Sadece... bir saniye burada kal."

Faith kaşlarını çatır. "Charlotte-"

Onu görmezden gelerek ona doğru ilerliyorum, kalbim korkudan değil, yaklaşan bir yüzleşmenin adrenalini yüzünden çarpıyor.

Yaklaştığımda kuzguni saçlı adam fark edildiğini anlayarak kaskatı kesildi. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben daha hızlıyım, yolunu kesiyorum.

"Hey!" diye sesleniyorum, sesim keskin. "Neden beni takip ediyorsun?"

Gözleri büyüyor ve ellerini teslimiyetle kaldırarak bir adım geri atıyor. "Seni takip etmiyorum, yemin ederim."

"Saçmalık," diye çıkışıyorum, ona doğru ilerliyorum. "Seni kampüste gördüm, şimdi de burada mı? Beni takip mi ediyorsun?"

"Charlotte. Neler oluyor?" Blake Malone'un girişinde tetikte beklerken Faith yanıma geliyor.

"Sanırım bu ucube beni takip ediyor," diye haber veriyorum ve Faith'in gözleri hemen ona kayıyor.

Yüzü pancar gibi kızarıyor ve kaldırımda eriycekmiş gibi görünüyor. "Hayır, öyle değil. I-"

"O zaman nedir?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Cebindeki bir şeyi karıştırıyor.

Faith ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyoruz ve onun sadece telefonunu çıkardığını fark ettiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. Ekrana bakabilmem için uzattı.

"Bak. Bunu bana sen gönderdin."

BioRoots logosunu tanıdığımda ve kendi sözlerimin bana geri yansıdığını gördüğümde şok geçiriyorum.

"Seni takip etmiyorum," diyor ağır bir iç çekişle. "Ben senin kardeşimim."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BECKETT

Sadece yalan söyle ve bayana
ışıl ışıl göründüğünü söyle.

ANNEM VE BABAM BENİ ALDIKLARI ANDAN İTİBAREN KAVGA EDİYORLARDI

Havaalanına. Birlikte geldiler, sonra da eve dönüş yolunun tamamını didişerek geçirdiler ve o zamandan beri de hiç durmadılar. En azından hala normal ses seviyesinde tartışıyorlar. İki Avustralyalıyı sarhoş edersen çok gürültü yapabilirler. Gerçi şu anda sadece bir iki kadeh içmiş durumdalar.

Burada hiç ailemiz yok -herkes Avustralya'da- ama annem son on yılda, sokağımızda yaşayan ve kendileri de göçmen olan iki aile ve emekli bir çift olan Walker'lardan oluşan küçük ve hoş bir aile kurdu. Helen Walker içeri girdiği andan itibaren benimle flört etmeye başladı. Şarap kadehini en az beş kez doldurmamı istedi. Bu yaşlı kadın bombalanmış.

Bu arada, annem ve babam tartışmalarını kendilerine saklayamadılar. Bunun için babamı suçlayacağım. Nedense Şükran Günü'nde iş teklifi haberini tüm arkadaşlarıyla paylaşmanın iyi bir fikir olacağına karar verdi. Hem de çok inatçı arkadaşlarıyla.

Hepsi de annemin tarafında değildir. Hatta Bayan Aghari anneme Delhi'ye dönme şansı olsaydı

İyi bir iş ve iyi bir ev olsa, gözünü kırpmadan kabul ederdi. "Annemi, babamı ve kız kardeşlerimi özlüyorum," diye itiraf ediyor.

Annem kendi ebeveynlerini ve geniş ailesini özlediğini kabul etse de babama sürekli söylediği şeyi tekrarlıyor: "Burada bir hayat kurduk."

Konu tekrar açıldığında babam, "Meghan," diye iç geçiriyor. "Hayır, James. Tüm hayatımı yeniden alt üst etmeyeceğim."

Annemle babam arasında yükselen tansiyon yerine tabağımdaki patates püresine odaklanmaya çalışıyorum. Annem şarap kadehiyle oynuyor ve hindiye sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakan babamla göz temasından kaçınıyor.

"Derslerin nasıl gidiyor?" Bay Aghari bana soruyor.

Rahatlamış bir şekilde ona baktım. Bay Aghari kurtardı. "Zor ama idare ediyorum."

Bunun üzerine sohbet nihayet hava durumu ve Bayan D'Agostino'nun hayır işleri gibi tarafsız konulara kayıyor.

"Beckett, canım." Helen şarap kadehine vurur.

Sırıtişımı gizliyorum ve sandalyemi geriye iterek odanın karşısındaki gömme bara yöneliyorum. Bu evi seviyorum. Annemin banliyödeki bu büyük, geniş, kocaman bahçeli ve on yıldan uzun bir süre boyunca kelimenin tam anlamıyla sıfırdan inşa ettiği bahçeli evden neden ayrılmak istemediğini anlıyorum. Ama...

Burası evimiz değil. Indianapolis'te Gold Coast yok. Byron Bay'in sörf molaları yok. Kuzenlerim yok. Aynı havaya sahip değil. Oradaki hava farklı kokuyor. Annemin yerinde olsaydım, bu fırsatı kaçırmazdım.

"Sana sert davranıyor, ha?" Babam bir bira daha almak için yanıma geldiğinde mırıldanıyorum.

"Evet. Seni daha sonra etiketlemem gerekebilir dostum. Davamızı savunman için."

"Bunun yardımı olur mu bilmiyorum. Bunu gerçekten istemiyor."

"Hayır, yok."

Ona yan gözle bakıyorum. "Senin için hangisi daha önemli? Mutlu bir eş mi yoksa mutlu bir sen mi?"

"Ah, bir evliliği yürütmenin asırlık sorusu. Bir gün öğreneceksin."

"Belki." Ses tonum kayıtsız kalıyor. "Oh, hala yeminimize sadık mıyız?"

Kıs kıs gülüyorum. "Bu bir yemin değildi. Sadece sarhoş konuşmasıydı. Beni kötü bir günümde yakaladın."

Yine de itiraf etmeliyim ki Shannon'la olanlardan sonra çok kötü günler geçirdim. Bahsettiği bir tanesini hatırlıyorum. Bir hafta sonu gösterisinin son maçından sonra bazı takım arkadaşlarımla kafayı bulmuştum. Babam beni sabahın dördünde gizlice içeri girerken ve züccaciye dükkanındaki bir boğanın tüm ustalığıyla merdivenlerden parmak ucunda çıkmaya çalışırken yakaladı. Bir kızla çıkıp çıkmadığımı sorduğunda - sanırım öyle olmasını umuyordu- bir daha asla aşık olmayacağımı ya da evlenmeyeceğimi, çünkü "tüm bu aşk olaylarının" sadece kalp kırıklığıyla sonuçlandığını anlatan sarhoş bir tirat attım.

"On sekiz yaşındaydım," diye hatırlatıyorum ona. "Çok dramatiktim."

"Soğukkanlılığını kaybettiğini gördüğüm nadir anlardan biri," diyor sessizce.

"Onunla evleneceğimi düşünmüştüm." Omuz silkerek dikkatimi Helen Walker'ın şarabını doldurmaya veriyorum.

"Ve bu sonuç vermedi. Ama biz iyileşiriz Beck. İyileşiriz, yolumuza devam ederiz ve kırılan parçaları tekrar bir araya getiririz."

"Ve bekarlığımızın tadını çıkarıyoruz," diyorum hafifçe. "En azından benim durumumda. Senin durumunda, karına yağ çekmeye başlaman gerekiyor, ihtiyar."

Omzuna iyi huylu bir şaplak atıyorum, sonra masaya dönüyorum ve bu konuşmadan ayrılmak için çok hevesli görünmediğimi umuyorum.

Saat dokuzda Aghariler ve D'Agostinolar gitmiş, beni ailem ve Walker'larla baş başa bırakmışlardı.

Bu işe nasıl bulaştım bilmiyorum. Yirmi bir yaşında bir adam birasını yudumluyor, futbol izliyor ve iki çiftin tartışmasını dinliyor. Biri seksenlerinde, diğeri

ama ikisi de ergenlik çağındaymış gibi davranıyor.

Walker'lar ilk başta sadece yardım etmeye çalışıyorlardı. Annem babamı yine azarlamaya başlamıştı ve Albert, aileme çatışmaların nasıl çözüleceğine dair bir ders olması için Helen'le aralarında daha önce yaşanan bir evlilik kavgasını gündeme getirme hatasını yaptı. Walker'ların kavgasının çözülmediği ortaya çıktı, çünkü şimdi bu konuda tartışıyorlar.

Eğlenceli zamanlar.

"Gerçekten bunu tekrar mı konuşacağız?" Albert homurdanıyor. "Şimdi mi? Bu kavgaya bir son verelim, Helen!"

Her ne kadar davranışlarına olanak sağlamak istemesem de, merak beni ele geçiriyor. "Kavga ne hakkındaydı?"

"Evet, Al. Kavga ne hakkındaydı?" Helen'in sesinden midemi bulandıran bir tatlılık damlıyor. "O kadına ne söylediğini neden herkese anlatmıyorsun?"

"O kadın mı?" Yankıladım. Babama bakamıyorum çünkü ikimizin de gülmekten kırılacağımızı biliyorum.

"Onlara ne dediğini söyle," diye alay ediyor Helen.

Albert nefesinin altından homurdanıyor. "Ne dediğimi nasıl hatırlayabilirim ki? Yirmi yıl önceydi!"

Neredeyse biramda boğuluyordum. Babam bir dilim daha pasta keserek dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran anneme bakıyorum.

Bu kavga yirmi yıl önce mi oldu? Helen'in anlattıklarına bakılırsa, evliliklerini neredeyse mahveden bu hata daha geçen hafta olmuş gibi görünüyor.

"Ne dediğini çok iyi biliyorsun," diye gıdaklıyor Helen. Sanki bu bölüm için kadın dayanışmasına ihtiyaç duyuyormuş gibi anneme bakıyor. "Arkadaşlarımızın yıldönümü partisindeydik ve Donna Henderson'a 'ışıl ışıl' görüldüğünü söyledi."

Turtama bakıyorum.

Babam boğazını temizliyor. "Uzun zaman önce olmuş gibi görünüyor, Helen. Belki de-"

"Oh, hayır, hayır, hayır," diye araya girerek elini sallıyor. "Albert'ın kendini açıklaması için çok geç değil, değil mi?" Kocasına geri döner. "Evet, Al? Seni dinliyorum."

Zavallı Albert kuduz bir devekuşuyla savaşmayı tercih eder gibi görünüyor. "Helen. Sadece kibarlık ediyordum. O ev sahibesiydi."

"Bana hiç ılık ılık görüldüğümü söylemedin."

"Sana her zaman güzel olduğunu söylüyorum!" diye itiraz ediyor, destek almak için odaya göz gezdiriyor.

Hiçbirimiz onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyoruz. Helen çirkin değil ama ona güzel de diyemem. Daha çok... hoşnut edici değil.

Helen'in yüzü kızarır. "Geçen Noel bana 'terbiyeli' demiştin Albert."

Dudaklarımdan boğuk bir ses kaçıyor. Oh, Tanrım.

Seni aptal piç, Al. İyi mi? Sadece yalan söyle ve bayana ılık ılık görüldüğünü söyle.

Babam gülmemek için kendini zor tutuyor.

Annem, sağ olsun, araya girmeye çalıştı. "Helen, biraz daha kahve ister misin?"

"Konuyu değiştirme canım." Helen şimdi bir görevde. "Parlak! Bu kelimeyi kim kullanır ki? Yirmi yılımı bununla tam olarak ne demek istediğini merak ederek geçirdim."

Sessiz bir kahkaha ile titriyorum.

Annem hâlâ konuşmayı daha güvenli sulara çekmeye çalışarak gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Eminim Albert bir şey demek istememiştir. Değil mi canım?"

Bana bakıyor.

Neden bu boktan şovun içine sürükleniyorum?

"Uh, evet. Belki de sadece elbisesinin içinde güzel görüldüğünü kastetmiştir? Bilirsiniz, bazı insanlar ılık ılık parlar."

Helen bana sütü kesecek bir bakış fırlattı. "Eminim sen de ne kadar ileri gidebileceğini görmek için her kıza özel olduğunu söyleyen çocuklardansındır, değil mi?"

Aşk için çok fazla.

Albert iç çeker, açıkça yenilmiştir. "Tatlım, eğer geri dönüp değiştirebilseydim, değiştirirdim. Ama bu sadece bir kelimeydi. Hiçbir anlamı yoktu."

Karısı arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, muzaffer görünüyor. "Bunu kavuşturduğumuza sevindim. Ama bu sana bir ders olsun Albert. Konuşmadan önce düşün."

Bundan sonra hepimiz garip bir sessizlik içinde oturuyoruz ve telefonumun ışığı yanıp Will'in beni FaceTime'lamaya çalıştığını gördüğümde, neredeyse sandalyemden fırlıyorum.

"Takım arkadaşlarımdan biri, buna bakmalıyım." Telefonu tutuyorum ve sanki bu şimdiye kadar aldığım en önemli çağrıymış gibi gösteriyorum. Beyaz Saray hatta. Herkes öldü ve ben hayatta kalan tek kişiyim. Birleşik Devletler'in yeni başkanı benim. Burada doğmadığım için olamasam da. Ama yine de.

Kaçmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve tökezleyerek eski yatak odama giriyorum. "Lanet olsun," diye inliyorum telefon bağlandığında. "Teşekkür ederim."

Will'in yüzü bana sırtıyor. "O kadar kötü, ha?"

"Beni az önce kurtardığın hakkında hiçbir fikrin yok, dostum."

"Ve burada ben Dunne ailesinin her zaman olduğunu düşündüm. güneş ışığı ve gökkuşakları."

"Bu gece olmaz." Ona hemen babamın yeni işini ve annemin bu işi almasını nasıl istemediğini anlattım.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diyor Will, "burada işler daha iyi değil."

Telefonunu çevirerek bana arkasındaki sahneyi gösteriyor: çok resmi bir Şükran Günü toplantısı. Larsen'ler akşam yemeklerini bizden daha geç yemiş olmalılar çünkü uzun yemek masası hala mükemmel bir şekilde hazır. Aslında tüm oda kusursuz bir şekilde düzenlenmiş, sanki bir dergiden fırlamış gibi. Yine de Kanada kışından daha soğuk hissettiriyor.

Will, arkasında yaklaşık otuz kişi varmış gibi görünen kemerli bir kapının önünden geçer. Yüksek sesli konuşmalar bir anlığına videoda yankılanır. Başka bir odaya girip kapıyı kapatıyor ve gürültü kesiliyor.

"Çok fazla insan var," diyorum.

"Babamın fotoğraf çektirmeye ihtiyacı var. Bütün kuzenlerimiz burada. Ve bu sabah burada bir mimarlık dergisinden bir gazeteci vardı. Bu çok acımasızca. Yarın dönmek için sabırsızlanıyorum."

Hokey sezonu genellikle tatillerde durmaz. Şükran Günü bize iki günlük bir ara verdi. Ama yarın UConn'a karşı bir maçımız var.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, şakaklarımı ovuşturarak. "Bizimkiler hiç tartışmaz. Onları izlerken stresli oluyorum. Ve sonra finaller ve playoff avı için tam zamanında Briar'a dönüyoruz. Tanrım, dostum. Stresin önüne geçmek için önceden sevişmem gerekiyor."

"Dostum. Aynı."

Şu anda ikimizin de Charlie'yi düşündüğümüzü biliyorum. Tadının ne kadar güzel olduğunu. Kollarımda ne kadar sıcak ve yumuşak hissettiğini. Aletim kabarıyor, fermuarıma baskı yapıyor.

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

Yüz ifadesi . "Hayır. Sen?" "Onu Malone's'ta gördüğümden beri bir şey yok."

Yani kendisini pislik gibi hissettirdiğim için bana kendimi pislik gibi hissettirdiği gece.

Hatırladıkça ereksiyonum sönüyor.

Büyük kahverengi gözlerindeki o perişan, mahcup bakış.

Utanacak bir şeyi yok. Ama anlıyorum. Bir hayat senaryosu var. Kurallar vardır. Yapacağın ve yapmayacağın şeyler vardır. Will ve Charlotte gibi insanlar senaryo dışına çıktıklarında çıldırırlar. Larsen'in bazen doğaçlama yapmanın sorun olmadığını kabul etmesi uzun zaman aldı. Charlie henüz o noktada değil. Kızımız doğaçlama yapmaya hazır değil. Asla da olmayabilir.

"Numarası sende var, değil mi?"

"Evet." Bana uyarıcı bir bakış attı. "Ama bu ayrıcalığı kötüye kullanmıyorum. Ona sadece ders için kullanacağıma söz verdim."

"Biliyorum. Ben sadece... Kahretsin, dostum. O gece Malone's'da söyledikleri aklımdan çıkmıyor. Ona utanacak bir şey olmadığını söyleyen bir mesaj göndermek istiyorum. İsterse görmezden gelebilir, ama... bir mesaj, Larsen. Lütfen?"

Will sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye geçiyor ve sonunda parmağını telefonuna kaydırıldığını görüyorum.

Bir dakika sonra Charlotte'un iletişim bilgileri ekranımda belirdi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

İçeride ve dışarıda

KARDEŞİMİN ADI HARRISON LEE STEVENS.

Benden dört yaş büyük. Nevada'dan serbest çalışan bir web tasarımcısı. Massachusetts'e bir ay önce geldi ama dün geceye kadar bana yaklaşacak cesareti bulamamıştı.

Malone's'un dışında paylaşabildiğimiz tüm bilgiler bunlardı. Sindirebildiğim tek şey buydu çünkü ertesi sabah erkenden ayrılmak zorundaydım ve onu görmenin şoku beynimi yakmıştı.

Şimdi evdeyim, ailemle birlikteyim ve okula dönene kadar bu konuda yapabileceğim başka bir şey yok. Uygun bir buluşma istedi, ben de kabul ettim. Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve bu şekilde ayrıldık.

Aileme söylemek istiyorum ama tepkilerinden endişeleniyorum. Tatili mahvetmek istemiyorum. Şükran Günü'nü severiz, belki Noel'den bile daha çok. Annem süsleme için her şeyi yapar. Ön verandamız neredeyse balkabağı içinde boğuluyor. Kapıda el yapımı su kabağı şeklinde bir çelengimiz var. Avcı bir aile olmamamıza ve hiçbir zaman da olmadığımıza rağmen meşe palamutları ve nedense karıncalarla dolu orta süsler.

Kardeşimin eşinin ailesi genelde bize katılırdı ama bu yıl Aruba'da oldukları için Erik Amca ve iki çocuğuyla birlikte sadece beşimiz kaldık. Ava'nın New York'ta yeni bir erkek arkadaşı var ve o katılamadı, bu konuda biraz hayal kırıklığına uğradım. Bana adının Ash olduğunu söylediğinde gülmek zorunda kaldım, çünkü elbette öyle. İkisi de üç harfli A isimleri. Ash ve Ava. Kulağa mükemmel geliyor. Bu ailedeki herkes mükemmel.

Harrison hakkında itiraflarda bulunarak duygusal ve öfkeli bir sohbeta davetiye çıkarmaktansa, mükemmel yüzümü takınıp anneme turta hazırlamasında yardım etmeye gidiyorum. Kendimizi hindiyle tıka basa doldurduk ve şimdi herkes aile odasında tatlı eşliğinde oyun oynamaya hazır. Biz futbol seyretmeyiz. Biz öyle bir aile değiliz. Biz trivia ekibiyiz.

"İyi misin tatlım?" Annem parmak uçlarımda durup üst dolabı açmamı izlerken soruyor.

"Ben harikayım." İstediği seramik servis tabağını çıkardım.

"Emin misin? Bugün dikkatin dağınık görünüyor."

Yüzümü ona dönüp tabağı uzatıyorum. "Sadece stresliyim sanırım. Ara sınavlar zor geçti, şimdi de finaller için endişeleniyorum."

"Eminim o vizeleri mahvetmişsindir, Char."

"Biliyorum ama... başvurduğum yüksek lisans programları çok rekabetçi. Not ortalamamın düşmesini istemiyorum..."

Boğazımda şişen basınç dalgasının nefes borumu daralttığını hissediyorum ve kendimi bastırmaya zorlayarak sertçe yutkunuyorum.

Hayır. şu anda bu dalğanın beni yutmasına izin veremem. En son ailemin önünde anksiyete krizi geçirdiğimde o kadar endişelendiler ki sağlık görevlilerini aramaya çalıştılar. Kız kardeşim telefonlarına el koymak zorunda kaldı.

"Çok fazla endişeleniyorsun." Annem yanaklarımı avuçlamadan önce saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim güzel, mükemmel kızım. Endişelenecek hiçbir şeyin yok."

İşte yine o kelime.

Mükemmel.

"Sen bir dahisin," diye devam ediyor, sesi güven ve inançla dolu. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Not ortalaman düşerse, tekrar yükseltirsin. Stres yapmana gerek yok."

Kapı aralığından babamın sesi geliyor. "Kim stres yapıyor? Gelecekteki mühendisimiz değil mi?"

Ona gülümsedim. "Sorun değil. Sadece zihinsel olarak kendimi finallere hazırlıyorum."

Gülümsemesine karşılık verirken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Oh pshaw. Bunları uykunda bile geçebilirsin." Buzdolabından bir bira almaya gidiyor. "Bu dönem derslerin nasıl tatlım? Ziyarete geldiğinde onlardan neredeyse hiç bahsetmiyorsun."

"Zorlular ama idare ediyorum. Laboratuvarda bir sürü gece geç saatlere kadar çalışıyorum."

Yüz ifadesi gururla yumuşuyor. "Sen her zaman bizim küçük gece kuşumuzdun. Ortaokulda kazandığın bilim fuarını hatırlıyor musun? Seni yatağa sürüklemeseydik, bütün gece ayakta kalırdın."

Annem bana sıırttı. "Bütün o sekizinci sınıfları geçip birincilik ödülünü almıştın. Hatırladın mı?"

"Evet. Hatırlıyorum." Projemi bitirmek için o hafta sonu en iyi arkadaşımın su parkındaki doğum günü partisini kaçırmak zorunda kalmıştım. Ben hariç tüm altıncı sınıf gitmişti.

Birden bunun onlara Harrison'dan bahsetmek için mükemmel bir fırsat olduğunu fark ettim. Yalnızız. Ava ya da Oliver durumla ilgili fikirlerini söylemiyor.

Nefes alıyorum ve ağzımı açıyorum - aynı anda Ava aile odasından bize sesleniyor.

"Çocuklar! Bu ıvır zıvır kendi kendine cevap vermeyecek!"

Annem gülüyor. "Hadi gel. Gidip babanın kışını tekmeleyelim, tatlım."

"Rüyanda görürsün," diyor babası ona.

Annemle babamın artık maçlarda aynı takımda oynamasına izin verilmiyor çünkü ikisi de agresif

rekabetçi. İçlerinden biri bir soruyu kaçırdığında çok sinirleniyorlar. Bugüne kadar babamla hala onların epik trivia patlamalarından biri hakkında dalga geçiyoruz. "Anna! Bu soruyu nasıl kaçıırırsın? Herkes Fenike Antlaşması'nın Birinci Makedonya Savaşı'nı sona erdirdiğini bilir!!!"

Çünkü bu herkesin bildiği bir şey.

Annemle babam benden önce içeri giriyor ve ben bir süre kapı aralığında durup ailemi izliyorum, aralarındaki tüm benzerlikleri kaydediyorum. Annemin ve Ava'nın gözleri. Oliver'ın ve babamın saçları. Babamın ve Erik Amca'nın burnu. Aralarındaki bu somut bağlantılar.

Bir bilim adamı olarak, DNA'nın önemini anlıyorum. Kan. Sizi başka bir insana bağlayan görünmez iplikler. Bireyselliğin bir armağan olmakla birlikte aynı zamanda bir tür yanılsama olduğunu, çünkü yüzeyinin altında sizi kendinizden daha büyük bir şeye bağlayan derin, biyolojik bir bağlantı olduğunu hatırlatıyor. Nesiller öncesine uzanan bir şey.

Tüm bunları bu kadar önemsemem aptalca, biliyorum. Ailemin ve benim ortak bir genetik kodu paylaşp paylaşmadığımız önemli değil.

Onlar benim ailem.

Her zaman sevgi dolu ve destekleyici oldular ve bazen aklımdan geçen düşünceler yüzünden kendimi bir canavar gibi hissediyorum. Onlara duymam gerektiğini bildiğim güvende delikler açan mantıksız korkular ve beni onların sevgisini sorgulamaya iten güvensizlikler için.

Ama onu tanımayı kendime ve Harrison'a borçluyum. Ve belki de bunu şu anda ailemi dahil etmeden yapmalıyım. Belki de bu yeni ilişkiye açık bir kafa ve kalple girmeliyim.

Bacaklarım titreyerek aile odasına giriyorum ve ben girerken herkes başını kaldırıyor, yüzlerinde gülümsemeler beliriyor.

"Gel otur," dedi annem. "Biz kızların takım kaptanımıza ihtiyacı var."

Ben de gülümsüyorum ve kız kardeşimin yanına oturuyorum. Beynimi kurcalayan tüm düşünceleri bir kenara itiyorum. Felsefi

DNA, aidiyet ve ailemin beni sevip sevmediğine dair düşünceler.

Beni sevmeleri için annemin burnuna sahip olmama ya da babam gibi iki elimi de kullanmama gerek yok. Sevdiklerini biliyorum. Bunu hissediyorum.

Bu yüzden güvensizliği bir kenara itip ailemle birlikte tatilin tadını çıkarmaya odaklanıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çocukluk odama kıvrılıp tanıdık çevreyi seyre daldım. Duvarlarımdaki posterler söz konusu olduğunda her zaman biraz fazlaydım. Charlotte için köşelerde maskeleme bandı yoktu, çok teşekkür ederim. Tüm posterlerim çerçevelidir. Mollie May'in on altı yaşında ilk canlı konserini gösteren posterini bile. Sahneye ilk çıktığında ona kafayı takmıştım. Şimdi yirmili yaşlarının başında ve ben hala takıntılıyım. Son albümü harika.

Telefonum bir mesajla çalıyor. göz atıyorum ve sıkıntıyla inliyorum.

Bir grup sohbeti başlattılar.

Will ve Beckett çıkmazıma kolay bir cevap bulmayı dileyerek alnımı ovuşturup sırt üstü yuvarlanıyorum. O geceyi düşünmeden edemiyorum. O gecenin anısı saatte en az bir kez düşüncelerimi sarıyor. Tanrım. Seks akıl almazdı.

Ama... akıllara durgunluk veren seks, kendimi tekrar kötü hissetmem için yeterli bir sebep değil.

Mesajı silmek üzereydim ama merakım galip geldi. Hafifçe inleyerek, ekrandaki kelimeleri okumak için kendime izin veriyorum.

BECKETT:

Selam. Ben Beckett. Will bana numaranı verdi, ben de bu grup sohbetini oluşturunca. Ama söz veriyorum.

Daha fazlasını istemiyorsanız, buradaki tek mesaj bu olacak. Sadece şunu söylemek istiyorum: Utanç duymanız beni gerçekten üzüyor çünkü utanılacak hiçbir şey yapmadınız. Seninle birlikte olduğumuz her saniyeyi sevdim. Güzelsin, zekisin, komiksin, heyecan vericisin. Ne kadar inanılmaz olduğun hakkında koca bir paragraf yazabilirim. Ki bu çok şey ifade ediyor, çünkü Larsen'in de onaylayacağı gibi ben genelde böyle saçma sapan şeyler yapmam. İyi vakit geçirdiğin için kendini yargılama. Dünyanın geri ne düşündüğünü ve sizi yargı insanları boş verin. Vahşi, korkusuz tarafın seninle ilgili en sevdiğim şey. İçten ve dıştan çok güzelsin, Charlie. Bunu asla unutma.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

CHARLOTTE

Tanıdık olmayan dünya

ÜZERİNDE SALI GÜNÜ KAMPÜSE DÖNDÜKTEN SONRA ŞÜKRAN GÜNÜ'NDE düşünülemez.

Dersi asıyorum.

Aslında çoğul dersler. Sadece İklim Politikası dersini bırakmakla kalmıyorum, aynı zamanda mühendislik laboratuvarıma da gitmeyi planlamıyorum. Beckett'ın mesajı günlerdir aklımdan çıkmıyor. Bugün onu ya da Will'i görmek istemiyorum. Duygularım çok ham.

Ve ham duyguların acısına, bir ay öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığınız biyolojik kardeşinizle öğle yemeği yemekten daha iyi bir merhem olabilir mi?

Belki de sadece derse gitmeliydim.

Ama artık geri dönmek için çok geç. Otoparktan binanın önüne geldiğimde Harrison çoktan Della's Diner'ın dışında beni bekliyordu. Siyah bir ceket ve ekose bir atkı giymiş, yanakları soğuk rüzgâr yüzünden kızarmış. Yaklaştığımda beni kararsız bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Hey."

"Merhaba."

Bir öylece durduk, birbirimize baktık. Bu... beklediğimden çok daha garip.

"İçeri girelim mi?" Harrison sonunda sorar. Sesindeki eğlendirici ton, rahatsızlığın bir kısmını bastırıyor.

"Bilmiyorum. Bunun için soğukta dışarıda duracağımızı düşünmüştüm," diye espri yapıyorum. "Anın yoğunluğunu gerçekten artırır."

Kıs kıs güler ve kapı koluna uzanır.

Arka tarafta sessiz bir kabin buluyoruz ve paltolarımızı çıkarıp birbirimizin karşısına geçiyoruz.

İçecek siparişlerimizi almak ve menüleri teslim etmek için gelen garsona "Yeşil çay lütfen" diyorum.

"Bir kahve alacağım," diyor Harrison. "Teşekkürler."

O gittikten sonra ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Birbirimize bakmaya geri döndük, sanki ikimiz de benzerliği ayırt etmeye çalışıyormuşuz gibi. Ya da en azından ben öyle yapıyorum.

Benim erkek versiyonuma benzemiyor ama benzerlikler olduğunu fark ettim. Ağzımız aynı. Köşelerden hafifçe yukarı doğru dönüyor, sanki sürekli sırtıyormuşuz gibi. Saçları benimkiyle aynı siyah tonunda. Kaşları aynı şekilde ama benimkiler daha ince.

Gözyaşlarım göz kapaklarımı dikiyor.

Sonunda bana benzeyen biri var.

Duygularım boğazımı tıkıyor. Onun önünde ağlamak istemiyorum. O benim kardeşim olabilir ama aynı zamanda bir yabancı. Yabancıların önünde ağlamam.

Sessizlik gidiyor. Ağır, henüz nasıl söyleyeceğimizi tam olarak bilmediğimiz şeylerin ağırlığı altında.

Sonunda Harrison ilk hamleyi yaptı.

"Geçen hafta seni korkuttuğum için özür dilerim. Sen bana siteden mesaj attıktan kısa bir süre sonra Boston'a uçtum," diye itiraf ediyor. "Sana yaklaşmadan önce seni incelemek istedim ve sonra normal bir insan gibi görüldüğüne karar verdiğimde, sana nasıl yaklaşacağımı çalışıyordum, ama seni her gördüğümde korktum." Utangaç görünüyor. "Yemin ederim ben bir ucube değilim. Seninle gerçekten tanışmak istedim, ama ben...ah..."

Pek çok insana güvenmem. Bir tür dolandırıcılık yapıp bilmiyordum ve sadece emin olmak istedim."

"Yani gizleniyor muydun?" Hala düşünerek soruyorum.

Yüzünü buruşturarak ensesini kaşıyor. "Evet. En iyi planım değildi. Özür dilerim."

"Nerede kalıyorsun?"

"Boston'da bir moteldeydim ama şimdi burada, Hastings'te bir moteldeyim." Bir elini saçlarında gezdiriyor. Yumuşak görünüyor. Benimki kadar ipeksi olup olmadığını merak ediyorum. "Burası harika küçük bir kasaba. Anladığım kadarıyla burada büyümemişsin. Sadece üniversite için mi buradasın?"

Başımı salladım. "Hamden'de büyüdüm. Connecticut," diye açıklıyorum onun boş bakışları karşısında. "Peki sen Nevada'da mı büyüdün?"

"Pek sayılmaz. Sadece son birkaç yıldır yaşadığım yer burası. Büyürken her yere taşındım."

"Ailen iş için mi taşınmak zorunda kaldı? Askerlik için mi?" "İş için. Üvey babam çok sık iş değiştirdi. Biz iş bulabildiği her yere taşındı."

Üvey babası. Bu nitelime dikkatimi çekiyor çünkü daha önce anne ve babamı tanımlamak için hiç kullanmamıştım. Ve kelimelerin arkasındaki düz tonlamayı gözden kaçırmak zor.

"Peki ya annen?" diye sordum.

"Beni evlat edinen annem beni Seul'den getirdikten iki yıl sonra öldü. Araba kazasında."

Sesi duygudan yoksun ve acaba bu umurunda olmadığı için mi yoksa ölmeden önce onu çok kısa bir süre tanıdığı için doğru dürüst bağ kuracak zamanı olmadığı için mi?

"Çocuk isteyen oydu," diye devam ediyor Harrison, ifadesi donuklaşmış. "Brian'ı -evlat edinen babam- yıllarca kısırlıkla mücadele ettikten sonra evlat edinme sürecine girmeye o zorladı. Dürüst olmak gerekirse, biyolojik ya da başka türlü çocuk istediğini hiç sanmıyorum. Bunu onun için yaptı."

Ve sonra kadın öldü ve onu bir çocukla bıraktı, söylenmeyen ima bu.

"Peki ya sen?" diye soruyor ben daha cevap vermeden. "Nasıldı? Büyümek yani."

Çenesindeki gerginliği, bakışlarının parmaklarında sabitlenişini fark ediyorum. "Aslında harika bir çocukluk geçirdim. Ailem harikaydı. Hiçbir şey istemedim."

Başını sallıyor ama yüz ifadesindeki bir şey midemi bulandırıyor. "Bu iyi bir şey. Bunu yaşadığına sevindim."

Sesinde alttan alta bir acılık seziyorum. "Seul hakkında bir şey hatırlıyor musun? Yetimhaneyi? Açıkçası ben çok küçüktüm ama sen dört yaşında olabilirdin?"

"Çoğunu hatırlıyorum." Derin bir nefes alıyor, yavaşça nefes veriyor. "Sen evlat edinildikten sonra bir yıl daha yetimhanede kaldım. Daha büyük çocuklar pek seçilmiyor. Çoğu insan bebek istiyor, özellikle de uluslararası evlat edinmelerde. Ve bizim yetimhanemiz sadece Amerikan evlat edinme ajanslarıyla çalışırdı."

Yutkunuyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Hatırlamıyorum bile-"

"Bu senin hatan değil," diye araya giriyor. "Sen sadece bir bebektin. Seçme şansın yoktu."

"Ama sen geride kaldın." Bu sözlerin ağırlığı kalbimin üzerine çöküyor. "Anlamıyorum. Bizi neden ayırdılar? Kardeşleri birlikte evlat edinmek adet değil mi?"

Harrison'ın gözleri sanki çok uzakta bir şey görüyormuş gibi uzaklara dalar. "Bilmiyorum. Gittiğini öğrendiğimde ilk başta çok kızmıştım. Bebekler binanın en alt katında yaşıyordu, bu yüzden oraya vardıktan sonra seni zar zor görebildim. Seninle beşiğinde kalmama izin vermeleri için yalvarıyordum ama beni üst kattaki yatakhane büyük çocuklarla birlikte uyumaya zorladılar. Sonra bir gün seni görmek için aşağı inmek istedim ve bana evlat edinildiğini söylediler. Yeni ailenin neden beni değil de seni aldığını anlamamıştım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ailemin seni almamayı seçtiğini mi düşünüyorsun?"

"Az önce kendiniz de söylediniz, kardeşler genellikle birlikte evlat edinilir. Beni biliyor olmalılar."

O haklı. Yetimhane yöneticileri onlara söylemiştir, değil mi? Söylemiş olmalılar.

Ama... ailemin dışarıda bir yerlerde bir kardeşim olduğunu bildiğini ve bana bundan hiç bahsetmediğini gerçekten düşünemiyorum. İçimden bir ses bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyor ama Harrison konuşmaya devam ederken ikna olmuş görünüyor.

"Belki de yeterince iyi olmadığımı düşündüm. Onlar için çok yaşlı

-Daha büyük çocukların daha fazla yükü olur, değil mi? Bebekler ise pırıl pırıl, tertemiz bir sayfa." Omuz silkiyor. "Ama bir süre sonra bunu kabullendim. İşler böyle yürüyordu. Benim kontrolümün dışındaydı."

Sesindeki acı belli belirsiz, ama orada, sakın dış görünüşünün altında keskin bir kenar. Ben sıcak ve sevgi dolu bir yuvada büyürken, onun soğuk ve yabancı bir dünyada geride kaldığını bilmek göğsümü ağrıtıyor.

"Keşke her şey farklı olsaydı," diyorum usulca.

"Evet. Ben de." Kaşlarını çatı. "Gerçekten bir kardeşin olduğunu sana hiç söylemediler mi?"

Dudağımı ısırdım. "Hayır. Ama bildiklerinden emin değilim. Ailem ketum insanlar değildir. Hayatım boyunca bana karşı şeffaf olmaktan başka bir şey yapmadılar, özellikle de evlat edinme konusunda. Neden her konuda açık olup da bu konuyu atladıklarını anlamıyorum."

"Belki de beni aramanı istemediler."

Yine kızgınlığını duyuyorum ve konuşmayı ailemden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tehlikeli bir bölge gibi geliyor.

"Biyolojik ebeveynlerimiz hakkında bir şey hatırlıyor musun?" Parmaklarımı kupamın etrafına sararak soruyorum. "Bizi neden orada bıraktıklarını biliyor musun?"

"Bir 'onlar' var mıydı bilmiyorum. Öz babamızın resimde olduğunu hiç sanmıyorum. Kahretsin, DNA'mızın

testinde aynı daireyi paylaştığımız ortaya çıktı," diye itiraf ediyor. "Sen doğmadan önce evimize bir sürü erkeğin girip çıktığını hatırlıyorum."

"Bir evimiz mi vardı?"

"Belki mi? Sıkışık bir daireyle ilgili bulanık anılarım var. Yerde tek bir şiltenin olduğu kirli bir yatak odası."

Kalbim sıkışıyor. Kulağa kasvetli geliyor.

"Annemiz bir fahişe miydi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum. Belki de. Bir babam olduğunu da hatırlamıyorum. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onunkini de bilmiyorum."

Harrison'a "Evlat edinme evraklarımda ebeveyn isimlerim yoktu," diyorum. "Ama sanırım bu mantıklı. Sanırım orada çocuk terk etmek yasadışı, değil mi? Eğer yetkililer öz annemizin kim olduğunu bilseydi, muhtemelen cezalandırılırdı."

"Umma ile ilgili bazı anılarım var-" Korece bir kelime kullanıyor ve benim boş bakışım üzerine tercüme ediyor. "Annemiz. Onunla ilgili bazı şeyler hatırlıyorum ama çok fazla değil. Bizi oraya bıraktığına dair belli belirsiz bir anım var. Bizi bıraktığını. Otobüse bindik, bunu hatırlıyorum. Ve sizi bırakacak bir şeyi yoktu, bu yüzden plastik bir kova gibi bir şey bulana kadar çöp dolu bir sokağı kazdı."

"Çamaşır sepeti," diye mırıldanıyorum, içim acıyor. "Ailem yetimhanenin onlara beni bir çamaşır sepetinde bıraktıklarını söylediğini anlattı."

"Evet, öyleydi. Sen de çığlık çığlığa bağıryordun." Alaycı bir gülümseme veriyor. "Her yere sürüklediğim bir pelüş hayvanım vardı, onu senin sepetine koydum. Çok ağlıyordun ve seni nasıl durduracağımı bilmiyordum, ben de seni sakinleştirmek için elimdeki tek şeyi verdim."

"Mavi bir tavşan mıydı?"

Ağzının kenarlarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirliyor. "Bunu nasıl hatırlıyorsun? Sen daha bebektin."

"bende, Harrison." "Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Ailem onu bizimle birlikte Amerika'ya getirdi." Kalbim sıkışarak ona bakıyorum. "Kaplan senin miydi?"

"Kaplan mı?" diye gülererek yineliyor. "O zamanlar adı bu değildi."

"Neydi o?"

"Tokki." Sırıttıyor. "Korece tavşan demek."

"Korece biliyor musun?" Bu fikre biraz imrenerek soruyorum. En büyük pişmanlıklarımdan biri, henüz dili öğrenebilecek kadar gençken ailemin beni Korece dersleri almaya zorlamasına izin vermemiş olmam. Ne zaman bu konuyu açsalar alay ederdim.

Korece konuşmak istemiyordum. Bana çok yabancılaştırıcı geliyordu. Neden hiçbir arkadaşımın bir dili konuşayım ki?

Bugünlerde keşke bir dil bilseydim diyorum. ikinci dil, özellikle de anadilim.

"Zar zor," diyor Harrison bana. "Buraya geldiğimde çoğunu kaybettim ama hala bazı kelimeleri hatırlıyorum."

"Evlat edinildiğinden beri Seul'e döndün mü?" "Hayır." Kahvesine doğru homurdanıyor. "Seul'e gidecek paramız yoktu."

Asya'ya geziler yapmak. Hiç gittin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama bir gün öğrenmek isterim. Tuhaf, çocukken nereden geldiğimi öğrenmek umurumda değildi. Ailem Kore kültürüyle bağ kurmamı çok istiyordu. Bizi Kore restoranlarına götürürler, bana ülkeyle ilgili kitaplar okurlar, dili konuşmayı öğrenmemi sağlamaya çalışırlardı. Ve ben buna hep direndim."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyor.

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Yaşıtlarımdan çok farklı hissetmeme neden oldu."

"Ben de öyle. Ve farklı hissetmek istemedim. Sadece uyum sağlamak istedim. Ama yaşlandıkça daha da meraklandım. Bu yüzden BioRoots'a kaydoldum. Son birkaç yıldır cevaplara ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Öz annemin beni neden bıraktığını bilmek istiyordum. O şimdi nerede? Babam nerede? Öldü mü?"

Harrison alaycı bir şekilde kıkırdar. "Ve ben hiç yardımcı olamıyorum, ha?"

Size tek bir cevap bile veremem."

"Belki de hiç yoktur," diyorum iç çekerek. "O yetimhaneye neden bırakıldığımızı asla öğrenemeyebiliriz. Ya da bir gün başka bir DNA eşleşmesi bulabiliriz. Belki de öz annemizin bizi terk etme kararına, öz babamızın kimliğine ışık tutabilecek bir teyze ya da kuzen bulabiliriz."

"Ya ilkiyse? Hiç bilmeden?"

Tekrar düşündüm. "O zaman en azından aramadan bir şey ettik, değil mi?" Utangaçça gülümsedim. "Birbirimizi."

Garson kız geri dönüyor ve yemek sipariş etmeye hazır olup olmadığını soruyor ama sohbete o kadar dalmışız ki henüz menülerimize bile bakmamışız. Harrison bir tanesini eline aldığı anda kolları bileklerinden dirseklerine doğru kayıyor ve ön kolları ortaya çıkıyor. Kalbim durdu.

Bunlar sigara yanığı mı?

Yara izlerine baktığımı fark etmiyor ve bakışları yükselmeye başladığında, ben de aceleyle menümü indirip inceliyormuş gibi yapıyorum.

Menüyü yere bıraktığımda, Harrison'ın kolları bileklerindeydi.

Tanrım. Kollarında yıllanmış gibi görünen sigara yanıklarıyla dolaşmasının başka bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Taciz dışında bir sebep . Ona bunu sormak istiyorum. Ona , onu rahatlatmak istiyorum ama bunu yapabilecek kadar iyi tanımıyorum. Sanki bir uçurumun karşı tarafındaymışız, kan bağıyla bağlıymışız ama diğer her şeyle ayrılmışız gibi geliyor.

Garson gittikten sonra, "Tokki'yi bunca yıl sakladığına hâlâ inanamıyorum," diye hayret ediyor.

Gözlerim doluyor ve taşmalarını önlemek için hızla gözlerimi kırpiştırmak zorunda kalıyorum. "Onu sakladım çünkü beni güvende hissettirdi. Ve geldiğim yerle tek bağlantım o olduğu için."

"Yardım etmesine sevindim. Sana bundan daha fazlasını veremediğim için üzgünüm." Aniden gülümsüyor. "Aslında, belki sana başka bir şey verebilirim. Korece adını hatırlıyor musun?"

Nefesimi içime çekiyorum. "Bir ismim olduğunu bile bilmiyordum. Okuyup anlayacak yaşa geldiğimde ailem bana evlat edinme evraklarını gösterdi ve adım Kız Bebek olarak yazılmış, ardından da bir numara verilmişti."

"Ben Hae-Won."

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Göğsümün içinde bir duygu barajı yıkılıyor. Benim gerçek bir adım var.

Bu... Harrison'la olan her neyse... yüzümden bir süpernova gibi patlasa bile, bana verdiği bu tek hediye için buna değecek.

"Seninki ne?" Boğazımdaki kocaman yumrunun içinden soruyorum.

"Ki-jung." Gözleri rahatsızlık ve üzüntü karışımıyla doluyor. "Bana böyle hitap edilmesinden hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü artık ben o değilim. Ki-jung annesinin onu istemediği çocuk." Omuz silkiyor ve tekrar kahvesine uzanıyor. "Harrison, ardından gelen her şeyden sağ çıkan kişi."

Acı kalbime saplanıyor. Sözleri çocukluğunun iyi geçmediğinin bir kanıtı, gerçi sigara yanıkları bunu bana zaten söylemişti.

Yüz ifademi görünce yumuşadı. "Sorun yok, Charlotte. Senin hatan değildi."

Ama iyi hissettirmiyor. Bana her şey verilmişti, ona ise çok az şey bırakılmıştı. Yine de beni teselli eden o.

"Keşke bir şeyleri değiştirebilseydim," diyorum sesim titreyerek.

Uzandı, eli bir an havada asılı kaldı ve sonra yavaşça benimkinin üzerine koydu. "Bak, geçmişini değiştiremeyiz ama yeni bir başlangıç yapabiliriz. Birbirimizi kardeş olarak tanıyabiliriz. Eğer istersen."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı bir kez daha kırıştırıyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Delta Pi'ye döndüğümde, karşılaşmanın ağırlığı beni eziyormuş gibi hissediyorum. Aceleyle yukarı çıkıyorum ve sonunda bir ilki daha gerçekleştiriyorum: günü uyuyarak geçirmek.

Yedi civarında sersemlemiş, açlıktan ölmek üzere ve kafam karışmış bir halde uyandım. Aşağı inip yemek hazırlıyorum ve Dana ve birkaç kişiyle birlikte yemek odasında yiyorum. Yemekten sonra oturma odasına geçtiğimde sesler duyuyorum ve genelde beni gülümseten o tanıdık patlamış mısır kokusunu içime çekiyorum. Agatha evi steril ve soğuk tutmak isteyebilir ama film gecesini durduramaz.

Normalde rahat kıyafetlerimi giyer ve romantik komedi izleme maratonu için kızlara katılırdım ama bu gece yine odamda kaybolmak ve her şeyi unutmak istiyorum.

Faith kampüsteki dersinden geç çıktıktan sonra saat dokuz gibi eve döndü. Kafasını odama soktuğunda beni tavşanıma sarılmış halde buluyor. Tiger. Hayır, Tokki. Bu hatırlatma gözlerimi yaşartıyor ve onunkilerin de endişeyle dolmasına neden oluyor.

"İyi misin? Nasıl geçti?"

Tokki'yi köprücük kemiğime yaslayarak sırt üstü dönüyorum. "Vahşice. Acımasızdı."

". Ne oldu?"

Kaşlarını çatıyor ve yanıma oturmaya geliyor. İnleyerek ona doğru kıvrılıyorum ve başımı kucağına yaslıyorum.

Bunun yerine tavana bakarak onun endişeli bakışlarından kaçıyorum. Düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum ama her şey karmakarışık ve dağınık geliyor.

"Konuştuk," dedim sonunda. "Onun hayatı, çocukluğu hakkında. Bunu duymak çok zordu. Kingston ailesine evlatlık verildiğim için şanslı olduğumu hep biliyordum ama o gerçekten şanssızdı. Sanki ben piyangoyu kazanmışım da o kazık yemiş gibi hissediyorum."

"Kahretsin."

"Evet."

Faith sessizce oturuyor, düşüncelerimi kesintisiz olarak anlatmama izin veriyor. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biri-

Ne zaman konuşmama izin vereceğini biliyor.

"Bunu düşünmeden edemiyorum. Ben evlat edinildikten sonra bir yıl daha o yetimhanede kaldı. Ve tüm bu süre boyunca yeni ailemle birlikteydim, sevilirdim, bakılırdım... Ve sonra, nihayet evlat edinildiğinde, bir kazada ölmekten önce yeni annesiyle sadece iki yıl geçirebildi."

"Kahretsin," diyor yine.

"Bu hiç adil değil. Kendimi çok suçlu hissediyorum, sanki ikimiz de olmalıymışız ya da ikimiz de gibi."

Faith elimi sıktı. "Hayır. Bu senin hatan değil. Kingstonlar tarafından evlat edinilmeyi sen seçmedin."

"Neden onu da götürmediler?" Dudağımı ısırdım. "Harrison bir kardeşim olduğunu bildiklerini ve onu evlat edinmemek için bilinçli bir karar verdiklerini düşünüyor."

"Belki." Benim gibi Faith de ikna olmamış görünüyor. "Ama senin ailen çok... sağlıklı. Koca kıçlı bir kardeşi senden sakladıklarını düşünemiyorum."

"Aynı," diye itiraf ediyorum.

"Bunu onlara soracak mısın?"

"Eninde sonunda. Ama bu onlara Harrison ile bağlantı kurduğumu söylemek anlamına geliyor ve şu anda buna hazır değilim."

"Hâlâ üzüleceklerini düşünüyor musun?"

"Evet. Ama bundan daha fazlasını istemiyorum..." Ne hissettiğimi ifade etmeye çalışıyorum. "Dış etkenler sanırım Harrison'la olan bu süreci etkiliyor. Bugün garip, acı verici, duygusal ve şu anda aklıma bile gelmeyen bir sürü başka şey vardı. Onunla bir ilişki kurmaya odaklanabilmek istiyorum - tabii bu mümkünse - ve diğer insanların duygularıyla boğulmak istemiyorum." İç çekiyorum. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Tabii ki hayır. Bu senin hayatın, bebeğim. Senin geçmişin, senin geleceğin. Bunu nasıl yönlendireceğine ve ailene ne zaman söyleyeceğine sen karar vereceksin."

"Ailem onu da yanına almış olsaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. O olmazdı

tüm o acıyı ve yalnızlığı yaşamak zorunda kaldım."

"Hikayesini duymak zor, buna şüphe yok ama onun hayatının sorumluluğunu alamazsınız. Bu senin suçun değil. Olanlar ne sizin ne de onun kontrolünde olan bir şey değildi. İkiniz de çocuktunuz ve kararları yetişkinler verdi."

"Biliyorum, ama bu böyle hissetmeme engel değil. Sanki ben her şeye sahipmişim de o hiçbir şeye sahip değilmiş gibi."

"Bu doğru değil. Piyango kazanmadınız. İkinize de farklı kartlar dağıtıldı ve şimdi onları nasıl oynayacağınızı bulmaya çalışıyorsunuz. Birlikte, umarım. Eğer istediğiniz buysa."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Bu ezici bir his."

"Biliyorum. Ama bu konuda yalnız değilsin. Harrison da öyle, artık seni bulduğuna göre."

"Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her seferinde bir adım atın. Onunla tanışarak, onu dinleyerek zaten ilk adımı attınız. Gerisi gelecektir."

Omuzlarımdaki yükün bir kısmı kalktı. "Haklısın. Her seferinde bir adım." Kucağından kalkıp ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Arkadaşlığınıza kafayı takmış durumdayım."

Sırıttırıyor. "Her zaman. Bununla birlikte, kavrulmak için yalvaran korkunç bir realite şovum var. Var mısın?"

"Her zaman."

OTUZUNCU BÖLÜM

CHARLOTTE

Fazla düşünmeye gerek yok

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA HÂLÂ SİNİRLERİMİN GERİLİMİNİ HİSSEDİYORDUM Harrison'la olan her şeyi. Faith haklı, geçmişî değiştiremem ama bu suçluluk duygusunun içimi kemirmesine engel değil.

Çevre bilimleri binasına her zamankinden daha erken varıyorum çünkü Agatha taahhütlerimizden biri hakkında konuşmak istiyor. O ve Ciara çoktan lobide beni bekliyorlar, ellerinde latteler ve açık tasarımcı paltolarının önünde asılı kaşmir eşarplar.

Genç kadınlara yaklaşırken kendi paltomu silkerek çıkarıyorum. Agatha kıyafetimi bir kez daha gözden geçiriyor ve ben kendimden utanarak kıvranma isteğime direniyorum. Pembe, inci düğmeli hırkam gri eteğimle mükemmel bir uyum içinde ve saçlarım tek bir tel bile yerinden oynamadan mükemmel bir topuz haline getirilmiş. Kusur bulabileceği hiçbir şey yok ama yine de burnunun kırıışması bana yırtık pırtık paçavralarla gelmişim gibi hissettiriyor.

Kızlar birliğindeki kız kardeşimiz Ciara, Agatha'ya "Benim Little'im tam bir paspas," diye yakınıyor. "Onu daha proaktif olması ve profesörlerine karşı kendini savunması için cesaretlendirmeye çalışıyorum ama ses çıkarmaktan çok korkuyor. Psikoloji profesörü vize sınavında ona C verdi ve nota itiraz etmeyi reddediyor."

Ciara'ya bakıyorum. "Belki de o notu hak ettiğini düşünüyordur."

"umurunda? Bir Delta Pi eve C getiremez." Ciara'nın sesi sinirli geliyor.

Agatha telefonuna uzanarak, "Daha acil olan konu benim Little'im," diyor. "Charlotte, bunu gördün mü?"

Tam bakmak üzereydim ki lobiden serin bir hava esiyor. Beckett'in binaya girdiğini ve bize doğru geldiğini gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Seksi sporcuların özeti gibiydi. Geniş omuzları, yazdan sonra hâlâ bronzlaşmış teni ve diğer herkesin yokmuş gibi görünmesini sağlayan tembel, kendinden emin adımları.

"Günaydın hanımlar," diye sesleniyor.

Evlerine gittiğim gece nabzımı başka boyutlara taşıyan gülümsemesini gösteriyor. Yarı şeytan, yarı büyücü. Agatha'nın daha yapmadan gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

Cevap vermiyor, sadece telefonuna bakıyor. Ciara nazik davranma nezaketini gösterdi. "." "Günaydın," diye mırıldanıyorum.

Çıplak nasıl görüldüğünü bilmiyormuş gibi davranıyorum, çünkü o kadar toyum. Vücuduna bastırdığım anısı beynime kazınmışsa ne olmuş yani? Bu onu toplum içinde eski arkadaşmışız gibi karşılayacağım anlamına gelmiyor.

Ama Agatha ve Ciara'nın Beckett gibi bir adama bakıp da ağızlarının suyu akmadan nasıl durabildiklerini anlayamıyorum. Tüm bu sporcular, özellikle de hokeyciler... vücutları çılgınca. Futbolcular benim için biraz fazla iri, çünkü evet, kesinlikle fazla kas diye bir şey var. Lakros ve yüzücüler çok sırik gibi ve tonlu. Ama hokey vücudu... çok farklı.

Beckett konferans salonumuza doğru ilerlemek yerine ayaklarını yere basıyor. "Hafta sonu için planın nedir? Bilmem gereken büyük partiler var mı?"

Agatha bu kez küçümsemesini gizleme zahmetine girmez. Ona bir bakış atar - can sıkıntısı ve işten çıkarmanın mükemmel bir karışımı-

ve sonra sanki o orada değilmış gibi dikkatini telefonuna verir.

Beckett kıkırdar, bu küçümsemeden hiç rahatsız olmamıştır. "Biliyor musun, daha fazla gülümsemek için çaba göstermelisin Agatha," diyor ona. "Gülüştün kesinlikle ışıltı ışıltı, odayı aydınlatıyor."

Gözlerimi ona diktim. Effulgent?

"Hadi kızlar. İçeri girelim," diyor Agatha duvardan uzaklaşarak. "Küçükler'i dersten sonra tartışabiliriz."

Kız kardeşlerim ilerlerken Beckett'tan uzaklaşıyor ve telefonumu inceliyormuş gibi yapıyorum. "Hemen geliyorum. Az önce annemden cevapsız bir arama aldım. Onu geri aramam gerek."

Telefonu kulağıma götürüyorum ve konferans salonunun kapılarının kapandığını görene kadar orada tutuyorum. Sonra duvara yaslandığı yerden kıpırdamayan Beckett'a doğru yürüyorum.

"Bakire ve Bıçak'ı mı okuyorsun?" Talep ediyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, bebeğim."

"Saçmalık. Bakire ve Bıçak'ı okumadıkları sürece kimse efsunlu kelimesini kullanmaz!"

"Yine beni başkasıyla karıştırıyorsun." "Tam bir yalancısın."

Sınıfa doğru yürürken bana yan gözle baktı. "İyi misin? Kötü görünüyorsun."

Değerlendirmesi beni şaşırttı, çünkü duygularımı maskeleyen iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum. Beckett görüldüğünden çok daha anlayışlı.

"Ben iyiyim." Kapıya ulaşıyoruz ama elim kapı kolunda tereddüt ediyor. Alt dudağımı ısırarak bırakıyorum. "Hayır, yalan söylüyorum. İyi değilim."

Hemen yanıma geldi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neyin var?"

"Sana biyolojik kardeşimden ve mesajıma hiç yanıt vermediğinden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Beckett başını sallıyor.

"Beni etti. Şahsen." "Vay be. Bu çok büyük bir şey."

"Biliyorum," diyorum, omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissederek. "Buluştuk ve çok yoğundu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Aileme onu gördüğümü söylemeli miyim? Onunla görüşmeye devam etmeli miyim? Başa çıkmam gereken çok şey var."

Beckett bir an beni inceledi. "Tavsiye mi istiyorsun?"

"Belki. Bilmiyorum. Sadece sindirilmesi gereken çok var."

Kederli bir kahkaha atıyor. "Bunu sormak için yanlış adamım. Tavsiye verme konusunda berbatım. Genelde sana dikkatini dağıtacak bir şey bulmanı söylerim."

"Yaptığın şey bu mu? İşler çok ağırlaştığında?"

"Hemen hemen, evet. Dikkatimi dağıtacak bir şey ya da birini buluyorum. Hokey. Arkadaşlarla dışarı çıkmak. Sen."

Sesinin müstehcen tonu yüzümü kızartıyor. Neyse ki, elinde çantasıyla amfiye doğru yürüyen profesörümüz beni kurtardı.

"Günaydın," diyor.

Beckett'a bakmadan önce, "Günaydın," diye yankıladım. "Tavsiye için teşekkürler. Sayılır."

"Her zaman." Profesörümüzü kapıya kadar takip ederken bakışlarını sırtımda hissediyorum.

Nikki'nin yanındaki koltuğuma yerleştim ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Beckett bir dakika sonra kendi koltuğuna oturuyor. Bu kez, birinin gözlerinin beni delip geçtiğini hissettiğimde, omzumun üzerinden baktığımda bana kaşlarını çatarken yakaladığım Mitch'e ait olduklarını görüyorum. Bu dönemin bitmesi için sabırsızlanıyorum. İklim Politikası başıma bela olmaktan başka bir işe yaramadı.

Ders başladığında konuya odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim ve bakışlarım sürekli Beckett'a kayıyor. Bu çocukta bir şeyler var, lanet olsun. Beni aynı anda hem rahatlatan hem de dengemi tamamen bozan bir şey.

Dersten sonra Mitch, yolumu kesmek için öne çıkmadan önce Nikki'nin bizim sıramızdan çıkmasını bekliyor. "Konuşabilir miyiz?"

İçimi çekiyorum. Göz ucuyla Beckett'ın eşyalarını toplamak için acele etmediğini, salyangoz hızıyla eşyalarını sırt çantasına yerleştirdiğini görüyorum. Benim ve Mitch'in tamamen farkında.

"Ne hakkında?" Eski sevgilime sordum.

"Bir yere gidebilir miyiz? Coffee Hut'a? Yurda mı?"

Neredeyse . Yatakhane mi? Deli mi bu?

"Üzgünüm ama gelemem. Bitirme ödevim üzerinde çalışmak için laboratuvara gidiyorum. Sadece bana ne olduğunu söyle, Mitch."

Koridorda yürümekte olan Beckett'a doğru bakar.

"Mitch," diyorum sabırsızlıkla.

"Biliyor musun? Unut gitsin," diye mırıldanıyor ve sanki onu gücendirecek bir şey yapmışım gibi çıkışa doğru yürüyor. Yaptıysam bile umurumda değil. Artık birlikte değiliz. Arkadaş bile değiliz.

Beckett kapıda önümü kesiyor. "Acelen mi var?" diye mırıldandı.

Mitch'e söylediklerime rağmen, "Pek sayılmaz," diyorum. Laboratuvar beş dakika içinde hâlâ orada olacak. "Neden?"

"Sadece şunu söylemek istedim, tavsiye verme kısmında iyi olmayabilirim ama..." Omuz silkiyor. "Dikkat dağıtma konusunda harikayımdır."

Geri geldi. Baştan çıkarıcı. Ne zaman onun yanında olsam gelen o derin, amansız acı. Ya da Will'in. Ya da her ikisinin. Onlara bunun bir daha asla olmayacağını söyledim. Ne kadar çok zaman geçerse, onları o kadar az düşüneceğimi sanıyordum.

Ama hep onları düşünüyorum.

"Seninle başa çıkmaya başlıyorum, Charlie," diye devam ediyor, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Sen de Will gibisin. Aşırı düşünen birisin. Ve şu anda... tüm bu düşüncelere bir ara vermeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kuru ağzımla yutkunuyorum. Çekip gitmeliyim. Bunun yerine,

"Ne önerirsiniz?" diye soruyorum.

İfadesinde sıcaklık titreşiyor. "Benimle gel."

Ne olduğunu anlamadan koridorun sonundaki boş bir malzeme dolabına giriyoruz. Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve bizi gölgeler içine alıyor.

"Burada ne işimiz var, Buz Çocuk?" Sesim kulaklarıma boğuk geliyor.

" göre değişir, şekerim."

"Neye bağlı?"

"Seni öpmemi isteyip istemediğin konusunda."

Söylenmemiş sorusu aramızda asılı kalırken dolap inanılmaz derecede sessizleşiyor. Tek duyabildiğim yumuşak nefes alışım ve hızlanan kalp atışlarım.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Beckett hiç vakit kaybetmiyor. Beni kendine doğru çekiyor, dudakları yavaş, ateşli bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor. Her an biri içeri girebilir ama umurumda değil. Tek , anın içinde kaybolmanın ne kadar iyi hissettirdiği.

Öpüşme derinleşiyor, dili benimkine karışıyor ve ben ağzına karşı inleyerek onun içinde eriyorum. Elleri her yerde. Öpücüğünün açlığı başımı döndürüyor. İlk seferki kadar ateşli, ilk seferki kadar heyecan verici ve Will'le geçirdiğim gece boyunca onu takip eden her seferinde olduğu gibi.

Sonunda nefes nefese ve kızarmış bir halde ayrıldığımızda Beckett bana gülümsüyor. "Gördün mü? Bazen biraz dikkat dağıtmak o kadar da kötü değildir."

Birden aklıma gelen bir düşünceyle kaşlarım çatılıyor. Fark ediyor ve başparmağıyla kaşımı düzeltmek için uzanıyor.

"Sorun nedir?"

"Şu anda burada öpüştüğümüzü bilse Will kızar mıydı?"

"Umurunda olmaz." Beckett eğiliyor ve dudaklarını kulak mememin üzerinde gezdirerek fısıldıyor: "Paylaşmayı severiz, unuttun mu?"

Omurgamda bir ürperiti dolaşiyor. Bu, kendim için hayal ettiğim her şeyin çok dışında bir şey. Bunun heyecanı

inkar edilemez, ama yine de kafa karışıklığı geri geliyor.

"Sana bir sorum var." Beckett'in sesi şaşırtıcı bir şekilde yumuşar.

Yutkunuyorum. "Ne oldu?"

"O geceyi düşündüğünde... ikimizi düşündüğünde... seni öptüğünü, sana dokunduğunu... bu sana nasıl hissettiriyor?"

Cevap vermeyeceğim.

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" diye tekrarlıyor.

"Heyecanlıyım," diye itiraf ettim. Sonra yumuşak bir inilti çıkardım. "Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Siz bana bunun önemli bir şey olmadığını söyleyip duruyorsunuz ama ben ikinize de ilgi duyduğum için çelişkiye düşüyorum."

"Bizim için büyük bir mesele değil. Senin de gerek yok, Charlie. Bırak ne olacaksa olsun. Kural yok, beklenti yok."

Kalbim hızla çarparak ona bakıyorum. O böyle söyleyince kulağa çok basit geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. Gerçekten değil.

"Ya biri yaralanırsa?"

"O zaman gerçekleştiğinde bununla ilgileniriz. Ama şimdilik sadece tadını çıkarın. Fazla düşünmeye gerek yok."

Zihnim yarışmaya devam ederken bile başımı sallıyorum. Konfor alanımın dışındayım ama yine de bunu ne kadar çok istediğimi inkâr edemiyorum. Onlarla tekrar birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi. Çizgiler bulanıklaşıyor ve bunun beni nereye götürebileceğinden korkuyorum.

Beckett kapıya doğru adım atıp kilitlediğinde nabzım hızlanıyor. Nefesimin kesildiğini duyunca hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bu bölüm için kimsenin içeri dalmasını istemeyebiliriz."

Titrek bir telaşla nefes veriyorum. "Hangi bölüm?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudakları çenemde gezinirken ürperiyorum. Ağzıma ulaşıyor ve orada duruyor. "Seni boşalttığım kısım."

Ben daha gözümü kırpmadan dizlerinin üzerine çöktü. Başını arkaya eğip bana bakıyor ve işaretimi bekliyor.

Bacaklarımı açarak karşılık veriyorum.

Sırıttırıyor. "Gerçekten mi? Bir protesto yanılısam bile yok mu?"

"Hayır. Ben bunu istiyorum."

Elleri kalçalarımdaya duruyor, parmak uçları eteğimin kenarını okşuyor. Ellerinin yukarıya doğru süzülüştünden mi yoksa gözlerinde yüzen şehvetten mi emin değilim ama her santimim uyanık, bekliyor. Parmakları eteğimin altından kayarak yukarı doğru ilerliyor, iç uyluklarımin yumuşak tenini sıyrıyor ve nefesim kesiliyor.

Sırıttıyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Ama benim de oynayacak bir iki kartım var. "Ne kaçırdığını bilseydin benimle bu şekilde alay eder miydin bilmiyorum," diye uyarıyorum onu.

Gülümseyerek, külotumu görebilmesi için eteğimi sonuna kadar sıyrıyorum.

Cevap niteliğindeki iniltisi bu dar alandaki havayı ateşe . "Aman Tanrım. Bir yay var."

"Hayır. İki yay var."

Kemerimin kenarlarını okşayarak ipeksi pembe fiyonklarla alay ediyorum.

"Beni öldüreceksin," diye mırıldanıyor. "Ben öldüm, Charlotte."

"Henüz ölme. Önce yüzüne boşalmama izin ver."

Derin bir kahkaha atar. "Tanrım. Bütün sömestr boyunca iki sıra önünde oturup da bu yüzünü hiç görmediğime inanamıyorum. Neden saklanıyordun?"

"Sosyal gereklilik."

"oldu. Bu Charlotte'u seviyorum."

Kalçalarımı okşuyor, vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Sonra külotumun ağnı kenara itiyor ve amımı ortaya çıkarıyor.

Beckett onaylar bir ses çıkarır. "Sikeyim. Çok güzel, bebeğim. Öpebilir miyim?"

Sözsüzce başımı sallıyorum.

Eğiliyor ama henüz bir şey yapmıyor, dudakları tenimin üzerinde geziniyor, çok yakın ama çıldırtıcı derecede uzak.

"Beckett..." Fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor ama o beni duyuyor.

Ağzını göbeğime bastırıyor ve içimi bir zevk ürpertisi kaplıyor. Gözlerimi kapatmak, kendimi o anın içinde kaybetmek istiyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyor.

Belki de beni etkileyen şey de bu, Beckett'in bana böyle hissettirmesi. Sanki her şeyi bırakabilirmişim, sanki bir dakikalığına bencil olmak sorun değilmiş gibi. Sadece burada, onunla, böyle olmak. O ve Will bu konuda çok iyiler, beni hissedebileceğimi bilmediğim şeyleri hissetmeye zorluyorlar ve diğer her şeyi unutmamı sağlıyorlar.

"Sessiz olmalısın," diye uyarıyor ısınmış etime karşı.

Ve sonra yalamaya başladı.

Zorlukla dik durana kadar yalıyor, öpüyor, emiyor ve kızdırıyor. Beni tatmin ederken onu izliyorum. O odaklanmış, kendini beni iyi hissettirmeye adanmış ki, sanki olmak istediği tek yer ve yapmak istediği tek iş burası.

Klitorisimi dudaklarının arasına alıp dilini hafifçe üzerinde gezdirdiğinde dizlerim titremeye başlıyor. Neredeyse devriliyordum, o da bir elini belime götürüp beni sabit tuttu.

"Tuttum seni. Sadece yüzümü böyle sürtmeye devam et. İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle."

Her yerim sıkı ve sıcak. Klitorisim acıyla zonkluyor, dilini etrafında döndürdüğünde nabız gibi atıyor. Güçlü ellerinden biri beni duvara yapııştırıyor. Diğer kalçalarımın arasında hareket ediyor, iki parmağı içimde kayıyor. Hevesli ağzına karşı sallanıyorum ve sunduğu zevkin her zerresini alıyorum, orgazm sonunda içimden geçtiğinde titriyorum. Beckett bu süre boyunca benimle kalıyor, kalçamı okşuyor, parmaklarını tembelce sokuyor ve sonunda bana son bir öpücük verip ayağa kalkıyor.

Dudaklarını yalıyor. "Bu çok lezzetliydi."

Kot pantolonunu zorlayan ereksiyonu fark ettiğimde gülümsüyorum ve ona doğru uzanıyorum. "Acı verici görünüyor. Bununla ilgilenmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yapmak zorunda değilsin. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum, hatırladın mı?"

"Bir sonraki dersin ne?"

"Sürdürülebilir Kalkınma. Neden?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Pantolonunda bu koca taş varken Sürdürülebilir Kalkınma'da nasıl dikkatini toplayacaksın?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben çoktan fermuarını açmış, kotunu ve boxerını indirmiştim. Aleti dışarı kayıyor, kalın ve sert. Arzu içimde kabarıyor, beni dizlerimin üzerine çökmeye ve parmaklarımı ona dolamaya teşvik ediyor. Onu ağzıma aldığımda inliyor ve saçlarımı kavriyor.

Ona bakmadan önce uzun uzun yalıyorum. Onu yutmadan önce "Birazdan laboratuvarda olmam gerekiyor," diyorum.

"Ağzını sert ve hızlı bir şekilde sikmemi istediğini söyleme şeklin bu mu?"

Şaftının etrafında gülümsüyorum, bir onay mırıldanıyorum. Tekrar inliyor ve bana tam olarak istediğim şeyi veriyor. Tekrar tekrar itiyor, kalçaları esniyor, elleri başımı kavrayarak beni uzunluğu boyunca yönlendiriyor. Uzun süre dayanmasını beklemiyorum ve dayanmıyor da.

"Lanet olsun, kimse beni senin kadar hızlı boşaltamadı," diye homurdanıyor ve boğazımdan aşağı dökülürken kadınsı gücün verdiği baş dönmesiyle tatmin duygusunun tadını çıkarıyorum. Geçen hafta sonu kanımı ihtiyaçla yakan o tanıdık tadı yutuyorum.

Nefes nefese ayağa kalkıp eteğimi ve saçlarımı düzeltiyorum. Hâlâ erekte olduğunu fark edince ona alaycı bir vuruş yapıyorum. Etrafını saran tırnaklarıma, ucunda hâlâ biriken meni damlasına bakıyor.

"Bebeğim," diyor gözlerinde muziplikle. "El modeliği hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Will'in neleri kaçırdığını gerektiğini düşünüyorum." Yüzüme şeytani bir sırıtma yayılıyor. "Çok kötüsün." "Güven bana, hoşuna gidecek."

Beckett cebinden telefonunu çıkarıp kamerayı açıyor. O parmaklarıma odaklanırken ben de üzerinde kalan nemi ovuyorum. Fotoğrafı çekip sonra, giysilerimizi elimizden geldiğince yeniden düzenleyip dolaptan çıkıyoruz, neyse ki boş bir koridora.

Saniyeler içinde ikimizin de telefonu .

WILL:

Fuuuuuck. Bu işkence için ikiniz de cezalandırılacaksınız, umarım bunu biliyorsunuzdur.

Beckett'a bakıyorum. "Düşündüğümde çok daha yoğun biri."

"Oh, güven bana. Gerçek Larsen'i çok fazla kişi tanımıyor."

Haklı olduğundan şüpheleniyorum. Will hakkında kendi zihnimde bir resim oluşturmaya başladım. canlandırdığı sakın, tam bir Amerikan sporcusundan çok daha fazlası. O sevimli gülümsemesinin ardında, yatağında cırılçıplakken doymak bilmez bakışlarıyla beni yiyip bitiren bir adam var.

O da ateşli bir soğan, farkındayım. İkisi de öyle. Çünkü Beckett'ın görüldüğü kadar rahat olmadığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Ve gösterdiğinden çok daha fazla önemsiyor.

BAKIRE VE BIÇAK/LOURDES

BÖLÜM 9

BENİ FETHEDEMEZSİN

Londra Kulesi'nin soğuk taş duvarları Elizabeth'in etrafında bir kafes gibi yükseliyordu. Loş odada otururken nemli soğuk bir zamanlar gurur duyduğu elbisesini ısırtıyor, bileklerini bağlayan zincirlere rağmen asil duruşunu bozmuyordu. Tacı gitmiş, şehri düşmüştü ama yine de ruhu kırılmamıştı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Alexander odaya adım attığında hava değişti. Bu sefer zırh giymemişti, sadece basit bir tunik ve pelerin giymişti ama varlığı her zamanki gibi komuta ediciydi. Fetih ordusu Londra'ya saldırmıştı, sancağı artık sarayın üzerinde dalgalanıyordu.

Zaferine rağmen, düşmüş kraliçeye bakarken gözlerinde zafer yoktu.

"Elizabeth," dedi imparatorluklar fethetmiş bir kralın otoritesiyle. "Bu şekilde olmak zorunda değil."

Çenesini kaldırdı. "Sen böyle yaptığın için böyle," diye tükürdü, sesi sabit ama zehir doluydu. "Şehrimi ve tahtımı almış olabilirsin ama sadakatimi asla alamayacaksın. Ben İngiltere Kraliçesiyim. Size asla boyun eğmeyeceğim."

Alexander onun önünde diz çöktü - teslimiyetten değil, çok daha derin bir şeyden. Zincirlerine uzandı ama onlara dokunmadı, eli bağlı zincirlerinin hemen üzerinde geziniyordu

Sanki sadece ona yakın olmak bile demir halkaları çözmeye yetecekmiş gibi.

"Her zaman bu kadar gururlu olmak zorunda mısınız?" diye sordu usulca, gözleri onunkileri ararken. "Gururun tüm bunlara değer mi? Kule, zincirler, yıkılmış şehir?"

Elizabeth'in dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gurur mu? Beni yanlış anladın Alexander. Bu gurur değil. Bu bir görev. Ülkeme, halkıma duyduğum sevgi. Boyun eğerek yaşamaktansa zincirler içinde ölmeyi tercih ederim."

Bakışları öfkeyle değil, hayranlıkla karardı. Duyduğu her şeye sahipti: boyun eğmez, vahşi, savaşta dövülmüş bir kılıç keskin. Ve yine de burada, Kule'nin sessizliğinde, dünyanın gözlerinden uzakta, tacın altındaki kadını görebiliyordu, onu ilk gördüğünden itibaren gücü onu büyülemiş olan bir kadını, efsunlu varlığı nefesini kesen bir kadını.

"Seni zorlayabileceğimi biliyorsun. Sana burada, hemen şimdi diz çökmeni emredebilir ve krallığını sonsuza dek elinden alabilirim."

"Deneyebilirsin," diye karşılık verdi. "Ama başarısız olursun. Ulusları fethedebilirsin Alexander, ama beni fethedemezsin."

Elini uzatıp onun yanağını kavradı. Kadın gerildi, adamın bir sonraki hamlesini bekliyordu.

"Seni fethetmek istemiyorum Elizabeth," dedi sesi titreyerek. "Benim yanımda hüküm sürmeni istiyorum. Eşitim olarak. Kraliçem olarak."

Sözlerindeki kırılganlık onu hazırlıksız yakalamıştı. Küstahlık, talepler, hatta belki de zalimlik beklemişti.

Ama bu değil. Bu beklenmedik rica değil. Hâlâ yanağında olan eli nazikti ve kısa bir an için bunu hissetmesine izin verdi. Farklı bir kaderi hayal etmesine izin verdi, dünyanın gördüğü en büyük hükümdarlardan ikisi olarak birlikte durabilecekleri bir kaderi.

Ama bu sadece geçici bir hayaldi.

Keskin bir nefes aldı ve geri çekildi; adamın dokunuşundan kurtulurken soğuk zincirler usulca şingırdadı. "Sen

savunduğum her şeye ihanet etmemi istiyorsun. Halkıma, tacıma, ruhuma sırtımı dönmemi istiyorsunuz. Ben kazanılacak bir ödöl değilim."

"Evet, sen bundan çok daha fazlasısın. Sen tanıdığım en olağanüstü kadınsın. İşte bu yüzden seni yanımda istiyorum - bir ödöl olarak değil, bir ortak olarak."

"Ortağın mı?" diye alay etti. "Fetheden ile fethedilen arasında nasıl bir ortaklık olabilir ki?"

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine bir adım daha yaklaştı, yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Varlığı sarhoş ediciydi, güçlüydü ama yine de onda daha önce görmediği bir yumuşaklık vardı.

"Eğer söylerseniz, sizi serbest bırakacağım. Bu şehri terk edeceğim, İngiltere'yi terk edeceğim ve asla geri dönmeyeceğim. Tahtına, halkına ve özgürlüğüne sahip olacaksın."

Nefesi boğazında düğümlendi. Bu mümkün müydü? Gerçek olabilir miydi? Gerçekten çekip gidecek miydi?

"Odanızda geçireceğiniz bir gece için her şeyi yaparım." Elizabeth'in gözleri büyüdü.

"Yatağının sıcaklığında ve kılıfının nemli sıcaklığında bir gece. Bunu bana ver, ben de İngiltere'yi sana geri vereyim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BECKETT

Bir şey değil. Sadece ilişkini
kurtardım.

CUMA GECESİ VE HEPİMİZ ZİYARETÇİ SOYUNMA ODASINA TIKIŞ TIKIŞ DOLUŞTUK. Oda, keşke iç saha maçı olsaydı. St. Anthony's bir D1 okulu ama Briar gibi destekçileri yok. Garrett Graham bize yepyeni bir hokey tesisi inşa etti, Tanrı aşkına. St. Anthony'nin sahası gecekondudan farksız.

Bu geceyle ilgili tek iyi şey, güvenilir kamera ekibimizin nihayet bilinmeyen yerlere siktir olup gitmiş olması. Will'in babasının asistanı dün gece Will'e Capitol TV'nin ihtiyaç duydukları tüm görüntüleri ve röportajları aldığını bildirdi, bu da üstümüzü değiştirirken birilerinin yanlışlıkla penislerimizi filme almasından endişe etmemeye geri dönebileceğimiz anlamına geliyor.

Koç, genellikle "moral konuşmalarını" oluşturan on kadar kelimeyi haykırmaya hazırlanmak için soyunma odasının önüne çıktı. Shane ve ben toplam kaç kelime kullanacağına dair bahse girmeye başladık. Bugünün alt-üst bahsi on iki. Ben alttayım, bu yüzden gerçekten kısa olmasını umuyorum.

"Bu gece odaklanın. Konferansımızı kazanma yolundayız. Bunu mahvetme." On üç kelime. Orospu çocuğu.

Shane beni yanımdan dürttü. Tam dolgu giydiğim için zar zor hissediyorum. Ama üzerindeki kendini beğenmişliği hissediyorum. Shane tam bir sik kafalı kazanan.

Paten korumaları üzerinde kapıya doğru yürürken Koç önümü kesti. "Dunne, bu gece Palecki'nin kışından ayrılmamanı istiyorum. Tam bir baş belası."

", Koç."

Sözümü tutuyorum. Nathan Palecki pakın yanında nefes bile alsa, onun peşindeyim. Maç hepimizin beklediğinden daha büyük bir kış tekmelemeyle sonuçlandı. En azından bir ya da iki gol farkla kazanacağımızı düşünmüştük ama o akşam St. Anthony's'den yüzyılın kış tekmelemesinin keyfini çıkararak ayrıldık.

Final skoru, 6-1.

Briar'a dönmek için otobüse yerleşene kadar kendi düşüncelerimi düşünmek zorunda kalmadım. Bu andan önce, beynimi meşgul edecek bir sürü dikkat dağıtıcı şey vardı. Şimdi, bu hafta Charlie'yle olanları düşünmemi engelleyen hiçbir şey yok.

Onunla takılmamalıydım. Onu rahatlatmalıydım.

Çünkü o sabah gerçekten aradığı şey buydu. Rahatlık. Tavsiye, duygusal destek istemişti ve ben ona bunları vermek yerine konuyu sekse getirmiştım.

Seks duygulardan daha kolaydır. İşler çok ağırlaştığı anda, biraz cazibe ve çok fazla dil kullanarak onları hafifletmek için esrarengiz bir güce sahibim.

Yine de, biriyle daha derin bir düzeyde bağlantı kurmanın cazibesini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Charlie, kardeşiyle ilgili durumu nasıl ele alacağı konusunda bunaldığını ve korktuğunu itiraf ettiğinde, her zaman yaptığım şeyi yaptım: dikkat dağıtmaya başvurdum.

Ryder'ın nefesinin altından kıkırdadığını duyuyorum. Otobüsün arka tarafına yakın bir yerde birlikte oturuyoruz ve ben onun karısına gönderdiği müstehcen mesajları fark etmemiş gibi yapıyorum. Ve sakın

Bunu söylemenin ne kadar tuhaf olduğunu anlatmaya başlayayım. Karısı. Kim üniversitede evlenir ki?

"Hey," diyorum kolunu d rtterek.

"Mmm?"

"İşte size bir varsayım."

Alnı kırışarak ekranını kapatır. "Tamam." "Gigi'nin hayatının aşkı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, onun hayatımın aşkı olduğunu biliyorum."

Kendini beğenmişlik yok, sadece sessiz bir kesinlik .

"Pekala, diyelim ki Gigi kalbinizi parmaklarının arasında ezdi ve ruhunuzu bedeninizden söküp aldı-"

"Bekle, o bir iblis mi?"

"Hayır. O sadece seni incitiyor. Seni mahvediyor ve sonra da terk ediyor."

Ryder kuru bir kahkaha atıyor. "Bu senaryo çok acımasız, kardeşim."

"Biliyorum. Ama bunun olduğunu söyle." Dilimle yanağımın içini d rt yorum, koltuğumda beceriksizce kayıyorum. "Hiç... bilirsin... tekrar dener miydin? Başka biriyle?"

Sessizlikle karşılık veriyor. Bana bakıyor. O kadar sinir bozucu ki gözümü kaçırma  zorunda kalıyorum ve Will'in Case ile birlikte oturduğu önümdeki koltuğ  derin bir ilgi duyuyormuş gibi yapıyorum. Shane koridorun karşısında, bu gece çok asık suratlı olan Nick Lattimore'un yanında oturuyor. Adam sanki biri yavru köpeğini tekmelemiş gibi geldi.

 n sıralardan gelen çok fazla sohbet var, ancak çoğunlukla otobüs sessiz.

Ryder'ın genelde kapalı olan bakışları önce şaşkınlıkla, sonra da endişeyle titriyor. "Beck... bu bir varsayım mı yoksa benden tavsiye mi istiyorsun?"

"Bu..." Yutkunuyorum, lanet çenemi kapalı tutmam gerektiğini fark ediyorum. "Sadece bir varsayım."

Kaşlarını çattı. "Tamam. Um. Evet, sanırım... hayır o zaman. Eğer Gigi beni terk ederse, başka biriyle tekrar deneyebileceğimi sanmıyorum. Benim için o kadar."

"Mükemmel karını herkesin gözüne sokmaktan vazgeç," diye homurdanıyor Nick. Siyah saçlı kanat oyuncusu koltuğunda dönerek Ryder'a kaşlarını çatıyor. "Bazı insanlar zar zor dayanıyor, dostum."

Sırtışımı geri alıyorum. Lattimore pek konuşkan bir tip değildir, bu yüzden kadınlar hakkında bir sohbe katıldığına göre bu gece onu yiyip bitiren şey kötü olmalı.

"Bize ne olduğunu söyler misin artık?" Shane homurdanıyor. "Böyle üstü kapalı yorumlar yapıp duruyorsun ve bu da canımı sıkmaya başladı. Belli ki bu konuda konuşmak istiyorsun, göt herif. Konuş o zaman. Göt herif."

Birkaç homurtu duyuldu.

Nick bir kez daha kaşlarını çatıyor, bu seferki bana yönelik. "Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Dunne'a sor. Çünkü hepsi onun suçu."

Çenem düştü. "Ben mi? Ben ne yaptım ki? Git başımdan."

"Bana o hayran kurgusunu gönderen sensin," diye suçluyor.

Gözlerimi kırıştıyorum. "Ne?"

"Bekle, ne?" Will de sohbe katılıyor ve koltuğunda dönerek bana şüpheyle bakıyor. "Ne hayran kurgusu?"

Silahlıyım ve inkâr etmeye hazırım, inkâr, inkâr, ama Lattimore beni yine otobüsün altına atıyor. "Beck, Darcy'ye Kraliçe Elizabeth ve Büyük İskender hakkında aptalca bir hikayenin linkini gönderdi ve şimdi bunun için köpek kulübesindeyim."

"Her şeyden önce-" Ben başlıyorum.

Will gözlerini devirerek, "Hayır," diye araya giriyor. "Her şeyden önce, benim bilgisayarımda mıydın?"

Omuz silkiyorum. "Olmuş olma ihtimalim var."

"Ve eski laboratuvar ortağım için düzenlediğim hikayeyi okudun mu?"

Bir omuz silkme daha.

"Ve bunu Darcy'ye mi gönderdin?"

Bu sefer kendimi savunuyorum. "Hey, bağlantıyı o istedi. Ben teklif ." Nick'e ters ters baktım. "Ve bu benim sonum oldu

bu işin içindeyim, dostum. Bu yüzden köpek kulübesinde olduğum için beni suçlama."

"Ne yok Lourdes'in fanfic var için yap ile kız arkadaşın sana kızgın mı?" Will takım arkadaşımıza soruyor.

Nick çenesini kapatır. "Önemli değil. Sadece önemli, tamam mı?" "Ne yaptın sen?" Shane bastırır, öfkesini kontrol edemez. Eğlence. Açıkça sırtıyor. "Bir şey yok."

"Hadi, ne yaptın?"

"Sana çalışıyor ve sen istemiyor musun?" Case oturduğu yerden tahmin ediyor.

Nick sıkılmış dişlerinin arasından, "Önemli değil dedim," diye cevap verir.

"Tamam, bize söyleme. Darcy'nin numarası bende var," diyor Shane. "Ona kendim sorarım."

"Sakın buna cüret etme."

"Peki. Gizemi bizim için çöz o zaman."

Nick nefesinin altında küfreder. "Her neyse. bir şey değil. O sadece, bilirsin işte..." Omuz silkiyor. "Beni yakaladı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Seni ne yaparken yakaladım-" Keskin bir nefes alıyorum. "Dostum. Hayır. Sakın söyleme."

İhtiyacım olan doğrulama onun sefil bakışı.

I çift bitti. "Tanrım," I hırıltı arasında Dalgalar kontrol edilemeyen bir kahkaha. "Hangi bölüm?"

"Burada neyi kaçırıyorum?" Shane soruyor.

Yan tarafımdaki sancı yüzünden konuşmakta zorlanıyorum. Efordan nefes nefese kaldım. "Onu tarihi hayran kurgusuna mastürbasyon yaparken yakaladı."

Etrafımızdaki herkes ürpertici, yandan patlayan kahkahalar diyarında bana katılmadan önce bir sessizlik ritmi var.

"Hangi bölüm?" Will, bu otobüste Lourdes'in başyapıtını okuyan tek kişi olarak benim sorumu yineliyor.

Nick bir deliğe girip ölmek istiyormuş gibi görünüyor. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Siktir git."

"Hey, burada yargılamadan uzak bir bölge var," diye onu temin ediyorum, dudaklarım tekrar iki büklüm olmamak için titriyor.

Başını kaldırıyor. Yüzü yenilmiş bir adamın yüzüydü. "On ikinci bölüm."

Başımı salladım. "Kızlık bozma. Güzel."

Shane'in sesi şaşkın bir şekilde şöyle diyor: "Bekle, kız arkadaşın buna gerçekten kızdı mı? Mastürbasyon yapmana izin yok mu?"

"Ne? Hayır, tabii ki öyleyim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım ve doğum günü yemeğine bir saat geç kaldığım için kızgın. Şimdi de benim 'onun zamanına ya da doğmuş olmasına değer vermediğimi' düşünüyor - bu birebir alıntı."

Bu kez herkes sinir krizi geçirmemeyi başarır. "Oh," der Shane , ses tonu naziktir. "Şey... Ben onu görüyorum nokta."

"Hey, buradaki kargaşa da neyin nesi?" diye soruyor yeni yardımcı koçumuz.

Mike Hollis otobüsün önünden adım adım ilerliyor. Koridorun ortasında durup elini Will'in önündeki koltuğun tepesine vuruyor. Bakışları grubun üzerinde geziniyor.

"Bir sorun mu var? Kim kimi şikayet ediyor?"

Shane adama başını sallar. "Şikayet yok," diye teminat veriyor. "Sadece Lattimore'a kız tavsiyesi veriyordum."

Nick, neden ağzını açıyorsun der gibi Shane'e bakar.

Hollis anlayışla başını sallar. "Anladım. , bana . Bilgelikle dolup taşıyorum."

Nefesimin altında kıs kıs gülüyorum.

"Hayır, biliyor musun? Hiç önemi yok." Hollis kalçasını koltuğa yasladı ve Nick'e ciddi bir bakış fırlattı. "Sana bir sorum var, Nicholas."

"Lütfen bana öyle deme."

"Bir soru. Bu kız eş olacak biri mi? Bir gün onunla evlenmek ister misin?"

Gözlerimi kırptım, bunu beklemiyordum.

Nick'in de öyle olduğunu sanmıyorum çünkü bocalıyor. Sonra başını salladı. "Evet. Sanırım öyle."

"Düşünmek mi, bilmek mi?"

"Biliyorum," diyor utangaç bir şekilde.

"O zaman sorununuzun tek bir çözümü var. Onu arayıp, 'Haklısın' diyeceksin. İşte bu kadar. Bir şey değil. Sadece ilişkinizi kurtardınız."

Shane başıyla onaylıyor. "Yani, haksız değil." "Ben asla yanılmam," diyor Koç Hollis. "Sence neden Bin yıldır falan mı evliyim ben? Sistemle nasıl oynanacağını biliyorum. Oh, ve karımı seviyorum. Muhtemelen o da bunun bir parçası."

"Nasıl tanıştınız?" Colson oturduğu yerden sesleniyor.

Hollis parlar. "Harika bir hikâye. Kızlarım duydukları en romantik hikâye olduğunu söylüyorlar. Yerleşin çocuklar."

Ryder ve ben bakiştık. Bu adamı uzun zamandır tanımıyoruz ama Mike Hollis'in anlattığı her aşk hikâyesinde birkaç "n'oluyor lan "dan daha fazlası olması kaçınılmaz.

"Yani, bazı insanlar Rupî'nin beni takip ettiğini söyleyebilir," diye başlıyor.

Davamı geri çekiyorum.

CHARLIE:

Bu gece gelebilir miyim?

Takım otobüsü bizi bıraktıktan sonra Will ve ben Graham Center'dan ayrılırken grup sohbetimizde mesaj beliriyor. Will mesajı okudu ve bana başını salladı.

"Ne?" Dedim.

"Onu bir dolapta yedin," diye azarlıyor.

"Ne olmuş yani?"

"Bu yüzden tekrar takılmak için kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum."

"Dolapta ona oral seks yapmamın bununla ne ilgisi var? İkimiz de biliyoruz ki Charlie

hiçbir şey için baskı yapmadım. Ama endişeleniyorsanız hayır deyin."

Hayır demeyecek. Çünkü o da benim gibi ona ilgi duyuyor. Charlie güzel bir gizem. Onunla ilgili her şey bende olabildiğince derine inme isteği uyandırıyor. Onun içinde sürünmek. Onu gülümsetmek. Gülüşünü duymak.

Liseden beri böyle bir dürtü hissetmemiştim.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Tanrı aşkına. Charlotte Kingston'a aşık olmak istemiyorum. Onunla tekrar yatmak istiyorum. Belki onu biraz daha tanırım. Bunun ötesinde bir şey değil.

Telefonum elimde vızıldıyor. Will'in Charlie'ye gönderdiği mesaj.

LARSEN:

Yaklaşık 30 dakika içinde evde oluruz.
Geliyoruz.
arenadan.

CHARLIE:

Tamam. Bir saat içinde orada olurum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

BECKETT

İstatistikler yalan söylemez

EVDE, ARTIK LASAGNA YAPACAK BİR TUPPERWARE ALIYORUM

dün gece mikrodalgada yaktım. Muhtemelen potansiyel bir seks randevusundan hemen önce karbonhidrat yüklemesi yapmak akıllıca değil, ama Charlie'nin herhangi bir konuda fikrini değiştirdiğine kesin gözüyle bakmıyorum. Ve açlıktan ölüyorum.

Bütün artıkları mideye indirdikten sonra Will, "Gidip gerçek bir duş alacağım," dedi. "St. Anthony'nin su basıncı bok gibi. Sanırım saçımda hâlâ şampuan var."

Duş kötü bir fikir gibi görünmüyor. Ve biraz erkek peyzajı yapmak akıllıca olabilir.

Ne olur ne olmaz.

Kendi yatak odalarımızda kayboluyoruz, yarım saat sonra alt katta yeniden toplanıyoruz, Will Timeline serisinden bir film koyarken ben birkaç bira alıyorum.

Mutfağa doğru sesleniyor: "Hey, gelecek yıl yeni bir tane çıkacağını gördün mü?"

"Ne? Yok artık." İki uzun kutu IPA ile döndüm ve birini ona uzattım.

"Gerçekten az önce yayınımda gördüm." Kanıt olarak telefonunu kaldırıyor.

"Lykander geri dönecek mi?" Talep ediyorum.

Bobby Lykander, Zaman izgisi filmlerinin dördünde de rol almış bir aktördür, ancak sonuncusu trajik ölümüyle sonuçlanmıştır. Genç halinin ellerinde. Kahretsin.

Will ekranına bakıyor, kaydırıyor. "Oyuncular listesinde adı var ama flashback mi olacak yoksa bu Qualls'un hayatta kaldığı anlamına mı geliyor bilmiyoruz."

"Kesinlikle hayatta kaldı. Ya da en azından, lmediğinden emin olmak için zamanda daha da geriye gitti. Belli ki."

"Belli ki."

Kapı zili çaldı. Birbirimize baktık.

"Onu içeri alacağım," diyorum ve n salona doğru ilerliyorum. n kapıyı açtığımda Charlie'yi merdivende buluyorum.

enem düştü. "Ne giyiyorsun?"

Kafası karışmış görünüyor. "Giydiklerimin nesi yanlış? Sadece tayt ve sweatshirt."

"Aynen yle. Sadece tayt ve sweatshirt," diyorum huysuzca. "Bu senin her zamanki kıyafetin değil. Uylukların nerede? Pileli etek nerede? Benim liseli kız fantezimi gerçekleştiriyor olman gerekiyordu."

Homurdanıyor ve göğsüme yumruk atıyor, sonra beni atlatıp içeri giriyor. "zgnm ama senin için giyinmiyorum, Buz ocuk."

"Sen başlamalısın, şekerparem. Senin için giyiniyorum."

"Gerçekten mi? O gri eşofmanları benim için mi giydin? Ve bu tişört o kadar ince ki ekersem paralanacakmış gibi görünüyor?" Bunu vurgulamak istercesine, kumaşı alaycı bir şekilde çekiştiriyor.

Ona sırtıyorum. "Aslında bunu senin için giydim."

"Gerçekten mi?" diye tekrarlıyor beni oturma odasına doğru takip ederken.

"İstatistiksel olarak konuşmak gerekirse, bir kadının cinsel uyarılması gri eşofman altı grdğğinde yüzde üç yüz artar."

"İstatistikler yalan söylemez," diye sesleniyor Will bölümden.

"Eşofmanların nerede o zaman?" diye meydan okuyor. Koyu ekose bol bir pantolon giyiyor ve gömleği yok. Will koşar

Sıcak.

"Seni çok fazla tahrik etmek istemedim," diyor ciddi bir bakışla. "Ayrıca çok fazla eşofman altı giymenin aşırıya kaçmak olduğunu herkes bilir."

"İstatistikler yalan söylemez," diye katılıyorum.

"Hey," diyor kanepenin orta kısmına otururken, "neden bir istatistikçiye güvenemiyorsun?"

"Neden?" Will şüpheyile sorar.

Etkili olması için duraklıyor. "Çünkü her zaman bir şeyler planlıyorlar."

İç çekiyor. "Senden neden hoşlanıyorum?"

Charlie gülümsüyor. Onu gülümserken görmek güzel. Onu son gördüğümde çok üzgün görünüyordu, en azından orgazmla dikkati dağılmadan önce.

Suçluluk duygusu beni dürtüklüyor. Kardeşinden bahsetmek ve nasıl olduğunu, her şeyi daha kolay atlatıp atlatmadığını sormak istiyorum.

Bunun yerine ona bir içki ikram ediyorum. "Her gibi yeşil çay mı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir kere içmiş olmam her zamanki içki siparişim olduğu anlamına gelmez."

"Tamam, o zaman ne içmek istersin?"

"Yeşil çay, lütfen."

Sırıtişım o kadar büyük ki, yüzüm gerçekten acıyor. Bu kız çok tatlı.

Mutfığa gidip elektrikli su ısıtıcısını açıyorum, sonra iki oda arasındaki kapı aralığına yaslanıp suyun kaynamasını bekliyorum. Bu sefer ciddi bir konuyu açacak cesareti kendimde buluyorum.

"Şu kardeş meselesi konusunda kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Belki biraz." Bir an tereddüt ediyor. "Harrison bana Korece ismimi söyledi. Seul'deki yetimhane bunu evlat edinme belgelerine ekleme zahmetine girmemiş ama o hatırlıyor."

"Öyle mi?" Meraklandım. "Ve?"

"Ben Hae-Won." Yanaklarında pembe lekeler beliriyor ve gözlerindeki duyguyu görebiliyorum. Bu onun için çok şey ifade ediyor.

"Hae-Won," diye tekrarlıyor Will, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bunu sevdim.

Bu gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler." O da gülümsüyor ama gülümsemesi hızla kayboluyor. "Yine de buna nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Birdenbire hiç bilmediğim bir kardeşe sahip olmak çok garip. Bütün hafta mesajlaştık ama bu, bir partide tanıştığın bir yabancıyla arkadaş olmaya çalışmak gibi bir şey. Ortak yönlerinizi bulmaya çalışıyorsunuz. Karşındakinin nelerden hoşlandığını. Ve Harrison'ın gerçekten çok kötü bir çocukluk geçirmiş olması da yardımcı olmuyor." Charlie suçlu bir ifade takınıyor. "Bu çok çaba gerektiriyor ve bir yanımda buna değip değmeyeceğini merak ediyor. Mesela, bu adam hayatımda olmadan yirmi bir yıl geçirdim ve gayet iyiydim."

"Anlıyorum." Omuz silkiyorum. "Ama bak, ben tek çocuğum ve büyürken keşke bir kardeşim olsaydı diye çok zaman geçirdim. Hâlâ bazen bunu düşünüyorum."

"Ben de öyle," diye sessizce itiraf ediyor Will. "Tek çocuk kulübünün başka üyesi olarak."

Tekrar Charlie'ye bakıyorum. "Ben olsaydım, onu tanımak için çaba gösterirdim. En azından denemezsen pişman olabilirsin."

Çaydanlık tıkırdıyor ve Charlie'nin çayını hazırlamak için mutfağa geri dönüyorum, diğer odadaki durum hakkında konuşmaya devam ettiklerini duyuyorum. Bir dakika sonra ona dumanı tüten bir kupa getirip biramın yanına masaya koyuyorum. Charlie ile aramda biraz mesafe bırakarak kanepenin diğer ucuna yerleşiyorum.

"Artık bu konu hakkında konuşmayalım," diyor.

Will başını ona doğru eğiyor. "Emin misiniz? Çünkü dinlemekten mutluluk duyarız."

"Biliyorum ve . Ama düşünecek çok şey var. Beni aşırı yükleyecek."

"Var mı o olur a çok mu?" I sor Onu.

"Aşırı mı yükleniyorsun?"

"Yani... Evet. Ben bir STEM uzmanıyım. Son sınıftayım. Bitirmem gereken bir bitirme projem var. Bitirmem gereken yüksek lisans makalelerim var. Kız öğrenci birliğimin finans başkan yardımcısıyım ve büyük bir gala planlıyoruz. Akıl hocalığı yapmam gereken bir ufaklık var. Birdenbire ortaya çıkan biyolojik bir kardeş. İki oğlanı arzuluyorum-"

Durur, ağzı kapanır. Will sırtıyor.

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Şehvet duyuyoruz, değil mi?" "Kapa çeneni."

İkimiz de daha çok gülüyoruz.

"Çok olgunsun Charlotte," diye azarlıyorum.

"Ben Charlotte değilim. Şu anda Charlie'yim. Charlie insanlara çenelerini kapamalarını söyler."

"Evet. Charlie başka ne yapar?"

Kaşlarını çattığında, bunun kulağa nasıl geldiğini anladım.

"Bu bir meydan okuma değildi," diye onu temin ediyorum.

"Söz veriyorum. Bu gece beklentim yok."

"Hayır mı?"

"Sadece film izliyoruz. Geçen seferki gibi." "Geçen sefer seksle bitmişti."

"Bunun emsal teşkil ettiği anlamına gelmez."

"Emsal teşkil etmek tam olarak budur!" Profesör Qualls'un son filmde kurtardığı ateşli elmas hırsızını öpmek üzere olduğu sahnede donmuş olan ekrana bakarak iç geçiriyor. "Peki, tamam. Ne izliyoruz? Göğüslerin görüldüğü aşk üçgeni romantik komedilerinden birini mi?"

Will kıkırdar. "Hayır. Zaman Çizelgesi serisinin en son bölümü. Dört numara."

"Biliyor musun, aslında bu filmleri hiç izlemedim." Ona bakakaldım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Film izleyecek vaktim yok. Sana okuduğum stres faktörleri listesinin tamamını duymadın mı?" Will filmi durdururken dizlerini yukarı çekerek kendini daha rahat hissetmesini sağlıyor. "Bana ilk üçünü anlatmak ister misin?"

"Hayır, hepsi kendi kendini açıklıyor. Bu zaman makinesini icat eden profesör. Ateşli sarışın onun şu anki aşkı, ama ona ihanet edecek. Hep ihanet ederler. Ve şu anda içeri giren adam da Profesör Qualls'un oğlu." Ekranı süsleyen sakallı adama başımı salladım.

"Bekle, bu onun oğlu mu? Aynı yaşta görünüyorlar-Ohhhh." Başını salladı. Anladı. "Zaman yolculuğu."

Will kıs kıs güler. "Burada zeki bir kurabiyemiz var Beck." "En zekisi."

"Kapa çeneni. Bütün gece bunu söylemeye devam edeceğim. Kapa çeneni."

Masadan biramı alıyorum, doğrulduğumda kolum onunkine değiyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, değilsin."

Dudaklarım seğiriyor. "Yani, bunu bilerek yapmadım. Ama haklısın. Üzgün değilim."

Kutunun kenarından sırtarak IPA'mı yudumluyorum. Ben içerken onun beni izlediğini hissediyorum. Will elini saçlarının arasında gezdirirken, onun da beni izlediğini görüyorum.

O bizim çok farkında. Ben de onun farkındayım. Kendini yeniden konumlandırıyor, ayaklarını masanın üzerine koymak için bacaklarını uzatıyor. Çorapları pembe. Bir omzundan düşen büyük boy gri sweatshirt'ünün altına giydiği atlet de öyle. Atletin altına sütyen giyip giymediğini merak ediyorum. Onunla Boston'un banliyölerinde, kimsenin ne kadar yaramaz olduğunu görmeyeceği rastgele bir barda içki içmek için buluştuğumuz gece sütyen giymemişti. Küçük sert meme uçlarının üstünü nasıl zorladığını hatırlıyorum.

Ağzım birden karıncalanmaya başladı. Hay sikeyim. Bir şey emmem lazım.

Ağızma çok ihtiyaç duyduğum nemi getirerek bir yudum daha alıyorum.

Charlie, Profesör Qualls'un az önce yaptığı sevimsiz espriye homurdanıyor. Homurtu bir şekilde hem seksi hem de sevimli. Will de gülüyor. Derin ve boğuk. Bir an için libidom

Ne oluyor lan? Yanımda iki ateşli insan var ve kimse çıplak değil. Bu bir travesti gibi hissettiriyor.

Hâlâ kıkırdayan Charlie çayını almak için öne doğru eğiliyor. Soğutmak için sıvıya üflüyor ama bardağı dudaklarına götürdüğünü her seferinde korkuyor ve yudumlamıyor.

Bir yandan da sıcak çay ikilemini gözlemleyen Will, sonunda sırtıtmaya başlıyor. "Yap hadi."

"Dilimi yakmak istemiyorum," diye sızlanıyor.

"Yap," diye ısrar ediyor. "Yanmayı hisset."

Charlie derin bir nefes alarak, tüm vücudu gerilmiş bir halde, şimdiye kadar gördüğüm en küçük, en korkulu yudumu alıyor. Buhar yüzünü ıslatıyor ve yanakları gibi burnu da kızarıyor. O bardağı elinden kapmak, tayıtı indirmek ve beynini dağıtmaktan başka bir şey istemiyorum.

Evet. Bir kadının çay içişini izlerken tahrik oluyorum. Bu bir ilk.

"Tamam, o kadar da kötü değildi," diye rahatlıyor ve dikkatini filme geri veriyor.

Will hâlâ ona olay örgüsünü anlatmaya çalışıyor, yüzü hareketleniyor. "Temel olarak, son filmde profesör, on sekizinci yüzyıl İspanya'sına zaman yolculuğu yaptığında ilişki yaşadığı İspanyol suikastçı Maritza'dan bir oğlu olduğunu öğrendi. Profesörün ilk karısını öldüren nadir kan hastalığının tedavisini on yıl içinde bulacak olan adama suikast düzenlemesini engellemeye çalışıyordu-"

Charlie eğilip onu öptüğünde cümlemin ortasındaydı.

Bu hareket onu hazırlıksız yakaladı. Beni de hazırlıksız yakaladı. Gözümü kırptım ve birden ağzı Will'inkine yapıştı.

Adam onu tekrar öpmeden, kadın gevşiyor ve "Üzgünüm" diyor.

Birama kıs kıs gülüyorum.

Charlie şimdi bana bakıyor. "Özür dilerim." "Neden benden özür diliyorsun?"

"Çünkü Will'i öptüm." İnliyor. "O çılgın komployu anlatırken çok seksi görünüyordu."

"Evet, biliyorum. Bilimkurgu onu gerçekten sertleştiriyor," diyorum ve Will iç çekiyor.

Sertleşme kelimesini duyunca Charlie kasıklarına baktı. "Neden oraya bakıyorsun?" Ona sırtıyorum.

"Bilmiyorum." Bir inilti daha çıkarır. "Ben sadece..." "Azgın," diye arz ettim.

Will kıkırdar.

"Çelişkili," diye düzeltiyor. "Çünkü azgınsın."

"Evet. Evet. Tamam mı?" Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ugh. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

Will yumuşak bir sesle, "Evet, öyle," dedi.

Bakışları tekrar bana kayıyor. "Beckett, o mesajda yazdıklarında ciddi ?"

"Hangi kısmı? Aslında fark etmez. Her bölümünü kastettim. Yani evet, mesajda ne yazdıysam onu kastettim."

Bir gülümseme dudaklarını gıdıklıyor. "Vahşi ve korkusuz yanımin benimle ilgili en sevdiğin şey olduğu hakkında."

"Öyle." Sesim sert ve ciddi. Will'e bakıyor.

Yüz ifadesi samimiyetle parlıyor. "Daha önce hiç kimseye sana çekildiğim gibi çekilmemiştim."

O da bunu hissediyor, farkındayım. Ona doğru olan bu amansız çekimi. Elini kızın ensesinde dolaştırıp yüzünü kendi yüzüne yaklaştırırken ağır çekimde izliyormuşum gibi hissediyorum. Onu öptüğünde sikim kabarıyor.

Ölçülü, keşfedici bir öpücük. Adamın dilinin kızın ağzına girdiğini görüyorum. Dilinin ucu onunkine dokunuyor. Vücudu ona doğru eğiliyor. Avucunu adamın çıplak göğsüne bastırıyor, parmaklarını oradaki saçların üzerinde gezdiriyor.

Aletim pantolonuma bastırıyor, yarı kalkık. Charlie öpüşmeyi keserek, "Özür dilerim," diye . Gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Seni yargıladım." Derin bir pişmanlık gözlerini dolduruyor. "Sana normal değilmişsin gibi hissettirdim. İkinize de. Ama aslında öyle hissetmiyorum. Sizin ilgilendiğiniz şeylere ilgi duyduğunuz için adi olduğunuzu düşünseydim uygulamada sizinle eşleşmezdim."

Will düşünceli bir şekilde başını sallar. "Aramızda olanlardan neden utandın? Pişmanlık duyduğun için mi?"

İnsanlar üzerinde sakinleştirici bir etkisi var. Bazen bakışları sanki zihnini okuyormuş, kalbinizi görüyormuş gibi içinize işliyor. İçinizdeki dağınık, kırık parçaları buluyor ve onları sizin için bir araya getiriyor, böylece size son yapbozun nasıl görünmesi gerektiğini gösterebiliyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor Charlie, gözle görülür bir şekilde yutkunarak. "Pişmanlık hissetmedim. O gecenin her saniyesinden keyif aldım."

"O zaman kendi utancınızı hissetmiyordunuz. Dışsaldı. Utanmış hissediyordun."

Alnında bir kırılganlık belirliyor. "Bu aynı şey değil mi?"

"Hayır. Eğer gerçekten yanlış bir şey yaptığınızı düşündüğünüz için utanç ya da suçluluk duyuyorsanız, bu başka bir şey. Ama başkalarının fikirlerine dayanarak kendini bok gibi hissetmeye izin veriyorsan... teklif bile etmedikleri fikirlere... öğrenirlerse sahip olacaklarını hayal ettiğin fikirlere... o zaman bu utanç değildir." Onun yanağını okşuyor. "Kimse öğrenmek zorunda değil, Charlie. Burada yaptığımız hiçbir şey bu evden dışarı çıkmıyor."

Onaylamak için bana doğru dönüyor, dudağını ısırtıyor.

"Kutsal alan," diye onaylıyorum, gülümseyerek.

Dişleri dudağını serbest bırakıyor ve dili bir acıyı yatıştırır gibi dışarı çıkıyor. Dudağını yalayan ben olmak istiyorum. Will'in gözlerinin parladığını görüyorum ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Peki," diyor, "bu filmi izlemeye devam etmeli miyiz? Ya da..."

"Yoksa ne olur?" diye sorar.

"Sen söyle. Ne istiyorsunuz?"

Will ve benim üstünde oturduğumuz uzun bir andan sonra Charlie sonunda acı dolu bir ses çıkardı

Nefes al.

"Seni istiyorum," diyor ve sonra onu tekrar öpüyor.

İlk önce onu öpmeye devam ettiği için bir kıskançlık, bir kızgınlık kıvılcımı olmalı, ama dudaklarının Will'inkilerle buluşmasını izlerken tek hissettiğim beklenti.

Onu bıraktığında zor nefes alıyordu. Sonra arkasını dönüyor ve kanepede bana doğru sürünüyor. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

"Ve sen," diyor, ağzı benimkini kapatarak. "Ben istiyorum sen."

Sadece birkaç saniyeliğine, birkaç alaycı yalamayla dilimi kullanmasına izin verdim.

"Başka ne var?" Törpüledim. "Başka ne istiyorsun?"

"İstiyorum..." Nefes alırken göğsü yükseliyor. Perdelerin çekili olup olmadığını kontrol etmek istercesine pencereye doğru bakar. Çekiliydi. Kararsız bir şekilde nefes veriyor. "Sikini ağızımda istiyorum."

Tanrım. Hangimizi istediğini bile bilmiyorum ama ikimiz de itaat ediyoruz. Eşofmanımı indirip ereksiyonumu serbest bırakıyorum. O kadar sertleştim ki canım yanıyor. Will şezlongda pantolonunu çıkarıp bir kenara atıyor ve onu tamamen çıplak, yontulmuş karın kasları ve sıkı kaslarıyla bırakıyor.

Charlie önümde yere kayıyor. Beni kavradığında kalbim duruyor, narin parmakları şaftımın etrafında kıvrılıp yavaş, alaycı bir vuruş yapıyor.

Dokunuşu çok yumuşak. Bu bir işkence. Tırnaklarının kalçalarımın batmasını istiyorum. Dudaklarının sikimin etrafındaki ağgözlü emişini istiyorum.

Açlık ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla onu izliyorum. "Em onu," diye yalvarıyorum.

Gözlerindeki hınzır parıltı bana bunu benim için kolaylaştırmayacağını söylüyor. Dalga geçecek. Acele etmeyecek. İhtiyacımdan başka bir şey kalmayana kadar içimdeki tüm kontrolü çekip alacak.

Tabii ki beni bırakıyor ve yanağını çevirip ağzını kalçama bastırıyor. Kalçam. İz bırakan öpücükler

Karnım.

Başının üzerinden Will'in gözleriyle karşılaşıyorum ve o da benim gergin ifadem karşısında sırıtıyor. Charlie'nin bana öpücüklerle işkence etmesini izlerken kendini sıkarak, "Bundan zevk alıyorum," diyor. "Ona işkence etmeye devam et, bebeğim."

"Siktir git, Larsen," diye mırıldanıyorum.

Charlie'nin kahkahası kalçamı ısıtıyor. Dili, sonunda onun için zonklayan tek parçama ulaşmadan önce, oblik kaslarımın üzerinde dans ediyor.

Ağzını sikime doğru indiriyor. Geri çekilmeden önce sadece başını sıyrıyor, gülümseyerek sınırlarımı test ediyor.

"Charlie," diye . "Artık alay etmek yok."

Dili beni tatmak için dışarı fırlıyor, ucumda daireler çiziyor, hassas alt tarafın üzerinde geziniyor. Will şezlongdan bizi izlemeye devam ediyor, tembelce kendini okşuyor.

Parmaklarım onun saçlarını buluyor ve beni ağzının derinliklerine çekerken ipeksi siyah tellerin arasından geçiriyor. Sonra yanaklarını çukurlaştırıyor ve beni inletecek kadar sert emiyor. Zevk içimden orman yangını gibi fırlıyor, hızlı ve acımasızca yayılıyor. Ağzı beni her içine aldığı anda kontrolüm elimden kayıyor.

Ben bir uyarıda bulunana kadar sert ve hızlı bir şekilde emiyor. "Yavaşlamazsan boşalacağım, bebeğim."

Nefes nefese, eliyle beni pompalıyor ve eğlenerek alay ediyor. "Önce alay etmeyi bırakmamı istiyorsun, şimdi de yavaşlamamı istiyorsun. Kararını ver, bebeğim."

Will kahkahalarla titriyor.

"Siktir git, Larsen-"

Ağzının beni tekrar derinlemesine emdiğini hissederek kesiliyorum.

Lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyor. Boğuk inlememle, sikimin başının etrafında gülümsediğini görüyorum.

Bağımlıyım. Bu kıza bağımlıyım. Sanki beni nasıl parçalara ayıracağını çok iyi biliyor. Ve bu sadece fiziksel bağlantı değil. Bir şey daha var

Yüzeyin altında gizlenen tehlikeli bir şey var ama bunu düşünmeme izin veremem. Şimdi olmaz. Bu yüzden bu düşünceleri gömüyorum ve ağzının sıcaklığına, dilinin şaftım boyunca kayarak beni daha da yükseğe çıkarmasına odaklanıyorum.

Hızını tekrar artırdığında, elimi saçlarına götürüyorum. Bana bakarken sikim hala dudaklarının arasında. Çok tatlı ve masum.

"Ciddiyim. Boşalmamı istemiyorsan yavaşla."

"İstiyorum" diye fısıldamak için beni serbest bırakıyor ve sonra beni tekrar yutuyor.

Onu gerçekten becermek istiyorum, ama lanet olsun, kadın boğazından aşağı boşalmamı istiyor. Ben kimim ki onu mahrum edeyim? Bu yüzden ağzını sikiyorum ve o her santimini alıyor, o büyük siyah gözleriyle bana bakarken etrafımda inliyor.

"İstiyor musun?" İçimdeki baskı artarken saçlarını biraz daha sıkı kavıyorum.

Inliyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Başının arkasını kavıyorum ve bana izin verdiği kadar derine itiyorum. Tüm dünyam sadece ona daralıyor; onun ağzına, diline, eline, iniltilerine. Onun.

Karnım sıkıca kenetleniyor, taşaklarımda karıncalanma başlıyor ve Charlie'nin ağzını dolduruyor. Zevkle homurdanıyorum, onun adını inliyorum, zihnim bunun yoğunluğundan bomboş.

Will beni titrerken izlerken kıkırdıyor. "O kadar iyi mi?"

"Daha iyi," diye boğuluyorum.

O beni emmeye devam ederken ayağa kalkıyor ve kendini okşuyor. Kalbimin çarpması nihayet durduğunda, ağzından çıkıyorum ve geriye doğru yığılıyorum. Tanrım. Bu... başka bir dünyaydı.

Charlie elinin tersiyle ağzını silerken kendinden son derece memnun. Will'e doğru dönüyor, dizlerinin üzerinde yükseliyor, parmakları Will'in kalçalarında geziniyor ve bunu yaparken o kadar yaramaz görünüyor ki, sikim neredeyse yeniden kalkmaya hazır.

Giderek artan tahrikten uzaklaşmak için ayağa kalkıp Charlie'nin arkasına geçiyorum ve elimi saçlarına götürüyorum. Yumruğumun etrafında döndürerek, onu Will'in şaftı boyunca yönlendiriyorum ve ona sakso çekerken izliyorum. Charlie hâlâ giyinik, Will ise çıplak, kalçaları onun istekli çekişlerini karşılamak için hareket ediyor. Çok ateşli.

"Ah, ne kadar iyi bir kız olduğuna bak," diye onu cesaretlendiriyorum. "Emmeye devam et. Ona kendini çok iyi hissettiriyorsun."

Bir elini bacaklarının arasına sokarak taytının üzerinden kendini kavıyor.

Ona sırtıyıyorum. "Onları çıkarmak istiyorsun, değil mi? Onu emerken parmaklarını içine mi sokmak istiyorsun?"

Başını sallıyor. Yanakları kızarmış, yüzünde bir ihtiyaç ifadesi var.

"Çok kötü. Orada ıslak ve zonklayarak oturmak zorunda kalacaksın.

Larsen kendininkini alana kadar seninkini alamazsın." Will inliyor.

"Gördün mü? Kulağa hoş ," diyorum kıkırdayarak.

Şaftı tükürüğüyle kayganlaşıyor, başı her yukarı vuruşta dilini üzerinde gezdirdiği precome'ı sızdırıyor. Will'in zevk almasını izlerken dalgınca kendimi okşuyorum.

"Bu konuda çok iyisin Charlie," diye övüyor, sesi alçak ve boğuk. "Çok tatlısın." Dilini şişmiş sikinin üzerinde gezdirdiğinde adam sarsılıyor. "Siktir."

Charlie daha hızlı hareket etmeye başladı ama Will'i tanıyorum. Yeterince hızlı değil. Bundan daha sert seviyor. Yeterince emin, ağzını yumruğuyla değiştiriyor ve kendini daha fazla güçle pompalıyor. O daha hızlı vurdukça ben de Charlie'nin saçlarını sıkıca kavrayıp yüzünü Will'in sikine yaklaştırıyorum.

"Ağzını aç, bebeğim. Dilinin üzerine boşalmasını görmek istiyorum. Onu yuttuğunu görmek istiyorum."

İnliyor ve ağzını açıyor.

Aynen böyle, Will ateş ediyor, ikimiz de onu izlerken küfrediyor. Charlie zar zor ayağa kalktı.

kıyafetlerini yırtıyor, kızımızı ne kadar hızlı soyduğumuza dair bir rekor kırıyoruz.

"Gel buraya," diyorum huysuzca, kolumu beline dolayarak. Dudaklarımı yavaş bir öpücükle onunkilere bastırıyorum, içime doğru eğilirken sert meme uçlarının göğsüme sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. Dilinde Will'in tadını alıyorum ve ağzına karşı inliyorum.

Larsen'in biraz iyileşmeye ihtiyacı var ama görünüşe göre penisim için karar vermekten çekinmiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, şiddetle yanıyor.

"Sikini sertleştir, Beck. Kızımızın buna ihtiyacı var." Charlie mutlu bir şekilde iç geçirir.

Kahretsin, daha önce hiç onun gibi biriyle birlikte olmamıştım. Bu kadın kendini yeni bir deneyime açtığında hiçbir çekingenliği yok. O da benim gibi kendini bu işin içine atıyor.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da bu düşünce zihnimin bir köşesinde duruyor.

Yine de o noktaya gelmeme izin veremem. Ona karşı şehvetten fazlasını hissediyor olabileceğimi itiraf edemiyorum. Çünkü o sadece burada benimle değil. Will'le de birlikte ve aramızda her ne varsa, bu her neyse, bundan daha fazlası olmamalı.

BAKIRE VE BIÇAK/LOURDES

BÖLÜM 12

ARZUMUN ATEŞİNDE DÖVÜLMÜŞ

Kraliyet odasının titrek mum ışığının altında Kraliçe Elizabeth durmuş, önündeki heybetli figüre bakarken kalbi küt küt atıyordu. Dünyayı fetheden kadim zırhlara bürünmüş, yaşayan bir efsane olan bu adamın varlığı çok etkileyiciydi. Yaklaştı, dudakları bir sırtışıla kıvrıldı, gözleri yoğun ve bilmişti.

Elizabeth gergin bir bekleyişle titredi. Krallığını zarafet ve güçle yönetmişti ama İskender'in huzurunda kendini savunmasız, sıradan bir kız gibi hissediyordu.

Büyük fatih parmaklarını kızın yanağına dokundurduktan sonra boynunun kıvrımına doğru kaydırıp ve köprücük kemiğinin narin çizgisini izledi.

"Zamanında birçok kılıç kullandım kraliçem, ama hiçbirisi bu gece kullanacağım kılıç gibi değil."

Yanakları daha önce hiç bilmediği bir sıcaklıkla kızardı. Adamın her hecesi ham, ilkel bir arzuyla yüklü sözleri içine işlerken kalbi hızla çarpıyordu. Adamın elleri nasırlıydı, yıllarca savaşmaktan pürüzlüydü ama elbisesinin bağcıklarını çözerken naziktiler ve çıplak tenini ilk kez ona gösterdiler.

"Bu kılıç," diye nefes aldı Alexander, gözleri açlıktan kararmıştı, "keskin, arzumun ateşinde dövüldü. Bu gece, ödülünü alacak."

Elizabeth'in vücudu onun dokunuşuyla titredi, elbisesi yumuşak bir kumaş fısıltısıyla yere düşerken beklentisi arttı. Kendini hiç bu kadar korunmasız, savunmasız hissetmemişti ama onun kollarında kendini bilinmeyene özlem duyarken buldu.

"Acıyacak mı?" diye fısıldadı.

Gülümsedi. "Bir kılıç iz bırakmalı kraliçem. Ama acının zevkin ilk tadı olduğunu göreceksiniz."

Adamın sözleri kızın içinde bir sıcaklık dalgası yarattı ve kız cevap veremeden adam onun üzerine atıldı, ağzı kızinkini yakıcı bir öpücükle yakaladı. Elleri hiç şüpheyi bırakmayan bir sahiplenmeyle vücudunda geziniyordu; bu gece kız onun olacaktı.

Tamamen ve tamamen.

Alexander hızlı bir hareketle zırhının son parçasını da çıkardı ve vücudu çıplak ihtişamıyla Elizabeth'in üzerinde yükseldi. Elizabeth'in gözleri onu içine çekerken genişledi, güçlü formu karşısında nefesi kesildi. Kasları yontulmuştu, teni savaşın izleriyle gölgelenmişti ama gözlerindeki şiddetli kararlılık Elizabeth'i heyecanlandırdı.

Bu ve bahsettiği, ona doğru uzanan etkileyici kılıç. Bir tehdit ve bir vaat.

"Kılıcım," diye tekrar fısıldadı, kalçalarını onunkilere bastırarak, "senin için sabırsızlanıyor, Elizabeth. El değmemiş derinliklerini delip geçmeyi, seni benim yapmayı arzuluyor."

Onu, vücudunun sıcaklığını, ondan yayılan ham gücü hissettiğinde nefesi kesildi. Adam onu yumuşak yatağa indirirken elleri adamın omuzlarına yapıştı, vücudu titriyordu.

"Seni almama izin ver," dedi kısık sesle. "Seni sahiplenmeme izin ver ve hayal ettiğin her şeyin ötesinde bir zevki tadacaksın."

Elizabeth başını salladı, sesi içinde kopan duygu fırtınasında kaybolmuştu. Bu anı beklemiş, hayalini kurmuştu ve şimdi Alexander onun üzerinde konumlanırken, geri dönüşü olmadığını biliyordu.

Alexander bir zafer iniltisiyle ileri atıldı. bıçak sonunda hedefini buluyor.

Elizabeth'in nefesi kesildi, vücudu bu alışılmadık his karşısında gerildi ama adam hareket etmeye başladığında acı hızla azaldı ve yerini giderek artan bir zevk dalgasına bıraktı. Onu tamamen doldurdu, her hareketi emredici ve acımasızdı.

"Kılıcım artık seni tattı," diye homurdandı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. "Ve sen her yönden benim olana kadar durmayacağım."

Her itiş bir bildiriydi, Elizabeth'in her inleyişi onun üzerindeki gücünün bir kabulüydü. Daha önce hiç böyle bir yoğunluk, böyle bir tutku görmemişti. Alexander'ın vücudu mükemmel bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Kontrollü, bilinçli ve güçlüydü.

"Söyle," dedi nefesleri arasında. "Benim olduğumu söyle."

Sesi zayıftı, nefessizdi ama teslimiyet doluydu. "Ben seninim, Alexander. Tamamen seninim."

Son, muzaffer bir hamleyle kalın, sert bıçağını kadının düşündüğünden daha derine soktu ve onu daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir zevk dünyasına yolladı. Kadının çığlıkları odayı doldurdu, ikisi de zirveye ulaştıklarında adamınkilere karıştı, vücutları mükemmel bir birlik içinde birbirine kilitlendi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLOTTE

Ulaşılamaz

FAITH BİR ERKEK ARKADAŞIM OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR. WILL LARSEN ADINDA BİR ERKEK ARKADAŞ,

Briar U erkek takımında hokey oynuyor ve Hücre ve Doku Mühendisliği'nde laboratuvar partnerim.

En iyi arkadaşımın buna inanmaya hakkı var, çünkü son iki haftadır Will'in Hastings'teki evinde Delta Pi evinde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum.

Faith'in bilmediği şey, ben Will'in evindeyken Beckett'in da orada olduğu. Ve hepimiz oradayken, onlar tüm vücudumu şarkı söyletmek için birlikte çalışırken, kaçınılmaz olarak kendimi yataklarından birinde çıplak ve inlerken buluyorum.

Şu anda o pozisyonda olmaktan başka bir şey istemiyorum. Sırt üstü yatarken bir çift dudak boğazımda öpücükler bırakıyor ve diğer çift bacaklarımın arasından klitorisimi sarıyor. Bugün felaketin kıyısında sallanıyorum ve stres seviyelerim tehlikeli bir şekilde basınç dalgası bölgesine yaklaşıyor. Son final ödevimi zor zamanında teslim ettim. Bitirme projemde büyük bir engelle karşılaştım ve sorunu gidermek için laboratuvar danışmanımla acil bir randevu aldım. Şimdi de bir yönetim kurulu toplantısında Agatha'nın dırdırını dinliyorum.

bir partide eğlenmeye cüret ederek Delta Pi adını lekeleyen birinci sınıf öğrencilerimizden biri hakkında.

Bu gece için sabrım kalmadı. Agatha'nın evdeki herkesin kendisiyle aynı yüksek standartlara uymasını sağlamak için sosyal polislik yapma alışkanlığı can sıkıcı.

"Agatha," diye araya giriyorum ve kurulun diğer üyelerini şaşırtıyorum. Bu toplantılar sırasında nadiren dalga geçerim. "Bu sadece bir meydan okumaydı. Lucy'nin kampüste sürekli bikiniyle dolaşması gibi bir şey değil. Aralık ayında. Birisi ona bunu yapması için meydan okudu."

Agatha gergin bir sesle, "Ve hayır demeliydi," diye karşılık veriyor. "Bir Delta Pi'nin kötü davranışı evdeki diğer herkese kötü yansır." Nefesinin altından aşağılayıcı bir ses çıkarıyor. "Çeşitlilik üyeliğine izin verdiğimiz için başımıza bunlar geliyor. Size uygun olmayacağını söylemiştim."

Kız öğrenci birliği başkanımıza bakıyorum, öfkemin sesimi kısık bir hırıltıya dönüştürmesini engellemeye çalışıyorum. "Özür dilerim. Az önce ne dedin sen?"

Mükemmel manikürlü bir el umursamazca el sallıyor. "Sakin ol Charlotte. Etnik kökeninden bahsetmiyorum. Koşulların çeşitliliğini kastetmiştim."

Fakir gibi mi? Aman Tanrım. Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. Lucy, Teksas'ın küçük bir kasabasından burslu bir öğrenci, tabii ne en ilerici ne de en varlıklı kasabalardan biri. Ama iyi bir kıza benziyor ve ablası Austin Üniversitesi'nde Delta Pi üyesiymiş.

Agatha ince bir kaşını kaldırır. "Demek istediğim, kızı karavandan çıkarabilirsin ama karavanı her zaman kızdan çıkaramazsın."

Sherise ve Samantha başlarıyla onaylıyorlar.

Yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum ama tutuyorum. Zar zor. Bu evde dilimi ısırmaı öğrendim ama bu içten içe öfkelenmediğim anlamına gelmiyor. Ona saldırmak yerine ters bir şekilde başımı sallıyorum ve yönetim kurulu toplantısının geri kalanını bir şekilde kan dökmeden atlatıyorum.

Agatha bizi gönderir göndermez çantamı, ceketimi ve anahtarlarımı kaptığım gibi ön kapıdan ite kaka arabama doğru koşuyorum. Bu evde bir saniye daha kalamam.

Sürücü koltuğuna geçerken telefonum çaldı. Arayan Harrison, Las Vegas'a geri dönmüş. Serbest çalışan olarak, dizüstü bilgisayar ve internet bağlantısı olduğu sürece her yerden çalışabilir, ancak Hastings'in eteklerindeki motelde kalmak için para öderken Vegas'taki dairesinin kirasını ödemeye devam edemez. Yine de bu hafta sonu ziyarete gelecek ve ben de bitirme ödevimin nasıl gittiğine bağlı olarak bahar tatilinde onu Vegas'ta görmeye gitmeyi geçici olarak kabul ettim.

Normalde aramasına cevap verirdim. Bu gece, Yoksay'a bastım. Berbat bir ruh halindeyim ve bunu sesimden anlayacağını biliyorum. Sorunun ne olduğunu soracak, ben de ona Agatha'ya kızdığımı söyleyeceğim ve o da bu konuda alaycı bir yorum yapacak, çünkü ne zaman kız öğrenci birliğimden bahsetsem, her zaman söyleyecek iğneleyici bir şeyi oluyor.

Anlamıyor. Yunan yaşamının büyük, alakasız bir gösteri olduğunu düşünüyor. Onu tamamen suçlamıyorum - pek çok insan kız ve erkek öğrenci birlikleri hakkında böyle düşünüyor. Belki Yunan deneyimi biraz saçma olabilir ama bu onu önemsemediğim anlamına gelmiyor.

Umurunda değil, içimdeki sürtük çatlıyor. Annemin umurunda.

Ugh. İyi. Her neyse. Annem yüzünden buradaysam ne olmuş? Delta Pi olmam onu mutlu ediyor. Onu mutlu etmeyi seviyorum.

Ama bunu Harrison'a söyleyecek değilim. Bu sadece onda yeni bir kızgınlık dozunu tetikler. Ne zaman konuşsak, ailem konusundan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Ve hala aileme ondan bahsetmedim. Bu sırrın yükü giderek ağırlaşıyor ve onlardan ne kadar uzun süre saklarsam, sonunda onlara söylediğimde o kadar kötü olacağını biliyorum.

Basınç dalgası yüzeye çıkma tehdidinde bulunduğunda park yerinden çıkıyorum. Birdenbire dünya her taraftan üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. Arabayı park ediyorum ve kabımı gözümde canlandırarak derin bir nefes alıyorum.

Bütün stresi oraya koy, Charlotte. Al bakalım.

Ama kutuyu tam olarak kapatamıyorum. Dikiş yerlerinden patlayıp duruyor.

Çok doluyum.

Belki de sorun yeterince doymamış olmamdır.

Doldurulmam gerektiği gibi. Will Larsen ya da Beckett Dunne ya da ikisi tarafından.

Rol yapmak ya da görünüşümü korumak zorunda olmadığım bir yerde olmaya ihtiyacım var. Sadece kendim olabileceğim bir yere. Kendimle savaşmak için çok fazla zaman harcadığımı hissediyorum. Kendi doğamla. Oğullarımla birlikteyken bunu yapmak zorunda değilim. Onlar beni anlıyor. Onlarla ne kadar çok vakit geçirirsem, ben de onları o kadar çok anlamaya başlıyorum.

Hastings'e gidiş ve evlerinin önüne kadar yürüyüş bulanıklık. Kapı zilini çaldığımda, bastırılmış bir hayal kırıklığıyla uğulduyorum. Patlamaya hazır canlı bir tel.

Will kapıyı açtığında hiç vakit kaybetmeden içeri giriyorum.

"Pantolonunu çıkar," diye emrediyorum. "Şimdi."

"Ne? Neden?"

"Ona ihtiyacım var." Sabırsızlıktan boğuk bir ses çıkarıyorum. Çaresizlik. "Şimdi, Will."

Yüksek sesle kıkırdamasına rağmen, ikinci kez sorulmasına gerek yok. İşte bu şekilde kendimi onların oturma odasında, kalçalarımı acıtacak kadar sıkı kavrayan Will tarafından arkadan becerilirken buluyorum. Beckett'in kucağına atılmıştım, uzun parmakları saçlarımı yumruğuna doluyor ve ağzımı sikinde aşağı yukarı gezdiriyordu.

Will uzanıyor ve klitorisimi okşuyor. Üzerime eğiliyor, penetrasyon açısını değiştiriyor ve ben haykırıyorum, orgazm vücudumda patlıyor. Çocuklar da çok arkamda değiller.

Daha sonra Beckett'in üzerine yığıldım, kanepeden inmeden önce bir süre nefesimi tuttum ve

için koridordaki banyoya girdim.

Döndüğümde iki Briar hokey oyuncusunun bana şaşkınlıkla baktığını gördüm.

"Ne?" Dedim.

"Ne demek ne?" Beckett kıkırdıyor. "Buraya bir kasırga gibi girdin ve beynimizi dağıttın. Açıklama yok mu?"

"Sonuç sevişmek olduğunda bir açıklamaya ihtiyacın var mı?"

"İyi bir nokta."

Kendi giysilerimi giymek yerine Will'in atılmış tişörtünü alıp başımdan geçiriyorum. Yumuşak kumaş dizlerime kadar iniyor. Onun gibi kokuyor, o baş döndürücü, baharatlı kokusuna doyamıyorum.

Beckett beni tekrar kucağına çekiyor. Will bacaklarımı tutup kendi kucağına çekerken başımı omzuna yaslıyorum. Will sağ ayağımı ovuyor ve ben de bu zevkli his yüzünden inliyorum.

İkisi de hâlâ gömleksiz ama sikleri eşofmanlarının içine sokulmuş, prezervatifleri atılmış. İkisinin de bir Çarşamba gecesi ortaya çıkıp deli gibi seks talep etmeme gözlerini kırpmamalarına bayılıyorum.

"Genelde görüştüğüm erkeklerle eski sevgililerim hakkında konuşmam," diyorum, "ama libidomu kabul ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum."

Will eğlenmiş görünüyor. "Bir şey değil. Ama seni iyi hissettirmek gerçekten bir angarya değil."

"Eski sevgilim için angarya bir işti," diyorum omuz silkerek.

"Kim? Maço Mitch mi?" Beckett çekiştiriyor. "Tabii ki senin gibi biriyle başa çıkamaz. Sen görkemli bir safkansın, o ise sahil beldelerinde turistleri bindirdikleri o hüzünlü, yorgun atlardan biri."

Homurdanıyorum. "Sanırım beni ikinci kez bir ata benzetiyorsun."

Boynumu okşuyor. "Evet, ama çok ateşli bir at gibi."

Will gülerek diğer ayağıma geçiyor ve parmaklarını ayağımın kemerine geçiriyor.

"Ona bu gece size mesaj attığım gibi mesaj atardım, yolda olduğumu söyler ve seks için adeta yalvarırdım. Bundan nefret ederdi. Emredileni yapamadığını ve bunu hep kendimle ilgili yaptığım için bencil olduğumu söylerdi." Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

"Sanırım komuta etme konusunda haklı," diye kabul ediyor Will. "Ama aynı zamanda, sen ortaya çıksan ve o da sana gerçekten havasında olmadığını söylese, konuyu zorlayacak biri gibi görünmüyorsun bana."

"Tabii ki zorlamazdım. Sadece eve gider ve işi kendim hallederdim."

"İhtiyaçlarınızı dile getirmenin bencillik olduğunu da düşünmüyorum," diye ekliyor. "Görünüşe göre doğru kişiyle birlikte değilmişsiniz. Bunu kendiniz söylediniz - bu bir uyumsuzluktu. Libidosu yüksek biri gözünü bile kırpmazdı."

"Sizin gibi çocuklar," diyorum.

"Hokey oyuncularını azgındır," diye katılıyor Beckett.

Göğsüne yaslanıyorum, ne kadar sıcak ve katı hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum.

"Tanrım, bundan çok yoruldu," diye mırıldanıyorum. Will'in eli ayağımın tabanında donup kalıyor.

"Hayır, o değil." Ona gülümsüyorum. "Bu ilahi bir his. Durma."

Beckett boynuma bir öpücük konduruyor. "Neyden bıktın o zaman?" "Her şeyi. Kızlar birliğimden, aptal kurallardan. görünüşler... hepsi."

"O zaman neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü yapmak zorundayım," diye mırıldanıyorum omzuna. "Çünkü herkes izliyor. Yargılıyor. Ve ben bundan nefret ediyorum. Hiçbir zaman özgür ya da tamamen canlı hissedememekten nefret ediyorum. Sanki hep bu kutunun içinde sıkışıp kalmışım, benden bekleneni yapıyorum, herkesin oynamamı istediği rolü oynuyorum. Ve asla sadece... olamıyorum."

Will bana düşünceli bir bakış attı. "Yapabilseydin ne yapardın? Sadece olmak, yani? Kimse seni izlemeseydi ya da yargılamasaydı, şu anda yapmak istediğin tek şey ne olurdu?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Bir anlamda, ne yapacağımı zaten biliyorum. Çünkü zaten yapıyorum. Hiç işim olmayan adamlarla gizli gizli takılıyorum. Gecenin bir yarısı ıssız bir pistte hızlı arabalarla yarışırım. Meraklı gözlerden uzakta yapabildiğim sürece risk almaktan çekinmem, hatta bunu arzularım.

Ama başka ne var?

Dudaklarımı büzüyorum. Düşünüyorum. Yapmak için can attığım ama her zaman ulaşamayacağım bir şey nedir? Benim için bile biraz fazla riskli olan bir şey?

"Bir partiye gider ve kafayı bulurdum," diye itiraf ediyorum.

Beckett saçlarıma vurarak gülüyor. "Tamam. Bunu beklemiyordum. Ama... Dinliyorum."

"Bu konuda derin bir şey yok. Her zaman bir partiye gitmek ve... bilmiyorum, molly ya da onun gibi bir şey almak istemişimdir. Beni iyi hissettirecek bir şey. Bütün gece dans etmek ve kendimi müziğin içinde kaybetmek istiyorum. Sadece bir kez."

"Peki sen neden yapmıyorsun?" Will soruyor. Gözlerinde yargılama yok, sadece merak var.

"Çünkü bu sorumsuzluk. Potansiyel olarak tehlikeli. Ve ben çok korkuyorum. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmadım. Kafayı yiyeceğimden ve benimle ilgilenecek kimse olmayacağından korkuyorum."

Will ayağımı sıktı. "Seninle ilgileneceğiz. Eğer bu gerçekten yapmak istediğin bir şeyse, Beck ve ben de seninle geliriz."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Senin yanından ayrılmayız. Ne istersen yapabilirsin ve birilerinin senin güvenliğini gözettiğini bilirsin."

Beckett, "Tatillerde gitmeyi denemeliyiz," diye öneriyor. "Belki yeni dönem başlamadan önceki hafta sonu. O hafta sonu hiç maçımız yok."

Teklifin beni etkiledi. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiym," diyor ve Will başıyla onaylıyor. "Yaşadığını hissetmeyi hak ediyorsun. Kim olduğunu saklamamayı. Sen inanılmazsın Charlie ve bunu saklamak zorunda olmamalısın."

Cazibe karnımı gıdıklıyor, ama yine de olabileceklerin korkusu tarafından bağlanmış durumda. "Belki," diyorum, söz vermiyorum ama fikri de reddetmiyorum.

Beckett parmak uçlarını çıplak kolumda gezdiriyor. "Eğer kabul etmek istersen teklifimiz orada duruyor."

"Teşekkür ederim." Çenesine küçük bir öpücük konduruyorum, sonra Will'in gözleriyle buluşup ona gülümsüyorum.

Tüm gün boyunca ilk kez, tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLOTTE

Smitten

HAFTA SONU BEKLEDİĞİMDEN DAHA HIZLI GELDİ, Kİ BU HEM

Hem nimet hem de lanet. İlki, gece yarısına kadar laboratuvarında çalışmam gerekmediği anlamına geliyor; izlemem gereken deneyler yok, sadece tamamlamam gereken final yazıları var. İkincisi ise dönem sonuna bir gün daha yaklaştığımız anlamına geliyor ve yıl ortası bitirme ödevim için tam olarak hazır değilim. Tatil için sabırsızlanıyorum. Beynimi bu dönem içine tıktırdığım tüm bilgilerden arındırmam gerekiyor. Tüm stresi. Her gece yattığım iki hokey oyuncusu hakkındaki çelişkili düşünceler.

Cumartesi öğleden sonra, Little beni bir futbol maçına gitmeye ikna etti ve Harrison bu hafta sonu ziyarete geldiği için o da peşime takıldı. Onu ilk kez biriyle "kardeşim" olarak tanıştırıyorum ve bunu yapmak kalbime bir sıcaklık getiriyor.

Stadyum tıklım tıklım dolu ve koltuklarımızı bulduğumuzda hava elektrikleniyor. Bu Briar'ın playofflara kaldığı nadir yıllardan biri, bu yüzden taraftarlar heyecan içinde. Aralık ayına göre hava çok soğuk olduğu için hepimiz sıkı sıkıya sarınmış durumdayız ve Harrison bize ikramlardan sıcak çikolata getirmeyi teklif ediyor.

O bizim sıramızdan koridora doğru ilerlerken ben de eldivenli ellerimin üzerine oturup onları kışımın sıcaklığıyla ısıtıyorum. "Isaac'i desteklemek için maça geldiğine inanamıyorum," diyorum Blake'e sırtıtarak.

"Ona bir kemik atmaya karar verdim."

Ha. Evet, doğru. Kararsız cevabını anladım. Büyük, ukala hödükten hoşlandığı çok açık. İsteddiği kadar umursamıyormuş gibi davransın, sahayı ondan bir iz var mı diye taradığı gözümünden kaçmıyor.

"Ondan hoşlandığımızı kabul edebilir miyiz artık?"

"O iyi." Başını çevirmeden önce bir gülümsemenin oluştuğunu görüyorum.

"Hep misin?" "Ne gibi?"

Blake soruyor. "İnkâr içinde."

Bana ters ters bakıyor.

Isaac bu koltukları ayarlamış olmalı, çünkü Briar'ın yedek kulübesinin hemen yanındayız. Blake'in bir düzine randevuya çıkmış olmasına rağmen sadece "iyi" olduğunu iddia ettiği futbolcuyla göz göze geleceğini tahmin ediyorum.

Harrison elinde, içinde beyaz kapaklı üç köpük bardak bulunan karton bir tepsiyle döner.

"Sen hayat kurtarıcısın," diyorum ona, bana uzattığı bardağı minnetle kabul ederek.

Blake ona gülümseyerek, "Teşekkür ," diyor.

Yerine oturur, bakışları sahaya doğru kayar. Oyuncular henüz tünelden çıkmamıştı ama ev sahibi ve deplasman takımlarının yedek kulübeleri görevliler ve yardımcılarla doluydu.

"Yıllardır futbol maçına gitmedim," diyor Harrison fincanının kapağını açarken. Kendine sıcak çikolata yerine kahve almış, kokusu bana doğru yayılıyor. "Muhtemelen gençliğimden beri gitmedim."

"Hiç spor yapıyor musun, Harrison?" Blake soruyor. Sıcak içeceğini yudumlarken burnunun ucu kızarmış.

"Hayır," diyor alaycı bir şekilde. "Ben video oyunu çocuğuydum. Arkadaşlarım ve ben günlerce evlerimizden çıkmadan ya da birbirimizi görmeden yaşayabilirdik. Sadece internete girer ve saatlerce kulaklıklarımızın üzerinden konuşurduk."

Blake'in telefonu titrer. Ekranı kontrol ediyor, sonra oturduğu yerden kalkıyor. Sıcak çikolatasını kaldırarak, "Şunu tutabilir misin?" diye soruyor. "Maç başlamadan önce annemi arayacağım. Hemen döneceğim."

Bardağı ondan alıyorum, sonra da koridora doğru yanımızdan geçip gitmesi için ona yer açıyorum. Blake gittiği anda Harrison'dan yayılan gerilim dalgalarını hissediyorum.

"Peki," diyor bana yan gözle bakarak, "onlara söyledin mi?"

Ne demek istediğini anlamamış gibi davranıyorum. "Kime ne söyledim?" "Evlat edinen ailen. Onlara benden bahsettin mi? henüz?"

Benim ailem. Evlatlık değil. Her zaman bu uyarıyı eklemesinden nefret ediyorum.

Midemde bir düğüm oluşuyor, suçluluk duygusu çalkalanıyor. "Hayır. Henüz değil."

Yüz ifadesi kararıyor. ", Hae. Neden anlamıyorsun?"

Bu da son zamanlarda yapmaya başladığı bir şey. Benden Hae-Won ya da Hae diye bahsediyor. Bunu ilk yaptığında çok tatlıydı, boğazımda bir yumru hissettim ama son zamanlarda daha düşmanca geliyor. Sanki bana sürekli köklerimin ailemden hatırlatmaya çalışıyor. Ben farklı biriyim, onların tanımadığı biriyim.

Ama niyetli olsun ya da olmasın, Korece ismimi kullanması kendimi daha da yabancılaşmış hissetmeme neden oluyor. Beyaz değilim, Koreli değilim. Onlardan farklı, ondan farklı.

Biyolojik akrabalarımı bulmanın kimliğimin kayıp bir parçasını keşfetmeme yardımcı olması gerekiyordu, onu daha da parçalamaması değil.

"Neden onlara söylemedin?" Harrison zorlar.

"Çünkü..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Çünkü hazır değilim. Nasıl tepki vereceklerinden korkuyorum. Benim için yeterli olmadıklarını düşünmelerini istemiyorum. Onları değiştirmeye çalıştığımı falan düşünmelerini istemiyorum."

Çenesi sıkıştı. "Yani beni onlardan sonsuza dek saklayacak mısın?"

"Elbette hayır," diye itiraz ederek koluna dokunmak için uzandım.

Ama o geri çekiliyor.

"Bundan emin misin?" Sesi keskin ve acı dolu. "Çünkü onlara söylemekten utandığın bir yabancıymışım gibi hissetmeye başladın."

"Hayır. Hiç de değil!" Sesim çaresizlikle yükseliyor. "Sorun o değil, söz veriyorum. Sadece bunu nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum. Hâlâ anlamaya çalışıyorum."

"Ben senin kardeşimim." Şimdi sesi üzgün geliyor. "Senin kanın. Bunun bir anlamı var. Ya da en azından öyle olmalı."

Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor, ama onun önünde, tüm bu insanların önünde ağlamayı reddederek onları geri kırıyorum.

"Elbette bir anlamı var," diyorum sesim titreyerek. "Ama onlar da benim ailem. Tüm hayatım boyunca yanımda oldular ve ben de bu durumu kendim için doğru hissettiğim şekilde yöneteceğim."

Harrison başını sallar, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla doludur.

Blake'in koridordan döndüğünü görünce içime bir rahatlama çöktü. Tanrıya şükür. Bu iş beni rahatlatamayacak kadar gerginleşmeye başlamıştı.

Anlıyorum. Neden üzgün olduğunu biliyorum. Ama beni acele ettiriyor ve ben acele ettirilmekten hoşlanmam. Ailemle bu konuşmayı yapmaya hazır değilim. Harrison'ı değil de beni evlat edinmeyi kasten seçip seçmediklerini öğrenmeye hazır değilim. Tamam, belki de oyalanıyorum. Ya da belki de kapıyı açıp ailemin geri kalanını içeri almadan önce bu yeni ilişkiyi, bu alışılmadık bağı sindirmek için gerçekten zamana ihtiyacım var. Her iki durumda da, beni ailemin tek varlığı arasında bir seçim yapmaya zorluyor gibi hissediyorum.

Tanıdığım bir aile ve yeni bulduğum bir kardeş ve bunu yapması haksızlık.

"İyi misin?" Blake yüzümü inceleyerek soruyor.

"Her şey ." Gülümsüyormuş gibi yapmakta ustayımdır ve bu yeteneğim bugün de beni terk etmedi.

Onu ikna etmiş olmalıyım, çünkü oturuyor ve konuyu zorlamadan ona uzattığım bardağı alıyor.

"Annen nasıl-"

Sesim, hoparlörlerden maçın başlamak üzere olduğunu bildiren stadyum spikerinin böğürme sesiyle bastırılıyor.

Briar oyuncularını tünelden siyah ve gümüş rengi bir bulanıklık içinde fırladılar. Oyun kurucumuz genellikle kağıt pankartın içinden geçen kişidir, ancak bugün tüm takım pankartı atlayarak onu olduğu bırakıyor. Bunun yerine, oyuncular taraftarları coşturmak için kollarını başlarının üzerine kaldırıyor. Kalabalık bir kükreme sesi çıkarıyor ve stadyumda titreşen heyecan uğultusu stadyumun yaşayan, nefes alan bir varlık olduğunu hissettiriyor.

Takımın geri kalanı sahaya koşarken ve rakipleri onları takip ederken, spikerin sesi bir kez daha havada yankılanıyor.

"Bayanlar ve baylar, çocuklar ve kızlar, maç başlamadan önce özel bir duyurumuz var," diye gürliyor. "Oyuncularımızdan söylemek istediği bir şey var."

Blake'in sertleştiğini hissediyorum.

"Olamaz," diye inliyor, işin nereye varacağını şimdiden sezmiş.

Yedi iri yarı Briar oyuncusu sahada sıraya girmeye başladı. Her birinin elinde büyük, beyaz bir alçı levha var.

Blake gözlerini kocaman açarak bana döndü. ", değil mi?"

Bir sırıtma neredeyse yüzümü ikiye bölüyor. "Onunla tanıştın mı?" "Hayır. Hayır. Durdur şunu."

"Üzgünüm Logan. Bunu kendine sen yaptın."

İlk oyuncu, parlak, tıraşlı kafasıyla devasa bir yan hakem, üzerinde "**Ben**" yazan bir tabela tutuyor.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu şimdiye kadarki en harika şey."

Blake, "Hayır, değil," diye tıslarken, Harrison diğer tarafımda kıkırdıyor.

"Erkek arkadaşın bu mu?" diye soruyor, asık suratı aşağıdaki manzara karşısında biraz olsun yumuşamış gibi görünüyor.

"O benim erkek arkadaşım değil," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak.

Bir sonraki oyuncunun tabelasında

"**AM**" yazıyor. Blake koltuğuna

gömülüyor.

"**SMITTEN**," üçüncü işaret okunur, ardından "**WITH**" ve "**YOU**" gelir, ta ki oyuncuların hepsi işaretleri tutana kadar:

SANA VURULDUM, BLAKE LOGAN

Isaac Grant daha sonra olimpiyatlarda bitiş çizgisi bandını kırar gibi kağıttan Briar U afişinin arasından fırlayarak geliyor. Kalabalığın kulakları sağır eden çığlıkları arasında koşar ve poster tutan takım arkadaşlarının önünde durur.

Sonra doğrudan Blake'i işaret ederek "Aşık oldum meleğim!" diye bağırıyor.

Hayranlar tezahürat ve ısıklara boğulurken, Blake'in yanakları kıpkırmızı olur. Utancından yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Bu adam delirmiş," diye mırıldanıyor.

"Evet, ama aynı zamanda biraz da romantik," diye itiraf ediyorum kendime rağmen. "Saçma, abartılı, tamamen gereksiz bir şekilde."

Blake parmaklarının arasından dışarı bakıyor, açıkça dokunulmakla bir kayanın altına sürünmek istemek arasında kalmış. "Gitti mi?"

"Evet."

Başını kaldırıyor, sonra Isaac'in hâlâ orada durduğunu, gözlerinin ona kilitlenmiş olduğunu fark edince bana ters ters bakıyor.

İç çekerek ona küçük bir el sallıyor ve çocuğun tüm yüzü aydınlanıyor. Çocuk çok etkilenmiş.

Etrafımızdaki her kişinin kıskanç bakışlarını kaçırmıyorum. "Uh-oh, pençeler ," diye takılıyorum ona. "Çünkü

Isaac Grant hayran kulübü üyeleri tarafından büyük bir tehlike altındasınız."

"Onu alabilirler," diye mırıldandı. "Dikkat çekmeyi sevmiyorum."

"Alışsan iyi olur." Sırtını sıvazladım.

"Hayır. Bu düzenli bir şey haline gelmese iyi olur. Haftalık olarak bu düzeyde bir aşağılanmayı kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Isaac'ın Blake'e karşı samimiyeti konusunda aklımın bir köşesinde süregelen şüpheye rağmen gülüyorum. Öncelikle aşk bombardımanı kırmızı bir bayrak. Ve evet, Isaac yakışıklı, çekici ve onu etkilemek için elinden geleni yapmaya istekli, ama tüm bunların göstermelik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Büyük jestler güzeldir ama her zaman istediğimiz anlama gelmezler.

Yanımda, Harrison'ın ifadesi tekrar ayıldı. Onun benim utanç verici sırrımmış gibi hissetmesini istemiyorum. İronik bir şekilde, aileme ondan bahsetmemiş olmamın onunla hiçbir ilgisi yok. Bu benim saçmalığım. Onları üzmemekten korkuyorum.

Onun yerine Harrison'ı üzüyorum. Aramızdaki gerilim geri geldi ve bunu nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum.

eve döndüğümde Ava'yı aradım. Herhangi bir arama değil.

-Bir video görüşmesi. Bu kız kardeşimle nadiren yaptığımız bir şey, bu yüzden beni alnında derin bir endişe çatlağıyla karşıladığında şaşırmadım.

"Hey," diyor temkinli bir şekilde. "İyi misin?" "Evet," diye cevap veriyorum.

"Ama pek sayılmaz."

Bu bana alaycı bir gülümseme getiriyor. "Neler oluyor?"

Yatak başlığına yaslanıyorum, dizlerim yukarıda. Telefonumu bir dizimin üzerine koyup yastığımın üzerindeki pelüş tavşana uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Kaplan. Tokki.

Tanrım, çocukluk tavşanımın bile çifte hayatı var.

"Charlotte?" Ava itiyor. "Ben... bir şey yaptım."

"Oh, kahretsin. Hamile misin?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

Derin bir nefes alıyorum, kelimeler boğazıma yapışıyor. Ama bunu daha fazla kendime saklayamam.

Nefes verirken, "Benim biyolojik bir kardeşim var" diye kaçırdım. Gri-mavi gözleri genişledi. "Ne?"

"Şu soyağacı sitelerinden birine üye oldum ve DNA'mı gönderdim. Sonuçlar bana biyolojik bir kardeşim olduğunu söyledi."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Birkaç ay önce," diye itiraf ediyorum, içimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelerek. "Ve... Onunla tanıştım."

"Ne? Nasıl? Kore'de değil mi? Yoksa seni görmek için mi geldi?"

"Hayır, o da Amerikalı bir aile tarafından evlat edinildi. Las Vegas'ta yaşıyor."

"Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum." Sesim kesildi. "Nasıl yapacağımı bilemedim ve kimseyi üzmemek istemedim. Annemle babamın kendilerini ihanete uğramış hissedebileceklerini düşündüm. Ve onu sizinle tanıştırma ya da bu konuda ağır konuşmalar yapma baskısı hissetmeden, kendi zamanımda tanımak istedim."

Bir an sessiz kaldı. "Anlıyorum. İşlenmesi gereken çok şey var, değil mi?"

"İşlenmesi gereken çok şey var. Büyürken gerçekten çok zorlandım. Annesi evlat edinildikten kısa bir süre sonra ölmüş ve onu istismar ettiğini düşündüğüm babasının yanında kalmış."

Ava'nın nefesi kesilir. "Siktir. Gerçekten mi?"

"Kollarında sigara yanıkları var ve ne zaman babasından bahsetsem sessizleşiyor. Yüzünde işkence görmüş bir ifade oluyor." Dudağımı ısııyorum. "Düşünüp duruyorum... Neden ikimizi de götürmediler?"

"Kim?"

"Annem ve babam. Neden sadece beni evlat edindiler ve Harrison'ı geride bıraktılar?"

Yüzü düşüyor ve rahatsızlığının yerleştiğini görebiliyorum. "Charlotte. Bunun için onları suçlayamazsın. Muhtemelen bilmiyorlardı."

"Yetimhanenin onlara bir kardeşim olduğunu söylemediğini düşünemiyorum. Söylememek büyük bir sorumsuzluk gibi görünüyor." Tereddüt ediyorum. "Ya biliyorlarsa ve onu almamayı seçtilerse? Yaşadığı çocukluğu ona bağış. Ama yapmadılar ve şimdi o kızgın ve incinmiş durumda ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Ava'nın ifadesi sertleşiyor. "Hiçbir şeyi düzeltmek sana düşmez. Bu adamın çocukluğu için anne ve babasını suçlamak da adil değil. Onun yaşadığı hayattan onlar sorumlu değil. Onlar senden sorumlu. Seni seviyorlar."

Göğsümde öfke yükseliyor, belki yersiz, belki biraz mantıksız, ama sıcak, yakıcı hissi tutamıyorum.

"Anlamıyorsun. Harrison olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İstenmediğini hissetmek. Sen onların gerçek kızıydın. Onlar için yeterli olup olmadığını hiç merak etmedin. Onlara ait olup olmadığını."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Şaşırmış görünüyor. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Ailemize ait olmadığını mı?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Böyle söylemek, onu terslemek istememiştim ve Ava'nın yüzündeki yıkılmış ifade göğsümün pişmanlıkla gerilmesine neden oluyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, aniden kendimi savunmasız hissediyorum, sanki eski bir yarayı deşmişim ve tekrar kapatamıyormuşum gibi. Yavaşça nefes alıyorum. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Belki biraz süzülmesine izin verip tekrar gözden geçiririz?"

"Hayır. Bunu şimdi konuşalım."

"Lütfen, Ava. Bu konuyu kapatalım. Seni Harrison'dan bahsetmek için aradım, kendi evlat edinmemden bahsetmek için değil."

Gözleri benimkileri arıyor. "Char, sen benim küçük kardeşimsin.

Benim

gerçek kız kardeş. Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı. Ne benim için, ne de

Annem ve babam. Siz her zaman yeterli oldunuz."

Verdiği güvenceler beni istediğim şekilde rahatlatmıyor. Aksine, suçluluk duygumu daha da ağırlaştırıyor. Bakışlarıyla daha fazla yüzleşemiyorum.

"Şu Harrison meselesini şimdilik kendine saklayabilir misin?" diye sordum. "Henüz annemle babama söylemeye hazır değilim ve bunu yapacak kişinin ben olmasını istiyorum."

"Elbette. Tek kelime etmeyeceğim.

Ama-" "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

"Char, bekle-" diye itiraz ediyor ama ben çoktan Aramayı Sonlandır'a basıyorum.

Telefonuma bakıyorum, göğsümdeki gerginlik her geçen saniye artıyor. Ham hissediyorum. Kontrol edemediğim bir şeyin kıyısında sallanıyormuşum gibi.

Kafamı boşaltmam lazım. Bir şeyler yapmalıyım. Herhangi bir şey. Bana o rahatsız edici alışverişi unutturacak herhangi bir şey.

Ağzımı hiç açmamalıydım.

Dante'ye mesaj atıyorum, o da piste uğramanın sorun olmayacağını söylüyor, sonra çantamı ve ceketimi alıyorum. Tam kapıya yönelmiştim ki telefonum çalıyor ve Ava'nın beni geri aramasını bekleyerek kendimi hazırlıyorum. Neyse ki arayan Beckett'ti.

Onu yorgun bir "Hey" ile selamlıyorum. "Hey, . ?" "Evdeyim. Neden?"

"Bu gece gelmen gerekiyordu. Kardeşinle yemekten sonra mı?"

"Siktir, özür dilerim. Tamamen unutmuşum. Bir gece oldu."

"Ne oldu?"

"Kız kardeşimle bir şey yaşadım. Harrison'la kavga ettim. Seni yarın arayabilir miyim? Çıkmak üzereyim."

Sesi keskinleşir. "Saat gecenin on biri. Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı," diyorum, sesimi sıradan tutmaya çalışarak. "Sadece biraz stres atmaya ihtiyacım var."

"Nerede?" diye tekrarlar, şüphelidir.

İç çekiyorum, çünkü bunun peşini bırakmayacağını biliyorum.
"Benimle gelmek ister misin?"

"Evet."

"Tamam. Seni 20 dakika sonra alırım."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BECKETT

Evet, bu o.

YOLCULUK ÇOĞUNLUKLA SESSİZ, AMA RAHAT BİR SESSİZLİK. BU YÜZDEN Charlie ile olmak kolay. Onu etkilememe ya da her boşluğu rastgele konuşmalarla doldurmama gerek yok. Sürücü koltuğunda oturmaktan ve arabanın hoparlörlerinden yükselen pop şarkılarına eşlik etmekten mutlu oluyor, arada bir dönüp bana göğsümü sıkıştıran gülümsemesini gösteriyor. Muhteşem bir kadın.

Nereye gideceğimiz konusunda onu daha fazla sıkıştırmadım. Beni Hastings'ten aldığından beri iki kez sordum, o da omuz silkti ve bana bekleyip görmemi söyledi.

Bu da Charlotte Kingston'ın çözülmeyi bekleyen çok daha fazla katmanı olduğunu kanıtlıyor.

Ondan bu kadar hoşlanmayı beklemiyordum. Ama Will ve ben Charlie'yle ne kadar çok vakit geçirirsek, onu o kadar çok . O kadar zeki ki, ona yönelttiğiniz herhangi bir konuşmada, herhangi bir konuda kendi ayakları üzerinde durabiliyor. Beni gülmekten kırıp geçiriyor. Sikimi hiç olmadığı kadar sertleştiriyor.

Ve ilk defa bir korku hissettim. Bu anlaşmanın sona ermesiyle ilgili gerçek bir endişe. Çünkü hep öyle olur. Kadın bundan sıkılır, iki erkekle birlikte olmanın yeniliği . Ya da bir erkeğe karşı bir şeyler hisseder.

Caitlin'in dönemin başında yaptığı gibi. Ve sonra bitiyor. Hepimizin yolları ayrılıyor.

Charlie ile yollarımı ayırmak istemiyorum. İstiyorum...lanet olsun, bundan ne istediğimden emin değilim. Tek bildiğim, ondan ayrılma fikrinin içime bir acı düğümü attığı.

Variş noktamıza ulaştığımızda, başımızın üzerindeki devasa AMATO RACING tabelasına, sonra da girişin yanında durup sigara içen tıknaz, kaslı adama bakıyorum. Bizden birkaç yaş büyük gibi görünüyor, siyah saçlı ve çok sayıda dövmesi var.

Başımı Charlie'ye doğru çevirdim. "Bu da ne böyle?"

"Bir arkadaşım var, şuradaki o. Dante. Bazen mesai saatleri dışında araba kullanmama izin veriyor."

Yüzüme yavaşça bir sırıtma yayılıyor. "Arabalarla ilgileniyor musun?" "Sayılır."

"Sayılır mı?"

Gülümsemesi utangaç. "Çok öyle," diye . Gördünüz mü? Bu kadın beni şaşırtmayı asla başaramıyor.

Arabasından inip karanlık ve sessiz geceye adım atıyoruz. Dışarısoğuk. Charlie'yi dövmeli adama doğru takip ederken eldivensiz ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. Nefesim soğuk hava tarafından taşınan beyaz damlalar halinde kaçıyor.

"Merhaba prenses," diye sesleniyor yaklaştığımızda, gözleri hafif bir merakla bana kayıyor. "Peki bu hangisi-Lars mı Bjorn mu?"

Kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu Beckett Dunne," diye tanıtıyor Charlie. "Ve ne yazık ki İsveçli değil."

"Yazık."

"Avustralyalı ama. Bence bu daha da iyi."

Elini bana doğru uzattı. "Ben Dante. Tanıştığımıza sevindim. Charlie'nin her arkadaşı benim de arkadaşımdır."

"Memnun oldum dostum." Tokalaşmaya karşılık verirken Dante'ye de aynı meraklı bakışları yöneltiyorum. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Birkaç yıl önce bir partide tanıştık ve arabalar üzerine bağ kurduk," diye açıklıyor Charlie ellerini birbirine sürterek. Eldiven de giymemiş ve yanakları soğuktan pembeleşiyor. "Umarım Beckett'ı getirmemde bir sakınca yoktur. Söz veriyorum, onun tek bir aracın direksiyonuna geçmesine bile izin vermeyeceğim."

"Hey," diye itiraz ediyorum. "Bu çok acımasızca."

Dante bana sırttı. "Üzgünüm, kardeşim. Yolcu görevindesin. Özellikle de şimdi gitmek zorundayım."

Bu Charlie'yi ürkütür. "Gidiyor musun?"

"Evet, ben de tam sana mesaj atmak üzereydim. Kody'nin arabası ve gidip onu kurtarmam gerekiyor." Arka cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve ön kapının kilidini açtı. "Ama yine de seni içeri alacağım çünkü buraya kadar geldikten sonra seni geri çevirirsem kendimi aptal gibi hissederim. Sadece yavaş olacağına söz ver, tamam mı?"

"Emin misin?" Charlie onun koluna dokunur. "Bizi eve gönderirsen tamamen anlarım. Kızmam."

"Sana güveniyorum. İşin bittiğinde kapıyı kilitle ve anahtarları kilit kutusuna bırak. Sana kodu mesaj atarım," diyor Dante ve anahtarlığı ona uzatıyor. Sonra başka bir anahtar almak için cebine uzanıyor. "Oh, ve bu sürmene izin vereceğim tek araba. Ona karşı nazik ol."

Charlie ince siyah kol düğmesinin üzerindeki sembole bakar. "Aman Tanrım," diye haykırır. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Onu ne kadar çok arzuladığımı biliyorum." Göz kırpıyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Charlie'ye karşı büyük bir sevgi beslediği çok açık. "Onu senin için pistin dışına park ettim."

"Aman Tanrım," diyor yine.

"İşiniz bittiğinde onu garaja bırakın." Dante park yerindeki diğer tek araca yönelir; tozlu bir kamyonet. "Güzel çocuğun direksiyona geçmesine izin verme," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Yapmayacağım," diye karşılık veriyor.

Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi tesiste gezinmesini izlemek hiç bu kadar etkilememişti. Öyle değil.

Kıyafetinin yaydığı belalı havayı daha da güçlendirdiğinin farkındayım: siyah tayt, kalın topuklu siyah botlar ve kabarık paltosunun fermuarını açtığında ortaya çıkan büyük boy siyah kazak.

Gece yarış pistinde olmak ürkütücü. Karanlık, boş tribün sinir bozucu ve yanından geçerken, bıçaklı bir katilin gölgelerin arasından fırlayıp bizi öldürmesini bekliyorum. Pistin kenarına vardığımızda nabzım hızlanıyor. Tepemizde kış göğü yıldızlarla bezeli. Ayaklarımızın altındaki asfalt ayın altında loş bir şekilde aydınlanıyor ama üzerine park edilmiş kırmızı Ferrari canlı bir tel gibi parlıyor.

Charlie ceketini çıkarıp omuz silkiyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor. Eşyalarımızı yakındaki bir çıkıntının üzerine bırakıyoruz ve o gözlerinde gerçek bir açlıkla Ferrari'ye doğru yürürken sırtıyorum.

Gecenin bir yarısı spor araba sürmek için buraya kadar gelmesini aklım almıyor. Benim küçük şeker pufumun bu tür şeyleri eğlenmek için yaptığını söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

"Bunu cidden yapıyor musun? Her zaman mı?"

Omzunun üzerinden muzip bir gülümseme atıyor. "Bu benim olayım. Benim stres atma yöntemim."

"Çoğu insan stresli olduğunda spor salonuna gider ya da ne bileyim, dondurma yer."

"Ben çoğu insan değilim." Hayır, gerçekten değil.

Spor arabaya doğru yürüyorum, elimi pürüzsüz, kırmızı metalin üzerinde gezdiriyorum. "Bu olabilecek en iyi şekilde çılgınca."

"Gerçekten arabaya binene kadar bekle."

Ben cevap veremedim, sanki o şeyin sahibiymiş gibi sürücü koltuğuna kayıyor ve kapının kilitlenme sesi durgun gecede yankılanıyor. Ona katılmam için eliyle işaret etti. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, onun yanına tırmanırken içim gıdıklanıyor. Yolcu koltuğuna gömülüyorum, etrafım deri ve benzin kokusuyla çevrili.

Charlie motoru çalıştırdığında, yemin ederim gücünü hissediyorum. Alçak, girtlaktan gelen hırıltı omurgamı ve taşaklarımı karıncalandırıyor.

"Kemerini bağla," diye uyarıyor, gözleri gösterge panelinin ışıkları altında parlıyor. "Ben yavaş gitmem."

"yle mi? Neyin var göster bana bebeğim."

Başka bir şey söylemeden vites değiştirip gaz pedalına basıyor ve o kadar hızlı ilerliyoruz ki koltuğuma geri akılıyorum.

"Lanet olsun!" Can kapı kolunu tuttum.

Charlie gülüyor. Vahşi, kaygısız bir kahkaha, şehvet dalgalarını doğrudan sikime gönderiyor.

"bebeğim," diye taklit ediyor. "Bu sadece ısınma turu."

İlk viraja imkansız gibi gelen bir hızla giriyor, ama ne kadar kontrollü olduğunu, virajları ne kadar kolay aldığını, ellerinin direksiyonda ne kadar akıcı olduğunu görmek beni rahatlatıyor. Bunu sık sık yaptığı belli. Ve bu... sıcak. Korkutucu ama ateşli.

"Bu harika bir şey!"

"Sana söylemiştim!" diye cevap veriyor motorun gürültüsü arasında. Bir başka keskin viraja girdiğimizde bakışları yoldan hiç ayrılmıyor. "Bu beni zgr hissettiriyor, biliyor musun? Baskı yok, beklenti yok. Sadece ben, araba ve hız."

Bu gece onu tamamen farklı bir ışıkta görüyorum. Tamamen kendi elementinde. Kendinden emin. Vahşi. Özgür. Göğsümde garip bir duygu sıkışması, bir zlem duygusu yaratıyor.

Ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum. Bu kıza karşı bir şey hissetmiyorum. Sadece maceracı olması hoşuma gidiyor.

Bir sonraki düzlükte hızla ilerliyoruz, pist uçarak geçiyor. Sırtmadan duramıyorum. Will bunu kaçırdığı için çok kıskanacak. Aptal kıcı bu gece Colson'la içmeye gitmeye karar verdi.

Birdenbire, ışık hızında bir virajı alıyoruz. Ferrari sürükleniyor ve bir an için uuyormuşuz gibi hissediyorum.

"Charlie, yemin ederim, eğer bu şeyi düşürürsek, öbür dünyadan sana musallat olurum," diyorum ama kahkahalarım yükseliyor, adrenalinim onunkini besliyor.

Sadece sırtıyor ve tekrar gaza basıyor. Pist önümüzde uzanıyor, asfalt ve projektörlerden oluşan bir bulanıklık, Ferrari'yi daha hızlı itiyor, hız göstergesi her geçen saniye daha yükseğe tırmanıyor.

"Gerçekten araba kullanamayacak mıyım?" Talep ediyorum. "Hayır. Dante beni öldürecek."

"Ah, lütfen? Bunca yolu sadece av tüfeği kullanmak için gelmedim."

"Buraya geleceğini bile bilmiyordun!" "Hadi," diye yalvardım.

"Hayır!"

"Sen şeytansın." Belki de en iyisi budur. Ferrari'sini çizdim diye Dante'nin beni dövmesini istemiyorum.

O arabayı yavaşlatırken bakışlarım Charlie'ye kilitleniyor, camların ötesindeki rüzgârın tıslaması azalmaya başlıyor.

"İnanılmazsın," diyorum ona.

O büyük gözleri parlayarak bakıyor.

Orta konsola uzanıp parmak uçlarımı boğazının yan tarafında gezdiriyorum. Titrediğinde gülümsüyorum. "Senin bu yönünü görmeye bayılıyorum. Daha sık ortaya çıkarmalısın."

"Belki de yapardım," diye itiraf ediyor, "eğer her şeyi içimde tutmak zorunda hissetmeseydim."

Ferrari'yi uçak hangarına benzeyen bir yere doğru yönlendiriyor. Yaklaştıkça bunun bir garaj olduğunu anlıyorum. Arabayı açık girişten geçiriyor ve durağa çekiyor, motor sessizleşmeden önce altımızda hafifçe uğulduyor.

Elimi vitesin üzerinde duran onun elinin üzerine kaydırıyorum. "Hiçbir şeyi içine atmak zorunda değilsin. Benden ya da Will'den saklanmana gerek yok. Biz senin her halini görmek istiyoruz. İyi, kötü, vahşi."

Yüzünü bana dönüyor, dudağını ısırtıyor. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Yanağını okşuyorum. Teni çok yumuşak. "Ben her zaman söylediğimde ciddiymdir."

Sanki sözlerimle içinde bir şeyler çatlıyor, duvarları yıkılıyor ve beni öpmek için eğiliyor. İlk başta yavaş, şefkatli, ama açlık hızla büyüyor, hala damarlarımızda dolaşan adrenalinle besleniyor.

Charlie emniyet kemerini çözüyor, böylece vücudunu bana doğru çevirebiliyor. Göğsü inip kalkıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Tahrik oldu. Ben de öyle.

Yumuşak dudakları ve dilinin sıcaklığı dünyanın geri kalanının kaybolmasına neden oluyor. Geçmiş ya da gelecek umurumda değil, sadece şimdi ve burada ve bu kızın beni nasıl bu kadar canlı hissettirdiği.

Onu belinden kavrayıp konsolun üzerinden kucağıma çekmeme yetecek kadar uzun süre ayrılıyoruz. Dudaklarım bir başka ateşli öpüşmede onunkilere çarparken kalçalarını kavriyorum. Ağzımın içinde inliyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Seni şu anda çok kötü istiyorum."

Gömleğimi çekiştirerek başımın üzerinden çıkarıyor. "O zaman beni al," diye mırıldanıyor.

Ağızlarımız tekrar buluşuyor ve bir şey hatırladığımda ellerimi kazağının altından geçiriyorum.

Dudaklarımı . "Hey, uygulamadaki sohbetlerimizi hatırlıyor musun?"

Senin fantezin mi?"

"Hangisi? O kadar çok mesajlaştık ki ben-" Durur, anlamaya başlar. Yanakları pembenin en tatlı tonuna dönüşür.

"Evet, bu o," diye onayladım. "Hâlâ oynuyor musun?"

Yanıt olarak inliyor ve bundan daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Arabanın kapısını açıyorum ve onu da yanıma alarak dışarı çıkıyorum. Garajda bir ürperti var, ama birisi

-Dante, sanırım- bir süredir ısıtıcıları çalıştırarak burada çalışıyor olmalı, çünkü havada bir sıcaklık var. Geniş alan neredeyse hiç aydınlatılmamış, sadece güvenlik ışıklarının mavimsi parıltısıyla aydınlanıyor.

Charlie vücudunu benimkine bastırıyor, ben onu arabanın önüne doğru götürürken dudakları boynumu buluyor.

"Burası mı?" Alçak sesle, alay ederek soruyorum. Ama cevabı zaten biliyorum.

"Tam burada."

İçimde bir arzu dalgası kabarıyor. Onu kaputun üzerine yatırıyorum, bana kızarmış ve muhtaç bir şekilde kırmızı Ferrari altında parlıyor. Ellerimi vücudunun iki yanına koyduğumda, avuçlarımdaki soğuk metal, aramızdaki sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturuyor. Onu öpmek için başımı eğiyorum, kalçalarını arabanın kenarına yaklaştırırken dillerimiz birbirine karışıyor.

"Seninle çok memnunum," diyorum öpücükler arasında, sesim ihtiyaçtan boğuklaşıyor.

Ereksiyonum acı verici bir şekilde fermuarımı zorluyor. Onu serbest bırakmıyorum, çünkü bu henüz benimle ilgili değil. Bu, lanet olası bir Ferrari'nin kaputuna yayılmış bu tanrıçayla, gözleri açlıktan yanan kızla ilgili. Benim için. Bu vahşi, muhteşem, mükemmel kadının bana bu şekilde bakması için başka bir hayatta çok iyi bir çocuk .

Altındaki ince atleti ortaya çıkarmak için kazağını yukarı çektiğimde nefesi kesiliyor. Çıplak, diri göğüslerini ortaya çıkarmak için atletini çekiyorum. Meme uçları serin hava yüzünden anında büzüşüyor ve ağzımı sulandırıyor.

Boynundan aşağıya, köprücük kemiğini geçip o nefis göğüslerine ulaşana kadar öpüyorum. Dudaklarımın arasında sert bir meme ucunu yakaladığımda inliyor ve tüm vücudu titremeye başlayana kadar o sıkı tomurcuğu emiyorum. Sonra diğer meme ucuna doğru yalayarak ilerliyorum ve aynı ilgiyi ona da gösteriyorum. Onunla alay etmeyi bıraktığımda zor nefes alıyordu.

Gözlerindeki haz bulanıklığına gülümseyerek parmaklarımı taytının kemerinin altından geçiriyorum ve önünde diz çökerken uzun bacaklarından aşağı kaydırıyorum.

"Beck..." diye nefes alıyor, sesi beklentiyle titriyor.

Onu böyle yatarken görmek, siyah saçlarını arabanın kaputuna yaymak beni çılgına çeviriyor. O kadar güzel ki.

Dudaklarımı kalçasının iç kısmına bastırıyorum, yavaşça yukarı doğru ilerliyorum. Bana en çok ihtiyaç duyduğu yere yaklaştıkça kaputun kenarını kavrayarak kıvranmaya başlıyor, nefesleri kısa, çaresiz soluklarla kaçıyor.

Sonunda amına ulaştığımda "Aman Tanrım," diyor. "Lütfen."

Çekirdeğine karşı kıkırdıyorum. "Lütfen ne?"

"Yala beni."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Onun tadına bağımlıyım. Tatlı, keskin ve çok lezzetli. Dilimin yarığına doğru sürüklüyorum, sonra da içine sokuyorum. Sırtını kaputa yaslıyor ve atıyor, elleri saçlarıma gidiyor, beni daha yakına çekiyor. Şiddetli tepkiye kıkırdarak, tekrar yukarı doğru yalıyorum, dilim sonunda klitorisine dokunduğunda inliyorum. Şişmiş ve zonkluyor. Yalanıp emilmek için yalvarıyor.

"Amını çok seviyorum," diye mırıldanıyorum dilimi ona doğru savurmadan önce.

Kalçaları tekrar kalkıyor ve saçlarımı, kafa derime acı verecek kadar sert bir şekilde çekiyor. "Durma."

İstesem de duramazdım.

Çıkardığı gırtlaktan gelen sesler, vücudunun dilime, dudaklarıma verdiği tepkiler aklımı başımdan alıyor. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu yiyorum, kendimi onun tadında, adımı solumasında kaybediyorum. Dilimin altında çözülüyor ve bu kadının titremesinin ve zevkle inlemesinin sebebinin ben olduğumu bilmek daha önce hiç hissetmediğim bir tatmin duygusu veriyor. O boşaldığında, neredeyse ben de boşalıyorum ve aletimi kotumun üzerinden zorla sıkıştırmak zorunda kalıyorum, ortaya çıkan acı istenmeyen salınımı engelliyor.

"Beckett," diye yalvarıyor, vücudu orgazmın artçı şoklarıyla titrerken bile. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Ayağa kalkıyorum, göğsüm kabarıyor ve onu kendime çekip sertçe öpüyorum. Umutsuzca ve titreyerek kemerimi kavırıyor ve çözerken ağzına doğru inliyorum. Prezervatif bulmak için cüzdanımı karıştırıyorum, sonra kotumu kışımından iterek aletimi serbest bırakıyorum. Ben kalçalarının arasına girerken Charlie dirseklerinin üzerine düşüyor.

"Bunu içinde istiyor musun?" Ereksiyonumu avucumun içinde tutarak soruyorum. Yavaşça vuruyorum.

İnliyor ve bacaklarını daha geniş açıyor.

Yüce İsa. Bu kadın pervasız bir terk edişin kişileşmiş halidir.

İçine doğru itiyorum ve duyduğum his ezici, yoğunluğu bana bir dalga gibi çarpıyor. Yüzümü boynuna gömmek için öne doğru eğildim, tekrar tekrar içine girerken onu sıkıca tuttum. Bacakları belime dolanıyor, elleri omuzlarımı kavırıyor.

"Bebeğim..." İnliyorum, sesim ihtiyaçtan pürüzlü çıkıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Tırnakları sırtıma batıyor ve beni kendine çekiyor, dudakları kulağımı sıyrıyor. "Daha sert," diye yalvarıyor ve ben tereddüt etmiyorum. Daha hızlı, daha sert hareket ediyorum.

Her şey soluyor. Bu çiğ. İlkel. Sadece ikimiz, şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha derin bir şekilde bağlıyız. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey Will'in burada olmasıydı, dili göğüs uçlarında, parmakları saçlarında, ben onu başka bir orgazma doğru becerirken.

Sonunda haykırdığında, kontrolü onun mükemmel küçük amcığine bırakıyorum ve Charlie'yle birlikte uçurumun kenarına yuvarlanıyorum. O kadar yoğun bir güçle boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Bu kadın tarafından tamamen tüketildim, amının ıslak sıcaklığı, sikimi çok sıkı kavraması tarafından. Üstüne yığılıyorum, vücutlarımız birbirine dolanıyor, gece havası kızarmış tenimize karşı serinliyor.

Dudaklarımı şakağına değdirirken kalbim hâlâ çarpıyor. "Bu..." Kelimeleri bulamıyorum.

Gülüyor. "Evet. Öyleydi."

Uzun bir süre öylece uzandık, nefesimizi bulmaya çalıştık. Boynuna sokuluyorum, yumuşak tenine öpücükler konduruyorum. Parmakları sırtımda tembel daireler çiziyor ve kalp atışlarının göğüs kaslarıma karşı yavaşladığını hissediyorum.

Sonunda arabadan inmesine yardım ettim ve giyindik. Yine de gitmek için acele ediyor gibi görünmüyor. Bunun yerine garajdan çıkıp pistin kenarına doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, nefesimiz havada buğulanıyor. Charlie başını eğip yıldızlara bakıyor. Gözle görülür bir şekilde titrediğinde, onu kendim için olduğu kadar onun iyiliği için de sıcak tutarak daha yakına çekiyorum.

"Daha iyi misin?" Omuzlarına sıcaklık sürerek mırıldanıyorum.

"Çok," diye mırıldanıyor. Bir süre sonra, sanki içinde birikmiş gibi ağır bir sesle iç geçiriyor.

"Daha önce kardeşinle olanlar hakkında konuşmak ister misin? Ve kız kardeşinle?"

Başını sallıyor. Sonra başını sallıyor. Yumuşak bir sesle, Harrison'ın futbol maçında ona nasıl suçluluk duygusu yaşattığını ve daha sonra kız kardeşini aradığında, bunun sadece başka bir suçluluk duygusuyla sonuçlandığını anlatıyor.

"Harrison için çok zor. Tüm bu soy araştırmasına başladığımda daha kolay olacağını düşünmüştüm. Eğer bir akraba bulursam, sanki eksik bir parça yerine oturacaktı. Yakın olacağımızı ya da beni anlayacağını düşündüm çünkü o... yani aileden biri. Ama bu garip. Birbirimizi tanımıyoruz bile ve bazen sanki durumu daha da kötüleştiriyormuşum, yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bana anlattığına göre, onunla konuşmak pek de kolay olmamış."

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Evet, o çok fazla. Farklı yetiştirilme tarzlarımızdan dolayı çok acımasız ve sanki onun yanında asla doğru şeyi söyleyemiyorum. İyi bir hayatım olduğu için sürekli özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak konuşmayı kestiğinde, bitirdiğini düşünüyorum, ama sonra sinirli bir ses çıkarıyor ve

devam ediyor.

"Ve bu sadece Harrison da değil. Eski sevgilimle de böyle hissediyordum, sanki hata yaparsam onu kaybedecekmişim gibi. Mitch için mkemmek bir kız arkadaş olmaya çalıştım ama sonunda bunu daha fazla yapamadım. Onun kırılğan egosunu korumaya ve günün her saniyesinde onu mutlu etmeye çalışmak çok yorucuydu."

"Bu adam tam bir pislik," diye homurdanıyorum.

"Evet. Ve ben mkemmek olduğumda bile, yine de yanlış bir şeyler buluyordu," diyor, sesine acı karışıyor. "yle bir noktaya geldi ki, kendim olmak bile bir risk gibi geliyordu. Sanki gardımı dşrrsem her şey dağılacakmış gibi."

İçime keskin bir öfke saplanıyor. Ona değil ama onun böyle hissetmesine neden olan herkese. "Bütün suçun onda olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbiri senin suçun değil. Bunlar Mao Mitch'in saçma sorunlarıydı, senin değil."

Bana bakıyor, gözleri biraz parlıyor. "Bazen yle hissettirmiyor."

"yle olmalı," diyorum. "nk eğer seninle başa ıkamazsa -Seni gerçekten idare etmek, gerçek sen, onun sorunu bu. Kaırdı."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Birini yanında tutmak için değişmek zorunda olmamalısın. Bu sevgi değil. Bu... kontrol."

Sessizleşiyor, düşünüyor. Üstümüzde gökyüzü sonsuz bir kara deniz gibi uzanıyor, ulaşılamayacak kadar uzak ama aramızdaki havayı dolduracak kadar yakın yıldızlarla bezeli.

Charlie başını omzuma yaslıyor ve bana dönüyor. "Peki ya sen? Senin eski sevgilin nasıl biriydi?"

Cevabımı belirsiz tutuyorum. "O... Bilmiyorum. Sadece ocuktuk, anlıyor musun? Ne istediğimizi, kim olduğumuzu bulmaya çalışıyorduk." Doğru kelimeleri arıyorum ama sanki bir rüyayı açıklamaya çalışıyormuşum gibi her şey yanlış geliyor. Bir noktada tüm hayatın gibi hissettiğin birini nasıl aıklayabilirsin ki? "Olmayana kadar iyiydi."

"O mu bitirdi yoksa sen mi?"

"Terk eden oydu."

Charlie başını sallar. "Aldattı mı?" Ben de başımı sallıyorum.

"Siz ikiniz hiç konuşuyor musunuz?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum, içimden gelen kapatma içgüdüsünü bastırmaya çalışıyorum ama bir sonraki kelimelerim ben onları durduramadan ağızımdan kaçıyor. "Ama ben, uh, eskiden ona yazardım. Mektuplar. Belki bir yıl kadar sonra." Bunu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissederek nefesimin altında kıkırdıyorum. "Yine de onları hiç göndermedim."

"Peki neden yazıyorsun?"

Omuz silkiyorum, küçük, kendini küçümseyen bir gülümseme veriyorum. "Sanırım, o hiç okumamış olsa bile, bazı şeyleri geride bırakmanın bir yoluydu. Ona daha önce söyleyemediğim şeyleri söyledim, daha sonrasına kadar asla anlayamadığım şeyleri."

Charlie yine tereddüt ediyor. "Sence sensiz daha mı mutlu?"

Soru beni tam göğsümden vurdu.

Hemen cevap vermiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bir an için soğuk daha keskin geliyor.

"Evet," dedim sonunda. "Evet, sanırım öyle." "Peki onsuz daha mutlu musun?"

Boğazıma bir yumru doluyor. "Buna cevap vermek zor. O zamanlar olduğum kişi değilim. Mutluluk anlayışım artık farklı."

Bana bakıyor, gerçekten bakıyor, gözlerinde soğuk geceyi katlanılabilir kılan bir sıcaklık var. "Şu anda burada olduğun için mutluyum," diyor sessizce. "Benimle olduğun için."

Bakışlarını tutuyorum, yüzündeki gevşek bir saç telini fırçalıyorum. "Ben de."

Sessizliğe gömülüyoruz, geçmişin ağırlığı aramızda temizlenmeyi reddeden bir duman gibi asılı duruyor. Yine de, genellikle göstermediğim bir parçamı görmesine izin verdikten sonra bir şekilde daha hafif hissediyorum. Bu farkındalık duygularımın göğsümü ve boğazımı daraltmasına neden oluyor ve tekrar nefes almamı zorlaştırıyor.

Evet.

Kesinlikle ona karşı bir şeyler hissediyorum.

Bu hiç iyi değil.
Hem de hiç.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

CHARLOTTE

Pazarlığa Açık Değil

MUTFAĞIMIZ TARÇIN VE ŞEKER GIBİ KOKUYOR. BU BENİM EN SEVDİĞİM
Tüm dünyanın kombinasyonu ve fırında pişen kurabiyelerin
tanıdık kokusu sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Annem ve
ben saatlerdir uğraşıyoruz, ellerimiz una bulanmış, tezgah
kurabiye kalıpları ve krema kaseleriyle dolu. Sanki zamanın
dışına çıkmışız gibi hissettiren anlardan biri, sanki dünyada
ellerimin altındaki hamurdan ve annemin yanımda
mırıldanmasının sabit ritminden başka hiçbir şeyin önemi
yokmuş gibi.

Bu her zaman bizim geleneğimiz olmuştur, her zamanki tatil
kaosunun ortasında bir huzur anı, ama işin ironik yanı, ikimiz de
çok iyi fırıncı değiliz. Aslında, berbat sayılırız. Ava'nın Noel
kurabiyelerinin tadı çok daha güzel. Babam bile daha iyi
zencefilli kurabiye yapıyor.

Her nasılsa, annem ve ben ne kadar dikkatli olursak olalım
her zaman un içinde kalıyoruz ve beş yıl önceki Büyük Penis
Kurabiye Fiyaskosu'ndan sonra şeker kamışı kalıplarını
kullanmamız resmen yasaklandı.

Ben küçükken, annem Kore kurabiyelerini bayram
pastalarımıza dahil etmeye çalıştı, ancak pirinç şarabı
kullandıklarını ve derin yağda kızartıldıklarını açıklamak gibi bir
hata yaptı. Tıpkı bir

"Kurabiyelerin içinde pirinç olmaması gerekiyordu" diye öfke nöbeti geçirdim.

Bir de ilkokuldan sınıf arkadaşım Daisy ve ailesini kültürel bir bağ kuracaklarını düşünerek akşam yemeğine davet ettikleri Noel vardı ki Daisy'nin ailesinin bizimkinden bile daha Amerikalı olduğunu keşfettik. Ailesi ikinci kuşak Koreli Amerikalılardı ve anavatanlarına karşı hiçbir yakınlık hissetmiyorlardı, Daisy'nin de hissetmesi umurlarında değildi. En azından benimkiler beni kültüre bağlı tutmaya çalıştı.

Ve her adımda buna direndim.

"Bu kar taneleri biraz üzgün görünüyor, değil mi?" Annem başka bir hamur parçasına uzanırken dirseğiyle beni dürterek alay ediyor.

Kesmekte olduğum kurabiyelere bakıyorum ve onun haklı olduğunu fark ediyorum. Şekiller düzensiz, kenarlar ellerimin biraz fazla titremesinden dolayı yırtık pırtık.

İşleri hafif tutmaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "Hayır. Onlar soyut. Çok modernler."

Gülüyor.

"Hey, ben çocukken yaptığın şu Kore kurabiyeleri neydi?" Ona sordum.

"Hmm. Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum ama baban ve kardeşin onları çok severdi. Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece nasıl yapıldığını öğrenmenin iyi olabileceğini düşünüyorum."

Nefes alarak tepkisini ölçüyorum, ama ürkmüş görünmesine rağmen memnun da görünüyor.

"Oh, bu harika olur, tatlım. Ne harika bir fikir. Daha sonra eski tarif kitaplarımı karıştırırım. Belki yarın birkaç malzeme alırız."

Bana gülümsüyor ve bir an için her şey yolundaymış gibi hissediyorum. Sanki burada annemle birlikteymişim, Noel için kurabiye pişiriyormuşum ve göğsümü daraltan hiçbir şey yokmuş gibi.

Ama sonra arka kapı açılıyor ve illüzyon paramparça oluyor. Soğuk hava mutfağa hücum ediyor ve Ava da onunla birlikte geliyor. Gerilim, istenmeyen bir misafir gibi arkasından içeri süzülüyor.

"Tatlım! Tam zamanında geldin," diyor annem, onu gülümseyerek selamlarken. Ava'nın yalnız olduğunu fark edince kaşları çatılıyor. "Ash nerede? Seninle geleceğini sanıyorduk."

Ava ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve kapının yanına asıyor. "Tatillerde çalışması gerekiyordu, o yüzden New York'ta kaldı."

Annemin gülümsemesi duraksıyor. "Oh, bu çok kötü. Onunla tanışmayı gerçekten dört gözle bekliyorduk."

Bu konuşmanın dışında kalmaya çalışarak kurabiyelere odaklanıyorum. Ava'ya Harrison'dan bahsettiğimden beri çok kırılgan olan huzuru korumaya çalışıyorum. Saat gibi, birkaç günde bir bana mesaj atıyor, ailelerimize söyleyip söylemediğimi soruyordu. Tabii ki bu öğleden sonra da farklı değildi. Annem çamaşırları kontrol etmek için bir süreliğine mutfaktan çıkıyor ve o gider gitmez Ava atılıyor.

"Mola sırasında onlara anlatacaksın, değil mi?"

Kafamı kaldırmıyorum. Kendimi hamurla meşgul ediyorum, kesiciyi gereğinden fazla kuvvetle bastırıyorum. "Hazır olduğumda onlara söylerim. Bana baskı yapmayı bırak."

"Charlotte, hadi ama. Saçmalıyorsun. Bundan kaçmaya devam edemezsin. Bilmeyi hak ediyorlar," diye azarlıyor, sanki burada haksızlığa uğrayan kendisiymiş gibi kollarını kavuşturarak.

"Bunu biliyorum," diye karşılık veriyorum, sonunda bakışlarıyla buluşuyorum. Sesimde bir uyarı var ama o geri adım atmıyor. "Bu benim kararım, tamam mı? İyi ve hazır olduğumda onlara söyleyeceğim."

"Bunu sonsuza dek sır olarak saklayamazsın."

"Aman Tanrım, bunu biliyorum," diye tekrarlıyorum, kızgınlığım taşıyor. "Ava. Ciddiyim. Sadece geri çekil, tamam mı?"

"Her neyse. Ben arabadan çantamı alacağım." Annem mutfağa yeniden girdiğinde, kızları arasında kopan fırtınadan habersiz, hisimla kapıya yöneliyor.

HARRISON:

Hayır, böylesi daha iyi. Babam tatillerde her zamankinden daha acımasız oluyor. Son birkaç yıldır Noel'de ondan tamamen kaçıyorum.

Mutfak masasında otururken Harrison'dan az önce aldığım mesaja bakıyorum ve nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Bana yanıt olarak gönderdiği mesajda Noel'i Nevada'daki babası ve büyükanne-büyükbabası yerine Kaliforniya'da arkadaşlarıyla geçirecek olmasının ne kadar kötü olduğunu söylüyordu. Büyükanne ve büyükbabasıyla yakın olduklarını yeni öğrendim. Anlattıklarına bakılırsa iyi birine benziyorlar. Babası, o kadar değil.

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor ve burada kendi ailemle birlikte olmanın sevincini boğuyor. Ava'yla aramızdaki gerginliğe rağmen evin içi sıcacık. Arka planda usulca çalan Noel müziği, ağaçtan yayılan çam kokusu, annem ve Oliver gürültülü sessiz sinema oyunumuzdan sonra aile odasını toplarken bir şeye gülüyorlar. Babam baldızımla yürüyüşe çıktı ve birazdan sevimsiz bir tatil romantik komedisi koyup pijamalarımızla izleyeceğiz.

Harrison'ın sahip olmadığı her şey ve bundan onun adına nefret ediyorum. Ama onun benden istediği gibi koşullarım için de özür dilemeyeceğim.

Ava mutfığa giriyor, içecek bir şeyler almak için buzdolabına yönelmeden önce gözleri benimkilere takılıyor. Telefonumu hızla tezgâhın üzerine çeviriyorum ama o fark etmeden önce değil.

"Bu o mu? Kardeşi mi?"

Başımı salladım. "Sadece mutlu bayramlar diyorum." Kaşlarını çatıldığını görünce ben kaşlarımı çatıttım. "Kes şunu. Lütfen. Lütfen kes şunu."

sürekli onaylamayan bakışlar."

Son birkaç gün çok zor geçti. Ne zaman aynı odada olsak, hayal kırıklığı hissediliyordu ve dalga dalga yayılıyordu.

"Bilmeyi hak ediyorlar, Char," diyor artık, sesi bozuk bir plak gibi çıkıyor bu noktada.

"Noel'deyiz. Şu anda üzerlerine bomba yağdıracak değilim." Kendimi savunmaya geçmiş hissediyorum, sanki buraya geldiğimden beri çözemediğim midemdeki düğümü haklı çıkarmak zorundaymışım gibi.

İç çeker, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiştir ama daha fazla zorlamaz. En azından şimdilik. Daha sonra beni tekrar zorlayacağından hiç şüphem yok. Ava orta raftan bir şarap soğutucusu alıyor, sonra buzdolabını kapatıp mutfaktan çıkıyor.

Haklı olduğunu biliyorum ama bununla başa çıkamam. Şimdi olmaz. Telefonuma her baktığımda ve Harrison'ın ben buradayken, beni seven insanlarla çevriliyken tatilini rastgele arkadaşlarla geçirdiğini düşündüğümde içimi kemiren suçluluk duygusuyla olmaz.

Telefonum tekrar çaldığında kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum. Harrison'dan başka bir mesaj bekleyerek gerildim ama arayan Beckett'ti.

Grup sohbetimizde tüm gece sürecektir bir partinin reklamını yapan bir ekran görüntüsü bulmak için kaydırıyorum. Tarih yarın olduğunu söylüyor ve yer ailemin evinden arabayla sadece bir saat uzaklıkta.

Nabzım hızlandı. Hatırladıklarına inanamıyorum. Çocuklara bir rave'e gitme, biraz molly alma ve bütün gece dans etme isteğimden bahsettiğimde, sadece yarı ciddiydim. Kağıt üzerinde kulağa çok eğlenceli ama gerçek biraz korkutucu. Ben uyuşturucu kullanan bir kız değilim. Ot içmeyi bile sevmem. Başımı ağrıtıyor.

Başka bir mesaj açılır.

BECKETT:

Ben geri itibarenIndy Yarın
sabah. Gidelim mi?

Ama sanırım buna ihtiyacım var. Üzerimdeki baskıdan, suçluluk duygusundan ve taşıdığım tüm sırların ağırlığından kaçmaya ihtiyacım var. Tatilin bitmesine daha bir hafta var. Ava iki gün daha New York'a dönmeyecek. Buna ihtiyacım var.

Toparlanmak için sadece bir gece. Çocuklarla buluşabilir, yirmi dört saat boyunca kendimi serbest bırakabilir ve ardından Yeni Yılı ailemle geçirmek için buraya geri dönebilirdim.

Cevap yazmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

BEN:

Ben de
varım.

İşte bu şekilde ertesi gece Hartford yakınlarındaki bir EDM partisine gidiyorum. Oraya kendim gidiyorum, arabamı partinin yapılacağı geniş deponun arkasındaki büyük çakıllı alana park ediyorum. Arabadan inip ceketimin altındaki elbisemin eteklerini düzeltirken Aralık ayının soğuk havası tenimi ısıyor. Kalbim şimdiden hızla atmaya başladı ve ben daha içeri bile .

Beş dakika uzaktayken çocuklara mesaj attım. Şimdi onların bana doğru ilerleyişini izliyorum, onları görünce kalbim küt küt atıyor. Onları bir haftadır görmemiştim ve özlediğimi fark edince irkildim.

Hem de çok.

Bu gece ikisinin de çok seksi görünmesi hiç fena değil. Will, geniş göğsüne yapışan siyah düğmeli bir bluz giymiş, koyu renk kot pantolon ve botlarla eşleştirmiş. Saçları alnından uzakta şekillendirilmiş, yontulmuş elmacık kemiklerini ve sinekkaydı tıraş edilmiş yüzünü vurguluyor. Beckett ise

Her zamanki rahat tarzı, beyaz bir tişörtün üzerine oturtulmuş ceket, kalçalarına kadar inen kot pantolonu ve beni her zaman eriten o rahat, ukala gülümsemesi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Beckett. "Bu çok tehlikeli bir ruj, şekerim."

Gecenin şenlikleri için kan kırmızısı bir dudak seçtim ve bunu dumanlı bir gözle eşleştirdim ve her ikisinin de yüzündeki takdir, istediğim sonucu elde ettiğimin kanıtıdır.

Will bana sırtlıyor. "Bu gece işimizi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Neden ki? Sert olman hoşuma gidiyor."

Bu Beckett'tan alçak sesle bir inilti çıkarır. "Tam bir pisliksin."

"Bayılıyorsun." İfadem ayılmadan önce gülüyorum. "Arkadaşın nasıl?"

İkisi de geçen hafta sonu bir cenaze töreni için Vermont'a gitmişlerdi - takım arkadaşlarından biri geçen hafta babasını kanserden kaybetmişti, ki bu zaten yeterince yıkıcı bir durumdu. Ama bunun tatilden hemen önce olması? Acımasızca.

"Harika değil," diye itiraf ediyor Beckett. "Shane tatilini annesinin evi satmasına yardım ederek geçiriyor. Bu çok üzücü."

"Özür dilerim, bu konuyu açmamalıydım," diyorum iç çekerek.

"değil," diyor Will. "Ama evet, muhtemelen en iyi bir sohbet konusu haline ."

Başımı sallayarak ceketimin fermuarını açtım ve omuzlarımdan indirdim. "Sanırım bunu arabada bırakacağım. İçeride kaybetmek istemem."

Paltomu çıkardığım anda bakışlarının sıcaklığı içime işliyor. Seçtiğim nane yeşili elbise, sınırlı kıvrımlarımı sarıyor ve çenelerini gevşetecek kadar üst göğsümü ortaya çıkaran daldırma yaka ile. Doğru yerlerde dar, etek ucu uyluğumun ortasında duruyor ve bacaklarımı gösteriyor.

Beckett beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Tanrım, Charlie. Gerçek dışı görünüyorsun."

Ben cevap veremedim beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımı derin bir öpücükle yakalıyor. Elleri belime dolandı,

Beni sıkıca kavırıyor ve aramızdaki statik elektrik kıvılcımları etimi karıncalandırıyor. Sonunda geri çekildiğinde, Will çoktan oradaydı, beni öpmek için eğilirken eli boynuma dolanıyordu - daha sert, daha aç, ağzının içinde inlememe neden oluyordu.

Bir an için nerede olduğumuzu unutuyorum. Tek hissettiğim, vücutlarının benimkine bastıran sıcaklığı, ellerinin her santimetremi biliyormuş gibi hareket etmesi, dizlerimi zayıflatacak şekilde beni sahiplenmeleri. Will'in parmakları kalçama kadar iniyor ve Beckett'in nefesi kulağıma geliyor.

"Muhtemelen-" diye başladı, sonra boğazındaki şehveti temizledi. "Dur," diye kısık sesle bitiriyor.

"Evet," diye kabul ediyor Will. "İş konuşmamız gerek."

Gözlerimi kırıştıtarak onlara bakıyorum, öpücüklerinden hâlâ nefesim kesilmiş. "Giriş ücretini ödediniz mi?"

Will başını sallar. "Evet, hepsi halledildi. Ayrıca söz verdiğim gibi yakınlarda bir otel odası ayırttım. Yanındayız, bebeğim."

"Ve..." Beckett elini cebine atar. Elinden küçük, şeffaf bir poşet çıkıyor ve parmaklarının arasında tutuyor. "Bu kısmı da hallettik."

Ufacık ecstasy hapına bakıyorum ve aniden gece daha da yüklü hissettiriyor.

Gerçekten yapmışlar. İlacı nasıl temin ettiklerini sormayacağım bile. Makul inkar edilebilirlik, tabii ki. Ama onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Biraz sinir, biraz beklenti ama en çok da olacaklar için heyecan.

Aralarına bakıyorum. "Bunu senin yaptığına inanamıyorum."

Torbaya uzandığımda Beckett yumruğunu torbanın etrafına kapatıyor. "Hayır, bebeğim."

Kaşlarımı çattım.

"Kurallar hakkında konuşana kadar olmaz," diye açıklıyor, sesi sert.

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu gecenin tüm amacının kural kitabını çöpe atmak olduğunu sanıyordum."

Will'in ses tonu da aynı derecede tavizsiz. "Henüz değil. Bunu almadan önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Sert, koruyucu bir adam olmaya çalışıyor ve bunu başarıyor. Will böyle davrandığında bayılıyorum. Emir veren alfa tarafına doğru eğiliyor. Ne kadar önemseydiğini bildiğim için biraz sırtıtmaktan kendimi alamıyorum ama aynı zamanda birazcık da olsa kendimi geri iteceğimi biliyorum.

"Peki. Tartışalım."

Beckett kollarını kavuşturarak Will'i . "Bu bir tartışma değil. Kurallar tartışılmaz."

Will'in bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bir numaralı kural: Tüm zaman boyunca bizimle kalacaksın. Dolaşmak yok, tek başına bir yere gitmek yok. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, bu işi ne kadar ciddiye aldıklarına dair göğsümde oluşan sıcak çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir yandan, makasla koşmaması söylenen küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Diğer yandan, yaptıkları bu aşırı korumacı baskın şey beni tahrik ediyor.

"," diyorum.

"Kural iki," diyor Beckett. "Kendini tuhaf hissetmeye başlarsan, mesela hiç hissetmezsen, hemen bize söyle. Bir şey olmadığını düşünüseniz de fark etmez, bir şey söyleyin."

Gözlerimi deviriyorum ama yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Söyle," diye ısrar ediyor, alay etmeye yer bırakmadan.

Bir kahkahayı bastırmak için dudağımı ısıırıyorum. "Eğer kendimi garip hissetmeye başlarsam, hemen size söylerim. Söz veriyorum."

Memnun bir şekilde başını sallıyor.

"Üç numaralı kural," diyor Will. "Hidrasyon. Bol bol su içeceksiniz ve bunda ciddiyim. Bizim üzerimizde susuz kalmak yok. Sürekli yudumlayın, tıka basa değil."

"Bol su, düzenli yudumlar. Anladım," diye cevap veriyorum, yüzümü asmamak için mücadele ederek. Sanki dans edip gevşeyeceğimiz bir gece yerine büyük bir sınava hazırlanıyormuşuz gibi geliyor.

"Dört numaralı kural: Seks yok."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ne?"

"Seks yok," diye tekrarlar ve Beckett başıyla onaylar.

Hazırlıksız yakalandığım için onlara göz kırpıyorum. "Ama... Ecstasy'nin insanı gerçekten..."

"Azgın," diye bitiriyor Beckett kıkırdayarak. "Evet, öyle. İşte tam da bu yüzden bu gece ikimiz de sana dokunmayacağız. Ne kadar istediğinizi söylediğiniz ya da ne kadar yalvardığınız umurumda değil. Değil mi, Larsen?"

"Aynen öyle."

Surat asıyorum ama hayal kırıklığımın yanı sıra garip bir saygı da hissediyorum.

Will yaklaşıyor, yüzümü gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırırken çenemi kavlıyor. Başparmağı alt dudağımı sıyrıyor ve içimde bir arzu sarsıntısı yaratıyor.

"Bebeğim." Sesi alçalıyor, neredeyse bir hırıltı. "Sen uyuşturucunun etkisindeyken seni sikmeyeceğiz. Anladın mı? Bu tür bir rıza çizgisi benim için çok bulanık. Bizim için de." Beckett'a bakıyor, o da bir kez daha sertçe başını sallıyor.

"Sana göz kulak olacağımıza söz verdik," diyor Beckett huysuzca. "Bu, o durumdayken sizden faydalanmayacağımız anlamına geliyor."

"Seks yok." Will anladığımdan emin olmak için gözlerimi arıyor. "Bu son sözüm."

Bu adamların benim için ne kadar önemli olduğunu fark ederek küçük bir nefes aldım. Sadece eğlenmek için burada değiller, beni kolluyorlar. Bu da kalbimin duygularla kabarmasına neden oluyor.

"Son kural," diyor Will. "Bizi dinleyeceksiniz. Gitme zamanı dediğimizde gideceğiz. Tartışmak yok, 'bir şarkı daha' yok. Anladınız mı?"

Dudaklarımı yalıyorum, ikisinin de dilimin hareketini nasıl takip ettiklerini fark ediyorum. "Şu anda ikiniz de çok ateşlisiniz."

Beckett gözlerini bana diyor, belli ki asmamaya çalışıyor.

"Biz ciddiiz. Oyun oynamıyoruz." "Biliyorum," diyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. "Ve ben bu önemsemenizi seviyorum."

Beckett yumruğunu açıyor ve poşeti bana uzatıyor. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, çantayı ondan alıp küçük hapi çıkarırken göğsüme sıcaklık doluyor. Ağzıma atmadan önce çocuklara bakıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Bana göz kulak olduğun için." "Her zaman." Will'in sesi alçak bir gümbürtüye dönüştü.

Beckett sırtarak, "Fikrimizi değiştirmeden önce al şunu," diyor.

Ben de sırtıyorum, sonra hapi dilimin üzerine koyuyorum ve Will'in bana uzattığı şişeden bir yudum suyla birlikte yutuyorum.

Bu gece ne olursa olsun, benimle ilgileneceklerini biliyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BECKETT

O bizimle.

KALABALIK KALABALIĞIN ÜZERİNDE BİR RENK CÜMBÜŞÜ, IŞIKLAR

Çılgın ritimle aynı anda nabız gibi atıyor ve hava terle ve tek bir vücut gibi hareket eden binlerce bedenin elektrik enerjisiyle yoğun. Daha önce de çılgın partilere katılmışım ama bu seferki farklıydı. Bu sefer, Charlie benimle birlikte. Ve parlıyordu. Hareket edişi, gülümseyişi... Sanki birinin ilk kez canlanışını izlemek gibi. Kendini tamamen bırakmış, müziğin içinde kaybolmuş, vücudu tamamen kendine ait bir ritimle sallanıyor ve dönüyor.

Will ve ben onun güvende olduğundan emin olmak için yanından ayrılmıyoruz ama dans edişi karşısında büyülenmekten kendimizi alamıyoruz. Yanıp sönen ışıkların altında hareket ederken, elbisesi solgun, sıkı üzerinde kayıyor, siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, bakışlarımı ayıramıyorum.

En son lisedeyken bir kız tarafından bu kadar büyülenmişim. Shannon ile. Shannon'ı ilk gördüğüm anı hala hatırlıyorum. Dokuzuncu sınıf. İlk gün. Sınıfa girdiğimde onu ön sırada otururken gördüm, altın sarısı saçları floresan ışıkları altında parlıyordu, dolgun dudakları çözmeye çalıştığı matematik denklemini anlamlandırmaya çalışırken sıkıntılı bir çizgide kıstırılmıştı. Evet, daha ödev verilmeden ödevini yapıyordu.

Aşırı başarılı tiplere karşı bir zaafım olduğu ortaya çıktı.

Her zaman odanın arkasındaki adamlardan biri olmuştumdur, ama o tatlı kaşlarını çatmış, narin parmaklarıyla kaleminin canını çıkaran salkım söğüt sarışını gördüğüm an, gidici olmuştum. Ön sıraya doğru yürüdüm, yanına oturdum ve kendimi tanıttım. On dört yaşında bile kendime güveniyordum.

Sanırım onunla konuştuğuma şaşırmıştı. Daha ilk gündü ama Lincoln Lisesi'nin popüler çocuğu olmak kaderimde vardı. Yaz kampında kanıtladığımız gibi hokey takımının yıldızlarından biriydim. Şimdiden okulumuzun renklerinde bir hokey tişörtü giyiyordum.

İlk randevumuzda Shannon bir sporcunun kendisi gibi biriyle ilgileneceğini hiç düşünmediğini itiraf etti. Ortaokulda büyük bir aptal olduğunu, tüm erkekler için görünmez olduğunu iddia etti. Shannon gibi nasıl görünmez olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu gördüğüm itibaren aurası beni içine çekti. O sabah sınıftaki derse kadar ilk görüşte aşka hiç inanmamıştım.

Charlotte ile ilk görüşte aşk değildi. Onunla İklim Politikası'nda tanıştığımda seksi olduğunu düşünmüştüm ama daha fazlası değildi. Şu anda bile ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum. Aşk değil tabii ki. Artık öyle şeyler yapmıyorum.

Ama bu... bir şey.

Tanrı aşkına, ona Shannon'a yazdığım mektuplardan bahsettim. Bu şehvetten daha fazlasını gösterir.

Ama kesinlikle aşk değil.

Charlie gözlerimizi yakalıyor ve bize gülümsüyor. Yanakları heyecandan kızarmış. Bir de damarlarında dolaşan MDMA'dan. Kafası iyi, ama bu baş döndürücü, coşkulu bir kafa. Bize doğru dans ederken kahkahaları müziğin üzerinde çınlıyor.

"Siz orada öylece duruyorsunuz!" Will'i yakalıyor ve dansçı kalabalığının içine çekiyor. "Benimle dans et!"

Kıkırdıyor, kalabalığın içine sürüklenmesine izin veriyor ve ben de onun bulaşıcı enerjisine karşı koyamayarak peşinden gidiyorum. Dans etmekten nefret ederim ama bu çok fazla beceri gerektirmiyor. Bu çok

Fazla hareket edemeyecek kadar kalabalık. Tek yapmam gereken orada durmak ve kız arkadaşımın sıcak, sıkı vücuduna sürtünmek, onu Will'le aramda sandviç yapmak. Üçümüz birlikte dans ediyor, senkronize bir şekilde hareket ediyor, dünyanın geri kalanı yokmuş gibi gülüyoruz.

Başımı Charlie'nin kulağına doğru eğiyorum ve bütün gece yaptığım gibi onu kontrol ediyorum. "İyi misin, şekerim?"

Bakışlarını bana diyor. Başını göğsüme yaslamadan önce "İyiden de öteyim," diyor. "Yaşadığımı hissediyorum."

Kalabalığın içinde kaybolmuş bir şekilde dans ederken müzik kalp atışlarımla aynı anda çarpıyor, bedenlerimiz flaş ışıklarının altında birlikte hareket ediyor. Charlie'nin gülümsemesi geniş, aramızda salınırken gözleri parlak, daha önce hiç görmediğim bir şekilde tamamen özgür.

Bu çok güzel.

Saatlerce dans ediyoruz, çılgın atmosfer ve gürültülü, gümbür gümbür bas hattı tüm kulübü büyülüyor. Herkesin ne kadar sakın olduğuna şaşıyorum, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez onu fark ediyorum - biraz daha yaşlı bir adam, araya girmeye çalışıyor, cam gibi gözleri Charlie'ye sabitlenmiş. Adam yaklaşıyor, hem de çok yaklaşıyor ve Charlie bunu fark edemeyecek kadar kendini o ana kaptırmış durumda.

"Hey, seksi şey," diye bağıyor adam, dudakları neredeyse kızın kulağına değecek. "Arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ona göz kırpmıyor, hâlâ gülümsüyor ama kafası karışık, ne olduğunu tam olarak anlayamıyor. Coşku onu iyi hissetmeye ve etrafındaki herkesin de iyi hissetmesini istemeye programlamıştır.

Ani ve sıcak bir öfke dalgasıyla savaşıyorum. Ben tepki veremeden Will aralarına giriyor ve elini adamın göğsüne koyarak onu geri itiyor.

"İlgilenmiyor," diye . "Geri çekil."

Adam hafifçe tökezliyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ne oluyor be adam? Kendi adına konuşabilir."

"Evet, yapabilir," diye karşılık veriyor Will. Gözleri sürüngeğin gözlerine kilitlenmiş, onu bir hamle daha yapmaya cesaretlendiriyor. "Ve o

bizimle birlikte. Bu yüzden ipucunu alın."

Will'in yanına geldim, oğlumu destekliyorum.

Adam omuzlarını dikleştiriyor, kendini bir tavus kuşu gibi şişirmeye çalışıyor. "Öylece yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, biliyorum," diye tersliyor Will onu. "O zaman neden kendi işini kolaylaştırıp çekip gitmiyorsun?"

Bir an için adam karşılık verecekmiş gibi görünüyor ama sonra Will'le bana bakıyor. Sayıca az ve rakipsiz olduğunu biliyor.

"Her neyse, pislikler," diye mırıldanarak kalabalığın içine doğru geri çekiliyor. "Bu kaltak buna değmez."

O gider gitmez Charlie'ye döndüm. Sarsılmasını, hatta belki de üzülmelerini bekliyordum ama beni eğlendirecek şekilde, gözle görülür bir şekilde tahrik olmuştu.

"Bu çok ateşliydi." Sesinde sikimin seğirmesine neden olan bir şey var. Boğucu ve büyüleyici bir şey.

"Mağara adamına dönüşmemiz hoşuna gidiyor, değil mi?" Will, bir kolunu onun beline dolayarak alay ediyor.

"Çok fazla."

Charlie eğilip onu öpüyor, dudaklarının hızlı ve şiddetli baskısı adamın boğazından bir inilti koparıyor.

Kıkırdıyorum. "Pekâlâ, siz ikiniz bizi dışarı attıracak bir şeye başlamadan önce dansa geri dönelim."

Kıkırdıyor ve kendini tekrar müziğin ritmine bırakıyor. Artık aramızda farklı bir enerji var ama buna yenik düşmem. Bu gece ona dokunmayacağımıza söz vermiştik ve ben bu güveni kötüye kullanmayacağım.

Rave bitene kadar, ışıklar sönene ve müzik sabahın erken saatlerindeki sessizliğe karışana kadar kalıyoruz. Charlie şimdi bize yaslanmış durumda, enerjisi sonunda tükendi. Depodan çıkması için ona rehberlik ediyoruz. Ayakları sürükleniyor ama

Gölümsüyor, bana hâlâ ilacın etkilerini hissettiğini söyleyen hülyalı, tatmin olmuş bir gülümseme.

Will bize yakınlarda bir oda ayırttı ve Aralık sonu soğuşuna karşı giyinip kuşanarak otele doğru dört blok yürürken şehir sessizdi. Gecenin adrenalini yavaş yavaş azalıyor ve ardında huzurlu bir sakinlik bırakıyor. Nefesimiz, gece esintisinin sürüklediği beyaz puflar halinde dağılıyor. Bu kış hala kar yağmadı, en azından New England'da. Charlie grup sohbetimizde beyaz bir Noel olmamasından şikayet etmişti ama dürüst olmak gerekirse ben bundan keyif aldım. Kardan nefret ederim.

Odamıza vardığımızda Charlie büyük boy yatağın üzerine yığılıyor, uzuvları kar meleği yapar gibi beyaz yatak örtüsünün üzerine yayılıyor. Şehir ışıkları perdelerin arasından süzülerek yatağın üzerinde yumuşak gölgeler oluşturuyor. Gözleri yarı kapalı, Will ve bana bakarken dudaklarında tembel bir gülümseme oynuyor, parmakları dalgın bir şekilde çarşafın üzerinde desenler çiziyor.

"Hayatımın en güzel gecesi," diye mırıldanıyor, sesi yorgunluktan ağırlaşmış ama yine de o heyecanlı tonu taşıyor. "Bitmesini istemiyorum. Kıyafetlerinizi çıkarın. İkiniz de."

Will'le bakışıyoruz ve o da eğlenerek başını sallıyor. Bunu bekliyorduk.

"Dünyanın en azgın kızıyla nasıl çıkıyoruz?" diyor.

"Değil mi?" Kıkırdayarak yanına oturuyorum ve saç tellerini kızarmış yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bu gece eğlenceliydi ama şimdilik işin bitti. Kenara çekildin."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Ama ben yorgun değilim!" diye itiraz ediyor. "Ve seni istiyorum. Will'i istiyorum. Çok adaletsiz davranıyorsunuz."

Ne kadar cazip olsa da, ona bir söz verdik. Aklı yerinde değil.

"Charlotte." Ona ciddi olduğumu göstermek için tam adını kullandım. "Bu gece ne kadar ateşli görünsen de

senden yararlanmak. Seks yok dedik ve bunda ciddiydik. Bu, aşmak istemediğimiz bir çizgi."

Surat asması çok sevimli ama ikimiz de geri adım atmıyoruz.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak geriye doğru düşüyor. O elbisenin içinde o kadar güzel görünüyor ki, bakışlarımı ondan çekmem gerekiyor.

Soğuk bir duşa ihtiyacım var, hemen.

Otel odasının açık perdelerinden süzülen güneş ışığı, birbirine karışmış çarşafların ve atılmış giysilerin oluşturduğu karmaşanın üzerinde parlıyor. Charlie hâlâ uyuyor, Will'le benim aramda yatarken yüzü huzurlu ve rahat. Bir an onu izliyorum, zihnim dün geceki olayları yeniden canlandırıyor. Charlie pervasızca dans ediyordu. Bize her baktığında gözleri parlıyordu. O aramızda sıkışmışken uykuya dalmak.

Kızımız kıpırdanıyor, uykulu bir gülümsemeyle bana bakarken göz kapakları çırpınarak açılıyor. "Günaydın." Sesi hâlâ uykudan kalın.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, eğilip alnından öpüyorum.

Yan yatmış, sırtı bize dönük olan Will'e bakıyor. Kürek kemikleri arasındaki ince siniri okşamak için uzanıyor. Will karşılık olarak homurdanıyor ve gülümsemesi genişliyor.

"Duş almam lazım," diyor. "Ondan sonra da muhtemelen yola çıkmalıyız. Yılbaşı yemeği için zamanında orada olmazsam ailem çıldırır. Bu bir gelenek."

Will sonunda tamamen uyanarak, "Sorun değil," dedi. Geriniyor, sonra Charlie'nin omzuna bir öpücük konduruyor. "Nasıl hissediyorsun? Kafan iyi olmalı, değil mi?"

"Hepsi gitti." İç çekiyor. "Sürdüğü sürece iyiydi."

"Bu her hafta sonu molly yapacağın anlamına mı geliyor?" diye takılıyor.

"Tanrım, hayır. Bu tek seferlik bir şeydi. Bir daha yapamayacak kadar çok sevdim."

Homurdanıyorum.

"Ben ciddiym," diye ısrar ediyor. "Bu kadar iyi bir şey asla alışkanlık haline gelmemeli."

Bu uyarıyı kendi durumumuzla ilişkilendirmeden edemiyorum, çünkü seks hayatımıza bağımlıyım. Her seferinde bir öncekinden daha iyi oluyor. İster Charlie ve ben yalnız olalım, ister üçümüz birlikte, doyamıyorum.

Charlie duştayken telefonumu kontrol ediyorum ve babamın son mesaj serisine gözlerimi deviriyorum. Geçen haftaki iş teklifini geri çevirdiği için çok üzgün olduğunu anlıyorum ama bu konuda çok melodramatik davranıyor. Bana üzgün köpek yavrularının resimlerini gönderip duruyor.

Tam ona mesaj atıp sakinleşmesini söylüyordum ki Charlie banyodan nemli vücuduna sardığı küçük bir havluyla çıktı. Alt bedenine. Havlu o kadar küçüktü ki göğüslerini bile örtmüyordu.

Çenem düşüyor, telefonum elimden kayarak yatağın üzerine düşüyor. "Bunun saçların için kullanman havlu olduğundan eminim," demeyi başarıyorum boğazımı kaplayan şehvetle.

"Oh, öyle mi?" Gözleri masum.

Will dudaklarını yalıyor, onun bu bariz alayından aynı derecede etkileniyor. "Bir an önce gitmen gerektiğini sanıyordum."

Tek kaşını bakışıyor. "Bir saat geç kalsam bile ailem hayatta kalacak."

"Yatağa gir," diye .

Gülümsemeye başladı.

Bir an sonra vücudu lezzetli bir adak gibi yatağın üzerinde uzanıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Böyle çok güzel, vahşi ve tamamen merhametimize kalmış.

Will'e, "Onun önünde diz çök" dedim.

O da gülümsüyor ve yatağın ayak ucuna çöküyor. "Şanslısın bebeğim," diyor Charlie'ye, onu yatağa çekerken.

çıplak vücudu kenara yaklaştırdı. "Patron Beck bu sabah nadiren ortaya çıkıyor."

O haklı. Bütün gece Charlie'nin vücudunun benimkine sürtünmesine katlandıktan sonra, umutsuzca inmeye ihtiyacım var ve bunu yapana kadar kararları ben veriyorum.

Gözleri benimkileri buluyor, merakla titriyor. O daha bir şey söyleyemeden, Will'in ağzı onun üzerinde, karnında geziniyor ve nereye gittiğini çok iyi biliyorum.

Yanına oturup elimi yumuşak teninde gezdiriyorum. Duştan çıktığı için hâlâ kızarmıştı.

"Yavaşla dostum," diye uyarıyorum. Parmaklarım Charlie'nin gergin meme ucunun üzerinde dans ederek onun nefesini kesiyor. "Acele etme. Bunun için yalvardığını duymak istiyorum."

Will bana bakıp sırtıyor ama dinliyor, ağzını biraz daha alçaltıp Charlie'nin en çok ihtiyaç duyduğu yerin tam üstünü öperken ağırdan alıyor. Charlie kıpırdanıyor, sabırsızlıktan yumuşak bir inilti çıkarırken sırtı kamburlaşıyor.

"Beckett, lütfen..." diye nefes alıyor, sesi titriyor.

Sırtıyorum. "Seni tatmasını mı istiyorsun? Ağzının üzerinde olmasını mı istiyorsun?"

Çılgınca başını sallıyor, çarşaflara tutunuyor. "Evet. Tanrım, evet."

Kıkırdıyorum, bu kadar heyecanlanmasına bayılıyorum. "Duydun mu, Larsen? Seni istiyor."

Will tek kelime etmiyor. Sadece bana bakıyor, işaretimi bekliyor. Bu sabah oynayacağım oyunun bu olduğunu biliyor. Bir elimi Charlie'nin karnında gezdiriyorum, kaslarındaki titremeyi hissediyorum ve biraz geriye yaslanıp ona alan açıyorum.

"Devam et," diyorum, sesim tahrikten pürüzlü çıkıyor. "Çıglık atmasını sağla."

Bu sefer tereddüt etmiyor. Ağzı bacaklarının arasında hareket ediyor ve dili ona dokunduğu anda Charlie yüksek sesle inliyor, tüm vücudu bu hisle sarsılıyor.

"İşte böyle," diyorum ona. "Güzel ve yavaş. Aceleye getirme. Her saniyesini hissetmesini sağla."

Will'in ağızı onu yavaşça, kasıtlı olarak okşarken, nefesi kısa soluklarla kaçıyor. Şimdiden yaklaştığını söyleyebilirim. Her zaman çok duyarlı, bizimle çok uyumlu.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Memesini avuçlamak için uzanarak soruyorum. Nazikçe sıkıyorum. "İkimizin de sana odaklanmış olması. Onun için boşalmak istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, sesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar bozuk ama kolumu tutuş şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Söyle ona. Will'e buna ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

Titriyor. "Will, lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

Bana kısa bir süre bakıyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme, sonra iki katına çıkıyor, dili klitorisinin üzerinde geziniyor. Charlie sarsılıyor, boğuk bir inilti kaçıyor.

"Ona ne yapacağını söyle, Larsen," diyorum, bunun onu daha da çıldırtacağını bilerek. "Onu nasıl mahvedeceğini söyle."

Amına doğru iniliyor ve kaya gibi sert olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Hırlayarak parmaklarını kalçalarına geçiriyor ve bacaklarını onun için daha da açıyor.

"Seni öyle bir boşaltacağım ki doğru düzgün düşünemeyeceksin," diye söz veriyor ona, sesi şehvetle damlıyor. Sonra klitorisini dudaklarının arasına alıyor ve emiyor.

Bu sözlerin onu ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Çoktan sıırılsıklam olmuş, bize olan ihtiyacı gün gibi ortada.

"Duydun mu bebeğim?" Kulağına fısıldıyorum, başparmağım meme ucunu okşuyor. "O ağızıyla seni mahvedecek. Ve sen bizim için parçalanırken ben de izleyeceğim."

Will dilini kızın üzerine bastırarak uzun, tembel hareketlerle onu kızdırıyor ve kız kontrolsüzce titremeye başlıyor.

Kıkırdıyor, onu sabit tutmak için kalçalarını kavırıyor. "Evet, bu hoşuna gitti, değil mi? Ne kadar ıslak olduğunu, buna ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyorum."

Onu tekrar yalıyor, dilinin her hareketiyle ona işkence ediyor.

"Yaklaştı," diyorum ona, elim saçlarına dolanıyor, onu nefessiz bırakacak kadar çekiyorum. "Gelmesini sağla."

Bunun için ılık atana kadar durma."

Will tam olarak dediğimi yapıyor, dili yetenekli bir hassasiyetle onun üzerinde alışıyor. Vücudu gerilmeye başlıyor, bacakları titriyor. Tam sınırdadır.

Eğildim, ağzım onunkinin üzerinde geziniyordu. "Bırak, bebeğim."

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dilini doğru bir şekilde hareket ettiriyor ve kadın kendini kaybediyor, adam onu tutarken tüm vücudu titriyor ve her saniyesini serbest bırakıyor. Yüzünü izliyorum, dudakları ayrılmış, gözleri kapalı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

"Aferin kıızıma," diye fısıldıyorum. " böyle. Aynen ."

Will , vücudunun gevşediğini hissediyorum. Sonunda gözlerini açtığında, gözleri buğulanmıştı ve onu öperken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

"Bütün gün boşalmanı izleyebilirim," diyorum ona.

Will başını kaldırıp elinin tersiyle ağzını silerken geniş omuzlarını dikleştiriyor ve benim hissettiğim kadar tatmin olmuş görünüyor.

Charlie nefesini tutmaya alışıyor. O kadar muhteşem görünüyor ki, serilmiş, tamamen çözülmüş. Ama onunla işim bitmedi. Yaklaşamadım bile.

Onu nazikçe yukarı çekiyorum, dört ayak üzerinde duracak şekilde çeviriyorum, mükemmel kıcı havada. Prezervatifi takıp arkasına geçtiğimde yumuşak bir inilti karıyor. O kadar sertleşmişim ki doğru düzgün düşünemiyorum bile, ama acele etmek istemiyorum, her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Will şimdi onun yanında, yakınına eğilmiş, sırtını okşayarak, "Daha fazlası için hazır mısınız?" diyor.

Charlie omzunun üzerinden bana bakarken nefesi kesiliyor, gözleri şehvetle parlıyor. "Evet."

İhtiyacım olan tek cesaretlendirme bu.

Kalalarını kavrayıp içine doğru kayıyorum ve içine girdiğim anda içimden derin bir inilti yükseliyor. Çok sıkı, Will'in ona yaptığı her şey yüzünden çok ıslak ve bu inanılmaz bir his. İtiyorum

İlk başta yavaşça, vücudunun bana verdiği tepkinin tadını çıkararak, daha derine ittiğimde etrafımda sıkışma şeklinin.

Will parmaklarını kızın omurgasında , dokunuşunun altında titreyişini izlerken gözleri parlıyor.

"Kendine bir bak, bebeğim. Vücudun mükemmel. Aleti alış şekline, bizim için bu kadar çaresiz oluşuna bayılıyorum. Bizi delirttiğini biliyorsun, değil mi? O daracık vücudunla, dokunulmak için yalvarıyorsun... Siktir," diye inliyor.

Ben hâlâ onun derinliklerindeyken ve nabzının etrafımda attığını hissederken, kışını sıkıca kavıyor.

"Sırada senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum," diyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşarak. "Onu ne kadar iyi karşıladığına bak."

Onu görünce inlemekten kendimi alamıyorum, tamamen merhametimize kalmış. Tekrar derine itiyorum.

"Evet," diye inliyor Charlie, ben daha hızlı hareket etmeye başladığımda bana karşı geri çekiliyor.

"Böyle çok iyi görünüyorsun. , bunun için yalvarıyorsun. Sen bizim için çok iyi bir kızsın." Will'in gözleri şehvetle parlıyor.

Daha yüksek sesle inliyor ve tekrar yaklaştığını biliyorum. Bana karşı nasıl hareket ettiğini, amının nasıl sıkılaştığını. Neredeyse kaldıramayacağım kadar fazla.

"Yine boşalacaksın, değil mi?" Will alay ediyor. "Beckett içine gömülmüş, seni gererken boşalacaksın."

Dışarı çekiyorum ve sonra tekrar içeri itiyorum, etrafıma sarılmış hissinde kayboluyorum ve kendimi zar zor tutabiliyorum.

"Ver onu bana, Charlie," diyorum, sesim titreyerek. "Seni hissetmek istiyorum."

Will kıkırdıyor, ikimizin de dağılmasını izliyor. "Duydun mu bebeğim? Sikiinin üzerine boşalmanı istiyor. Ona istediğini verecek misin?"

Nefes nefese, çaresiz bir inilti daha çıkarırken çarşafımla tutunuyor. "Evet... lütfen... Çok yakınım..."

Sert bir kış yanağına şaplak atıyorum ve sikimi daha derine sokuyorum. "İşte benim kızım. Bizim için gel. O küçük, sıkı vücudun bunu ne kadar iyi kaldırabileceğini göster bize."

Charlie orgazmın gücüyle sarsılarak uçuşumun kenarına yığılıyor ve bu beni de uçurmaya yetiyor. Ona son bir kez daha sokuluyorum, zevk bedenimi sarıyor.

Will memnun bir sırıtışla bizi izlerken, ikimiz de tamamen bitkin bir halde yatağa yığılıyoruz.

"Vay be," diyor. "İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz." Charlie'ye yaklaşıyor, parmakları onun kızarmış teninde geziniyor. "Çok iyiydin, bebeğim."

Onu öpmek için başını çeviriyor, şimdiden kendisine doğru uzanan ereksiyona uzanıyor.

Evet.

Ailesinin öğle yemeğine kesinlikle geç kalacak.

Alt kattaki resepsiyondan çıkış yaptıktan sonra otelin arkasındaki otoparka gidiyoruz ve Charlie'yi arabasına kadar geçiriyoruz.

Sırayla her birimizi öpüyor. "Dün gece için teşekkürler. Ve bu sabah için. Hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

"Ne zaman istersen," diye yanıtlıyor Will, sesi yumuşak. Sürücü koltuğuna oturup emniyet kemerini bağlarken ona nasıl baktığını, bakışlarının nasıl sabit kaldığını fark ediyorum.

"Kampüste görüşür müyüz?" diye soruyor bize bakarak.

"Elbette," diye yanıtlıyorum kapıyı onun için kapatmadan önce.

O güvenli bir şekilde otoparktan çıktıktan sonra biz de Will'in SUV'sine binip onu takip ediyoruz. Sessizlik şimdi daha farklı. Daha ağır. İkimizin de nasıl dile getireceğimizi bilmediğimiz sorularla dolu.

"Sürekli onu düşünüyorum," diye itiraf ediyorum sonunda ve bunun beni bu kadar açıkta bırakmasından nefret ediyorum. "Charlie. O hep orada, aklımın bir köşesinde."

"Aynı," diye itiraf ediyor Will. "O farklı. Özel."

Sormadan önce tekrar tereddüt ediyorum, "Bu ne dostum? Üçümüzle birlikte. Nasıl olacak bu iş?"

Soruyu değerlendiriyor. "Bilmiyorum. Ama belki de şu anda bilmemize gerek yoktur. Bırakalım her şey olup bitsin."

Dudağımı ısırarak yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Sanırım haklısın. Hiçbir şeyi fazla düşünmeye gerek yok."

Will telefonunu kapıp farklı bir çalma listesi açıyor, ön koltuğu dolduran soğuk, halk rock'ının tınıları. Gerginlik dağılıyor, tıpkı benim kafa karışıklığım gibi.

Bu her neyse, Charlie'yle, birlikte... Bunu ilerledikçe çözeceğiz.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Cidden iyi bir özel seks

YENİ DÖNEMLER ÇOK UMUT VERİCİDİR. GÜZEL, TEMİZ VE BOŞ BİR SAYFA.

Her şey yeniden yönetilebilir hissettiriyor, önceki dönemin stresi bir anlığına ortadan kalktı. Yeni hocalarımla tanışmayı seviyorum. Yeni bir dersin müfredatını elime almayı. Sanki geleceğin benim olduğu ve her şeyin mümkün görüldüğü büyü, iyimser bir an gibi.

Bu karlı Ocak gününde keyfim yerinde, görünürde basınç dalgası yok. Sabahki Rehabilitasyon Mühendisliği laboratuvarım son derece etkileyiciydi ve bu dönemki favorim olmaya aday. Yardımcı cihazları öğreniyoruz ve bugün protezler ve bunların hasta hareketliliği ve yaşam kalitesi üzerindeki etkileri hakkında derinlemesine konuştuk. Bitirme ödevim için bir rehabilitasyon cihazı tasarlamayı seçmediğime neredeyse pişman olacağım ama artık yön değiştirmek için çok geç.

Will beni laboratuvarın dışında karşılıyor, kahverengi saçlarını alnından ayırmış ve çenesini tıraş etmiş haliyle her zamanki gibi muhteşem görünüyor. 1 erkek arkadaş, komşu çocuğun timsali ve evet, artık ondan erkek arkadaşım olarak bahsediyorum. Ona "görüştüğüm adam" ya da "becerdiğim hokey oyuncusu" demeye devam etmekten çok daha kolay.

Erkek arkadaşım 2, hokey için uzattığı sakalları bugünlerde daha sert görünüyor. Briar bu sezon ortalığı kasıp kavuruyor ve hokey oyuncularının batıl inançları olduğunu keşfettim. Beckett, takımın acımasız bir karşılaşma olması beklenen maçı kazandığı gün tıraş olmayı unutmuş, yani belli ki kazanmalarının nedeni sakalları. Beceri falan değil. Ona artık Avustralyalı bir dağ adamına benzediğini söyledim. Ben ilgileniyorum.

Onlarla ilgileniyorum. Ama dünya için, Will benim esas erkeğim. Tek erkeğim.

Beckett anlaşılmamızın kamuya açık yüzü olmamasını umursamıyor gibi görünüyor, ama yine de Beckett beş adım ötemde dururken Malone's'ta Will'le el ele tutuştüğüm her seferinde içimde bir suçluluk duygusu harekete geçiyor. Elbette, geçen gece eve dönerken Will arabayı sürerken beni parmakladı ama yine de kendimi kötü hissediyorum. Ondan utandığımı düşünmesini istemiyorum, yine de aramızda mesafe olmasından hoşlandığını hissediyorum. Beckett aşık olmaz. Bunu açıkça belirtti.

Aşık olduğumdan değil. İki erkeğe birden aşık olamazsın.

Bu çok saçma.

Kesinlikle şehvet

içindeyim. Tamamen

hoşlanıyorum.

Ama bunu fazla ciddiye almıyorum.

Eğleniyoruz, hepsi bu.

"Öğle yemeğini Carver Hall'da mı yemek istersin yoksa Hastings'e mi gidelim?" Boynuma kırmızı bir yün atkı sararken Will soruyor.

"Sadece yemekhaneye gidelim. Bu akşam aptal Delta Pi toplantım var, o yüzden kampüste kalmak istiyorum. Ama toplantıdan sonra geleceğim."

Telefonu çaldığında neredeyse çıkışa varmıştık. Ekrana bakıyor ve çenesi geriliyor. "Üzgünüm, buna cevap vermeliyim."

"Sorun değil. Devam edin."

Kapıdan içeri giriyoruz ve Will cevap vermeden önce iç geçiriyor, "Selam baba."

Yanında yürümeye devam ediyorum, kışlık botlarım karla dolu yolda çıtırdıyor. Nihayet geçen hafta biraz kar yağdı ve tüm kampüs beyaz bir örtüye büründü. Will uzun süre sessiz kalıyor ve ben onun sert duruşundan bir şeyler olduğunu anlıyorum. Babasından onu strese sokmayan telefonları nadiren alır.

"Bir tane daha mı?" dedi, sesi gergindi. "Ne, şu Capitol parçası imajınızı güçlendirmeye yetmedi mi?"

Yüz ifadesindeki hayal kırıklığını yakalıyorum. Telefonda babasının yüksek ve otoriter sesini duyuyorum ama kelimeleri seçecek kadar yakın değilim.

Will çenesini tekrar sıkıyor ve dinlerken ensesini ovuşturuyor. "Evet, anlıyorum... Anladığımı söyledim. Tamam. Ben yaparım. Alessia'ya ayrıntıları bana e-posta ile göndermesini söyle."

Omuzları çökmüş bir halde aramayı sonlandırıyor. "Ne istiyormuş?" diye sordum.

Telefonu cebine sokuyor, sonra eldivenli elini benimkinin içinden geçiriyor. "Başka bir röportaj ayarlamış. Oğlunun yıldız bir atlet ve iyi bir rol model olduğuna dair başka bir şişirme haber." Alaycılığı çok açık. "Beni medyada mükemmel göstermeye kafayı takmış durumda. Sanki benim pazarlayabileceği bir ürün olduğumu düşünüyor."

Kaşlarımı çatıyorum, önünde duruyorum. "Bunu her zaman yapmasına izin vermek zorunda değilsin. Hayır diyebilirsin."

Will başını iki yana sallıyor ve alaycı bir gülümseme sunuyor. "Babamı tanımıyorsun. Sen pes edene kadar seni ezip geçer. Ona hayır demek imkansızdır."

Gözlerindeki yenilmişlik bulutu kalbimi kırıyor. Will pek çok açıdan çok güçlü ama babasının onun üzerinde, kendisini küçük hissetmesine neden olan bir gücü var. Bundan onun adına nefret ediyorum.

"Sandığından daha güçlüsün," diyorum kollarımı boynuna dolayarak. Nefesim beyaz bir bulut halinde çıkıyor. "Sen güçlü, seksi, iddialı bir adamsın. Onun seni kontrol etmesine izin vermek zorunda değilsin."

Will bana bakıyor, yüz ifadesi yumuşuyor ve içten içe verdiği savaşı hissedebiliyorum. Sanki bana inanmak istiyor ama babasının yıllar süren etkisi bunu imkânsız kılıyor.

"Belki," diyor huysuzca, elleri belimde. "Ama bu hiç kolay değil."

"Öyle olmadığını biliyorum ama sana güveniyorum. Bence kendini onun kontrolünden tamamen kurtarabilirsin. Sadece ayaklarının üzerinde durman gerekiyor," diye cevap verdim ve eğilip onu öptüm.

Öpücük yavaş, her şeyden çok onu rahatlatmak içindi ama Will ve Beckett arasında her zaman olduğu gibi hızla daha derin bir şeye dönüşüyor. Bana karşı gevşiyor, kolları belime dolanıyor.

Tam dillerimiz buluşacakken, alaycı bir ses sözümüzü kesiyor.

"Ne kadar rahat değil mi?"

Arkamı döndüğümde eski erkek arkadaşımın yolda durmuş bizi izlediğini görüyorum. Harika. Onca insan arasından.

Mitch'in kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözleri benimle Will arasında gidip geliyor.

"Hey, Mitch," diyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak.

"Hey, Charlotte," diyor ses tonumu taklit ederek. Bize doğru bir adım atarak sırtıyor. "Bizi tanıştıracak mısın?"

"Oh. Uh. Tabii. Mitch, bu Will." Ayrıntıya girmiyorum.

Eski sevgilim Will'in ceketine dikkat ediyor ve dudaklarını düzleştiriyor. "Hokeyci, ha?"

Will sertleşiyor, koruyucu içgüdüleri devreye giriyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Mitch onu süzüyor, sonra omuz silkiyor. "Sorun değil. Sadece Charlotte'un senin aletinden sıkılıp yoluna devam etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Her zaman yaptığı gibi."

İçimden bir öfke geçiyor, ama ben bir şey söyleyemeden Will önüme geçip Mitch'in görüşünü engelliyor. "Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyor.

Eski sevgilim alay ediyor. "Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın?"

"Belki," diye yanıtlıyor Will, sesi sakın ama şaka yapmadığını belli eden bir gerginlikle.

Mitch'in kabadayılığı bir an için duraksıyor. Sonra bunu bir başka alaycı bakışla maskeliyor. "Her neyse, dostum. Kız tamamen senin. Sana iyi şanslar."

Mitch dönüyor ve uzaklaşıyor. Gidişini izlerken bir nefes verdim.

Will'in koluna dokunarak, "Bunun için üzgünüm," diyorum.

Başını sallıyor ve bana dönüyor. "Onun adına özür dilemek zorunda değilsin. Asıl özür dilemesi gereken o. Bu çok kabaydı."

"Evet. Hâlâ ayrılığımızı atlatamadı. Atlatabilecek mi bilmiyorum." Ortamı yumuşatmaya çalışarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Bu arada? İstedğin zaman oldukça korkutucu olabiliyorsun. Babanla böyle başa çıkmalısın."

"Evet, belki." Will kıkırdıyor, tekrar birbirimize adım atarken elimi tutuyor.

Eve döndüğümde hâlâ Mitch'le karşılaşmamızı düşünüyorum ve zihnim o gergin karşılaşmayı tekrar ederken midemi kemiren bir huzursuzluk yerleşiyor. Haftalık toplantımız için dizüstü bilgisayarımı alırken bunu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Yemek odasına girip Sherise'in yanına oturuyorum, sonra sandalyemde dönüp duvara yaslanmış olan Blake'e selam verip gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor, bronzlaşmış ve mutlu görünüyor. Tatil boyunca ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte St. Barts'a gitmiş. Sanırım tanıdıkları birinin orada bir sahil evi varmış. Milyonlarca kardeşinden biri tatil sırasında evlendiği için Faith de uzaklardaydı. Yunanistan'da destinasyon düğünü. Şanslı sürtük.

Herkes Agatha'nın toplantıyı başlatmasını beklerken gevezelik ediyor. Birkaç kızın bana gizlice baktığını ve fısıltılarının aniden daha belirgin hale geldiğini fark ettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ama ben

kaşlarımı çatarak Agatha'ya odaklanıyorum. Masanın başında oturuyor, duruşu her zamanki üstünlük havasıyla ayarlanmış.

Herkes içeri girdiğinde "Başlayalım" diye anons ediyor.

Çok rahatladım, sonraki saat çabucak geçti. Ve kız kardeşlerimin fısıldaşmasına neden olan her neyse geçmiş gibi görünüyor - en azından Agatha herkesi kovduktan sonra odadan çıkmamı engelleyene kadar.

"Charlotte," diyor sertçe. "Henüz gitme. Biraz sohbet etmemiz gerek."

Kalbim sıkışıyor ama başımı sallıyorum. Diğerleri yemek odasından çıkarken, bazıları bana sempatik bakışlar atıyor. Diğerleri sadece meraklı görünüyor.

Agatha mükemmel saçları, tasarım elbisesi ve endişe ile küçümsemenin karışımı bir ifadeyle yaklaşırken kendimi hazırlıyorum.

"Ne oldu Agatha?" Sinirimi bastırarak soruyorum.

Kollarını kavuşturuyor. "Bugün kampüste bir adamla öpüşürken görüldüğünüz dikkatimi çekti."

Çenem düştü. "Özür dilerim, ne dedin?" "Beni duydun."

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum," diyorum eğlenerek. Ben çok daha vahim bir şey bekliyordum. Mesela biri beni ev hesabından zimmetime para geçirmekle suçlamış olabilir. Ya da biri düzenli olarak iki erkekle seks yaptığımı fark etmiştir.

Ama bu Will'i kampüste öpmemle mi ilgili?

Aman ne önemli.

"Bu eve kötü yansıması beni ilgilendirir. Delta Pi kız kardeşleri olarak bizden belli bir imajı korumamız beklenir. Klas ve haysiyetli bir imaj. Ahlaksız davranışlar bir Delta'ya yakışmaz."

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kenetleniyor, onun küçümseyici ses tonu bir öfke kıvılcımını ateşliyor.

"Sürtükçe davranışlar mı?" Sesim hafifçe yükselerek yankıladım. "Sadece bir öpücüktü Agatha. Sakin ol biraz. Avluda ona sakso çekmiyordum ki."

"Mesele bu değil," diye tersliyor. "Mesele şu ki yaptıklarınız fark ediliyor ve bu iyi bir şey değil. Korumamız gereken bir itibarımız var ve siz bunu riske atıyorsunuz."

İnanamayarak ona bakıyorum. "Bunu sana kim söyledi ki? Kim benim özel hayatımla bu kadar ilgilendi de bunu rapor etme ihtiyacı duydu?" Ama o daha ağzını açmadan ben cevabı biliyorum. "Mitch. Oydu, değil mi?"

Tabii ki bu kadar alçalacak. Ve Agatha'nın telefon numarasının onda olduğunu biliyorum. Delta Tau'nun Başkan Yardımcısı olarak, geçen yıl kardeşliğiyle birlikte bir akşam yemeği partisi düzenlediğimizde yönetim kurulu grup sohbetimizin bir parçasıydı.

"Bana kimin söylediği önemli değil. Önemli olan, eylemlerinin hepimizi nasıl etkilediğini düşünmeye başlaman gerektiği."

Sabrim taşıyor. "Biliyor musunuz? Benden bu kadar. Bu değerli kız öğrenci birliğine kötü yansıyabilir diye hayatımın her yönünü kontrol edebileceğini düşünmenden bıktım. O yüzden neden kendi işine bakıp ahlak polisiymişsin gibi davranmayı bırakmıyorsun?"

Gözleri büyüdü. Belli ki karşılık vermemi beklemiyordu. "Sadece deniyorum-"

"Ne için? Beni utandırıp boyun eğdirmek için mi? Hayatımı istediğim gibi yaşadığım için özür dilemeyeceğim. Eğer bu bir Delta kardeşinin nasıl olması gerektiğine dair çizdiğiniz resme uymuyorsa, o zaman belki de buraya ait değilimdir."

Agatha bana aval aval bakarken sessizlik çöküyor, bir kez olsun nutku tutuluyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hışımla odadan çıkıyorum. Nabzım hızla atıyor, ellerim adrenalinin etkisiyle titriyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı çıkıyorum. Lanet olsun. Buraya ait olmadığım konusunda söylediklerimde gerçekten ciddi miydim?

Bilmiyorum, ama şu anda umurumda değil. Sadece tüm bunlardan uzaklaşmaya ihtiyaım var. Kurallardan, beklentilerden, mükemmel olmanın boğucu baskısından.

Peşimden gelen ayak seslerini duyduğumda, Faith olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Yüzünde muzip bir sırıtışla beni yatak odama kadar takip ediyor. "Bunu tüm evin duyduğunun farkındasın, değil mi?"

"Umurumda değil."

"Bu destansıydı," diye beni bilgilendirdi.

"Evet, bunun için beni affedeceğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirirken.

"Kimin umurunda? Bunu duyması gerekiyordu. Yemin ederim, bana bir kez daha 'Delta'ya yakışmayan' saçmalığını yaparsa, ben de kendimi kaybedecektim."

"Kendini çok beğenmiş. Sanki herkesin hayatını kontrol edebilen bir kralieymiş gibi davranıyor." Hâlâ fkeliyim. "Bir pck yüzünden beni utandırmaya çalıştığına inanamıyorum."

"Oh, buna inanıyorum. Kaltağın burnu o kadar havada ki, yağmur yağdığında boğulmaması bir mucize."

Bu beni kıs kıs güldürdü. "Bu onu nasıl ilgilendirir ki? Ben kimseye zarar vermiyorum." şimdi i çekiyorum. "Eminim çoktan benden intikam almak için bir şeyler planlıyordur."

"Bırakın denesin. Ona sadece herkesin onun 'En Mükemmel Delta Kim' oyununu oynamakla ilgilenmediğini hatırlatacağız."

Faith'in sesinde duyduğum inanç karşısında kalbim sıkışıyor. Bu kız ğrenci birliğine katıldığımda ve ye sınıfımdaki diğer kızları gördüğümde, hiçbirine uyum sağlayamayacağımdan korkmuştum. Asla bir müttefik bulamayacağımdan. Gerçek bir arkadaş. Ama hepsinin tutucu ve yargılayıcı olmadığı ortaya ıktı. İnanç, kendini beğenmiş safkanların arasından görkemli bir tek boynuzlu at gibi ortaya çıktı ve bana hayatımda ilk kez ya devam et ya da ln ne demek olduğunu gösterdi.

Ona doğru koşarak kollarımı omuzlarına atıyorum ve sarılıyorum. "Seni seviyorum, Faith Grierson."

Saıma homurdanıyor. "Bana asılıyor musun?"

"Hayır. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sensiz bu evde ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen oturma odasında sıkışıp kalmış, Agatha'nın itibar ve edep hakkındaki gevezeliklerini dinliyor olacaktım." Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi lütfen evdeki herkesin fısıldadığı şu ateşli öpüşme seansı hakkında konuşabilir miyiz? Jia'ya göre, hokey oyuncusunun pantolonuna elini sokmuşsun ve avlunun ortasında ona mastürbasyon yapıyormuşsun."

"Aman Tanrım. Evet, doğru. Sadece bir öpücüktü."

"Ama herkesin içinde?" Faith bana sırtıyor. "Charlotte Kingston için bu büyük bir olay. Avluda öpüşmek Instagram'da resmiyet kazanmakla eşdeğer. Artık resmi bir erkek arkadaşımız var mı?"

İki tane var.

Ama bu bilgiyi kendime saklıyorum.

"Bunun bir şey olduğunu söyleyemem. Ama evet, Will ve ben birlikteyiz."

"Sadece mi?"

. Lanet olsun.

"Ne?" Faith kaşlarını çatarak, "Ne?" der.

"Birden aklıma geldi, aslında özel olup olmadığımızı hiç sormamıştım. Sadece öyle olduğumuzu varsaydım."

Kıs kıs gülüyor. "Muhtemelen ona binmelisin." "Evet.

Muhtemelen binmeliyim."

Hastings'teki oğlanların evine doğru yola çıktığımda, bir yandan Agatha'ya karşı koymanın keyfini sürerken bir yandan da ayrıcalık meselesine kafayı takmış durumdayım. Yol boyunca onunla yüzleşmemi tekrar ediyorum. Sonra partideki geceyi, akıllara durgunluk veren seksi, çocuklarla geçirdiğim her anı tekrar ediyorum.

Durdurulamaz hissediyorum. Kendine güvenen.

Evlerine girdim ve ayakkabılarımı çıkardım. Will kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

oturma odasına girdiğimde kaşlarını çattı.

"Birileri halinden memnun görünüyor," diye takılıyor yüz ifademle. Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve bir kenara koyuyor. "Seni bu kadar iyi hissettiren ne?"

Sırıtarak çantamı koltuğa fırlatıyorum. "Agatha'ya Delta kurallarını nereye sokabileceğini söyledim."

Hafif bir kıkırdama çıkarıyor. "Bunu bizim tatlı küçük Charlotte'umuz mu yaptı? Cidden mi? Ne oldu?"

"Toplantıdan sonra beni çağırdı ve Mitch bizi daha önce öpüşürken gördüğü için 'yakışksız' olduğum konusunda azarladı," diye açıklıyorum, kanım hâlâ o anın tatminiyle yanıyor. "Ben de ona kendi işine bakmasını söyledim."

Şezlongda ona katılıyorum ve o da beni hemen kucağına çekip kollarını belime doluyor.

"İşte benim kızım," diyor ve bu övgü benim bir an tereddüt etmeme neden oluyor, bu tepkiyi o da kaçırmıyor. "Neyin var?"

"Buraya gelmeden önce Faith'le konuşuyordum." Dudağımlı ısırdım. "Ve aslında hiç konuşmadığımızı fark ettim."

"Konuşma mı?" Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Seks konuşması gibi mi? Penis vajinaya girer, vesaire vesaire."

"Evet," diyorum ciddiyetle. "Cinsel ilişkinin mekaniğini konuşmadık." Şakayla karışık koluna yumruk atıyorum. "Başka insanlarla görüşüp görüşmediğimiz hakkında konuşmayı kastediyorum."

Omuzları sertleşiyor. "Başka insanlarla mı görüşüyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır. Değilim," diye onu temin ediyorum. "Bu benim için daha sen ve Beckett ile ilgili bir soruydu. Siz bana özel olup olmadığımızı hiç söylemediniz-"

"Öyleyiz."

Dudaklarım bir gülümsemeye titriyor. "Öyle ?"

"Tabii ki. Başka insanlarla görüşmek istemiyorum. Beck'in de istemediğini biliyorum."

"O nerede ki?"

"Bazı çocuklarla bir partiye gitti." "Yazık," diyorum.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ciddi anlamda iyi bir özel seksi kaçırmak üzere."

Ben çene çizgisine öpücükler kondururken Will'in belimi kavrayışı sıkılaşıyor. Dudaklarına ulaşp alttakini dişlerimin arasına aldığımda nefesi kesiliyor. Isırıyorum ve bir küfür savuruyor.

Ellerimin göğsünde gezinmesine izin veriyorum, gömleğinin içinden kaslarının belirgin çıkıntılarını ve çizgilerini izliyorum. Ben onu kızdırırken vücudunun gerilmesine bayılıyorum. Her sıcak dokunuşta aletin sertleştiğini hissetmeye bayılıyorum, ta ki sonunda sıcak bir diken gibi iç uyluğuma batana kadar.

Avuç içleri sırtımın alt kısmına kayıyor ve aramızda boşluk kalmayana kadar beni daha da yakınına çekiyor. "Benim ölümüm olacaksın," diye homurdanıyor ama gözlerindeki açlık bunu hiç umursamadığını gösteriyor.

"Güzel."

Ağzımı onunkine yaklaştırıp onu öpüyorum. O da beni öpüyor, elleri bedenimde dolaşıyor, açgözlü ve becerikli. Onu kanepeye geri itiyorum ve üzerine çıkıyorum. Will yine inliyor. Parmakları gömleğimin altından kayarak tenimi sıyrıyor ve omurgamda bir ürperti dalgası yaratıyor.

Üstüne uzandığımda, dilim ağzında ve ellerim yırtık vücudunun her yerindeyken, dirseğim aniden dizüstü bilgisayarına çarpıyor. Kanepeden düşmeden önce yakalamayı başardım.

"Özür dilerim," diyorum ve aceleyle sehpanın üzerine koyuyorum.

"Olsan iyi olur. Onun bölümünü düzenlemeyi bitirmeden önce dizüstü bilgisayarımı yok edersen Lourdes beni öldürür."

Onu tekrar öpmek üzereydim ama şimdi donup kaldım, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyordu. "Yeni bir bölüm mü var?"

"Uh-huh." Gerçi çoktan unutmuştu, ağzı boynuma yapışmıştı.

Göğsüne vurarak bakışlarını benimkilere çevirmeye zorluyorum. "Ve?" Talep ediyorum. "Elizabeth, işgalci Çin ordusuna karşı Alexander'la güçlerini birleştirmeyi kabul ediyor mu?"

"Charlie," diye azarlıyor Will. "Şu anda gerçekten Bakire ve Bıçak hakkında mı konuşmak istiyorsun, yoksa beynini dağıtmamı mı istiyorsun?"

Bunu düşündüğümde bir kahkaha atıyor.

"Tereddüt ettin," diye suçluyor.

"Çünkü ne olacağını bilmek istiyorum!"

Kıkırdayarak beni tekrar aşağı çekiyor ve daha fazla tartışmadan beni öpüyor. Dili benimkiyle buluştuğu anda Elizabeth ve Alexander'ı unutup bu adamı soymayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum.

Ben de öyle yapıyorum, o benimkileri çıkarırken ben de onunkileri çıkarıyorum ve sonra kanepede çırılçıplak, ten tene, ağızlarımız birbirine kaynaşmış haldeyiz. Ön kapının gıcirtıyla açıldığını duyduğumuzda Will elini kalçalarımın arasından geçiriyordu.

Anında geriliyor, atılmış gömleğime uzanıyorum, çünkü bildiğim kadarıyla Beckett eve yanında on hokey oyuncusuyla geliyor. Ama 2. erkek arkadaş kapıda belirlediğinde, ne mutlu ki yalnızdı.

Beckett'in gri gözleri hemen önündeki sahneye kilitleniyor. Beni Will'in üstünde gördüğünde sırtmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. Bakışları Will'in bacaklarımın arasına gömdüğü eline kayıyor ve gülümsemesi serbest kalıyor.

"Bana aldırmayın," diyerek kapının pervazına yaslandı.

İkimiz de ona bakıyoruz ama ikimiz de birbirimizin üzerinden kalkmak için bir hamle yapmıyoruz. Aksine, Will kalçama doğru daha da sertleşiyor. Ve Beckett'a tam olarak neyi kaçırdığını göstermek istercesine avucunu ağrıyan amımın üzerinde gezdiriyor.

Avustralyalı dağ adamım bize doğru gelmiyor ama gitmiyor da. Onun yerine, koltuğa doğru yürüyor ve gözleri bizden hiç ayrılmadan yere çöküyor. Ben hâlâ Will'e sarılıyorum, avuçlarım çıplak göğsünde. Kalp atışlarının avuçlarımın altında gümbürdediğini hissedebiliyorum.

"Bize katılmayacak mısın?" Beckett'a bakmak için dönerek soruyorum.

Başını sallayarak küçük bir gülümseme sunuyor. "Bu gece olmaz.

Ama sizi durdurmama izin vermeyin. Gösterinin tadını çıkarıyorum."

Sırtarak, Will tekrar amımı avuçluyor, avucunun topuğunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Zevkten titriyorum ve bu sadece bir parmağını içeri soktuğunda yoğunlaşıyor, sonra ikinci bir parmak. Ani dolgunluk hissiyle inliyorum, kalçalarım onun eline karşı sallanmaya başladığında kendi hayatlarını alıyorlar.

Will'in gözleri muhtaç, kirli bir şehvetle parlıyor. "Tanrım, bebeğim. Parmaklarımın üzerinde kendini böyle becerirken çok ateşli görünüyorsun. Bir tane daha ister misin?"

Cevap veremeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım ama iç kaslarım kasılıyor ve dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor.

"Bunu hissettim, Charlie. Bu gece birilerinin doyurulması gerekiyor, ha?"

"Evet." Boğazımdan umutsuz bir inilti kaçıyor.

Üçüncü bir parmak ekliyor ve hepsini içimde kıvırıyor, görüşümü bulanıklaştıran bir noktaya çarpıyor ve bir nem patlamasını tetikliyor. Eline karşı daha da sertleşiyorum, nefesim sığlaşıyor.

"Oh, hoşuna gitti," diyor kara bir kahkaha atarak. "Kendini çok dolu hissediyorsun, değil mi bebeğim? İçindeki benim sikim olana kadar bekle. Tamamen içine girene kadar. O zaman gerçekten doyacaksın."

Parmaklarını içeri ve dışarı itiyor, ıslak emme sesleri aramızdaki havayı dolduruyor. Artık zorlukla nefes alabiliyorum. Klitorisim zonkluyor, dokunulmak için yalvarıyor. Onu ovmak için uzanıyorum ve Beckett'in usulca küfrettiğini duyuyorum. Bizi izleyişinde bir şey var, bakışlarındaki erimiş ateş, tüm durumu daha da ateşli hale getiriyor. Will beni daha hızlı parmaklarken nefesim hızlanıyor, eli uyarılmamdan sıırılsıklam oluyor.

"Onun için gel," diyor Beckett bana, sesi alçak ve emredici. "Onu ne kadar istediğini göster bana."

Will yine o tatlı noktayı buluyor, parmak uçları oraya bastırıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum, orgazm sıcak, zonklayan dalgalar halinde içime hücum ediyor. Titreyerek göğsüne yığılıyorum,

nefes nefese kalıyorum. Karnımda ereksiyonunu hissediyorum, tenime karşı bir ön boşalma çizgisi bırakıyor ve beni boşalttığı için bu kadar tahrik olduğunu bilmek, titreyen başka bir zevk patlamasını tetikliyor.

Will inliyor, dudakları dudaklarımı arıyor ve kalçaları hareket etmeye başlıyor. Beckett'ın da inlediğini duyuyorum ve onun da bundan zevk aldığını bilmenin heyecanı duygularımı daha da artırıyor. Will'in vücudundaki her kasın sımsıkı sarıldığını hissediyorum, arzusu o kadar aşikâr ki neredeyse ezici.

"Bebeğim," diye fısıldıyor. "Patlamadan önce sikimin üstüne otur." "Prezervatif," hatırlatıyorum ama Beckett bizi koruyor.

A

Will'in kolayca yakaladığı kare paket bize doğru yelken açıyor.

Bir an sonra kendimi ona bırakıyorum ve ikimizden de nefesler yükseliyor. Kendimi tamamen oturttuğumda, teninin sıcaklığının tadını çıkararak gövdesini okşuyorum.

"Sert sür beni," diye mırıldanıyor.

Adama istediğini veriyorum, ona sert ve hızlı bir şekilde biniyorum, Beckett'ın varlığı zaten kavurucu olan bu karşılaşmaya bambaşka bir sıcaklık katıyor. Will altımda titriyor, gözleri ağırlaşıyor, ben onu sınıra yaklaştırdıkça kontrolü elinden kayıyor.

"Durma," diye emrediyor Beckett. "Gelmesini sağla."

Ve böylece Will bırakıyor, kısık bir iniltiyle boşalıyor, yukarı doğru itip beni derinlemesine doldururken kolları sıkıca etrafımda kilitleniyor. Bir süre orada sarmaş dolaş yatıyoruz, kendimize gelmemiz uzun zaman alıyor. O kadar uzun süre ki Beckett bana çay yapmak için mutfığa gidiyor ve döndüğünde ben hâlâ Will'in üzerindeydim.

Sonunda koltuktan kalkıp kıyafetlerimi arıyorum ve üçümüz gece için yerleşiyoruz. Çocuklar bir video oyunu açtılar. Beckett'ın yanına kıvrılıyorum, ekrandaki zombi RPG'sini izliyorum ama pek dikkat etmiyorum. Bu çocukların yanında çok rahatım. İkiisiyle de. Aralarında seçim yapmamı istememeleri çok iyi bir şey, çünkü gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum.

Geceyi Will'in odasında geçiriyorum, her zaman yaptığım gibi. Beckett'in yalnız uyumayı tercih ettiğini keşfettim. Bunun bizi uzakta tutmanın, bu işe bedeninden daha fazlasını vermemenin bir başka yolu olduğundan şüpheleniyorum. Eski kız arkadaşıyla ilgili iki cümle kurmasını sağlamak bile diş çekmek gibiydi. Ayrıldıktan sonra ona mektup yazdığını itiraf etmesine bile hâlâ şaşıyorum. Samimiyete alerjisi var ve bu beni biraz rahatsız etmeye başladı ama onu zorlamak istemiyorum çünkü zorlanmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyorum.

Ertesi sabah, telefonumda Little'dan gelen bir SOS mesajıyla uyandım.

BLAKE:

En kısa zamanda buluşabilir miyiz?
Yurttan yeni atıldım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

CHARLOTTE

Yöntem beni hayal kırıklığına uğrattı

BİRKAÇ SAAT SONRA DELLA'NIN LOKANTASINDA BLAKE'LE BULUŞTUM. Yanında Gigi ve Diana adında platin sarısı bir kız. Blake, Diana'nın yakın zamanda eski sevgilisi tarafından saldırıya uğradığı konusunda beni önceden uyardı - ki bu kulağa korkunç geliyor - böylece Diana'nın yüzündeki morlukları gördüğümde yaşadığım şoku gizleyebildim. Görünüşe göre Diana ve erkek arkadaşı Shane zor bir kış geçirmişler. Babası ölmüş. Diana saldırıya uğramış. Bu iki olayı da sinir krizi atlatabileceğimi hayal bile edemiyorum.

"Ne oldu?" Yanındaki kabine kayarken Blake'e soruyorum. "Burton House'dan nasıl atıldın? Bu kalıcı bir şey mi?"

"Onlara göre evet," diyor kesin bir dille. "Eşyalarımı toplamak dışında oraya adım atmama izin yok. Gözetim altında. Ama ailem dekanla konuşacak."

"Cidden, ne oldu böyle?" Dişlerini sıkıyor.

"Isaac oldu." Ah canım.

"Dün gece ortak salonda takılıyorduk ve bazı futbol arkadaşlarını gelip maçı bizimle birlikte izlemeleri için davet etti. Bu fikir beni pek heyecanlandırmadı ama uslu duracaklarına dair bana söz verdi." Mavi gözleri parlıyor. "Onlar

uslu durmadılar. Mekânı tamamen dağıttılar. Kırılan mobilyalar, dökülen içecekler, lekeli halılardan bahsediyorum. Yan hakemlerden biri duvarda bir delik bile açtı. Kazayla, ama yine de."

Blake genelde soğukkanlı ve soğukkanlıdır ama bu sabah sesinde panik havası seziyorum.

"Bu korkunç," diye haykırıyorum. "Ne ?"

"Babam ilgileneneğine söz verdi ama dekan Salı gününe kadar şehir dışında, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün evsizim."

"Evsiz değilsin," güvence veriyor Diana. "Sana söyledim, bu işi çözene kadar benim evimde kalabilirsin. Ben de yandaki Shane'le kalırım."

Benim boş bakışlarım karşısında Diana, erkek arkadaşıyla birlikte buradan çok da uzak olmayan bir apartman kompleksinde kapı komşusu olduklarını açıklıyor. Beckett geçen gün bana Shane'in Briar'a döndüğünü söyledi. Babası öldükten sonra annesi ve kız kardeşine yardım etmek için kısa bir süreliğine eve taşınmış ama Diana'nın saldırısından sonra Hastings'e geri dönmüş. Yakın zamanda onun yanından ayrılmayacağına dair bir his var içimde. Hokey oyuncularının korumacılığın ötesinde olduğunu keşfediyorum.

"Ve eğer bu işe yaramazsa," diyorum Blake'e, "eminim Will ve Beckett boş odalarında kalmana izin vermekten mutluluk duyacaklardır."

"Will'den bahsetmişken..." Gigi uzun bir yudum alırken kahve fincanının kenarından bana bakıyor.

"Ne?" Dedim.

"Küçük bir kuş bize Will'le çıktığını söyledi."

"Kuşun adı Will," diyor Diana .

Rahatsızlıktan yerimde kıpırdanıyorum. "Öyle mi? Başka ne dedi?"

"İşte buydu." Diana gözlerini devirir. "İşte bu yüzden detayları araştırıyoruz."

Blake, "Büyük'ümü rahat bırak," diye azarlıyor.

Gigi yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, bu kız öğrenci birliği dili çok tuhaf." "Biliyorum," diye iç geçiriyorum.

"Ama hayır Blakey, senin Big'i yalnız bırakmayacağız," diyor Diana atkuyruğunu omzunun üzerinden atarak. "Peki Büyük... söyle bana... William'ımızla ilgili niyetin nedir?"

Neyse ki telefonumun yüksek titreşimi beni kurtardı.

"Bu düşünceni unutma," diyorum onlara, içimden de onların birer akvaryum balığı olup beş saniye içinde ne konuştuğumuzu unutmaları için dua ediyorum.

Çantamı kucağıma alıp telefonumu arıyorum ve sonunda cüzdanımın altına saklanmış halde buluyorum. Çantamdan çıkardığımda, içinden bir kâğıt parçası çıkıyor ve Diana'nın önündeki masanın üzerine düşüyor.

Onu aldı ve bana geri verdi. "bakalım."

"Teşekkürler," diyorum, alımda bir kırılganlık oluşuyor. Kâğıdı tanımıyorum ve neden çantamda olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama daha sonra kontrol etmek yerine aptalca bir kararla herkesin önünde açıyorum.

El yazısını tanıdığımda kalbim durdu. Beckett'in.

Will'in değil.

"Aman Tanrım, bu bir aşk notu mu?" Diana sırtarak kâğıdı geri alır, yeşil gözleri muziplikle parıldar.

Elinden kapmaya çalışıyorum ama o çoktan yüksek sesle okumaya başlamış bile.

"İyi günler, bebeğim. Seni şimdiden özledim." Çenesi düştü. "Vay be. Will çantana gizli notlar mı bırakıyor? Çocuk kötü durumda."

Notun Will'den geldiğini düşünmesi göğsümü rahatlatıyor. Tanrıya şükür el yazılarının neye benzediğini bilmiyor.

Ve Tanrı'ya şükür Beckett gezegendeki en zararsız notu yazmayı seçti. Will ve seni daha sonra becermek için sabırsızlanıyorum, bebeğim deseydi bu iş bambaşka bir yöne gidebilirdi.

Gigi'nin sesinden eğlence damlıyor ve "Tamam, bu şirin ötesi" diyor.

Yanaklarımdaki kızarıklığın beni ele vermemesini umarak gergin bir kahkaha atıyorum. "Evet. Will bazen böyle tatlı oluyor."

"Ondan hoşlandığını itiraf etsen ölür müsün?" Blake sırtarak söylüyor ve sonbaharda Isaac hakkında onu taciz ederken söylediğim sözleri aynen taklit ettiğini fark ediyorum.

"Ondan çok hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

Notu olabildiğince rahat bir şekilde çantama tıktırdım, yanlış adamdan gelmemiş gibi davrandım. Hayır, yanlış adam değil. Sadece farklı bir adam. Zihnim koşturuyor, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Artık bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bana kimin tatlı notlar yazdığı konusunda yalan söylemek istemiyorum. Ama gerçeği de söylemek istemiyorum.

"Ne kadar çok?" Gigi gülümseyerek sorar.

Ne söylemem gerekiyor? Ona aşık olduğumu mu? Beckett'a da mı? Bu fikir çok büyük geliyor. Çok korkutucu. Bu işe başladığımızda, Beckett'a karşı bir şeyler hissetmeyi planlamamıştım.

-Özellikle de ikisi için.

Hayatımda ilk kez Yöntem beni hayal kırıklığına uğrattı. Çünkü "iki erkeğe aşık olmak" olası sonuçlar listemde yoktu.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Yani... Ona aşık olabilirim."

Garip bir şekilde gülüyorum, önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalışıyorum. Blake'in kaşları havalandı. "Ona aşık mı oluyorsun? Charlotte'a,

Bu ciddi bir şey."

"Evet." İç çekiyorum, bu kadar çelişkili hissetmekten nefret ediyorum. Ne kadar .

Çünkü... bir adama aşık olmak mı? Olur.

Ama iki?

Bu hazır olmadığım bir karmaşa.

Birkaç gece sonra, kasabadaki eve geri döndüm, kanepede bağdaş kurmuş oturuyordum, dizüstü bilgisayar önümde açıktı ve ders kitapları ve karalanmış notlardan oluşan bir karmaşa kahvenin üzerine yayılmıştı.

kalp monitörü tasarımımla son halinin taslağını çizerken.

Onların evinde çalışmayı tercih ediyorum. Aslında, artık bir alışkanlık haline geldi, bir gece çantamı hazırlayıp Hastings'e gidiyorum, burada Agatha koridorları izleyip herkesin Delta Pionaylı pijamalarını giydiğinden veya klavyelerinde çok yüksek sesle yazmadığından emin olmuyor. Burada istediğim kadar sessiz ya da gürültülü olabilirim. Ertesi gün kimsenin gözlerimin altındaki koyu halkalar hakkında alaycı bir şekilde yorum yapmasından endişe etmeden istersem bütün gece uyanık kalabilirim. Çünkü koyu göz halkaları STEM'de yaygın bir durumdur. Mühendislikte gece geç saatlere kadar çalışmak, kafein almak ve karmaşık algoritmalar yüzünden zaman zaman sinir krizi geçirmek gerekiyor.

Yine de bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim. STEM zorlayıcı olabilir ama aynı zamanda teşvik edici. Ödüllendirici. Eğlenceli. Belki herkesin eğlence anlayışı değil ama benimki kesinlikle öyle.

Will kanepenin diğer ucunda oturuyor, bakışlarını televizyondaki Bruins maçına dikmiş. Birkaç dakikada bir ya öfkeyle küfrediyor ya da "İşte bu!" diye bağırıyor.

Beckett bu gece takım arkadaşlarından biriyle dışarı çıktı, Kansas Kid , insan olduğunu yeni fark ettiğim biriyle. Uzun süre bir kovboy filminden bahsettiklerini sandım.

Telefonum masanın üzerinde vızıldadığında inliyorum, koridordaki banyoya girip o lanet şeyi tuvalete atma isteğimle savaşıyorum. Harrison son bir haftadır telefonumu patlatıyor ve bunu itiraf ettiğimde kendimi bok gibi hissetsem de, o Kaliforniya'dayken bundan keyif alıyordum. Noel'den sonra altı hafta daha orada kaldı, arkadaşının evinde kaldı ve arkadaşının teknoloji start-up'ı için bir web sitesi inşa etti. Bana birkaç kezden fazla mesaj atamayacak ya da arayamayacak kadar meşguldü ve biraz nefes almanın iyi hissettirdiğini inkar edemem.

Harrison'la ne zaman konuşsam, çok ağır geliyor. Bana verildiği için şanslı olduğum harika çocukluğun, dolu dolu bir hayatın kefareti için bu amansız ihtiyacı tetikliyor. Kız kardeşim

bu suçluluğa da katkıda bulunuyor. Ailemize Harrison'dan bahsetmem için başımın etini yemeyi bıraktı ki bu başımın etini yemekten daha da kötü bir şey. Bir parçam onun zorlamaya devam etmesine ihtiyaç duyuyordu. Bu baskı olmadan, gerçeği annem ve babamla paylaşmaya daha da az meyilliyim.

"Vay anasını. Bu gece gelmeliydin, Larsen. Nazzy neredeyse aktif görevdeki bir Navy SEAL ile bar kavgası başlatıyordu."

Beckett salona girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum; solmuş kot pantolonu ve bronz tenini ortaya çıkaran beyaz kapüşonuyla sakallı, altın rengi bir görüntü. Gözleri parlak ama buğulu değil, bu da bana sarhoştan ziyade çakırkeyif olduğunu söylüyor.

Will bakışlarını hokey maçından ayırmadan, "Dostum, bu çocuğun ağzı bir gün onu öldürtecek," diyor.

Beckett yanıma yerleşiyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Kan projesi nasıl gidiyor?"

"Bu benim bitirme projem," diye sırtarak düzeltiyorum. "Ve bu bir tansiyon aleti."

"Doğru. Bunu bana tekrar açıkla mısın?" Omzumun üzerinden dizüstü bilgisayar ekranına bakıyor. "Bu gece için inekliği gidermeye çalışıyorum."

Will .

Ama ben bir inek olduğum için, fırsat verildiğinde ineklik yapma fırsatını kaçıramam.

"Pekâlâ," diyorum Beckett'a, bitirme projemden bahsedeceğim için heyecanlıyım. "O sinir bozucu manşetlere ihtiyaç duymadan kalp atış hızınızı ve kan basıncınızı ölçebilen bir cihaz hayal edin. Tamamen noninvaziv. Bilirsiniz, sıkamak falan yok."

"Ama sıkamak eğlencelidir." Bana göz kırpmıyor.

"Evet, senin için, sapık." Kıs kıs gülüyorum. "Ama normal insanlar o kelepçelerin kollarını sıkmasından hoşlanmazlar, özellikle de günde birkaç kez tansiyonlarını kontrol etmeleri gerekiyorsa."

"Doğru," diye kabul ediyor. Tekrar dizüstü bilgisayara bakıyor. "Yani oradaki aletin birinin tansiyonunu ölçebileceğini mi söylüyorsun? Nasıl?"

"Dostum," diye uyarıyor Will . "Az önce nasıl bir inek solucanı konservesi açtığının farkında değilsin."

Beckett'a bakıyorum. "Nasıl diye mi soruyorsun? Dur sana anlatayım!" "Larsen," diye inliyor. "Kurtar beni."

"Hayır."

"Yani temel olarak," diye açıklıyorum, "fotopletismografi ve osilometrinin bir kombinasyonunu içeriyor. PPG, kan hacmindeki değişiklikleri ölçmek için ışık kullanan bir tekniktir ve osilometri, arteriyel pulsasyonlara dayalı olarak kan basıncını tahmin etmek için kullanılır."

İç çekti. "Bunun İngilizce olduğunu sanmıyorum." "Elbette öyleydi."

"O eski moda kelepçeleri dinozor teknolojisi gibi gösteren bir cihaz yarattığınızı söyleyebilir miyiz? Perdenin arkasını görmeme gerek yok."

"Tamam, ama prototipi test etmeme yardım edeceğinize söz verirsiniz. İkiniz de. Sizler benim insan kobaylarım olacaksınız."

Will müstehcen bir gülümsemeyle bakıyor. "Vücuduma istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Haftanın herhangi bir günü," diye kabul ediyor Beckett. "Aslında hayır. Korkunç kablolar ve elektrik şoku içermediği sürece laboratuvar fareniz olurum."

"Merak etmeyin, acısız olacak. Tabii kalp atış hızı değişkenliği ve sinyal işlemenin inceliklerini açıklamamı dinlemek zorunda kalmanın acısını saymazsanız."

"Bu konuda gerçekten seksi olan ne biliyor musunuz?" Beckett diyor ki.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Mezuniyet törenimi seksi kelimesiyle bağdaştırmazdım ama tamam, kabul ediyorum. Bunun neresi seksi?"

"İşin hakkında konuşurken ne kadar seksi görünüyorsun. Hoşuma gidiyor." Sesi hırçın.

Lanet olsun. Ne zaman böyle bir şey söylese, ayaklarının dibinde eriyip gidiyorum.

Çocuklar geri kalanını izlerken ben çalışmaya devam ediyorum ve maç bittikten sonra Beckett zombi rolünü oynuyor.

Will koltukta sızarken o da sevdiği oyunu oynuyor. Sonunda göz kapaklarım düşmeye başlıyor, ben de dizüstü bilgisayarını kapatıp Beckett'a sarılıyorum. Oyununu kapatıp yanıma uzanıyor ve başımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekiyor.

Fiziksel bir şey başlatmak için hamle yapmıyor. Saat geç, sabahın ikisini geçiyor ve ikimiz de kanepede sarılmaktan memnunuz, kıyafetlerimiz üzerimizde ve cinsel organlarımız güvenli bir şekilde saklanmış.

Kapüşonunun altına uzanıyorum ve sıcak, sert etini okşuyorum.

Cinsel anlamda değil. Sadece ona dokunmak hoşuma gidiyor. "Güzel hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

Onunla birlikte yatarken, geçen dönem onu ne kadar sinir bozucu bulduğumu, ne kadar az özü olduğuna inandığımı düşünüyorum ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Beck?" Yumuşakça söylüyorum.

"Mmm?"

"Seni yanlış değerlendirmişim."

"Ne?"

"Geçen dönem. Senin bir fuckboy olduğunu düşünmüştüm."

"Yani..." Omuz silkiyor ve saçlarıma gülümsediğini hissediyorum.

"Ve özden yoksun olduğunu," diye itiraf ediyorum, sonra bunun kulağa ne kadar sert geldiğini fark ettiğimde bir küfür salıyorum. "Özür dilerim. Bunu yüksek sesle duydum ve kulağa çok boktan geliyor."

Yan dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz, gözleri bilmiş bir parıltıya bürünüyor.

"Özür dileme. Böyle düşünen ilk kişi sen değilsin. Muhtemelen son da olmayacak." Ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "İnsanlar beni ciddiye almıyor çünkü sarışın bir sörfçü çocuğa benziyorum ve aptal bir Avustralyalı gibi konuşuyorum. Ama aslında bu benim için sorun değil. Bu bana üstünlük sağlıyor. Düşündüklerinden çok daha fazlasını gördüğümü fark ettiklerinde onları hazırlıksız yakalıyor."

"Neyi gördün?"

"Onları. İnsanları oldukları gibi görüyorum."

"Öyle mi?" Yüzünde uzayan sakalını okşuyorum ve bir an için dokunuşuma boyun eğiyor. "O zaman bana ne gördüğünü söyle."

"Tamam. Peki..." Uyuyan Will'e doğru başını sallıyor, çakıl taşları sesini kalınlaştırıyor. "Örneğin Larsen. Bu evin dışında bir rol oynuyor. İyi, alçakgönüllü iyi adam. Mükemmel bir beyefendi."

"Ve o bir centilmen değil mi?"

"Hayır, öyle. Olabilir. Ama aynı zamanda pis bir ağız var. Yatakta bir hayvandır. Ve acımasızdır. Babası gibi değil, öne geçmek için kimseyi ezmez. Ama Will de kolay lokma değil. Yeri geldiğinde istediğini alır. İş başa düşerse kendini seçer."

Alnımda bir oluk açılıyor. "Kendini sana tercih eder miydi? Beni mi?"

"Hayır. Ama bazı insanlar üzerinde, kesinlikle. Hatta arkadaşlarına. Ama sevdiklerine değil. Bizim için sırtındaki gömleği bile verir."

Göğsüne karşı gülümsüyorum. "Bizi seviyor mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sana sırılsıklam aşık, Charlie. Ve bence beni önemsiyor, evet. Her zaman arkamı kollayacağını düşünüyorum."

Doğruluyorum, bakışlarım Will'e doğru kayıyor. Hemen uyuyor.

"Yani Will acımasız ama özverili. O bir centilmen ve bir hayvan. Başka ne var?"

"Çok gergin."

"Bunu biliyorum."

"Yoğunluğunu gizlemek için gülümsüyor ama bu onun içinde var. Hırslı ama hırslı olmak istemiyor çünkü bunun onu babası gibi yapacağını düşünüyor. Bu yüzden hiçbir şeyde başarılı olmak için doğuştan gelen bir güdüsü yokmuş gibi davranıyor."

Tanrım. Beckett anlayışlı biri.

Tekrar yanına kıvrılıyorum, eline uzanıp parmaklarımızı birleştiriyorum. "Tamam. Peki ya ben? Bana kendimden bahset, her şeyi bilen kişi."

O fırçalar onunDudaklar üzerinde benim
Alnına. "SenTanıdığım en güçlü, en kırılgan insan."
Gülüyorum. "İmkânsız. Çelişki yasası denen bir şey var."
"Ha?"

"Mantığın temel ilkesi. Temel olarak, bir önermenin aynı anda
ve aynı anlamda hem doğru hem de yanlış olamayacağını
belirten bir yasadır."

"Yani... bir oksimoron mu?"

Kibirli bir ses tonuyla, "Elbette, eğer avam tabirini kullanmak
istiyorsan," diyorum.

Kıkırdıyor. "Seninle ilgili bir başka gerçek daha var: Bazen
öyleymiş gibi davransan da züppe değilsin."

"Başka ne var, ukala?"

"Sen bir
mükemmeliyetçisin."

"Duh."

"Çünkü ailen için yeterince iyi olamamaktan korkuyorsun."

Bocalıyorum. "Ne?"

"Bu yüzden kendinizi bu kadar zorluyorsunuz. Her zaman
mükemmel olmaya çalışıyorsunuz, çünkü bir kez bile hata
yaparsanız ailenizin sizi eskisi kadar sevmeyeceğini
düşünüyorsunuz."

Kalbim sıkışıyor, sözleri beni hazır olmadığım bir şekilde
vuruyor.

"Başka ne var?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Charlotte modundayken asla rahatlamanıza izin vermezsiniz
ve her zaman tetikte olursunuz. Tüm hayatınızı sevmeye değer
olduğunuzu kanıtlamaya çalışarak geçiriyorsunuz."

Her bir kelime, tüm başarıların ve gülümsemelerin altında her
zaman derinlere gömdüğüm gerçekleri kesen küçük, hassas bir
bıçak gibi. Gözlerim yanıyor, batıyor. Yutkunmaya çalışıyorum
ama boğazımdaki yumru yerinden oynamıyor.

"I..." Gözyaşlarımı geri kırıyorum ama artık çok geç.

Bir hıçkırık boğazımı tıkarken yanaklarımdan aşağı
süzülüyorlar.

Beckett ne olduğunu anladığında küfrediyor. Telaşla doğrulup beni kucağına çekti. "Charlie. Özür dilerim, bebeğim. Seni ağlatmak istememiştim."

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve bundan nefret ediyorum. Kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum. Tüm bu korkuları açığa çıkarmasından ve beni onlara bakmaya zorlamasından nefret ediyorum.

"Özür dilerim." Sesinde sefalet çınlıyor. "Ben lanet bir aptalım. Bu işte iyi değilim. Artık değilim. Bunların hiçbirini söylememeliydim."

Bir hıçkırık daha bedenimi sarsıyor.

"Lütfen ağlamayı kes, bebeğim." Şimdi bana yalvarıyor.

Kargaşa Will'i sarsarak uyandırdı. "Neler oluyor? İyi misin?"

Gözlerinde yüzen derin endişe içimde bir şeyleri paramparça ediyor. Daha da sert ağlıyorum, uzun zamandır tuttuğum hıçkırıklar serbest kalınca göğsüm kabarıyor. Bu çok fazla. Çok fazla gerçek. Çok fazla kırılganlık.

Beckett bana daha sıkı sarılıyor. "Benim hatam," diyor Will'e. "Aptalca bir şey söyledim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımın arasından. "Sen haklıydın.

Söylediğin her şey... hepsi doğru."

Will yanımıza çöküyor, kollarını arkamdan belime doluyor. Garip bir şekilde beni topraklıyor, güvende hissettiriyor. Beckett da öyle yapıyor ama farklı bir şekilde. Beckett'a tüm kalbimle güveniyorum, ama o beni ille de topraklamıyor. Aksine, beni uçuruyor.

Gözyaşlarım nihayet dinmeye başladığında, "Ailemi seviyorum," diye fısıldıyorum. "Hem de çok. Onların da beni sevdiğini biliyorum. Ama evlatlık olmak bazen insanın kafasını karıştırıyor, özellikle de çocukken. Mantıksız olduğunu biliyorum. Bana sevgilerinden şüphe etmem için tek bir neden bile vermediler. Ama bazı geceler uyanık yattığımı hatırlıyorum, özellikle de kötü bir şey yaptıysam, örneğin kurabiye çalıp sonra da yalan söylediysem ya da başka önemsiz bir saçmalık yaptıysam, odama gelip bana geri dönme zamanının geldiğini söyleyeceklerinden korkarak yatardım."

Will çenesini omzuma dayıyor ve bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim. Kulağa acımasızca geliyor."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Hatıralar gözyaşlarımın tazelenmesini tetikliyor.

Altı yaşındaki ben, çamurlu oyun alanında koşmamamı söylediği halde koşuktan sonra anneme yapışmış, kıyafetlerim kirlenmiş.

Elini tuttum, çaresizce güvence istedim. Kötü olduğum için beni geri verip vermeyeceğini soruyordum.

Ve sonra bana sarılıp sonsuza dek onun kızı olduğumu fısıldadığında içimi kaplayan rahatlama.

O çocukluk korkularının çoğunu hâlâ taşıdığımı fark etmemiştim ve yüzümü Beckett'ın boynuna gömüp o saçlarımı okşarken ve Will beni sabit tutarken gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Nefes al," diye fısıldıyor Beckett kulağıma.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça nefes veriyorum, kaygıdan, güvensizlikten ve sürekli kendimi kanıtlama ihtiyacından kurtulmaya çalışıyorum.

Ama kanıtlamam gereken bir şey yok. Burada, bu iki adamla değil. Buradayken, mükemmel olma ihtiyacı hissetmiyorum. Sadece kendim oluyorum.

BABA SOHBETİ

**Will Larsen Baba Sohbeti'ne eklendi Luke
Ryder Baba Sohbeti'ne eklendi
Shane Lindley Baba Sohbetine eklendi
Beckett Dunne Baba Sohbetine eklendi**

JOHN LOGAN:

Hey. İşe alındın.

LUKE RYDER:

Ne için işe alındın?

JOHN LOGAN:

Kızıma dikkat etmek için. Bu Isaac denen çocuk tam bir baş belası.

BECKETT DUNNE:

Bu sohbette olmak istemiyorum.
Abonelikten çık.

WILL LARSEN:

Sadece üçünüz NHL'de oynadığınız ve
birden fazla Stanley Kupası
kazandığınız için kalacağım.

JOHN LOGAN:

Sohbetten çıkarılana kadar hepiniz
bu sohbette kalacaksınız.

HUNTER DAVENPORT:

Ne demek üç? Var olduğumun
farkındasın, değil mi? Tampa ile lanet
bir kupa kazandım.

WILL LARSEN:

Oh, kahretsin. Davenport bu sohbette.
Ne?

SHANE LINDLEY:

Koç Hollis burada olduğumuzu ve hala
bir davetiye alamadığını öğrenince
altına sıçacak.

GARRETT GRAHAM:

Selam, Shane. Babanı duyduğuma
üzüldüm. Gigi ikinizin
Kapat.

SHANE LINDLEY:

Teşekkürler, Bay Graham. Evet... zor
oldu. Onu çok özleyorsunuz.

GARRETT GRAHAM:

Garrett. Ve seni anlıyorum.
Neler hayal bile edemiyorum.

COLIN FITZGERALD:

Bu muhtemelen söylenmeyebilir ama
kimse Hollis'e davet edildiğini
söylemesin. Anlaşıldı mı?

BECKETT DUNNE:

Baba Sohbeti adlı süper havalı
gruptan dışlanmasının bir nedeni var
mı?

JAKE CONNELLY:

Karısı bir narkotikçi. Onun mesajlarını
okuyor ve eşlerimize rapor ediyor.

SHANE LINDLEY:

Bu çok . O kırar
Telefonunu mu?

COLIN FITZGERALD:

Hayır, ona erişim izni veriyor. Hollis
sırların boşanma evi inşa etmek için
kullanılan çiviler olduğunu söyler.

SHANE LINDLEY:

Bu adam çok garip.

JOHN LOGAN:

Siz pislikler bu konuşmayı nasıl kendinize çevirdiniz? Kızımın hayatı tehlikede.

JOHN TUCKER:

Kızınızın hayatı tehlikede değil.

DEAN DI LAURENTIS:

Bir futbolcu tarafından hamile bırakılma riski, belki. Ölüm riski? Pek olası değil.

JOHN LOGAN:

Hamile kalmıyor, çünkü seks yapmıyorlar.

BECKETT DUNNE:

LOL

GARRETT GRAHAM:

LOL

CONOR EDWARDS:

LOL

SHANE LINDLEY:

BAHAHAHAHAHAHA

DEAN DI LAURENTIS:

Denial Town'da hava nasıl?

JOHN LOGAN:

canı
cehenneme.

İşte anlaşma, genç Briars. Blake kendi iyiliği için fazla güveniyor. Bu sik kafalının saçmalıklarını anlayacak yeteneklere henüz sahip değil. Ama ben biliyorum. Isaac Grant bir MTMD.

SHANE LINDLEY:

??

GARRETT GRAHAM:

Ben hallederim, Logan'la konuşurum. Kızım için bir tehdit.

JOHN LOGAN:

Aynen öyle. Kim çocuğuna Isaac Grant adını verir ki? Siktiğimin götleri, işte onlar. Neredeyse Blake'i yurttan attırıyordu. Ve bu sik kafalıya göz kulak olmak için orada olmadığımndan, sizi resmen vekillerim ilan ediyorum. Özellikle sen, Ryder. Artık onunla akraba sayılırsın.

LUKE RYDER:

Birinci sınıftaki bir kızın aşk hayatına karışmıyorum.

SHANE LINDLEY:

Zor pas.

BECKETT DUNNE:

Ben yaparım. Çok tatlı bir kız.

Beckett Dunne Baba Sohbetinden çıkarıldı

JOHN LOGAN:

Geri kalanınız Blake'e dikkat edecek, beni duydunuz mu?

DEAN DI LAURENTIS:

Ya da ölümle yüzleş.

WILL LARSEN:

Ona göz kulak olmak için elimizden geleni yapacağız.

JOHN LOGAN:

Sonunda mantıklı biri.

GARRETT GRAHAM:

Evet. Nihayet.

JOHN LOGAN:

Bana mantıksız mı diyorsun?

HUNTER DAVENPORT:

Hassiktir! Bu yılın Hokey Onur Listesi adayları az önce açıklandı.

JAKE CONNELLY:

Bağlantı?

GARRETT GRAHAM:

Okuyayım, sonra tartışırız.

SHANE LINDLEY:

Hokeyi tartışmak üzereyiz.
Hokey efsaneleri ile.

JOHN LOGAN:

Hayır, burada işimiz bitti. Blake'e dikkat et.

DEAN DI LAURENTIS:

Ya da
ölürsün.

JOHN LOGAN:

Siktir git, Dean. Eğer bu senin kızlarından biri olsaydı, sen de aynı şeyi yapardın.

SHANE LINDLEY:

Salon hakkında konuşabilir miyiz lütfen?
Şöhret adaylığı mı?

**Shane Lindley Baba Sohbetinden çıkarıldı Luke
Ryder Baba Sohbetinden çıkarıldı Will Larsen
Baba Sohbetinden çıkarıldı**

KIRKINCI BÖLÜM

CHARLOTTE

O en kötüsü, değil mi?

AYLARCA SÜREN YOĞUN PLANLAMA VE SONSUZ TOPLANTILARIN ARDINDAN - a

Araya atılan birkaç muhteşem PowerPoint sunumu - Delta Pi Başkanlar Galası gecesi nihayet geldi. Ve itiraf etmeliyim ki, kız kardeşlerim süslemelerde harikaydılar. Yara'nın orta süsü düpedüz muhteşemdi.

Boston'daki otelin balo salonu avizelerle aydınlatılmış, ışıltı ışıltı. Soluk pembe elbisemin önünü düzeltiyor ve spagetti askılarını arıyorum, etrafımda bu geceki eşim Will'i arıyorum.

Onu barın yanında, şık siyah smokini içinde inanılmaz yakışıklı bir şekilde gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Gözüme çarpıyor ve her zaman dizlerimin bağını çözen o kolay gülümsemesini takınıyor. Güzelce temizleniyor ama buna şaşırmadım. Tabii ki Bay Tüm Amerikalı smokin giyebilir.

Daha yaşlı, daha varlıklı mezunlar arasında öne çıkmasına hayran olmamak elde değil. Kendinden emin, dengeli, buraya aitmiş gibi görünüyor ve sanırım öyle de. O bir kongre üyesinin oğlu. Bu tür etkinliklere, bu tür insanlarla uyum sağlıyor.

Yanından geçip gittiğimi fark edemeyecek kadar geyik yapmakla meşgul olan insan kümelerinin arasından sıyrılarak ona doğru ilerliyorum.

Ona ulaştığımda yanağıma bir öpücük konduruyor ve elini hafifçe belime koyuyor.

"Kusura bakmayın, bu içki kuyruğu çok uzun sürüyor," diyor bana.

"Sorun yok. Acelemiz yok. Onur konukları henüz gelmedi bile."

Birkaç dakika önce mesaj atıp otele varmak üzere olduğunu söyleyen annem için kemerli kapı aralığını taramaya devam ediyorum. Babam acil bir iş nedeniyle bu gece onunla gelemedi, bu yüzden tek başına uçuyor.

Bir sonraki taramamda, bakışlarım tanıdık bir yüze takılıyor. Ugh. Mitch burada.

Tüm kaslar yüksek alarmda. Onu grdğme neden şaşırdığımı bilmiyorum. Kız kardeşlerimin üçte biri Delta Tau erkekleriyle çıkıyor. Onların kardeşliği bizim erkek muadilimiz ve sık sık onlarla ortak etkinlikler düzenliyoruz, bu yüzden bu gece bir sürü Delta Tau mezunu var.

Mitch'in gözleri benimkilerle buluştuğunda bana küçük bir sırtış atıyor. Bakışlarımı onun kendini beğenmiş yüzünden kaçırıyorum ve bu adamda ne bulduğumu merak ediyorum. İlk çıkmaya başladığımızda çok tatlıydı. Dikkatliydi. Nazikti. Ama yatak odasında olsun, akademide olsun ya da genel yaşam hedeflerinde olsun, enerjisi hiçbir zaman benimkiyle uyuşmadı. Onunla neredeyse iki yılımı boşa harcadığıma inanamıyorum.

Will bakışlarımı takip ediyor. "Mitch mi o?"

"Evet. Onu görmezden gel."

"Memnuniyetle."

Barmen sonunda Will'e iki kadeh kırmızı şarap getirdi. Birini bana uzatıyor ve bardan uzaklaşırken kolumu onunkine doluyorum. Faith, Yara ve Blake'le birlikte odanın karşısında sessiz bir yer buluyoruz ve Mitch'in bana doğru fırlattığı sürekli bakışları kabul etmek yerine, Will'in arkadaşlarımla sohbet ederken çıkardığı derin sese odaklanmaya çalışıyorum. Balo salonu kahkahalar ve sohbetlerle ınılıyor, bardak şıngırtıları duvarlarda yankılanıyor.

Girişi bir sonraki kontrol edişimde annemi kemerli kapıdan geçerken görüyorum.

Will'in koluna dokunuyorum. "Annem burada."

Hiç şaşırmadı. "Oraya önce yalnız mı gitmek istersin, yoksa ben de seninle geleyim mi?"

Ona bakıyorum.

"Ne?" diyor.

"Annemle tanışmak üzeresin ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun."

Will omuz silkiyor. "Önemli bir değil. Ona çıktığımızı söyledin, değil mi?"

Evet, ama onun en iyi arkadaşıyla da çıktığımı söylemeyi ihmal ettim. Annem bütün hafta boyunca Will'le tanışmak için nasıl sabırsızlandığını anlatan mesajlar attı ve ondan gelen heyecanlı bir mesajı her okuduğumda, Beckett'ın burada bizimle olmadığını hatırlatan bir mutsuzluk kaplıyor içimi. Umursamadığında ısrar etti, onun için endişelenmeden gecenin tadını çıkarmamı istedi, ama yine de bu pek doğru gelmiyor.

Beckett'ı annemle tanıştırmayarak ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Hayatımın Will kadar büyük bir parçası değilmiş gibi davranarak.

Will parmaklarını benimkilere geçirerek, "Hadi," dedi. "Gidip merhaba diyelim."

Faith'in annemle tanışma konusundaki özgüvenine başıyla onay verdiğini fark ettim. Geçen gece bana Will'den çok hoşlandığını söyledi. Onun benim için iyi olduğunu düşünüyor.

Annemle göz göze geliyoruz ve ona doğru ilerliyoruz. Bizi görünce yüzü aydınlanıyor, gülümsemesi genişliyor.

"Charlotte, tatlım! Çok güzel görünüyorsun." Bana sarılıp alnıma bir öpücük konduruyor, sonra Will'e dönüp onu değerlendiriyor. "Ve sonunda Will'le tanışabiliyorum! Charlotte'un anlattığından çok daha yakışıklısın," diyor ve Will kıkırdıyor.

"Teşekkürler," diyor, gülümseyerek dudağını ısırırken utangaç görünüyor. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Kingston."

"Lütfen. Bana Anna de." elini sıkar, sonra iki eliyle de sıkar. "O zevk bana ait. Char bize senin hakkında pek bir şey anlatmadı, bu yüzden seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Duyduğuma göre hokey oynuyormuşsun?"

Başını sallıyor. "Briar erkek takımında forvetim. Hokey izler misin?"

Annem gülüyor. "Hayır! Ama her duyduğuma sevindim. Hoşuna gidiyor mu?"

Will ile sohbet ederken, ona çalışmaları ve ilgi alanları hakkında sorular sorarken gözlerinde gerçek bir şefkat var. Will onun sorularını cazibe ve saygının mükemmel bir karışımıyla yanıtlıyor ve ben de gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Will gerçekten çok tatlı ve annemin ondan etkilendiği çok açık.

Onlar konuşurken vücudumu bir suçluluk duygusu daha kaplıyor. Beckett da burada olmalıydı.

Aralarında böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamalıydım, kimin "halka açık" erkek arkadaşım olacağına karar vermemeliydim. İş Will'in kucağına düştü çünkü Faith'e, evlerine ilk gittiğimde onunla bir film randevum olduğunu söylemiştim. Ve öylece kaldı.

Gece devam ediyor, annemin ve diğer başkanlık onurunun ödül töreni gelip gidiyor ve Will yanımda kalıyor, varlığı rahatlatıcı ve istikrarlı. Ama bir şeylerin eksik olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ona her baktığımda Beckett'ı ve tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyorum. Beckett'la konuşmaya ihtiyacım var. Sadece sesini duymak, iyi olduğundan emin olmak için.

"Hey," diye fısıldıyorum Will'e, gecenin dans bölümünün başlangıcını işaret eden bir caz grubu başlarken. "Bir dakikalığına dışarı çıkacağım, tamam mı? Beck'i arayıp nasıl olduğunu sormak istiyorum. Hemen döneceğim."

"Elbette," diyor. "Acele etme."

Balo salonundan çıkıp sessiz bir koridora giriyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Topuklarımı yumuşak halıya gömüyorum ve Fransız uçlu tırnaklarımı krem rengi halıya vuruyorum.

Beckett'in telefonu açmasını beklerken renkli duvara bakıyorum. O tatlı kıcını alır.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor sonunda. Onu duymak bile kalbimi özlemle sızlatıyor.

"Selam. Seni kontrol etmek istedim. Nasılsın?" "Burada her şey yolunda," diye beni temin ediyor ve gülümsemesini duyabiliyorum

sesinde. "Sana söyledim, benim için endişelenme. İyi vakit geçiriyor musun?"

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Ama keşke burada olsaydın. İkimiz de isterdik." "Hayır, kendini kötü hissetme Charlie. Ciddiyim. Gecenin tadını çıkar." "Elimde değil, kendimi kötü hissediyorum. Ama söz veriyorum telafi edeceğim.

sonra görüşürüz."

"Öyle mi? Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Sesi alçak, alaycı bir tona düşüyor.

"Şey... Sanırım senin sakin, benim ağzım ve bolca inleme içerecek."

Kahkahası kulağımı gıdıklıyor. "Bu kulağa hoş geliyor. Gerçi senin amcığının da ortaya çıkması gerekebilir."

Söz konusu kedi arzu ile sıkılır. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Şu anda ıslak mısın?"

"İki saniye öncesine kadar sıırılsıklamdım. Seni neşelendirmek için aradım ama onun yerine beni tahrik ettin. Çok teşekkürler Beckett."

"Seni için özür dilemeyeceğim. Seni en sevdiğim hobim."

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"Seni sonra becermek için sabırsızlanıyorum."

O cevap veremedi arkamdan bir alay sesi duyuyorum. "Ciddi misin Charlotte? Vay be."

Arkamı döndüğümde Mitch'in koridorun girişinde durduğunu görüyorum, yüz hatlarını tiksinti kaplıyor.

Donup kalıyorum, kalbim mideme iniyor. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum telefona. "Gittiğimizde seni ararım."

"Charlie-" diye başlar Beckett.

Aramayı sonlandırdım ve nefes aldım. Eski erkek arkadaşına doğru yürürken midem .

"Hâlâ zamanki sürtüksün, ha?" Mitch alay ediyor.

Umarım dizlerimin ne kadar kötü sallandığını görmüyordur. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum soğukkanlılıkla.

Bu bana yüksek sesli bir kahkaha attırdı. "Az önce başka bir adama onu daha sonra sikmek için sabırsızlandığını söyledin."

"Beni yanlış duymuş olmalısın."

"Yanlış duymadım," hırlıyor. "Ona Beckett dedin."

Bu geçen dönem sınıftaki aptal sporcu değil mi?"

Dişlerimi sıktım.

"Sen gerçek değilsin. Sen burada birlikteyken gizlice başka bir adamla mı konuşuyorsun?" Sesi yükseliyor. "Senin sık bağımlısı, boşalmayı seven bir fahişe olduğunu biliyordum ama bu senin için bile yeni bir alçaklık."

Kanım dondu. Başka kimsenin duymaması için dua ederek lobi alanına doğru bakıyorum. Ama sonra göz ucuyla bir hareket görüyorum. Annem koridora adım atıyor, yüzünde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifade var.

"Charlotte. İşte buradasın!" diye sesleniyor. "Ben de seni arıyordum." Kiminle konuştuğumu anlayınca gözleri kısıldı. "Mitch. Bu gece burada olduğunu fark etmemiştim."

"Anna," diyor kibarca.

"Bayan Kingston," diye düzeltiyor. Mikrofon düştü, anne. Bakışları aramızda gidip geliyor. "Burada neler oluyor?"

"Yok bir şey," diyorum hemen. "Sadece arayı ."

"Yetişmek mi?" Mitch alay ediyor. "Artık buna böyle mi diyorsun?"

Annem kaşlarını çattı. "Tatlım, oluyor?" "Bir şey yok, yemin ederim," diye yalan söylüyorum.

İkna olmuş görünmüyor ama Mitch'in az önce söylediği tek bir kelimeyi bile tekrarlamamın imkânı yok. Ona bir bakış fırlatıyorum, sessizce konuyu kapatması için yalvarıyorum ve neyse ki başka bir şey söylemiyor.

"Hadi içeri dönüp Will'i bulalım," diyorum ona.

Yavaşça başını sallıyor. "."

Eski sevgilimi ardımızda bırakıp lobiden balo salonunun kapısına doğru ilerliyoruz, ama tam kemeri geçmek üzereyken durup koluma dokunuyor.

"Char," diyor. İfadesindeki endişe kayboldu ve dudakları şimdi alaycı bir eğlenceyle seğiriyor. "Bunu söylememin tek nedeni Mitch'le asla bir araya gelmeyeceğinize olan inancım ama... baban ve ben o çocuktan nefret ederdik."

Ağzımdan bir kahkaha çıkıyor. "O en kötüsü, değil mi?"

"Kesinlikle en kötüsü."

"Keşke bunu bana çıkarken söyleseydin."

"Dinlemezdin."

"Muhtemelen haklısın."

Şenliklere yeniden katıldığımızda hala kıkırdıyorum ama annemin neyi böldüğünü hatırladığımda mizah bitiyor.

Mitch beni Will olmayan bir adamla konuşurken duymuş.

Beni duydu, lanet .

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Benimle nefes al

HER NASILSA, GECENİN GERİ KALANINDA SOĞUKKANLILIĞIMI KORUDUM.

Daha yaşlı konukların çoğu gece yarısından önce ayrılmaya başlar, ancak yönetim kurulunun bir üyesi olarak, bu şey sabah dörde kadar devam etse bile, sonuna kadar kalmam bekleniyor. Gerçi balo salonunun saat ikiye kadar bize ait olduğundan oldukça eminim, Tanrı'ya şükür. Bütün gece burada olmak istemiyorum.

Delta Tau'dakiler gitmek için acele ediyor gibi görünmüyorlar. Masalarından kahkahalar duymaya devam ediyorum ve ne zaman oraya baksam, bir kurt sürüsü gibi birbirlerine sokuluyorlar.

Faith ve Will yanımda sohbet ederken, Mitch'in kardeşlerine yaklaşıp onları kahkahalara boğan bir şey söylemeden önce bir anlığına göz göze geliyoruz.

"Bu aptallar ne diye kıkırdıyor?" Faith sinirli görünüyor.

"Joey muhtemelen o muhteşem osuruk şakalarından birini daha yapmıştır," diye cevap veriyorum ama midemdeki düğüm daha uğursuz bir şeye işaret ediyor.

İçgüdülerim Mitch'in Delta Tau'dakilere daha önce duyduklarını anlattığını söylüyor ve bu içgüdülerin yanlış olmasını umutsuzca istiyorum.

Ama sonra duyuyorum-Mitch'in sesi, net ve kesici, bize doğru geliyor. "Evet, Charlotte iki adamla sikişiyor. Tam bir sürtük."

Will kaskatı kesildi. Çenesi sıkıştı.

Kanın yüzüme hücum ettiğini, yanaklarımı domatese çevirdiğini hissediyorum ama utancımın benden istediği gibi kapıya doğru kaçmak yerine bacaklarımın kendi aklı var. Kendimi durduramadan Delta Tau masasına doğru ilerliyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Mitch'e homurdandım.

Kafalar bize doğru dönüyor, meraklı bakışlar devam ediyor ama umurumda değil.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, yüzüne ukala bir sırıtma yayılıyor. "Oh, ilk seferinde beni duymadın mı? Ben de tam çocuklara senin birden fazla penisle işleri nasıl ilginç hale getirdiğini anlatıyordum. Her zaman ilkeli ve düzgün davranmak yorucu olmalı."

Will yumruklarını sıkarak yanıma geliyor ama onu durdurmak için elimi göğsüne koyuyorum. Eski erkek arkadaşımın beni bu şekilde etkilemesine izin vermeyeceğim.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkışıyorum ona. "Adımı ağzından uzak tut, Mitch."

O daha bir şey söyleyemeden, Agatha beyaz tasarım elbisesiyle, her adımda mükemmel şekilde şekillendirilmiş saçlarını sallayarak geliyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor.

Mitch sandalyesinden ona sırıtıyor. "Hey, Agatha, Charlotte'un iki hokey oyuncusu arasında yatak değiştirdiğini biliyor muydun? Seks bağımlılığını bir şekilde tatmin etmesi gerek, değil mi?"

Şimdi Faith ileri atılıyor. "Hey, pislik, biraz dinlen."

En iyi arkadaşıma gözlerini deviriyor. "Bu tavsiyeyi Char'a vermelisin, Faith. Emdiği onca sikin arasında dinlenmeye ihtiyacı var."

Bir kez daha Will'i eski sevgilime saldırmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Elini sıkıyorum, sakın olması için sessiz bir mesaj veriyorum.

"Bunların herhangi biri doğru mu Charlotte?" Agatha'nın ağız açık kalır. Faith "Tabii ki doğru değil," diye karşılık verir. "Tanrım, Agatha."

Charlotte seks bağımlısı değil. Sadece onu terk ettiği için acı çekiyor. Zavallı pislik."

"Bu doğru değil," diye Agatha'yı temin ediyorum, içimde öfke çalkalanıyor. "Her zamanki gibi ortalığı karıştırmaya çalışıyor."

Mitch'le bana bakıyor, kime inanacağından emin değil. "Dramanın sırası değil," dedi sonunda. "Burada standartlarımız var ve bu tür söylentilerin kız öğrenci birliğimizin itibarını etkilemesini istemiyorum."

Çılgılık atmak istiyorum. "Bu bir söylenti değil. Yalan söylüyor."

"Öyle miyim?" Mitch sırtışını daha da büyüterek araya giriyor. Arkadaşları yine gülerek onu teşvik eder.

Will'e bakamıyorum bile, yüz ifadesinde göreceklelerinden korkuyorum. Büyük ihtimalle cinayet. Agatha oflaya puflaya uzaklaşırken Mitch ve arkadaşları kıkırdıyor ve kendimi tutabilmek için tüm irademi kullanıyorum.

Will'e, "Hadi buradan gidelim," diyorum, elini öyle sıkı kavriyorum ki kırmaktan korkuyorum.

Faith bize ayak uyduruyor ve epey uzaklaştığımızda beni durmaya zorluyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece gitmek istiyorum." Ona hızlıca sarılmak için eğildim. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Her zaman."

"Kalıp temizliğe yardım etmem gerektiğini biliyorum ama _."

"Git," diye emretti. "Ben Agatha ve yöneticilerle ilgileneneğim." "Teşekkür ." Bir arkadaşı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum.

İnanç gibi.

Will ve ben balo salonundan çıkarken, Mitch ve Delta Tau ekibinin bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum. Göğsüm utançtan daralıyor. Will'in eli benimkinin etrafında sabit duruyor ama onun dokunuşu bile içimdeki fırtınayı dindiremiyor.

Biletlerimizi vestiyerdeki kıza verip ceketlerimizi aldıktan sonra lobiye yöneliyoruz ve Will "Gitmeden önce kafayı vurmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Sorun değil. Seninle ön tarafta buluşuruz."

Otelden lobideki cam sürgülü kapılardan çıkıp geniş kaldırıma adım atıyorum, kış havası yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Yine de iyi hissettiriyor. Serinlik. Ciğerlerimi açıyor ve sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Tuğla dış cepheye yaslanıp iyi aydınlatılmış caddeye bakarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ama sessizlik uzun sürmez.

"Bundan öylece kurtulabileceğini mi sandın, ha?"

Mitch'in sesiyle kaskatı kesildim. Döndüğümde onun dışarı çıktığını görüyorum, yüzünde iğrenç bir sırıtma var. Midem bulanıyor. Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"buradan," diye mırıldandım.

Yaklaşıyor. "Sorun nedir? İnsanların senin hakkındaki gerçeği bilmesini kaldıramıyor musun?"

"Beni yalnız bırak dedim."

"Yoksa ne olur?" Sesi zehirli bir notaya düşüyor. "Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun? Yüksek ve kudretli davranıyorsun, çok mükemmelmış gibi davranıyorsun. Ama sen sadece bir sürtüksün, Charlotte. İki erkeğe çakmanın seni özel yaptığını mı sanıyorsun? Bu seni sadece zavallı yapar."

Yumruklarımı sıktım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum. Benim için asla yeterince iyi olmadın ve bu hokey oyuncularını için de yeterince iyi değilsin. Bunu yakında anlayacaklar."

Söylememeleri gerektiğini bilsem de, bu sözler beni derinden yaraladı. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden Will arkamızda beliriyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Az önce ona ne dedin sen?"

Mitch'in sırıtışı bir an için dalgalanıyor ama hemen toparlanıyor. "Oh, bak, parlak zırhlı şövalye. Küçük oyuncağını savunmak için mi buradasın? Senin arkandan arkadaşını becermesi seni rahatsız etmiyor mu?"

Will hiç tereddüt etmiyor. Bir anda Mitch'in üzerine atladı, onu yakasından yakaladı ve

Duvar. "Kapa şu lanet çeneni."

Mitch gülüyor. "Bana vuracak mısın, sert çocuk? .

Bakalım nasıl
görünecek."

"Madem ısrar
ediyorsun."

Will'in yumruğu ileri fırlıyor ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla Mitch'in çenesine çarpıyor. Eski sevgilim yüzünü tutarak sendeledi.

"Defol git buradan," diye hırlıyor Will.

Mitch'e ikinci kez söylenmesine gerek yok. Nefesinin altında küfürler mırıldanarak içeri geri döner.

O gider gitmez, az önce olanların gerçekliği üzerime çöktü. Mitch bu konuda çenesini kapalı tutmayacak. Hiçbir konuda. Oraya gidip Charlotte'un hokey oyuncusu serserisinin yüzüne nasıl yumruk attığı hakkında atıp tutacak. Charlotte'un tüm hokey takımını beceren bir sürtük olduğunu anlatacak. Kız kardeşlerimin sorularını şimdiden duyabiliyorum. Agatha'nın sorgulamasını.

"İyi misin?" Will soruyor.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu aşip zar zor konuşabiliyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Bu senin hatan değil. O bunu hak etti."

Haklı olduğunu biliyorum ama bu utancımı azaltmıyor. "Agatha ve diğerlerinin bu konuda söyleyecekleri çok şey olacak."

"Bırakın . Ne düşündükleri kimin umurunda?"

Önemsiyorum. Çok fazla önemsiyorum. Fısıltıları, , yarın bana yürüyen bir skandalımışım gibi nasıl bakacaklarını şimdiden duyabiliyorum. Gizli hayatım beni yakalıyor, gerçek hayatıma tecavüz ediyor.

Gittikçe daha fazla kontrolden çıkıyormuş gibi hissettiren bir hayat.

Kız yurdu yerine Will'le eve gidiyorum. Kaçınma modundayım. Faith iyi olduğumdan emin olmak için mesaj atıyor, ben de ona iyi olduğumu söylüyorum ama yalan söylüyorum.

Oğlanların evinde, Will'in yatak odasında soyunuyorum, mücevherlerimi komodinin üzerinde, elbisemi de yerde bırakıyorum. Sonra bana verdiği tişörtü giyiyorum. Briar Hockey. Dizlerimin üzerinden sarkıyor ve onun gibi kokuyor.

Kaslarımdaki gerginlik hafiflemeyi reddederek yatağına yığılıyorum.

Koridordaki banyoda akan suyun sesini duyuyorum. Döndüğümüzde Beckett duştaydı ve şimdi dişlerini fırçalıyormuş gibi bir ses geliyor. Will yatmaya hazırlanırken, gözyaşlarına boğulup boğulmayacağımı kontrol etmek istercesine birkaç saniyede bir bana bakıyor. Endişelenmekte haklı.

Onu savuşturamadan dalga bana çarpıyor. Birden göğsüm çok daralıyor, sanki ciğerlerimi sıkkan bir mengene varmış gibi hissediyorum ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki görüşümü bulanıklaştırıyor.

Uzun zamandır bu kadar boğucu bir basınç dalgası yaşamamıştım.

Her şey üzerime geliyor. Okul, bitirme projem, ailem, yeni kardeşim. Bu gizli hayatı saklı tutmak. Açıkça olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmak.

Hepsi çok fazla.

İki erkekle çıkıyorum. İki harika, karmaşık, yoğun adamla. Ve eğer biri öğrenirse, tüm dünyam yıkılır.

Onları kaybetme düşüncesine katlanamıyorum ama sanki bir uçurumun kenarındaymışım, tehlikeli bir şekilde düşmeye çok yakınmışım gibi geliyor. Suçluluk, korku ve ezici çaresizlik duygusu - hepsi bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor ve ne olduğunu anlamadan yataktan Will'in yatak odasının zeminine kayıyor, nefes nefese kalıyorum.

"Charlie?"

Nefes alamıyorum. Sıcak yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

"Charlotte."

Will'in sesi yumuşak ama zihnimdaki sisi yarıp geçen bir aciliyet var. Önümde diz çöküyor, elleriyle yüzümü kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Nefes al, bebeğim. Sadece nefes al." "Ben... Ben yapamam," diye mırıldanıyorum.

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar ediyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Ben buradayım, tamam mı? Bana odaklan. Benimle birlikte nefes al." Yavaş ve derin bir nefes alıyor, takip edebilmem için abartıyor. birlikte. I dene için mimik Onu, solumak titreyerek ve aynı dengesizlikle nefes veriyorum. Kalbim hâlâ hızlı atıyor, zihnim hâlâ dönüyor ama Will . Gözlerini benden ayırmıyor. benimkine kilitlendi.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, sesi yatıştırıcı. " et, aynen böyle. Güvendesin. Seni tutuyorum."

Zayıf bir baş sallama hareketi yapıyorum, bileklerini can simidiymiş gibi kavıyorum. Nefesimin nihayet düzleşmeye başlaması, paniğimin dağılması sonsuzluk gibi geliyor.

Ancak yüzeyin altında gizlenen ve her an yeniden ortaya çıkmakla tehdit eden korku hâlâ varlığını sürdürüyor.

"Ya insanlar ?" Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Ya üçümüz hakkında bir şeyler öğrenirlerse?"

"Yapmayacaklar."

"Mitch bu gece Beckett'la konuştuğumu duydu." Bir nefes daha çekiyorum. "Kimsenin ona inanacağını sanmıyorum. Bunun bir söylenti olduğunu düşünecekler. Ama ya gerçekten ortaya çıkarsa?"

"O zaman bir yolunu buluruz."

Alt dudağım titremeye başladı. "Her şeyi kaybetmekten çok korkuyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz veriyor ve eğilip alnıma nazik bir öpücük konduruyor.

Sunduğu rahatlık için çaresizce ona doğru yığılıyorum ve o da kollarını etrafıma sararak beni kendine yakın tutuyor.

Beckett'ın ayak sesleri koridorda duyuluyor. Duşunu bitirmişti. Will'in odasından yayılan gerilim dalgalarını hissetmiş gibi, açık kapı aralığında, ince beline bir havlu dolamış halde belirdi.

Hızlı bir bakışla etrafı süzüyor, Will'e sarıldığımı fark edince yontulmuş yüz hatları yumuşuyor. "Sen

Tamam mı?"

Konuşmadan başımı sallıyorum. Will kollarını bana doluyor ama Beckett'a bakıyor ve aralarında konuşulmayan bir şey geçiyor. Beckett bize doğru yürüyor ve yanıma çömeliyor.

Will, "O iyi," diyor ve galada olanları ona anlatıyor. Sadece özeti duymak bile midemi bulandırıyor.

"Özür dilerim," diyorum, sanki bayılma tehlikesiyle karşı karşıyaymışım gibi ikisinin de yanımda diz çöktüğünü fark ettiğimde. "Şimdi iyiyim. Sadece bir panik ataktı."

Beckett elini sırtıma koyarak bana güven veriyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Ona bakıyorum, yüzüm hâlâ gözyaşlarıyla ıslak. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım."

"Özür dilemeyi kes," diye araya girerek başını sallıyor.

Boğazıma bir yumru doluyor. Onu yutuyorum. "Şu anda herkesin benim hakkımda konuşmasından nefret ediyorum. Beni yargılamalarından."

"Bırakın yargılasınlar," diyor Will. "İlişkımız hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

Bakışlarım aralarında gidip geliyor, içimde tanıdık bir şüphe düğümleniyor. "Ama ya haklılarsa? Ya bu çok karmaşıkta? Çok dağınıksa? Sürekli saklanıyormuşum gibi hissediyorum, sanki bir şeyleri yanlış yapıyormuşuz gibi."

"Yanlış bir şey yapmıyorsunuz. Biz de bir şey yapmıyoruz." Will saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Bir parçanın hâlâ bunun normal olmadığını düşündüğünü biliyorum ama normal kimin umurunda? Ben de bu konuda kendi şüphelerimi gidermek zorunda kaldım. başa çıkamayacağımı düşündüğüm anlar oldu. Ama seni seviyorum, Charlie. Ve yaşadığımız şeyin doğru olduğunu biliyorum. Hepimiz için."

Nefesim kesiliyor.

Az önce beni sevdiğini mi söyledi?

"Ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek," diye devam ediyor, sanki gerçek bir L-bombası atmamış gibi. "Ne bir parti, ne de

Mitch gibi bir serserinin ve kesinlikle diğerk insanların ne düşündüğünü değil."

"Yine de başkalarının fikirleri benim için önemli. Keşke yapmasalardı. Ama sanmıyorum ki-"

"Şu anda hiçbir şey düşünmek zorunda değilsin." Will'in başparmağı kolumda rahatlatıcı daireler çiziyor. "Her şeyi unut ve sadece bizimle ol."

Beckett başını sallıyor ve eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bu gece seninle ilgilenmemize izin ver."

Sözleri içime işledikçe hava değişiyor, yoğunlaşıyor. Vücutlarının sıcaklığından ürperiyorum, bakışlarının daha ilkel bir şeye dönüştüğünü fark ediyorum. Nabzım hızlanıyor, bu kez korkudan değil, beklentiden.

"Tamam," diye nefes alıyorum, o ana teslim oluyorum.

Will'in dudakları önce benimkileri buluyor ve beni yavaş, durgun bir öpücüğe ikna ediyor. Onun içinde eriyorum, ağzının benimkine yaptığı baskı beni topraklıyor, bana güvende olduğumu hatırlatıyor. Beckett'in parmakları omurgamdan yukarı kayıyor, dokunuşu sert ve sahiplenici, sanki bana onun da orada olduğunu, bunun bir parçası olduğunu hatırlatıyor.

Will'in öpücüğü daha da acilleşiyor. Beckett'in eli enseme gidiyor ve kulağımın hemen altındaki hassas deriyi yalayabilmek için başımı hafifçe yana yatırıyor. Bu his karşısında ürperiyorum, yumuşak bir inilti kaçıyor.

Gözümü kırıyorum ve birden yatağa kaldırılıyorum. Şimdi ikisi de üzerimde, elleri ve dudakları her yerde, bana tapıyorlar, bu yatak odasının dışındaki dünyayı unutturuyorlar. Mümkün olan en iyi şekilde bunaltıcı, sıcaklık ve arzu karnımda birikiyor, külotumu ıslatıyor, bu adamları ne kadar çok istediğim dışında her düşünceyi boğuyor.

Mükemmel bir eşzamanlılık içinde birlikte hareket ediyorlar, odak noktaları tamamen benim üzerimde, dünyada önemli olan tek şeyin ben olduğumu hissettirmek. Ve o birkaç değerli an için buna inandım. Diğer her şeyi, tüm korku ve belirsizliği bir kenara bırakıp kendimi onların içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Solumda, Will parmaklarıyla tenimde tembel desenler çiziyor, neredeyse saygılı, sanki her ezberliyormuş gibi. Beckett sağımda, dudakları çene çizgimin üzerinde geziniyor.

Bana zaman ayırıyorlar. Acele yok, aciliyet yok. Sadece biz, Will'in yatağında birbirimize sarılmış, birbirimizin rahatlığı içindeyiz.

İç çekiyorum, avuç içi yan tarafımdan geçip belimin kıvrımını izlerken bedenim Will'in dokunuşunda eriyor. Artık beni çok iyi tanıyor. Beni nasıl güvende hissettireceğini, her şey kontrolden çıkmış gibi hissettirirken beni nasıl kendime getireceğini biliyor.

Odadaki hava değişir. Sadece arzudan daha derin bir şeyle yüklendi.

Belki de bu adamlara aşık olmuyorum.

Belki de çoktan düşmüşümdür.

Çünkü bu...

Aşk gibi hissettiriyor. Birlikte inşa ettiğimiz bu karmaşık, güzel şey. Beckett'ın bana onu dünyaya bağlayan tek şeymişim gibi sarılması ve Will'in sabit dokunuşunun bana her şeyin yoluna gireceğini hissettirmesi.

Başımı Will'e doğru çeviriyorum ve dudaklarımız bir öpücükle çarpışıyor. Yumuşak, sabırlı, sanki anın tadını çıkarıyor. Sonra Beckett'a dönüyorum ve o da beni öpmeden önce yanağımı okşuyor, dili ayırık dudaklarımın arasından kayıyor.

Birden üzerinde havludan başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Havlu kalçasından sarkıyor, bir çekişte alttaki her santimi ortaya çıkıyor. Ben de o çekişi yapıyorum ve siki elime geliyor, sıcak ve benim için hazır.

Önce Beckett beni beceriyor. Will göğüslerimi sıkıp ne kadar güzel olduğumu fısıldarken, uzun, kaslı vücudu üzerimde geziniyor ve sikini tekrar tekrar içime sokuyor. Bacaklarımı Beckett'ın kalçalarına dolayarak açıyı değiştiriyorum ve işte o zaman ikimiz de bunun neden bu kadar iyi hissettirdiğini anlıyoruz.

"Prezervatif yok," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Doğum kontrol hapı kullanıyorum, ki konu CYBE'ler olduğunda bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. Ancak her iki erkek de tatil sırasında prezervatiflerin her şeyi engellemediğine dair rastgele bir yorum yaptıktan sonra test sonuçları çıkardı. Test yaptırmamış olsalar bile, çocuklarımı tanıyorum ve onlara güveniyorum. Benden başka kimseyle yatmıyorlar ve ben de sadece onlarla yatıyorum.

"Sorun ," diyorum ona. "Devam et."

Bu izin ondan boğuk bir inilti çıkarıyor. Beni daha sert sikiyor, o kadar derin dolduruyor ki haykırıyorum. Ona yapışıyorum, kendimi anın içinde kaybediyorum ve o geldiğinde, sikinin içimde şiştiğini ve nabzının attığını hissediyorum ve bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Beni ters çevirip kıkımı kaldırmadan ve sert sikini arkamdan içime sokmadan önce klitorisime dilini sokarak beni orgazm eden Will oluyor. Beckett'ın serbest kalmasının kanıtlarını hissettiğini biliyorum, çünkü inliyor ve daha da derine itiyor. Uzun sürmüyor, kalçaları içime çarpıyor, öne doğru eğilip içimin derinliklerine bastırarak kendi boşalmasını bulurken çıkardığı homurtu omzumu ısıtıyor.

Daha sonra, beni bitkin ve nefessiz bıraktıklarında, günlerdir hissetmediğim kadar huzurlu bir şekilde onların arasına uzanıyorum. Başımı çevirip Beckett'a bakıyorum, bir kez olsun bizimle kalmasını umuyorum.

Ama o çoktan kalkıyor, yataktan kayarak çıkıyor ve havlusuna uzanıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sesimdeki özlem notasını duyarak soruyorum. Umarım sadece tuvalete gidiyordur.

Duraklıyor, sırtı bize dönük ve omuzlarındaki gerginliği görüyorum. "Yatmaya gidiyorum," diyor huysuzca, arkasını dönmeden.

Ayağa kalktım. "Bizimle kal," diye yalvarıyorum.

Uzun bir süre tereddüt ediyor, sonra sanki içinde bir şeyle savaşıyormuş gibi başını sallıyor.

"Yalnız uyumayı tercih ederim." Sesi sertti. "İyi geceler."

Bundan daha fazlası olduğunu, söylemediği bir şey olduğunu biliyorum ama zorlamıyorum. Sadece gidişini izliyorum, kapı arkasından kapanıyor ve göğsümdeki ağrı geri geliyor.

Will beni tekrar yanına çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Beck karmaşık biri," diyor saçlarıma dokunarak. "Ama seni önemsiyor. İkimiz de önemsiyoruz."

Omzuna yaslanıp gülümsüyorum. "Beni sevdiğini söylemiştin. Daha önce. Bunu söylediğini duydum."

Duraksıyor, sonra mahcup bir kahkaha atıyor. "Evet. Sanırım yaptım."

"Ciddi ?"

"Evet." Bu sefer duraklama yok. Tereddüt yok.

Birden ağzım kurudu. Sesimi bulmaya çalışarak yutkunuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bana daha sıkı sarılıyor, kalp atışları kulağımın dibinde sabit.

"Keşke..." Kalbimdeki boşluk hissini görmezden gelmeye çalışarak sözümü kesiyorum.

Bakışlarım yatak odasının kapısına doğru kayıyor ve Will'in aklımdan geçenleri okuduğunu anlıyorum çünkü başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

"Git," diyor usulca.

"Emin misin?"

"Mm-hmm." Sesi uykulu geliyor, çoktan uykuya dalmış. "Git."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BECKETT

O benim tüm dünyamdı, ve sonra değildi

KENDİ YATAĞIMA GİRDİM VE TAVANA BAKARAK İTMEYE ÇALIŞTIM

Zihnimde bir atlıkarınca gibi dönen düşünceleri uzaklaştırıyorum. Oda karanlık ve genellikle bana rahatlık veren durgunluk şimdi baskıcı ve ağır geliyor. Onları terk etmekten nefret ediyorum ama kalmak da çok... tehlikeli geliyor.

Gerçek şu ki, Charlie'yi ne kadar önemsesem de, onunla birlikte olmayı ne kadar istesem de, kendimi ona fazla yaklaştıramam. Bu şekilde olmaz. Sonunda sadece daha fazla acı vereceğini bildiğim halde olmaz.

Uyumaya başlamıştım ki ayak seslerini duydum ve gölgeli bedeninin yatak odama girdiğini gördüm. Bir an sonra yatak altımdan kayıyor. Kalbim küt küt atıyor ve ben tepki vermeden Charlie yorganın altına giriyor, sıcak vücudu benimkine değiyor. Kollarını büyük bir kaşık gibi bana doluyor, yüzü boynumun kıvrımına sokuluyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, sesim duygu yüklü. "Ne yapıyorsun?"

"Yalnız uyumanı istemiyorum." Nefesi tenimi gıdıklıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Will'le birlikte olmalısın. Bunu biliyorsun."

Beni daha sıkı kavlıyor, bırakmayı reddediyor. "Hayır. Seninle olmak istiyorum. Şu anda sana ihtiyacım var, Beck."

İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum. Kararlılığımın parçalandığını hissediyorum. Bu kadında onu uzaklaştırmamı imkânsız kılan bir şey var, ne kadar yapmam gerektiğini bilsem de.

"İnsanlarla yatmayı sevmiyorum," diyorum sonunda.

"Neden?" Sesi yumuşak ama ısrarcı. "Neden beğenmedin?"

Tereddüt ediyorum, zihnim gömmek için çok uğraştığım anılara geri dönüyor. "Bu çok samimi," diye mırıldanıyorum uzun bir aradan sonra.

O da duraksıyor, sözlerimi değerlendiriyor. "Lisedeki kız arkadaşın yüzünden mi? Hani seni aldatan?"

Shannon'dan bahsedilmesi içimde acı ve hüznün karışımı bir duygu uyandırdığı için kaskatı kesiliyorum. "Evet, onun yüzünden. Onun yüzünden."

Charlie beni geriye doğru çekiyor, böylece yüzüstü yatıyorum ve o da bana bakıyor, karanlıkta gözlerimi arıyor.

"Ne oldu? Seni incittiğini biliyorum ama bu konuda hiç konuşmuyorsun."

O haklı. Yapmıyorum. Ve şimdi başlamayı da planlamıyorum.

"Ne olduğu önemli değil." Omuz silkiyorum. "O benim tüm dünyamdı ve sonra öyle olmadı."

Charlie sessiz kalıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, devam etmem için beni teşvik ediyor.

"Burada ne söylememi istiyorsun, şekerim?" Derin bir nefes alıyorum, anılar göğsümü daraltıyor. "Planlarımız vardı. Birlikte üniversiteye gitmemiz gerekiyordu. Taşınmaktan, yepyeni bir hayata başlamaktan bahsetmiştik. Onun benim geleceğim olduğunu düşünmüştüm."

"bitirdiğinde yıkılmış olmalısın." Tekrar omuz silkiyorum, omuzlarım yastığa çarpıyor.

"Ve sanırım şu anda çok fazla güven sorunu var. Başka birini içeri almaktan korkuyorsun, değil mi? Bunu yaparsan tekrar aldatılacağından korkuyorsun."

"Aslında değilim." Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Tanıştığım her yeni insana başka birinin kötü davranışını yüklemiyorum. I

Artık baktığım her yerde aldatan birini görmüyorum." "Ama incinmekten korkuyorsun."

"Sanırım. Bilmiyorum. Sanki... şu anda etrafımda bir duvar var ve kimsenin içeri girmesine izin veremiyorum. Tam olarak değil."

"Ben bile mi?"

"Özellikle de sen," diyorum kabaca. "Çünkü sen tamamen yanında olabilecek birini hak ediyorsun. Will gibi birini. Larsen'in tepeden tırnağa erkek arkadaşı."

"Will harika biri," diye kabul ediyor. "Ama sen de öylesin. Düşündüğünden çok daha fazlasısın. Tatlı, şefkatli ve koruyucusun. İster inan ister inanma, sen de erkek arkadaş olabilecek birisin."

"Ben değilim. Daha derin şeyler için uygun değilim. Ve seni de benimle birlikte dibe çekmek istemiyorum."

"Beni aşağı çekmiyorsun. Beni yukarı kaldırıyorsun. İkiniz de. Bu gece benim için ne yaptığınıza bir bakın. Daha önce hiç böyle bir panik atak geçirdiğimi sanmıyorum ve siz orada benimle oturdunuz, nefes almama yardımcı oldunuz ve sonra da unutmamı sağladınız."

Daha önce ne kadar savunmasız görüldüğünü hatırladığımda kalbim sıkışıyor. Korkmuş. Gözyaşları yanaklarını çiziyordu. Ama yanılıyor. Onu ikna eden Will'di. Onu sevdiğini söyleyen Will'di.

Peki ya ben? Orada öylece durdum. Sessiz.

Tereddüt ederek yanağımın içini çiğniyorum. "Will seni sevdiğini söyledi."

"Biliyorum. Ve... ben söyledim. Odana gelmeden önce."

Karanlıkta başımı sallıyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Beckett," diye fısıldıyor, eli yorganın altında benimkini buluyor. "Ben de seni seviyorum."

Oda küçülüyor gibi. Ciğerlerime hiç oksijen çekemiyorum. O beni seviyor. Bunu biliyordum, derinlerde bir yerde, ama onun bunu söylediğini duymak... İçimde bir şeyler çatırdıyor, göğsüm duygularla kabarıyor.

Bir an için konuşamıyorum. Ona inanmak istiyorum, kendimi Charlie'yle sahip olduğumuz, üçümüzün sahip olduğu şeye bırakmak istiyorum, ama korku hala orada, kararlılığımın kenarlarını kemiriyor.

Yutkunuyorum. "Ben... Ben bunu geri söyleyemem." "Neden söyleyemiyorsun?"

Yaşayan en kötü insan gibi hissederek başımı sallıyorum. "Bir şey hissetmediğimden değil. Sadece-" Konuşmayı kesiyorum, kaslarım geriliyor. Bunu yapamam. "Söyleyemiyorum."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Ama hissediyor musun?"

Hissediyor muyum? Evet, tabii ki hissediyorum. Aylardır ona aşık oluyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemek, güvenlik ağı olmayan bir ipin üzerine çıkmak gibi geliyor.

Bekliyor ve ben cevap vermeyince tekrar soruyor. "Hissediyor musun Beckett?"

"Bilmiyorum."

Bu bir yalan. Biliyorum. Ama bunu kabul etmek onu içeri almak demek. Tamamen. Açığa çıkarmaya hazır olmadığım tüm parçalarımı görmesine izin vermek.

Aramızda sessizlik uzanıyor. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum, olması gerekenden daha yüksek sesle.

"Ya gidersen?" Kendimi bile şaşırtarak kaçırdım. Kafası karışmış bir şekilde doğruluyor. "Ne?"

Kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Ya bunu hissetmeme izin verirsem ve sen gidersen?"

Yüz hatları yumuşuyor. Uzanıp yanağıma dokunuyor, sakalımı okşuyor. "Ben senin eski sevgilin değilim. Seni asla incitmem."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ama geleceği göremezsiniz. İnsanlar fikirlerini değiştirir. İnsanlar ayrılır. Ne olacağını bilemezsiniz."

"Seni sevdiğimi biliyorum, hem de hiç düşünmediğim kadar çok.

Seni asla kasıtlı olarak incitmeyeceğimi biliyorum."

Ona inanmak istiyorum. Lanet olsun, istiyorum. Ama korku göğsümü bir boa yılanı gibi sarmış durumda.

Bana doğru eğiliyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Güven bana, Buz Çocuk. Seni seviyorum. Sana zarar vermeyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum. Benden onu içeri almamı istiyor ve ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Güven bana."

Nefes veriyorum. Belki de söylememe gerek yoktur. Belki de şimdilik sadece ona tutunmak yeterlidir.

"Deneyeceğim," diyorum sessizce, onu göğsüme doğru çekerek. "Tek istediğim bu."

Bir süre bu şekilde kalıyoruz, o daha da yakınlaştıkça nefes alış verişleri sakinleşiyor. Sonunda, uykuya dalarken vücudunun tamamen rahatladığını hissediyorum, ama zihnim yarışmaya devam ediyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WILL

Tik-tak.

KARIŞIK SESLERİN SESİNE VE BELİRSİZ ÇIĞLIKLARA UYANIYORUM
ön kapının açılıp kapanması. Uykunun kalıntılarından tamamen kurtulmam biraz zaman alıyor. Seslerin kafamın içinde olmadığını fark ederek gözlerimi kırıştırıyorum. Alt katta insanlar var.

Charlotte'u hâlâ yanımda uyurken bulmayı umarak dönüyorum ama yatak boş ve dün gece Beckett'la uyuduğunu hatırlıyorum.

Bekliyorum. Kıskançlık bıçağı. Sahiplenmenin sıcaklığı. Benim. O benim.

Ama gelmiyor. Çünkü o bizim.

Yorganı bir kenara atıp yataktan çıkıyorum, üzerime bir eşofman geçiriyorum ve polisi aramam gerekebilir diye telefonumu cebime atıyorum. Çünkü alt kattaki sesler gittikçe yükseliyor ve Charlie'nin kadınsı sesini duymuyorum. Sanki bir grup adam birbiriyle tartışıyor.

Ne oluyor lan?

Aşağıya iniyorum ama oturma odasının köşesini dönene kadar kargaşanın kaynağını bulamıyorum. Beckett pencerenin yanında duruyordu, gömleksizdi.

Yaşlı ve sarışın bir adam yüzünde sinirli bir ifadeyle parkeyi adımlarken kollarını kavuşturmuş.

Güçlü benzerliğe bakarak, bunun Beck'in babası olduğunu çıkarıyorum.

Ve adam açıkça tedirgin, "İnanabiliyor musun?" derken vahşi hareketler yapıyor. Bir iş teklifi üzerine!"

Beckett iç çeker ve kollarını iki yanına indirir. "Baba. Ciddiyim. Sakin ol, kardeşim. Seni gerçekten mu?"

Kapı aralığına yaslanıyorum, çok açık bir şekilde kulak misafiri olmamaya çalışıyorum, ama merak beni yeniyor. Beck'in babası da oğluyla aynı geniş omuzlara ve güçlü çene hattına sahip, ancak saçları şakaklarında ağarmış ve orta kısmında biraz göbek var. Avustralyalılar içmeyi sever.

"Evet!" Bay Dunne ellerini öfkeyle havaya kaldırarak haykırır. "Bir iş teklifini kabul ettiğim için beni kendi evimden kovdu! Harika bir fırsattı ama hayır, bunun çok büyük bir fedakârlık olduğunu söylüyor."

Beckett aval aval babasına bakar. "Özür dilerim, ne dedin? Sydney'deki işi kabul mü ettin? Annem taşınmak istemediğini söyledikten sonra bile mi?"

Babası bocalıyor. Beckett'ın inançsızlığı karşısında, Bay Dunne'in ne kadar aptalca bir şey yaptığını gerçek zamanlı olarak anladığına tanık oluyorum.

Onları etkileşim halinde görmek çok garip. Normal bir baba ve oğul gibi konuşuyorlar. Kendi babamla en son ne zaman işlemsel olmayan bir konuşma yaptığımı hatırlamıyorum. Kongre üyesi Larsen, Kelsey ile kavga etseydi buraya .

"Ne yani, bunu kabul edeceğini mi düşündün?"

"Şey... evet!" Bay Dunne volta atmayı bırakıp oğluna sert bir bakış attı. "Kariyeri olan benim. Onun destekleyici olması gerekir. Ama bunun yerine hep küçük şeylerden şikayet ediyor. Sanki başka bir kıtaya taşınmak büyük bir zahmetmiş gibi. Evlilik fedakârlık yapmaktır, değil mi? Onun yapması gereken de bu değil mi?"

Elimde olmadan homurdanıyorum ve ikisinin de kafası kapıya doğru dönüyor.

Bay Dunne kaşlarını kaldırdığında, sırtışımı bastıramayarak omuz silkiyorum. "Başka bir kıtaya taşınmayı 'küçük bir şey' olarak mı görüyorsunuz?" Tırnak işareti kullanıyorum. "Bu çok büyük bir fedakârlık."

Yaşlı adam bana ters ters baktı. "Peki sen kimsin dostum?"

Bakışları palavradan ibaret, özü yok. Sırtışım serbest kalıyor.

"Bu Will Larsen," diye tanıtıyor Beckett. "Ev arkadaşı, takım arkadaşı, vesaire."

"Memnun oldum Will. Ben James," diyor Bay Dunne bana tekrar ters ters bakmadan önce. "Şimdi kendi işine bak."

Elimde değil, gülmeye başladım. Beck de kıs kıs gülüyor.

"Dostum," der babasına, "Larsen haksız değil. Annem sana Sydney'e taşınmak istemediğini söylemiş. Sen de Sydney'de bir işi kabul ettin. Buradaki mantıksal tutarsızlığı görüyor musun?"

Babası homurdanır. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun. İkiniz de. Benim tarafımda olman gerekiyordu."

Beckett gülüyor. "Taraf tutmuyorum. Belki de, sadece belki de, söylüyorum. Kadınlar buldozer gibi ezilmekten hoşlanmazlar."

James nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor, belli ki yanılma fikrinden hiç hoşlanmamış.

Kendimi işe yarar hale getirmeye karar veriyorum ve mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırıyorum. "Kahve?" diye seslendim.

"Tanrım, evet," diye sesleniyor Beckett'ın babası, peşimden mutfağa doğru yürürken. "Şu anda sert bir fincan iyi giderdi."

Beck bize katılıyor, ben kahveyi hazırlamaya başlarken kalçasını tezgâha dayıyor. "O işi kabul ettiğine inanamıyorum. İntihara meyilli olduğunu bilmiyordum."

Homurdanıyorum.

"Seni kovduğunda nasıl yaptı? Kıyafetlerini pencereden mi attı? Kilitleri mi değiştirdi?"

"Daha da kötüsü. Beni kandırdı, dostum!"

Yaşlı adama sırtıyorum. "İnsan evden atılmak için nasıl kandırılır?"

"Dün ona teklifi kabul ettiğimi söyledim ve bunu tartışmak için daha sonra yemeğe çıkmamız gerektiğini söyledi ve ben de düşündüm ki, tamam, bunu gerçekten çok iyi karşılıyor! Mükemmel. Ben de üzerime güzel kıyafetler geçirdim-" Üzerindeki polo tişörtü ve sanki içinde uyumuş gibi biraz kırışmış görünen haki pantolonu işaret ediyor. "Arabaya atladık ve bir de baktım ki beni havaalanındaki otele bırakıyor ve bu sabah kalkacak bir uçak için bilet veriyor."

Çenem düştü. "Vay be."

"Güzel." Beckett etkilenmiş görünüyor. "Annem taş gibi bir kaltak."

"Annene sürtük deme," diye homurdanıyor James. "Her neyse, gözlerimin içine baktı ve 'Git oğlunu gör' dedi. Belki o senin aptal kafana biraz akıl verir. Sonra da beni orada bırakıp gitti!"

"Tek yön bilet mi?" Üç fincan kahve doldururken soruyorum. "Evet!" diye cevap veriyor öfkeyle. "Buna inanabiliyor musun?"

"Burada neler oluyor?" Charlie'nin uykulu sesi kapı aralığından geliyor ve hepimiz ona doğru bakıyoruz.

Onu gördüğümde kalbim biraz daha hızlı atıyor, tişörtüm taytının üzerinden sarkıyor, ayakları çıplak, uzun siyah saçları uykudan dağılmış. Beckett'ın babasını fark ettiğinde duraksıyor, temkinli bakışları benimle ona acıklı bir gülümseme veren Beck arasında gidip geliyor.

"Bu benim babam," diyor. "James Dunne, Charlotte Kingston."

Ayrıntıya girmiyor, ne ben ne de Charlie. Bunun yerine James'in elini sıkmak için yanına gidiyor, sonra da kendine bir fincan yeşil çay hazırlıyor. Çay poşetini bardağına atarken Beckett arkasından yaklaşıp boynuna bir öpücük konduruyor.

"Uyandırdığımız için özür dileriz," dedikten sonra kahvaltı masasına oturmadan önce kızın kıcını şakacı bir şekilde sıkar.

Kahvesiyle birlikte.

"Babanın ziyarete geldiğini bilmiyordum," der James'e. "Ben de bilmiyordum," diye homurdanır, bu da James'i tekrar anlatmaya iter

Charlie'ye tüm iğrenç hikayeyi anlatır, onun tamamen yabancı olmasından etkilenmez.

Bugün Avustralyalıların aşırı paylaşımcı olduğunu öğreniyorum.

Telefonum cebimde vızıldarken kahvemden bir yudum alıyorum. Ekranda yanıp sönen isme bakıp yüzümü buruşturarak telefonu çıkardım.

Tessa Diaz.

Babamın ısrarı üzerine o profili yayınladığından beri Tessa'dan haber almadım. Aralık ayında yayınlandığında makalenin linkini bana e-posta ile göndermişti. Yazı beni saygın bir kongre üyesinin umut ve potansiyel vaat eden, önünde parlak ve ışıltılı bir geleceği olan oğlu olarak resmetmişti.

Başka bir deyişle, tamamen saçmalık.

Mutfaktan çıkıp telefonu kulağıma götürdüm. "Tessa, selam."

"Will!" diye cıvıldıyor, sabahın bu erken saati için fazla hevesli. "Cumartesi günü dokuzdan önce aradığım için özür dilerim ama şu anda Boston'dayım ve öğlene kadar burada olacağım. Kısa bir sohbet için Hastings'e gitmeyi umuyordum. Önümüzdeki birkaç saat içinde vaktiniz var mı?"

Merak alnımı kırııştırıyor. "Evet, istiyorum. Yakında olduğu sürece. Daha sonra bir maçımız var, bu yüzden öğleden sonra pistte olmam gerekiyor."

"Çabuk olacak," diye beni temin ediyor. "Şimdi yola çıkarsam, bir saat içinde senin evinde olabilirim, değil mi?"

"Benim yerim mi? Lokantada falan buluşmak istemiyor musun?"

"Yapmamayı tercih ederim. Bu tartışma için biraz mahremiyet fena olmazdı."

İlgimi çekti.

Telefonu kapattıktan sonra mutfağa döndüm, Beckett'ın babası Charlotte'a onu boşayıp boşamayacağını soruyordu.

onun izni olmadan bir iş almak.

"Telefondaki kimdi?" Beck kahvesini yudumlarken gözüme takılıyor.

"Tessa Diaz, Capitol Magazine'den bir gazeteci. Sonbaharda benim hakkımda bir yazı yazmıştı."

"Doğru. Babanın sözcüsü."

"Bir saat içinde gelecek. Benimle konuşması gereken bir şey olduğunu söyledi."

Kahvemini kalanını yudumlayarak lavaboya yürüyorum ve fincanımı içine bırakıp koridora yöneliyorum.

"O gelmeden bir duş alacağım," diyorum omzumun üzerinden.

Dušta, sıcak su yüzümden ve göğsümden aşağı akarken, babamın bu sefer ne haltlar karıştırdığını merak ediyorum. Çünkü Tessa'nın durup dururken beni arayıp sohbet etmek istemesinin başka bir nedeni olamazdı.

Gerçi biz zaten bir yazı yazmıştık. Yani bu devam yazısı ya da her neyse, beni onun benim için hazırladığı kalıba daha fazla sokmak için bir çeşit aç, yeni bir yol olmalı.

Bir saat sonra Tessa kapımın zilini çalıyor, onu içeri alırken gülümsüyor ve gözleri parlıyor. Koyu renk kot pantolon ve kürk kapüşonlu kalın mavi bir parka giymişti ve onu el sıkışarak karşıladım, tüm içgüdülerim bana temkinli olmamı söylese bile onun coşkısına ayak uydurmaya çalıştım.

Kışlık kıyafetlerini çıkarmak yerine ön kapıya doğru başını sallıyor. "Biraz yürüyüp sohbet etmeye ne dersin? Çok fazla zamanınızı almayacağıma söz veriyorum."

"Elbette."

Kendi montumu kaptığım gibi ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ve bir çift eldiven giyiyorum. Kaldırımında ilerlerken sabah havasında bir ısırık var. Dışarı çok soğuk ama Tessa buna aldırıyor gibi görünüyor.

"Aklında ne var?" Eldivenli ellerimi ceplerime sokarak ve keşke şapka getirseydim diyerek soruyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Açık konuşacağım Will. Size bir teklifim var."

"Tamam mı?"

"Dergiden ayrılıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi? Aidatını ödemeye ne oldu?"

"Kalıcı bir izin olması gerekmiyor. Şimdilik izinli sayıyoruz ama kampanyanın nasıl sonuçlanacağına bağlı." Şaşkın bakışlarıma sırtıyor ve devam ediyor. "Harper Wozniak'ın ekibinde kampanya konuşma yazarı olarak bir pozisyon teklif edildi."

"Oh. Güzel. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Bu konuda heyecanlıyım." Bana gülümsüyor, kara gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Benimle gelmeni istiyorum."

Olduğum yerde durdum ve yüzümü ona döndüm. "Ne?" "açık bir pozisyonu var kadrosunda. Asistan için Pamela Kerry, Wozniak'ın kampanya yöneticisi. Bu iş için senin adını ortaya attım ve Pam de eğer istersen işin senin olduğunu söyledi. Mülakata gerek yok."

"Ciddi misin?" "Kalp krizi kadar."

Bu sabah duymayı beklediğim son şey buydu ve şimdi zihnim Harper Wozniak hakkında ne bildiğimi hatırlamaya çalışıyor. İsmi tanıdık geliyor ama nedenini anlay

"Babamın ön seçimdeki rakibi mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Önümüzdeki sonbahar, on yıldan uzun bir süredir ilk kez birisinin babamın bakımını üstleneceği sonbahar olacak, bu da mükemmel "imajı" korumak konusunda beni bu kadar rahatsız etmesinin bir başka nedeni. Tatillerde bu konuda deli gibi atıp tutuyordu. Ne cüretle kendi partisinden biri onu dışarı atmaya çalışır! Bu ne cüret! Anevrizma geçirecek sandım.

"Hayır," diye yanıtlıyor Tessa. "O Sandra Donaldson. Harper başka bir bölgede yarışıyor. Bununla birlikte, Harper'ın hayranı değil.

Babanızın. Daha önce de basında babanızın politikalarını eleştiren ifadeleri yer almıştı."

"Ve benden taraf değiştirmemi mi istiyorsun? Babama karşı olan bir kadın için mi çalışayım?"

"Harper'ı gerçekten seveceğini düşünüyorum. Geçen gün onunla üç saat boyunca oturup pozisyonlarını ve yapmak istediği her şeyi konuştuk. Görüşmemiz sırasında seninle konuştuğumuz her şeyle örtüşüyordu. Hatta bana seni o kadar çok hatırlattı ki sırf bunu yüz yüze yapabilmek için Boston'a uçtum." Tessa pişmanlıkla gülümsüyor. "İkna edilmeye çok ihtiyacın olacağını ve neşeli mizacımın seni kazanabileceğini hissediyordum."

Gülümsemeyi başarıyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum, aklım başımdan gidiyor. Harper Wozniak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama başarmayı umduğu her şey benim inançlarımla örtüşse bile, babamın rakibi için çalışmamın imkanı yok. Bu büyük bir ihanet olur.

"Sanmıyorum," diyorum sonunda, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bu büyük bir şey."

"Çok büyük," diye kabul ediyor. "Ve hemen karar vermeni beklemiyorum. Tek istediğim bunu düşünmen."

Yanağımın içini çiğniyorum. "O zaman bana bu pozisyondan biraz daha bahset."

Tessa, kendi işi de dahil olmak üzere daha fazla ayrıntı sunuyor. Wozniak'ın kampanyadaki konuşma yazarlarından biri olacak ve Wozniak kazanırsa Tessa tam zamanlı olarak onun ekibinin bir parçası olacak. Görünüşe göre, Wozniak'ın ofisinde olmasa da Pamela Kerry ile başka bir kampanyada benim için de tam zamanlı bir pozisyon olabilir.

"İkisiyle de senin hakkında uzun uzun konuştum," diyor Tessa. "İlgilerini çektin."

"Evet, çünkü bunu nasıl çevirebileceklerini düşünüyorlar. Bakın, seçmenler! Temsilci Larsen'in kendi oğlu onu desteklemiyor."

"Önseçimlerde babanızı hala destekleyebilirsiniz. Harper onu görevden almaya çalışmıyor. Aynı partide bile değiller."

bölge. Bu ikisi birbirini dışlayan şeyler değil." "Ne zaman başlayacağım?"

"Mayıs ayında, mezuniyetten sonra."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yürüdük. Teklif aklımdan geçmeye devam ediyor ve konağa geri döndüğümüzde, çelişkili duygulardan oluşan karmakarışık bir karmaşa içindeyim.

Kulağa ilginç geldiğini inkar edemem. Mezun olduktan sonra ne iş bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, aramaya bile başlamadım. Ve şimdi bu teklif kucağıma düştü.

Bunu düşünmeden edemem, değil mi?

"Boston'a dönmeden önce tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı?" Tessa sorar.

"Elbette. Yirmi dakikalık bir sohbet için buraya kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum."

"Bu işi kabul etmeni gerçekten istiyorum, Will." Merdivende durduk ve elime uzandı. Romantik bir jest değil ama cesaretlendirici bir jest. "Sen gerçekten siyasete ait olduğunu düşündüğüm tek insansın. Dürüstsün. Bence bu alanda gerçek bir fark yaratabilirsin."

"Bunu düşüneceğim" diye cevap veriyorum. "Onlara ne zaman haber vermem gerekiyor?"

"İdeal olarak bir ay içinde."

Başımı sallayıp ön kapıyı açıyorum. Charlie paltosunu giyerek kapıya yaklaşırken biz de salona adım atıyoruz. Üstsüz Beckett elinde yeşil çay olduğunu tahmin ettiğim bir seyahat fincanıyla onun peşinden geliyor. Ona dudaklarından bir öpücük vermek için eğiliyor.

"Sürüş için, şeker puf," diyor ve bardağı ona uzatıyor. Kadın duygulanmış, ona gülümseyerek bakıyor. "Teşekkürler."

Tessa'nın arkama sıkışmış küçük bedenini fark ettiklerinde irkiliyorlar.

Çabucak tanışma faslına geçiyorum. "Çocuklar, Tessa Diaz. Tessa, bu benim oda arkadaşım ve takım arkadaşım Beckett. Ve Charlotte." Bu sefer kekeledim. "Kız arkadaşı."

Beckett gözünü bile kırpmıyor, Tessa da kişisel ayrıntılarla ilgilenmeden başını sallamakla yetiniyor. Ama bu giriş beynime kazınmıştı çünkü onu göğsümde hissetmiştim. Yalan. İhmali. Her neyse.

Charlie'yi Beckett'ın kızıdan başka bir şey olarak tanıtmak çok garip hissettirdi - onu sadece gömleksiz, onu öperken gördük. Ama bu bir suçluluk duygusu uyandırıyor, çünkü Charlie sadece onun değil. O benim de kızım.

Bununla gurur duymalıyım. Bunu tüm dünyaya duyurmak istemeliyim. İşte benim kızım.

Ama derinlerde bir yerde... Beni neyin durdurduğunu biliyorum. Bir parçam utanıyordu. Tessa'nın bizi nasıl görebileceğinden. Beni nasıl görebileceğinden.

Ve bu kasvetli gerçek üzerime çökerken, aniden onu duyuyorum. Tik tak. Tik-tak. Kafamın içinde bir ritim tutturuyor. Saat. Geri sayım.

Er ya da geç bu karmaşık düzenin başımıza yıkılacağıнын farkına varmak.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BECKETT

Güvenli

BUGÜN ERKEN SAATLERDE GRAHAM MERKEZİNDE OLMAK İSTİYORUM ki ama Will kafasını dizüstü bilgisayarına gömmüş ve gitmeye hazır değil, bu yüzden bana SUV'unun anahtarlarını atıyor ve Shane ile piste gideceğini söylüyor.

Babamı kapıma getiren koşullara rağmen, o koca hödüğü gördüğüme sevindim. Onunla her zaman iyi vakit geçiririm. Bu öğleden sonra Will'in arabasıyla takım otobüsünü takip edecek ve Quinniapiac'a karşı oynayacağımız maça gelecek.

Garaj yolundan geri geri çıkarken, güneş ön camdan parıltıyor ve sokağın her iki tarafındaki kar yığınlarını yansıtıyor. Bu kış kar konusunda şanslıydık. En azından şu ana kadar. Sıcaklık dondurucuydu ama kar yağışı neredeyse yok denecek kadar azdı. Bu dönemki Deniz Ekolojisi ve Koruma profesörüme göre iklim değişikliği şeytani bir şey ve yakında tüm okyanuslar kuruyacak ve hepimiz sıcak çarpmasından öleceğiz. Geçen hafta birisi New England'da kışın ılıman geçmesinin kötüye işaret olup olmadığını sorduğunda da aynı şeyi söylemişti.

Yolcu koltuğunda oturan babam camdan dışarı bakıyor ve Hastings'in caddelerinin vızır vızır geçişini izliyor. Evden ayrıldığımızdan beri pek konuşmadı. Onu böyle görmek garip, tedirgin, demirini kaybetmiş bir adam gibi.

"Peki plan nedir?" Ona sordum. "Yarın için bir uçak bileti ayırtacak mısın? Pazartesi mi?"

Ağır bir iç çeker, hala geçen manzaraya odaklanır. "Bilmiyorum evlat. Annen hâlâ kızgın. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Dünyanın öbür ucuna taşınmayı gerektiren bir iş teklifini ona danışmadan kabul ettin. Onu suçladığımı söyleyemem."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bir kez gerçeğe dönüştüğünde, anlayacaktı, biliyor musun? Eve dönüyormuş gibi hissedecekti. Ama Meg bunu görmüyor. Bencillik ettiğimi düşünüyor."

Çünkü öyle.

Burada gerçekten üzgün olduğu için yutmak zorundayım ama hadi ama baba. Karın yanında değilken böyle büyük kararlar alamazsın. O daha iyi bilir.

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sanırım heyecana kapıldım. Bizim için, ailemiz için en iyisini yaptığımı düşündüm. Şimdi o kadar emin değilim. Belki de o haklıdır ve ben kendim için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum."

Sesindeki yorgunluğu duyuyorum ve sadece hayal kırıklığına uğramadığını anlıyorum. Korkuyor. Bu aptalca kararın evlilikleri için, birlikte yaşamları için ne anlama gelebileceğinden korkuyor.

"Peki ne yapacaksın?"

"İşi bırakmalısın. Indy'de kal, annenle işleri yoluna koy. Ama bu fırsatı kaçırma düşüncesi... Sanki önemli bir şeyden vazgeçiyormuşum gibi geliyor."

"Onu değmez. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ama bu zor, evlat. Uğruna çok çalıştığın bir şeyi bırakmak zordur. Bu duyguyu bilirsin."

Duraksıyor ve bu duraksama ona bakmamı sağlayacak kadar uzun sürüyor. Alnında rahatsız edici bir oluk var.

"Ne?" Dedim.

"Ah...yani...şu Charlie denen kız. Ondan hoşlandım. Zeki birine benziyor.

Komik."

Bunun biliyordum. Babam Charlie'yle tanıştığı andan beri bu konuyu açmasını bekliyordum. Bana onun hakkında sorular sormasını.

"Bana bir kız arkadaşın olduğunu söylememiştin." "Bu yeni."

Başını sallıyor ama kaşlarındaki çizgiler . "Ne?" Tekrar söylüyorum.

"Muhtemelen araba kullanırken bunu sana söylememeliyim ama kız arkadaşın duştan çıktıktan sonra oda arkadaşınla öpüşüyordu."

Ortaya çıkan sessizlik o kadar keskin ki, oksijeni içine çekerken kendi ciğerlerimin çırpındığını duyabiliyorum.

Ben cevap vermeyince babam garip bir ses tonuyla devam ediyor. "Odanızdan kapüşonlu bir tişört almak için yukarı çıktığımda gördüm onları." Şu anda giydiği Briar U kapüşonluyu işaret ediyor.

yerine, sanki gerçekten yukarıda olduğunu kanıtlamak istercesine.

Sessiz kalıyorum, nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum. "Beckett," diye bastırıyor.

Sonunda direksiyondaki tutuşumu gevşetip ona yan gözle bakıyorum. "Charlie sadece benim kız arkadaşım değil. Will'in de kız arkadaşı."

Kaşları havaya kalktı. "?"

Bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum. "Evet. Biz... Biz paylaşıyoruz.

Karmaşık bir durum."

"Karmaşık mı?" Kısa bir kahkaha atıyor ama içinde mizah yok.

"Öyle de denebilir. Evlat, sen ne halt ? Sence bu iş nasıl ?" "Şu ana kadar iyi gidiyor," diye itiraf ediyorum. "Hepimiz birbirimizi önemsiyoruz.

diğer. Bunu ."

Bir an sessiz kalıyor, gözleri başımın yan tarafında bir delik açıyor.

"Peki ya gelecek?" diye soruyor sonunda. "Ya evlenmek istersen? Bu anlamaya nasıl uyacak?"

Sertçe yutkunuyorum. O kadar ilerisini düşünmedim, gerçekten. Sadece gün be gün yaşıyoruz, elimizdekilerin tadını çıkarıyoruz.

Ama şimdi şüphelerin içime sızdığını hissediyorum.

"Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık."

İç çeker, başını sallar. "Ateşle oynuyorsun evlat. Ona nasıl baktığını gördüm. Bu sıradan bir kaçamak değil. Yüzünde patlayabilecek bir şeye kalbini dahil ediyorsun. Peki ne için? Birine gerçekten açılmayacak kadar korktuğun için mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bunun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hiç de öyle değil," diye tersliyorum, parmak eklemlerim direksiyonda sıkışıyor.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu kızı güvenli olduğu için seçtin. Çünkü içten içe bunun bir yere varmayacağını biliyorsun. Bu kalbini kilit altında tutmak için bir bahane."

Bu suçlama beklediğimden daha fazla canımı yaktı. Fazla düşünmemeye çalışıyordum ama babam haklı. Bu sadece şu anla ilgili değil. Gelecek büyük bir soru işareti.

"Bunu güvenli olduğu için yapmıyorum." Sesimdeki savunma notasını duydum ve irkildim. "Onu önemsiyorum. İkisini de önemsiyorum."

"Öyle mi? Yoksa tekrar incinme ihtimaliyle yüzleşmekten daha kolay olduğu için mi onların arkasına saklanıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Çünkü belki de haklıdır. Belki de bu durumu kendimi korumak, tamamen açılmamak ve her şeyi riske atmamak için kullanıyordum.

"Beckett," diyor babam, sesi şimdi daha yumuşak, "anlıyorum. Anlıyorum. Shannon'la olanlardan sonra birini içeri almaktan neden korktuğunu anlıyorum. Ama çözüm bu değil. Bir kız arkadaşını paylaşamazsın. Uzun vadede sadece kendine daha fazla zarar verirsin."

Önüme bakıyorum. Haklı olabileceğini kabul etmek istemiyorum. Korku yüzünden bir şeyleri sabote ediyor olma olasılığımıyla yüzleşmek istemiyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum." "Bilmemek sorun değil. Ama sadece bir şeyle yetinme çünkü güvenli hissettiriyor."
Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Galaksinin en yüce sürtüğü

HAFTA ORTASINDAN İTİBAREN MÜHENDİSLİK LABORATUVARINA GEÇTİM VE bir uyku tulumu ve sıcak tabak almayı düşünüyorum. Tansiyon cihazımın prototipi çok güzel ama. Rüya gibi çalışıyor. Danışmanım bile beni kontrol etmek için uğradığında çok etkilendi.

Bahar tatili hızla yaklaşırken, bitirme projemde gerçek bir ilerleme kaydetmek istiyorum, böylece gerçekten -Rahatla. Harrison dün gece mesaj attı, tatil sırasında ziyarete gelmeyi teklif etti çünkü batıya bir yolculuk yapamadım ve onu görmek istiyorum. O hafta sonu onun da doğum günü, bu yüzden doğum gününü onunla geçirmek güzel olurdu, özellikle de şimdi omzundaki çipin bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyor. Son birkaç mesajlaşmamız harikaydı. Ailemle ilgili tek bir iğneleme ya da üstü kapalı söz yok ve onlara kendisinden bahsedip bahsetmediğimi de sormadı.

Ki hala yapmadım. Sanırım Ava bile bundan vazgeçti. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu kendine saklamayı başardığı için hem şok oldum hem de minnettarım. Yıllar önce ailemize söyleyeceğini düşünmüştüm ama onlara kendim söylemek istememe saygı duyuyor.

Ki bunu
yapacağım.
Sonunda.

Laboratuvardan çıktığımda saat onu geçiyordu. Grup sohbetimizde birkaç mesaj ve çantamda Beckett'in imzalı notlarından biri var, telefonumu çıkarırken fark ediyorum.

Artık bütün gece laboratuvarda kalmak yok. Lütfen, bebeğim. Amını çok .

Dudağımı ısırdım ve gülümsedim. İkinci erkek arkadaşın kelimelerle arası iyi. Onun notlarına kafayı takmış durumdayım. Ben fark etmeden onları çantama atmaya nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yok ama birkaç günde bir, genellikle geceyi oğlanların evinde geçirdikten sonra, onun tanıdık el yazısıyla karalanmış yeni bir not buluyorum.

Grup sohbetinde mesajlar Will'den geliyor.

WILL:

Proje nasıl gidiyor?

Çok geç değilse sonra gel.

Saate bakıyorum ve gerçekten de çok geç olduğuna karar veriyorum. Yarın erken bir dersim var, bu yüzden onlara yarın akşam görüşeceğimizi söyleyen hızlı bir yanıt yazıyorum, sonra da Greek Row'a doğru eve gidiyorum.

Agatha, ben ön kapıdan girerken aynı anda koridordan fuayeye giriyor. Beni görünce yüzü buruşuyor ve başını sallayarak beni selamlıyor. Başkanlar Galası'ndan beri bana karşı çok soğuk davranıyor. Eski sevgilimin galaksinin en büyük sürtüğü olduğuma dair iddialarına inanmadığını söylüyor ama benden şüphelendiğini anlayabiliyorum.

İkinci kattaki koridora ulaştığımda Faith odasından başını uzatıyor. "Hey, bebeğim. Çok geç döndün."

"Artık laboratuvarıda yaşıyorum," diyorum
asık suratla. "En azından bir ilerleme
kaydedebildin mi?" "Neyse ki, evet."

Beni odama kadar takip ediyor, yatağın üzerine uzanıyor ve
dizüstü bilgisayar çantamı ve cüzdanımı masanın üzerine
bırakmamı izliyor.

"Stresli görünüyorsun," diyor eğlenerek.

"Stresliyim. Ugh. Bu gece stres atıcı bir seks için erkeklerin
evine gitmediğime pişmanım ama yarın çok erken kalkmam
gerekiyor-" Yüz ifadesini fark ettiğimde duruyorum.

Şaşkınlık ve derin, derin şüphe. "Ne?"

Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Az önce erkeklerin evi mi dedin? Çoğul çocuklar gibi."

Midemi bulandıran bir his gıdıklıyor. "Will'in evini
kastetmiştim. Bir oda arkadaşı var, o yüzden sanırım çoğul
olması kafamda bir anlam ifade etti."

Faith'in bakışları beni delip geçiyor. "Yalan
söylüyorsun." "Yalan söylemiyorum," diye ısrar
ediyorum.

"Evet, ."

"Hayır, değilim."

Ayağa fırlıyor ve kollarını, içinde uyumayı sevdiği büyük boy
Patriots tişörtünün önünde kavuşturuyor. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey."

"Neredeyse dört yıldır aynı evi paylaşıyoruz Charlotte
Kingston. Sence ben aptal mıyım? En iyi arkadaşımın pis bir
yalancı olduğunu anlayamayan bir aptal mı?"

Boğuk bir kahkaha uçuyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüp
yatağa yığılma sırası bende.

"Tamam. Sen kazandın. Kendimi biraz zor bir durumda
buldum," diye itiraf ediyorum avuçlarımın içine.

"Tamam mı?"

Parmaklarımın arasından dışarı bakıyorum. "Aptalca bir şey
yaptım."

"Aptallığı tanımla."

"İki erkek arkadaşım var ve ikisine de aşığım." Odayı sessizlik kapladı.

Sonra Faith kahkahadan ikiye katlanır.

Başım ellerimin arasından fırladı. "Neden bana gülüyorsun? Bu ciddi bir şey!"

Bunun üzerine en iyi arkadaşımın ağzı açık kaldı. "Bir dakika. Bu bir şaka değil miydi?"

"Hayır! Şu anda hayatımda olan şey tam olarak bu."

"Vay anasını. Mitch'in galada söylediği tüm o şeyler mi? Bu doğru muydu?"

"Evet ve hayır." Mitch'in acımasız sözlerini hatırlayınca çenem sertleşiyor. "Etrafta dolaşıp sağa sola sakso çekmiyorum. Will'le çıkıyorum. Onunla gerçekten çıkıyorum, bu sadece fiziksel bir şey değil." Dudağımı ısırdım. "Ama aynı zamanda Beckett Dunne ile çıkıyorum. Will'in takım arkadaşı."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Aynı anda mı?"

Başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım."

"Bunun olmasını planlamamıştım," diye inliyorum. "Sadece... oldu. Bu arada birbirlerinden haberleri var. Bu onların olayı gibi bir şey. Ama başka kimse bilmiyor. Arkadaşları bile."

"Yani ikisiyle de gizli bir ilişkiniz var ve kimse bilmiyor mu?"

"Artık biliyorsun. Ama evet."

Faith hayretler içinde masamdaki sandalyeye yığıldı. "Vay canına. Bu çılgınca." Alnını kırıştırıyor. "Onlardan memnun musun?"

"Karmaşık ama... evet. Kendimin bir versiyonu ya da diğer versiyonu olmak arasında seçim yapmak zorunda değilmişim gibi hissetmemi sağlıyorlar. Sadece beni anlıyorlar. Dağınık olsa bile."

"Dağınıklık hafif bir ifade olabilir." Tekrar gülüyor, sonra düşünceli bir ifade takınarak beni inceliyor.

Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

"Sadece sor," diye iç geçirdim.

"Onları aynı mı beceriyorsun?" diye soruyor. "Evet ve hayır."

Gözlerinde mizah dans ediyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani bazen Will ile yalnız kalıyorum, bazen Beckett ile yalnız kalıyorum, bazen de..." Bir nefes verdim. "Bazen üçümüz birden oluyoruz."

"Her delikte bir tane mi?"

"İnanç!" Onun kabalığını azarlıyorum. "Ne? Bu dürüst bir soru!"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bunu yapmadık." "Henüz mi?"

"Bilmiyorum. Belki." İkisini aynı anda alma fikrinin çekici olduğunu inkar edemem.

Tekrar sessizleşiyor, işlem yapmaya geri dönüyor. Sonra sandalyeden fırlıyor, bukleleri omuzlarında zıplarken önümde bir ileri bir geri volta atmaya başlıyor.

Hızlı hareketlerini takip ediyorum, alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ne?" Hiçbir uyarıda bulunmadan beni soru bombardımanına tutuyor. "Bu nasıl olacak? Lojistik olarak mı?" Elleri

Adım atarken ve konuşurken saçları uçuşuyor. "Bir program var mı? İnsan içine çıkmak istediğinizde ne oluyor? Hep birlikte mi takılıyorsunuz, yoksa insanların önünde sadece arkadaş gibi mi davranıyorsunuz? Peki ya tatiller? İçlerinden biri kıskanırsa ne yapacaksınız? Evlilik hakkında düşündünüz mü? Ya da çocuk? Kim baba olacak? Yoksa ikisi de mi baba olacak?"

O kadar çok mermi atıyor ki kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Ağzımı açıyorum ama hemen hiçbir şey çıkmıyor. Kendim için zar zor cevaplar bulurken tüm bunlara nasıl cevap vermem gerekiyor?

"," diye yalvardım. "Bilmiyorum, tamam mı? Tüm cevaplara sahip değilim."

Volta atmayı bıraktı. "Bilmiyor musun? Bana iki erkeğe aşık olduğunu söylüyorsun ve hiçbirinin nasıl

bu işe yarayacak mı?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. "Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. İki kişiyle ilişki kurmanın bir el kitabı yok ki."

Faith yanıma oturuyor ve bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bana bakıyor. "Tamam ama iş ciddiye binince ne olacak? İkisiyle de sonsuza kadar çıkmaya devam edemezsin, değil mi? Eninde sonunda biri daha fazlasını isteyecek. Ya içlerinden biri evlenmek isterse?"

Midemde bir düğüm oluştu. Bunu düşündüm elbette ama çok derinlemesine değil. Bu uzak, soyut bir şeydi. Ama şimdi beni bu konuda sorguladığına göre, kafamı daha fazla kuma gömemem gerekiyor.

O haklı. İş ciddileşirse ya da ciddileştiğinde ne olacak?

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Seçim yapmak istemiyorum ve ikisi de benden seçim yapmamı istemedi. Ama evet, ileride ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Peki, tamam. Diyelim ki seçmek zorunda değilsiniz. Bu konuda hepiniz iyisiniz. İnsanlar fark etmeye başlarsa ne olacak? Bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklayamazsınız."

Ellerime bakıyorum, parmaklarımı birbirine doluyorum. "Bilmiyorum," diye yineliyorum, tüm bilinmeyenler göğsüme baskı yapıyor. "O kısmı henüz çözemedim. Tek bildiğim onları sevdiğim."

"Aşk her zaman yeterli değildir, Charlotte. Pratik şeyler hakkında da düşünmelisin. Sonsuza kadar öylece yüzüp gidemezsin."

Ona yaslanıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Her seferinde bir adım atmaya çalışıyorum ama sonra cevabını bilmediğim onca şey beni bunaltıyor. Ya biri daha fazlasını isterken diğeri istemezse? Ya ben daha fazlasını istersem ve her şeyi berbat eden ben olursam?"

"Her şeyi berbat etmeyeceksin. Ama düşünmeye başlamalısınız. Eğer bu işi yapacaksan-

gerçekten işe yaramasını sağlamalısınız- üçünüz için de geleceğin nasıl görüldüğüne karar vermelisiniz."

Başımı sallıyorum ama içim hâlâ dönüyor.

Çünkü gerçek şu ki, bu işi nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

WILL

Babalar ve oğullar

ÇARŞAMBA GÜNÜ ÖĞLEDEN SONRA MUTFAĞIN ORTASINDA DURDUM, telefonuma bakıyor, bu aramayı yapıp yapmamayı tartışıyordum. Kafamın içinde babamın sesini duyabiliyorum, emirler yağıdırıyor, düşüncelerimi ve duygularımı önemsizmiş gibi görmezden geliyor. Ama Tessa'nın bana getirdiği bu iş teklifi görmezden gelinemeyecek kadar büyük. Son dört günümü müstakbel kongre üyesi Harper Wozniak hakkındaki her ayrıntıyı araştırarak geçirdim.

Ve Tessa haklıydı.

Onun politikasını seviyorum.

Sonunda derin bir nefes alarak babamın kişi adına tıklıyorum. Telefon bir, iki kez çalıyor ve sonra sesi her zamanki gibi kesik ve işveli bir şekilde geliyor. Bir yanım beni her zaman yaptığı gibi sesli mesaja göndermemesine şaşıyor.

"William," diyor. Merhaba yok, havadan sudan konuşmak yok. Doğrudan konuya giriyor. "Ne oldu?"

Ben de onun yaklaşımını taklit ediyorum, hoşbeşle de uğraşmıyorum.

"Bir iş teklifi aldım. Pamela Kerry'den, Harper Wozniak'ın kampanya yöneticisi. Kampanyaya katılmamı istiyor."

Hattın diğer ucunda bir duraklama var.

Sıcaklığın düştüğünü hissedebiliyorum.

Babam nihayet konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Wozniak bir bok parçası, William. Ciddi olamazsın."

"Ben ciddiylim. Kabul etmeyi düşünüyorum."

"Kesinlikle hayır." Şaşkınlıkla gülüyor. "Kesinlikle olmaz. Beni duyuyor musun?"

"Açık ve net." Kızgınlık boğazıma tırmanıyor. "Ama senin bu konuda söz hakkın yok baba. Bu benim vereceğim bir karar."

"Ortada bir karar yok. Ben hayır dedim."

"Ve her şeyi senin istediğin gibi yapmaktan yoruldum. Senin kuklan olmaktan. Artık kendi seçimlerimi yapmamın zamanı geldi."

"Kendi seçimlerin mi?" diye tersliyor. "Senin seçimlerin bu aileye yansıyor, William. Bana da. Bunun kampanyama ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı? Bir hain olarak görülürsün. Babasına ihanet eden bir evlat."

Göğsümde bir öfke dalgası yükseliyor, sıcak ve şiddetli. "Bu seninle ilgili değil. Bu benimle ilgili. Hayatımda bir kez olsun, senin kariyerini ilerletmekle ilgili olmayan bir şey yapmak istiyorum."

Babam alay ediyor, küçümsemesi telefona damlıyor. "Saçmalama. Wozniak'ın kampanyasının yakınına bile gitmiyorsun. Bunu yasaklıyorum."

"Yasaklamak mı? Artık beni kontrol edemezsin. Üniversiteden mezun olmak üzereyim. Ben çocuk değilim. Ben bir yetişkinim."

"Bir çocuk gibi davranıyorsun," diye karşılık verdi. "Ve eğer bunu yaparsan, benden, Kelsey'den ya da bu ailedeki herhangi birinden destek almayı unutabilirsin. Kendi başına kalacaksın."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi ama geri adım atmayı reddediyorum.

"Öyle mi? Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur. Senden ve senin lanet olası beklentilerinden uzakta, kendi başıma olmak."

Uzun, gergin bir sessizlikten sonra babam konuşuyor, sesi soğuk ve kesin. "Ne istiyorsan yap, William. Ama her şey dağıldığında ağlayarak bana gelme."

Bununla birlikte, beni telefona bakarken bırakarak aramayı sonlandırdı.

Küfretmek, bir şeyleri kırmak istiyorum ama bunun yerine telefonu mutfak tezgahına çarpıp arka kapıdan hışımla çıkıyorum, biraz hava almaya ihtiyacım var.

Şaşırtıcı bir şekilde Beckett'ın babasını dışarıda durmuş, bir fincan kahvesini yudumlarken donla kaplı küçük bahçeye bakarken buluyorum. Bu gece Indy'ye dönüyor ve itiraf etmeliyim ki bu adamı özleyeceğim. Beckett'ın daha şapşal, daha komik, daha dramatik bir versiyonu gibi. Etrafımda olmasından çok keyif aldım.

Ben yaklaşırken başını kaldırıp fırtınalı yüz ifademi inceliyor. "İyi misin, dostum?"

Başımı sallıyorum, içimde çalkalanan duygu karmaşasını tarif edecek kelimeleri bulamıyorum.

"Babamla kavga ettik," diyebildim sonunda. James başını sallıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Tereddüt ediyorum ve gözlerindeki bir şey göğsüme bir acı veriyor. Kendi babamdan hiç görmediğim türden bir bakış. Sıcak, anlayışlı. Sanki nasıl hissettiğimi gerçekten önemsiyor.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum," diyor cevap vermediğimde, "ama bu konuda oldukça iyiyimdir. Babalar ve oğullar... Bu zor bir ilişki."

Yüzümü ovuşturarak acı bir kahkaha attım. "Hiçbir fikrin yok."

"Ama sen iyi bir çocuksun Will. Beck'e nasıl davrandığını, birine ihtiyacı olduğunda nasıl yanında olduğunu gördüm. İyi bir kalbin var."

Beklenmedik övgü karşısında gözlerimi kırptırıyorum. "Teşekkürler ama babam bu şekilde görmüyor. Hizaya girmemi, bana söyleneni yapmamı istiyor."

James iç geçirir. "Evet, bazı adamlar kendi yollarının tek yol olduğunu düşünüyor. Çocuklarının kendi yollarını bulmaları, kendi hatalarını yapmaları gerektiğinin farkında değiller."

"Sadece kendim olmak istiyorum ama ne zaman denesem beni engelliyor. Ne istediğim umurunda değil."

"Özür dilerim. Sizi en çok önemsemesi insanların ihtiyacınız olan desteği vermemesi çok zor. Bunu kendi babamla yaşadım. Beck'in dedesi. Beni kendisinin bir uzantısı olarak değil de gerçek, tam teşekküllü bir insan olarak görmesi uzun zaman aldı."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, babamın beklentilerini karşılamaya çalıştığım onca yıl birdenbire beni bunaltıyor. "Aynen öyle. Ben bir uzantıyım. Ve keşke beni olduğum gibi görebilseydi, olmamı istediği gibi değil."

James omzuma dokunuyor ve bir an için gerçekten yıkılıp ağlayabileceğimi düşünüyorum.

"Sen iyi bir çocuksun," diye tekrarlıyor, bu sefer daha sert. "Ve kimsenin, babanın bile, sana yeterli olmadığını hissettirmesine izin verme."

Ne olduğunu anlamadan beni kucaklamak için kendine çekiyor, bana tamamen yabancı olan basit bir teselli ve destek jesti. Bir an donup kalıyorum ve sonunda kendimi kucaklaşmaya bırakıyorum, içimi bir duygu dalgası kaplıyor.

Sırtımı neşeli bir şekilde alkışlayarak beni serbest bırakıyor ve boğazım boğulma noktasına kadar sıkılıyor. Nefes boruma minnettarlık ve hüznün garip bir karışımı yerleşiyor, hiç sahip olmadığım bir şeyin sızısı. Beni görünüşten daha çok önemseyen bir baba.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışırken boğazımı temizliyorum. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen, dostum. Ve unutma, yalnız değilsin. Sizi önemseyen, arkanızı kollayan insanlar var. Bununla birlikte..." Bir süre duraksıyor, ifadesi giderek kasvetli bir hal alıyor. "Charlotte hakkında konuşmamız gerek."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya o?"

"Beckett bana...anlaşmanızdan bahsetti. İkinizin de onunla birlikte olduğunu. Ya da hepiniz birbirinizlesiniz. Nasıl işlediğini hâlâ anlamış değilim. Ama ne demek istediğimi anladınız."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bunu beklemiyordum. Sakin davranmaya çalışarak ona bakıyorum ama bir şey söylememi bekliyor ve ben de bunu inkar edemiyorum.

O yüzden omuz silkiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, buraya yargılamak için gelmedim. Hepiniz yetişkinsiniz ve kendi seçimlerinizi yapabilirsiniz. Ama Beckett için endişeleniyorum."

"Endişeli misin? Neden?"

James sanki bu konuşma ona ağır geliyormuş gibi elini yüzünde . "Beck çok şey yaşadı, anlattığından çok daha fazlasını yaşadı ve bir ilişkiyi -bu ilişkiyi- seçtiğinden endişeleniyorum çünkü bunun uzun vadeli bir şeye yol açmayacağını biliyor. Bu onun için daha güvenli, anlıyor musun? Eğer uzun sürmezse, tekrar incinmek zorunda kalmayacak."

Şaşkın bir nefes aldım. Beckett'ın temkinli olduğunu biliyordum, ama bunu böyle duymak, babası tarafından bu kadar açık bir şekilde söylenmesi, düşündüğümde daha ciddi hissettiriyor.

"Yani, evet," diyorum. "Başından bir şeyler geçtiğini biliyorum. Bana eski sevgilisinden bahsetti. Onu nasıl aldattığını ve bunun onu nasıl mahvettiğini."

James kaşlarını çatır. "Aldatıldım mı? Hangi eski sevgiliden bahsediyorsun?"

"Shannon," diyorum, artık benim de kafam karışmıştı. "Lisedeki kız arkadaşı. Kızın onu aldattığını, kalbini kırdığını ve bu yüzden insanların ona fazla yaklaşmasına izin vermediğini söyledi. Bunu atlatması uzun zaman almış."

James'in yüz ifadesinde bir şeyler değişiyor. "Will... Shannon onu aldatmadı." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durdu. "Shannon onun kalbini kırmadı. O öldü."

BÖLÜM KIRK YEDİ

BECKETT

Shannon

Öğleden sonraki YENİLENEBİLİR ENERJİ DERSİMDEN ŞUNLARI SÖYLEMEK İÇİN ZAMANINDA DÖNDÜM

Havaalanına gitmeden önce babamla vedalaştım. Taksi kaldırımda beklerken sarılıyoruz, şakacı bir şekilde saçlarımı karıştırıyor, sonra arka koltuğa geçiyor ve ben arabanın caddede kayboluşunu izliyorum.

Gözden kaybolduğunda, "Annem "e basana kadar telefon rehberimde geziniyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Selam, tatlım."

Verandaya geri döndüm. "Hey. Babam az önce taksiye bindi. Bir saate kadar havaalanında olur."

"Oh iyi. Seninle kalmasına izin verdiğin için teşekkürler Beck." İç çekiyor. "Sert davranmış olabilirim."

"Onu kovduğun zamanı mı kastediyorsun?" Homurdanarak ön kapıyı arkamdan kapattım ve oturma odasına gittim. "Hayır, hiç de sert değildi."

Bir iç çekiş daha.

"Anne..." Sözlerimi dikkatle seçerek devam ediyorum. "Ona bu kadar sert davranmamaya çalış, tamam mı? O iş teklifiyle aptalca bir karar verdi, evet, ama bu seni incitmek için değildi. Sadece özlüyor, anlıyor musun? Evini."

"Özlediğini biliyorum." Sesinde bir yorgunluk var, sanki bu konuşmayı ilk kez yapmıyormuş gibi. "Ama bu

konuşmadan her şeyi kökünden söküp atabileceği anlamına gelmez. Evlilik bir ortaklıktır."

"Anlıyorum," diye söz veriyorum, taraf tutuyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. "Onun haklı olduğunu söylemiyorum. Sadece bunu neden yaptığını anlıyorum. Evini zlyor. Geri dönmek için eline bir fırsat geçti ve o da bunu değerlendirdi. Bazen ben de zlyorum."

"Sydney'i özlüyor musun?" diyor şaşkınlıkla.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet, yle. Dşndğmden daha fazla. Orada yaşadığımız hayatı çok düşünüyorum. Bazen beni geri ağırıyormuş gibi geliyor."

"Bunu bana daha önce hiç sylememiştin. Gerçekten geri taşınmak istiyor musun? Kalıcı olarak?"

Bir süredir göğsümde oturan duyguyu kelimelere dökmeye çalışarak ensemi ovuyorum. "Bilmiyorum. Belki de. Orada olmakla ilgili doğru hissettiren bir şey var. Sahiller, okyanus, havanın kokusu. Her şey. Sanki bir parçam hiç gitmemiş gibi."

"Peki ya hokey? Arkadaşların? Buradaki hayatın? Burada bir şey inşa ettin Beck. Bunun için çok çalıştın."

"Biliyorum. Ama yakında mezun oluyorum ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Profesyonel hokey oynamak istemiyorum. Hangi kariyer yolunu seeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ve bunu nasıl bilmiyorum ama sanki bir noktada geri dönmem gerekiyormuş gibi bir çekim var. Sanırım babam da aynı şekilde hissediyor."

"O kadar çok mu zlyorsun?" Ses tonunda şimdi alttan alta bir korku var, sanki geride bıraktığımızı düşündüğü bir yerde beni kaybedebileceğinden endişeleniyor.

"Ben seviyorum. Belki sadece nostalji, belki de daha derin bir şey. Ama babamın neden mücadele ettiğini anlıyorum. Çok uzun zamandır uzakta."

"Her zaman buraya yerleştiğini düşünmüştüm," diyor. "nnde bir hayatın, bir geleceğin var. Kendini hâlâ oraya ait hissettiğini fark etmemiştim."

"Bence bu aidiyetten daha fazlası. Bu şeyle ilgili... Bilmiyorum. Amaç, belki? Kimlik mi? Sanki Avustralya benim kimliğimle iç içe geçmiş gibi. Bunu açıklayamıyorum."

"Pekala. İtiraf etmeliyim ki bu konuşmanın bu noktaya gelmesini beklemiyordum. Ama tatlım, umarım ne karar verirsen ver, baban ve benim seni destekleyeceğimizi biliyorsundur. Seni nereye götürürse götürsün, kalbinin sesini dinlemelisin."

"Biliyorum. Yarın kalkıp gideceğimi de söylemiyorum. Mezuniyete kadar düşünmem gereken çok şey var ve beni buraya bağlayan çok şey var. Sadece babamın nasıl hissettiğini anlamanı istedim."

"Anlıyorum. Ama sanırım buna ne kadar tutunduğunun farkında değildim. Ve senin de bunu hissettiğini fark etmedim." Yumuşak bir iç çekiş daha hattı dolduruyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Döndüğünde onunla konuşacağım."

"Teşekkürler anne."

Telefonu kapatıyorum, başımı koltuk minderlerine yaslıyorum, yorgunluk kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Bunu her kasımda hissedebiliyorum ama gerginliğe neden olan sadece stres değil. Babam dört gün boyunca buradaydı.

Dört gündür biriyle yatmadım.

Azdim.

Ve bu düşünce aklıma geldiği anda, bedenim taleplerini dile getiriyor. Uğultu. Ağrıyor. Taşaklarım geriliyor ve aletimi çıkarıp oturma odasında otuz bir çekme dürtüsüne direniyorum. Ama babamın gittiği bu ilk geceyi boşa harcamak istemiyorum. Charlie yakında gelecek. Kendimi onun içine gömmek ve o mükemmel amcığa girmek varken neden kendi elimle boşalayım ki?

Yine de beklemek dayanılmaz. Will'in bu gece ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok - nerede olduğunu soran mesajıma cevap vermedi. Televizyon izleyerek dikkatimi sürekli ereksiyon halimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama konsantre olamıyorum.

Charlie geldiğinde, kontrolü zar zor sağlıyordum.

Şehvet fırtınasının başladığından habersiz içeri adım atıyor. Bana gülümsüyor ve sıradan, normal bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Ama tek düşünebildiğim vücudunun bana yaslanmış olması, teninin verdiği his ve adımı söylerken çıkardığı ses.

"Seni becerebilir miyim?" Sesim sert. Neredeyse çaresiz.

Şaşkınlıkla gülüyor. "Hemen şimdi mi?"

"Şu anda. Sana ihtiyacım var."

Gözlerimdeki bakışı gördüğünde nefesi kesiliyor. "Beni o kadar çok mu istiyorsun?"

"Hiçbir fikrin yok," diye .

Dudakları başka bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra da "Gel bakalım." diyor.

Bir anda onun üzerindeyim, onu doğru çekiyordum, böylece onun için ne kadar sert olduğumu hissedebiliyordum.

"Üst katta mı?" diyor.

Yüzümü boynuna indirip pürüzsüz, yumuşak tenini öperken başımı sallıyorum. "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum.

Tırnakları omuzlarıma batıyor. "Tamam."

İhtiyacım olan tek izin bu.

Onu belinden tutup duvara yasladım. Dudaklarım özensiz, aç bir öpücükle onunkilere çarpınca nefesi kesiliyor. Bu gece çok vahşiyim.

"Günlerdir bunu düşünüyordum," diye mırıldanıyorum dilimi dudaklarının kenarında gezdirmeden önce. "Ne kadar iyi hissettiğini düşünüyorum. Benim için ne kadar ıslak olacağını."

Yumuşak bir inilti çıkarıyor, doğru eğiliyor.

Sanki ona açmışım gibi ağzını istiyorum ve o da aynı şiddetle karşılık vererek tişörtümü çekiştiriyor. Öpücüğünü başımdan çekip yere atacak kadar uzun süre ara veriyorum ve sonra tekrar onun üzerindeyim. Ellerim kazağının altından kayıyor, teninin üzerinde geziniyor.

", mükemmelsin," diye törpüledim.

Kıyafetlerini parça parça soyuyorum. Gömleğini, sütyenini, taytını, külotunu. Sonradan düşünülmüş gibi yere düşüyorlar ve sonunda onu çıplak bir şekilde duvara yasladığımda aletim hiç olmadığı kadar sertleşiyor.

Ağırlaşmış gözlerinin altından beni izliyor, avuç içleri çıplak göğsümde, karnımda, daha aşağıda geziniyor. Kot pantolonumu çıkarırken, bir elimi kalçalarının arasına götürüyorum, onu kaygan ve benim için hazır buluyorum. Klitorisine dokunduğumda inliyor, vücudu temasla sarsılıyor ve ben sırtıyorum, ne kadar duyarlı olduğunu, bunu ne kadar istediğini seviyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyorum, onu kıvrandıracak kadar alay ederek. "Sen de bunu düşünüyordun, değil mi?"

"Her zaman," diye nefes alıyor, iki parmağı içine girdiğinde nefesi kesiliyor.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert. Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, ama artık kendimi tutamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun her şeyine ihtiyacım var.

Elimi çekiyorum, pantolonumu ve boxerımı hızlıca çıkarıyorum, onu vücudumla duvara sabitlemeden önce onları tekmeliyorum. Bacakları içgüdüsel olarak etrafımı sarıyor ve kendimi onun açıklığına yerleştiriyorum, içeri itmeden önce sadece bir saniye boyunca yarık boyunca horoz kafamı alay ediyorum.

Duygularımla inliyorum, sıcaklığıyla, sikimi sıkın amının darlığıyla. Bunaltıcı, neredeyse çok fazla, ama yavaşlayamıyorum. Yavaşlamak istemiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyorum, sert, derin itişlerle onun içinde hareket ediyorum. "Sana doyamıyorum, Charlie. Asla yetmiyorsun."

Her itiş, bastırılmış gerginliğin, günlerdir tuttuğum ihtiyacın serbest bırakılmasıdır. O da benimle eşleşiyor, nefes alış veriş daha da düzensizleşirken vücudu benimkine doğru sallanıyor.

"Beckett," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi zevkten gerilmiş. "Çok yaklaştım. Durma."

"Seni yakaladım," diye inliyorum, sahip olduğum her şeye ona çarpıyorum. "Üzerime boşalana kadar durmayacağım."

Göz kapakları titreyerek kapanıyor, ben onu sınıra yaklaştırırken vücudu titriyor, adım dudaklarından nefes nefese dökülüyor. Amcığı etrafımda kenetleniyor ve tam orada, eşikte sallanmakta olduğunu biliyorum.

"Benim için gel bebeğim," diye fısıldıyorum boynuna. "Bunu hissetmek istiyorum."

Hepsi bu kadar. Keskin bir çığlıkla paramparça oluyor, orgazmı içine çökerken vücudu etrafımda sarsılıyor. Bu his beni uçuruyor ve onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, içine boşaldığımda taşaklarım sıkılıyor.

Uzun bir süre öylece kalıyoruz, bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş, dünya yavaş yavaş tekrar odaklanırken nefes alış verişlerimiz dengesiz. Alnımı onunkine yaslıyorum. Elim hâlâ kalçasını kavriyor, bacakları hâlâ bana sarılmış.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum. "Buna ihtiyacım vardı."

Gülümsüyor, parmakları göğsümde küçük desenler çiziyor. "Ben de."

Akşam yemeğini hazırladıktan ve yemek için oturma odasına yerleştikten sonra Charlie dizüstü bilgisayarını açıyor ve bu hafta laboratuvarında yapacağı aptalca bir deney için bir yazı üzerinde çalışıyor. Ben de arada bir suyum yudumlamak için ara vererek bir video oyunu oynuyorum. Ön kapı gıcırdayarak açılana ve Will eve gelene kadar her şey sakın ve ben memnunum.

Kışlık giysilerini asarken alışılmadık derecede sessizdi. Sonra kapıda beliriyor ve bir süre bizi izliyor.

"Baban havaalanına sağ salim varabildi mi?" diye sordu. "Evet. Bir saat önce Indy'ye indi."

Larsen'ı avucumun içi gibi bilirim ve bir şeyler dönüyor. Odaya giriyor ve Charlie'nin dudaklarına bir öpücük kondurmaya gidiyor, ama ona verdiği gülümseme gergin. Bana baktığında ise hiç gülümsemiyordu.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neyin var?"

Omuz silkiyor. "Yok bir şey. Bira ister misin?" "Hayır. Geç oldu. Yarın sabah pateni var."

Playofflara hazırlandığımız bir hafta içi gecesinde içki içmek onun yapacağı bir şey değil. Geri dönüyor, kapağını kapatıyor, bakışları benimkilerde.

"Neler oluyor, dostum?" İtiyorum.

Uzun bir sessizlik oldu. Charlie gerginliği hissetmiş olmalı, çünkü başını dizüstü bilgisayarından kaldırıyor.

"Will?" diyor kaşlarını çatarak.

Göz temasını kesmiyor, sadece bana odaklanıyor. "Baban bana Shannon'dan bahsetti."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bir an için nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Lanet olsun, baba. Bu saçmalığın reklamını yapmayı sevmediğimi biliyor.

Charlie'nin endişesi bana yönelik şimdi . "Ne? Shannon kim?"

Will, "Eski sevgilin," diye soruyor, benimle tam olarak alay etmiyor ama sözlerinde bir keskinlik var. "Ona hep böyle hitap ediyordun, değil mi? Eski sevgilin mi?"

Çenemi sıkıyorum.

"Beckett," diyor Charlie. "Neler oluyor?"

Will bizim kıza bakıyor. "Shannon, Beck'i aldatan eski sevgilisi değildi," diyor kesin bir ifadeyle. "Onun ölen kız arkadaşıydı."

Charlie bana bakıyor. Nutku tutulmuş.

Will çenesini bana doğru uzatıyor. "Doğru değil mi?" "Evet," diye mırıldandım.

"Doğru."

"Ne oluyor Beck? Neden bana söylemedin? Neden Shannon'ın seni aldattığını düşünmemize izin verdin?"

Omuz silktim, sanki önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Sanki en iyi arkadaşıma bu kadar önemli bir konuda yalan söylememişim gibi.

Charlie gözlerini kırpıştırıyor, hâlâ şaşkın görünüyor. "Seni aldatmadı mı? Öldü mü? Nasıl öldü?"

Ben cevap vermeyince Will boşlukları dolduruyor. "Lösemi," dedi.

"Neden bu konuda yalan söyledin?" Charlie haykırıyor. İkisine de bakmıyorum. Bakamıyorum.

"Beckett," diye itiyor.

"Charlotte. O zaman bu konuda konuşmak istememiştim," diyorum sinirli bir şekilde, "şimdi de konuşmak istemediğimden eminim."

şimdi ikisi de şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Hiç olmamış gibi davranamazsınız" diyor. "Hiçbir şey olmamış gibi geçiştiremezsiniz."

İçimde öfke yükseliyor, onlara değil ama tüm bu lanet duruma. "Başımdan savmıyorum. Sadece o adam olmak istemiyorum. Herkesin acıdığı ve kırılmış gibi baktığı kişi. Shannon öldükten sonra, herkes bana bir tür yardım vakasıymışım gibi davrandı, etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürüdüler. Bundan nefret ettim."

"Yani bir hikâye mi uydurdun?" Will inanamıyor. "İnsanların gerçeği bilmesindense seni aldattığını düşünmelerini mi tercih ediyorsun?"

"Evet, yapardım. En azından bu şekilde insanlar benim için üzölmeyi bırakırdı."

"Ama hâlâ canın ." Charlie uzanıp koluma dokunuyor ama ben omuz silkiyorum.

"Ben iyiyim. Uzun zaman önceydi. Aştım artık."

"Öyle misin?" Will meydan okuyor. "Çünkü iyi görünmüyorsun."

"Ne söylememi istiyorsun? Hala olduğumu mu? Her lanet gün onu düşündüğümü mü? Ne anlamı var ki? O gitti ve ben hayatıma devam etmeliydim. Ben de öyle yaptım."

Kendimi bu durumdan uzaklaştırmak için koltuktan kayıyorum.

Charlie de ayağa kalkıyor ve önüme geçiyor. Gözleri beni rahatsız eden o yumuşak, inatçı empatiyle doluyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Shannon'ın ölümü beni derinden yaraladı ve gerçek şu ki, tam olarak hayatıma devam edemedim. Her gün hissetmek zorunda kalmamak için onu çok aşağılara itmiştim. Ama şimdi, onlar burada dururken, sanki biri yarayı açıyor ve üzerinde kör bir jilet kazıyor, asla tam olarak iyileşmeyen yara dokusunu büküyor ve sakatlıyor gibi hissediyorum.

Bana bakışlarına dayanamıyorum. Sempati, endişe. Bu çok fazla.

Bu yüzden Charlie'nin adımı söylemesine ve Will'in yarım yamalak sözlerine aldırmadan yanlarından geçip gidiyorum.

Ön kapı arkamdan çarpıyor ve ben dışarıdayım, Şubat soğuşunda gömleksizim, botlarımın altında kar çitirdiyor. Nefesim havada buğulanıyor, her nefes verişim donmuş geceye karşı keskin.

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama buradan gitmeliyim. Onların sorularından uzağa.

Eşofman altım kalçalarımın altına aşığı sarkıyor, sıcaklık vermiyor ama umurumda değil. Vücudum uyuşmuş hissediyor. O günkü gibi uyuşmuş.

"Beckett!" Sesi sessiz geceyi yarıyor. geliyor. Karda koşan adımlarını duyuyorum.

Yürümeye devam ediyorum. Durmak istemiyorum. Eğer durursam, bununla yüzleşmek zorunda kalacağım.

"Beckett, lütfen." Şimdi daha da yaklaştı ve aniden eli pazuma yapışarak beni durdurdu. "Lütfen, konuş benimle."

Dönüyorum, göğsüm kabarıyor ama soğuktan değil. Charlie'nin gözleri kocaman, endişe dolu, nefesi sığ bulutlar halinde çıkıyor. Ay ışığı onu kırılğan gösteriyor ama o burada, dondurucu soğukta beni takip ediyor çünkü beni seviyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Tersliyorum, kastettiğimden daha sert için.

Yine de ürkmüyor. Başını sallıyor. Onu içeri al.

"O öldü." Kelimeler boğazımda cam kırıkları gibi hissediyorum. Yutkunmaya çalışıyorum ama faydası olmuyor. "Lösemi onu canlı canlı, parça parça yedi. Ve birdenbire ortaya çıktı. Geç teşhis edildi. O kadar agresifti ki tedavi tamamen etkisizdi."

Charlie'nin ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama söylemiyor. Sadece dinliyor.

"Ben oradaydım. Öldüğünde oradaydım. O hastane yatağında onun yanında yatıyordum. Her geceyi onunla geçirdim, uyuyana kadar ona sarıldım. O sabah uyandım ve

O gitmişti. Kollarımda ölmüştü ve benim haberim bile yoktu. Öldüğünde uyuyordum."

Son kelimedede boğuluyorum, sesim kısılıyor ve Charlie'ye sırtımı dönüp boş sokağa bakıyorum. Soğuk artık içimi kesiyor, derin ve acı verici ama kıpırdamıyorum. "Eastwood Koleji'ne başladığımda, bana geçmişteki ilişkimi soran herkese yalan söyledim, çünkü artık acınmaya dayanamıyordum, lisede bununla uğraştıktan sonra değil. Bu yüzden hikayeyi uydurdum ve bu şekilde daha kolay oldu.

Ama ben iyi değilim, Charlie. İyi değilim ve asla da olmayacağım."

Sonunda ona dönüp baktım. Kirpikleri henüz düşmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. Ve aniden, savaştığım kelimeler orada, ben onları tekrar aşağı itemedenden yukarı fırlıyorlar.

"Ben de seni kaybetmekten korkuyorum," diye geveledim. "Korkuyorum çünkü seni seviyorum. Seni seviyorum ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzü buruşuyor ve sonra öne doğru bir adım atarak kollarını bana doluyor. Soğuk tenime karşı onun sıcaklığını hissediyorum, kontrast o kadar keskin ki başım dönüyor. Yüzümü saçlarına gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum, onun burada olduğu gerçeğine kendimi bırakıyorum. Yaşıyor.

Bir şeyler fısıldıyor ama kulaklarımda çarpan kalbimin sesinden duyamıyorum. Beni daha sıkı tutuyor, küçük gövdesi bir şekilde beni sabitliyor, beni uçurumun kenarından geri getiriyor. Titriyorum ve bunun soğuktan mı yoksa içimden akan duygulardan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

"Hadi içeri girelim," diyor, bana bakmak için geri çekilerek. "Donuyorsun."

Başımı sallıyorum, beni eve, sıcaklığa, onlara geri götürmesine izin veriyorum. Ama içeri girdiğimizde ve evin sıcaklığı etrafımı sardığında hissettiğim tek şey o oluyor. Elleri elimde, sabit ve emin.

"Beck," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Öyle mi?" İkimiz de sesimdeki çatlağı duyuyoruz. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Boğazım .

". Beni kaybetmeyeceksin."

Başımı salladım. Belki de haklıdır. Belki bu sefer her şeyi kaybetmeyeceğim. Yine de kolay olmayacak. Kolay olmayacağını biliyorum. Hâlâ paylaşmaya hazır olmadığım yanlarım, tam olarak iyileşmemiş yaralarım olduğunu biliyorum. Ama Charlie'yi kaybetmek istemediğimi de biliyorum. Ya da Will'i.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Ben buraya aitim.

HARRISON'IN DOĞUM GÜNÜ, OLAĞANÜSTÜ SICAK BİR CUMARTESİ GÜNÜNE DÜŞTÜ
Mart ayı. Her nasılsa, hava sıcaklığı o gelmeden üç gün önce on derece artıyor ve tüm karlar eriyor, sanki hava durumu kardeşimle güzel, güneşli bir hafta sonuna ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ancak havaalanından çıkıp karşılama alanına doğru adım attığında Harrison'ın gözlerinde hiç güneş ışığı yoktu. Onu almak için Logan Havaalanı'na kadar geldim ve bana zar zor gülümsedi.

Omuzları soğuğa karşı kamburlaşmış, ellerini yıpranmış ceketinin ceplerine sokmuş. Buraya doğum günü kutlamaya gelmiş birine benzemiyor.

"Merhaba," diyorum, onu kucaklayarak selamlarken sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. Teslim olmadan önce hafifçe geriliyor, kollarını hem tanıdık hem de uzak hissettiren bir şekilde bana doluyor. "Mutlu yıllar."

"Teşekkürler."

"Uçuş nasıldı?"

"Berbattı."

Harika. Çok eğlenceli bir başlangıç oldu.

Arabamın ön koltuğuna oturduğumuzda "Peki plan nedir?" diye soruyor.

Vites kolunu sürüş konumuna getirdim. "Dışarıda birkaç saat geçiririz diye düşünmüştüm. O uzun uçuştan sonra bacaklarını esnetebilirsin ve ben de biraz gerçek hava alabilirim. Bütün hafta mühendislik laboratuvarında kilitli kaldım," diyorum hayıflanarak.

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

"Tamam, harika. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir patika var. Nehri takip ediyor ve en güzel manzaralara sahip."

Başını sallıyor ama görmeyi umduğum heyecan yok. Çoğunlukla sessizlik içinde sürüyoruz. Ona gizlice bakmaya devam ediyorum, bugünün farklı olabileceğine dair bir işaret arıyorum. Gerçekten bağ kurabileceğimize dair. Ama tek gördüğüm, ilk tanıştığımızdan beri sahip olduğu aynı temkinli ifade.

Şehrin dışında yer alan bu patika sistemi benim favorilerimden biri. Patikanın başındaki ücretsiz alana park ediyorum.

"Hazır mısın?" Asık suratlı arkadaşşıma cıvıldıyorum.

Harrison iç geçiriyor ama arabadan iniyor ve biz yola koyulurken ellerini tekrar ceplerine sokuyor.

Ağaçlar çıplak, dalları berrak gökyüzüne karşı iskelet gibi uzanıyor. Burası huzurlu, kendi düşüncelerini duyabileceğin türden bir yer. Umarım konuşmamıza yardımcı olur.

Sırt çantamı omuzlarımda daha yükseğe kaldırıyorum ve kardeşime gülümsemek için dönüyorum. O da bana gülümsemiyor.

Patikadaki hava çam ve toprak kokuyor, solgun güneş sırtımızı ısıtıyor. Son zamanlarda çok fazla laboratuvardaydım ve açık, berrak gökyüzü bugün bir hediye gibi geliyor. Yine de nehir akıntısı hırçın görünüyor ve hala kış donuyla kaplı bir yamaca yaklaştığımızda ayağıma dikkat ediyorum. İkimizin de kayıp aşağıdaki suya yuvarlanmamızı istemiyorum.

Harrison'a gizlice bir göz atıyorum. Sessiz, önüne bakıyor, etrafımızdaki güzelliğe neredeyse hiç tepki vermiyor. Sessizliği doldurmaya çalışıyorum, aklıma gelen her şey hakkında sohbet ediyorum.

"İşler nasıl gidiyor? Bu hafta büyük bir proje başlatacağını söylemiştin, değil mi?"

"Sorun değil," diye mırıldanarak patikadaki bir çakıl taşı tekliyor.

Tamam o zaman. Onu konuşturmayı umarak daha fazlasını araştırıyorum. "Müşterilerini seviyor musun? Seçici tipler mi yoksa işinizi yapmanıza izin veriyorlar mı?"

Omuz silkiyor. "Her neyse."

Bu diş çekmek gibi bir şey. Sessizliğin uzamasına izin veriyorum, ona alan açarsam açılacağını umuyorum. Ama patikadaki bir dönemeci dönerken sessizlik kalın ve garip bir şekilde devam ediyor. Sonunda duruyorum, yüzümü ona dönüyorum.

"Sen iyi misin? görünüyorsun."

Bir an için beni yine omuz silkeceğini düşünüyorum ama sonra omuzları düşüyor. "Boktan bir hafta geçirdim," diye itiraf ediyor.

"Ne oldu?"

"Üvey babam," diye söze başlıyor, sonra sözcükler zor çıkıyormuş gibi yüz hatlarını geriyor. "Bu hafta alkollü araba kullanmaktan tutuklandı."

Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım. "Aman Tanrım. Kimse yaralandı mı?"

"Hayır. Neyse ki. Kamyoneti hurdaya döndü ama başka bir arabaya değil, bir ağaca çarptı. Büyükannemle büyükbabamın evinde bir olay oldu. Onunla bu konuda yüzleştiler ve büyük bir kavgaya dönüştü. Yine sarhoş bir şekilde çıkıp gitti tabii ki. Tam bir karmaşa oldu."

İlk başta ne diyeceğimi bilemiyorum. Rüzgar karıştırıyor, duygularının ağırlığı havaya yerleşiyor.

"Çok özür dilerim. Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle. Bununla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum. Ondan nefret ediyorum, Hae. O adamdan öğreniyorum."

"Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var. Bu konuda kimseyle konuştun mu? Bir terapistle? Arkadaşınla?"

Başını sallıyor ve tekrar yere tekme atıyor. "Pek sayılmaz. Ne anlamı var ki? Hiçbir şey değişmeyecek."

Nefes alıyorum, söyleyecek rahatlatıcı bir şey bulmaya çalışıyorum. "Umutsuz hissettiğini biliyorum ama bu yükü taşımak zorunda değilsin."

Bunu tek başına yapamazsın. Ben buradayım, tamam mı? Benimle konuşabilirsin. Ne zaman istersen."

"Teşekkürler." Sesi kayıtsız geliyor.

Tekrar yürümeye başladık, patika ağaçların arasından kıvrılıyordu ve keşke ona yardım etmek için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı. Bugünün onu kutlamakla ilgili olmasını istemiştım ama belli ki kutlama havasında değil.

Sırt çantama sıkıştırdığım hediyeı düşünüyorum ve belki yardımını olur diye merak ediyorum. Fazla bir şey değil, ama bir şey.

Dirseğimle onu hafifçe dürtüyorum. "Zor bir hafta geçirdiğini biliyorum ama bugün senin doğum günün ve sana bir hediye aldım."

Bana bakıyor, ağzının kenarları seğiriyor ama bu tam olarak bir gülümseme değil. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben istedim."

Uzakta, nehre bakan patikanın kenarına sıkışmış bir bank görüyorum ve onu oraya doğru yönlendiriyorum. O otururken sırt çantamı kucağıma çekip fermuarını açıyorum, sonra da içine uzanıyorum. Elime kağıt mendile sarılı küçük bir paket geliyor ve onu Harrison'a veriyorum.

"Sana kart almadım," diyorum utanarak. "Kartlara yazı yazma konusunda kötüyüm."

Bu bana içten bir gülümseme kazandırdı. "Ben de öyle. Ne yazacağımı hiç bilmiyorum."

Bir süre tereddüt ettikten sonra kâğıt mendili bir arada tutan bant parçasını sıyrıyor. İçinde ne olduğunu görünce kaşları çatılır.

"Bu..." Bakışlarını benimkilere kaldırıyor, yutkunurken boğazı düğümliyor. "Tokki."

Doldurulmuş hayvanın yumuşak, sarkık kulaklarını okşamasını, güneşin soluk gri kürkünü yakalamasını izlerken garip bir nostalji ve sinir halinin içindeyim. Tiger, nam-ı diğer Tokki, yıllar sonra elimdeyken yıprandı.

"Yirmi bir yıldır benimleydi," diyorum, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Belki bir süreliğine onu geri almak istersin diye düşündüm. Bebek bakıcılığı görevini devralırsın."

Harrison'ın ifadesi yumuşuyor ve bugün ilk kez bir bağ kurduğumuzu hissediyorum. Sanki bundan, ortak bir anıdan ve bunca yıl sonra birbirimizi bulduğumuz gerçeğinden bir şeyler inşa edebilirmişiz gibi.

Ama sonra karanlık tekrar içeri girdi. Yüzü sertleşiyor ve Tokki'yi bana geri itiyor. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece düşündüm ki-"

"Ne sandın? Bunun her şeyi düzeltereğini mi?" Bana ters ters bakıyor. "Ben o canavarla baş başa kalmışken, senin gerçekten umursayan bir aile tarafından evlat edinilmiş olmanı aptal bir pelüş hayvanın telafi edeceğini mi sanıyorsun?"

"Harrison, hayır, ben-"

"Beni dövdü, Hae. Beni sigarayla yaktı. Bunu biliyor muydun? O bunu yaparken sen de mükemmel ailenle güzel bir hayat yaşıyordun. Ben küçük, şirin bir evde büyümedim. Bana çöpmüşüm gibi davranan küfürbaz bir ayyaşla kaldım. Ve şimdi bana bu aptal tavşanı vermek istiyorsun, sanki her şeyi daha iyi yapacakmış gibi? Sanki geride bırakıldığım gerçeğini silecekmiş gibi?"

Sözleri boğazıma bir yumruk gibi çarptı. Sersemlemiş bir halde ayağa kalkıyorum, göğsüm suçluluk duygusuyla sıkışıyor.

"I yapmadı ortalama o gibi Bu. I umut etti o olabilir ortalama sana bir şey. Bizden öncesine ait bir şeye sahip olmak-" "Biz ayrılmadan öncesine mi? Sen buraya gelmeden önce sonsuza dek mutlu yaşarken ben itaatsizlik ettiğim için saatlerce dolapta kilitli mi kaldım?"

Kalbim acıyor. "Adil olmadığını biliyorum. Hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşadığını biliyorum. Ama bunu ben seçmedim. Sensiz evlat edinilmeyi ben istemedim."

"Hayır, sadece şanslıydın. Sen her şeye sahipsin. Benimse hiçbir şeyim yok. Ve sana her baktığımda, seninkine kıyasla benim hayatımın ne kadar boktan olduğunu hatırlıyorum. O yüzden orada durup anlıyormuş gibi davranma, çünkü anlamıyorsun."

Gözlerim yaşıyor. "Haklısın. Anlamıyorum. Ama anlamaya çalışıyorum. Anlamak istiyorum."

Başını iki yana sallar. "Bunun için artık çok geç Charlotte."

Onun sözleri, bu hediyenin aramızdaki uçurumu kapatmaya yardımcı olabileceğine dair tüm umutlarımı yerle bir etti. Bunun yerine, aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi.

"Çok üzgünüm," diyorum, kalbim onun için kırılıyor. "Keşke bunu değiştirebilseydim, ama-"

"Ama yapamazsın," diye tersliyor. "Ve bana ailenin benim varlığımdan haberdar olmadığını düşündüğün saçmalığını anlatma. Buna inanmadığını biliyorsun. Aksi takdirde onlara benden çoktan bahsederdin. Ama gerçeği duymaktan korktuğun için oyalanıyorsun."

Sanki bana vurmuş gibi irkildim. "Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum.

"Kendine yalan söylemeyi bırak. Beni istemediler. Sadece seni istediler."

Gözlerimin kenarlarında sızmaya çalışan yaşlar hissediyorum. "Yanılıyorsun. Onlar-"

"Siktir et," diye araya giriyor. Soğuk ve kesin. "Mesajına hiç cevap vermemeliydim. Seni hayatımda istemiyorum ve bu aptal anıları da istemediğime eminim."

Ben tepki veremedim Tiger'ı banktan kaptığı gibi bizi aşağıdaki nehirden ayıran ahşap korkuluklara doğru yürüyor. Kolunu geri sarıyor, sonra tavşanı suya fırlatıyor. Yüzerek uzaklaşmasını dehşet içinde izliyorum.

Geçmişimle olan tek somut bağlantım elimden kayıp gidiyor.

"Hayır!" Bağırarak kenara doğru koşuyorum ama artık çok geç. Tiger akıntıya kapılıp gitmişti. Harrison'a dönüyorum, kalbim paramparça oluyor. "Bunu neden yaptın? Elimizde kalan tek şey buydu!"

"Çünkü bunun hiçbir anlamı yok. Bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyor." Yüzü duygudan yoksun. "Seni arabada bekleyeceğim."

Dönüp uzaklaşıyor ve gözyaşlarım sonunda serbest kalıyor, yanaklarımdan aşağı dökülürken onun etrafta kayboluşunu izliyorum

viraj.

Peşinden koşmak, ona yanıldığını, bunu düzeltebileceğimizi, hâlâ bir şeyler yaşayabileceğimizi söylemek istiyorum. Ama hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Acı çok fazla.

Ve orada, nehrin kenarında tek başıma dururken, onu yeniden kaybettiğimi fark ediyorum.

İki saat.

Onları görmek için iki saat araba kullanıyorum.

Harrison'ı otele bıraktıktan sonra Delta Pi'ye geri dönebilirdim. Eve gidip Faith'le konuşabilirdim. Ya da Hastings'e, çocukların beni teselli etmekten mutlu olacakları yere.

Ama ben onların rahatını istemiyorum. Ben annemi ve babamı istiyorum.

Gözlerimde yaşlarla araba kullanmak çok zor ama bir şekilde Hamden'a tek parça halinde varıyorum. Arabayı garaj yoluna çekiyorum ve motoru kapatma zahmetine bile girmiyorum; sadece dışarı fırlıyorum, ön kapıya doğru acele ederken ayaklarım taş yola çarpıyor. Tokmağı çevirirken ellerim titriyor. Kapı kilitliydi. Ve aptal anahtarlarım aptal arabamda, bu yüzden kapıyı çalmaya başlıyorum, her çılgın rap benim çılgın kalp atışlarımı yankılıyor.

Kapı açıldığında annemle karşılaşıyorum, gözyaşları içinde kalan yüzümü gördüğünde ifadesi şaşkınlıktan alarma dönüşüyor.

"Ah, tatlım!" diye soluyor ve beni tereddüt etmeden kollarına çekiyor.

Yüzümü omzuna gömüyorum, leylak parfümünün tanıdık kokusu kalbimdeki kaosun ortasında bir teselli seli yaratıyor.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Onu nehre attı!" Hıçkırarak ağlıyorum, sesim onun yumuşak beyaz kazağında boğuklaşıyor. "Tiger'ı nehre attı!"

"Ne? Kim?" diye endişeleniyor, bir kolunu bana sarıp beni eve sokarken endişesi derinleşiyor.

İçeride beni oturma odasına götürüyor, orada kanepeye yığılıyorum, hala duygularımın yoğunluğundan titriyorum.

"Kardeşimi buldum."

Ben durduramadan itiraf uçuş . Yine de annem anlamıyor. "Oliver?"

"Hayır. Biyolojik kardeşim. Onu buldum ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Ama o Tiger'ı bir kenara attı. Önceden kalan tek şeyimdi. Kore'den. Eski hayatımdan kalan tek parça!"

"Tatlım. . Ve belki de en baştan başlamalısın. Kardeşini buldun mu?" diye sorarak beni odaklanmaya teşvik ediyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Evet. Onu bir DNA sitesinde buldum. Size söylemeye korktum çünkü kızacağınızı ya da ihanete uğramış hissedeceğinizi düşündüm."

Taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Anna? Neler oluyor?" Babamın sesi kapı aralığından geliyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve beni orada otururken gördüğünde gözlerinden endişe akıyor.

"Fıstık, evde ne yapıyorsun?"

"Ed, gel otur," dedi annem. "Charlotte az önce bana biyolojik akrabalarını bulmak için bir soyağacı sitesine kaydolduğunu söyledi. Bir erkek kardeşi olduğunu keşfetmiş."

Yüz ifadesi ciddileşir. "Oh. Anlıyorum."

"Delirdin mi sen?" Sesim çatlayarak soruyorum.

"Ne? Mirasını öğrenmek istediğin için sana asla kızamam," diyor yanıma oturarak. "Keşke bunu bize daha önce söyleseydin. Sana her adımında destek olurduk."

"Gerçekten mi?"

"Of Tabii ki. Biz her zaman teşvik edildi sen için yer hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin."

bana hatırlatıyor.

"On sekiz yaşına geldiğinde babanla böyle bir siteye kaydolmanı önermeyi konuştuk," diye itiraf ediyor annem, "ama Kore'yle ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda hep çok dirençli oldun. Şimdi buna açık olduğunu duyduğuma sevindim."

Aralarına bakıyorum, kalbim sıkışıyor. "Neden onu da evlat edinmediniz?"

Bu annemle babamı korkuttu.

"Charlotte," diyor annem kararlı bir şekilde. "Bir kardeşin olduğundan haberimiz yoktu. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Yetimhane bize söylemedi. Senin tek çocuk olduğunu sanıyorduk."

"Neden sana söylemediler?" Boğuk bir sesle söyledim. "Onu yaşadığı her şeyden kurtarabilirlerdi."

"Bilmiyorum." Sesi yumuşar. "Kendi evlat edinme evraklarınız bile biraz dağınıktı. Birlikte çalıştığımız acente sürekli olarak Seul acentesinin ne kadar düzensiz olduğundan şikayet ediyordu. Ama bir kardeşten bahsetmeyi ihmal etmek..." Başını iki yana sallıyor. "Şaşırdım."

Diğer tarafımda babam elimi sıkıyor. "Keşke bilseydik, fıstığım. Beş altı kişilik bir aile olurduk. Ama kimse geçmişi değiştiremez. Şu anda önemli olan şimdiki zamandır. Ve şu anda, şu anda, sen bizim kızımızsın ve kızımız acı çekiyor."

Onları durduramadan ağzımdan bir yığın birbirinden kopuk soru dökülüyor. "Ama ya ben yeterli değilsem? Ya onun benden daha fazlasına ihtiyacı varsa? Ya beni evlat edindiğine pişman olursan?"

Annem yine başını sallıyor. Şiddetle. "Sen her zaman bizim için yeterli. Neden aksini düşünüyorsunuz ki?"

"Çünkü ben mükemmel değilim. Senin için mükemmel olmak istiyorum," diye geveliyorum, güvensizliğim yüzeye çıkıyor. "Eğer yeterince çabalarsam, sana ne kadar zeki, başarılı ve yetenekli olduğumu gösterirsem, belki buna değeceğimi düşündüm."

Babam şok olmuş bir halde beni kucaklıyor, kolları güçlü ve güven verici. "Mükemmel olmak zorunda değilsin, fıstığım. Biz seni olduğun gibi seviyoruz, olman gerektiğini düşündüğün gibi değil."

"Her şeyi berbat ettim," diye inliyorum. "Harrison'la kavga ettim ve şimdi benden nefret ediyor. Tiger'ı nehre attı - bebekken bana verdiği pelüş tavşanı. Sen beni evlat edinmeden önce sahip olduğum tek şeydi."

Babam benim adıma üzgün görünüyor. "Oh, ufaklık. Özür dilerim. Bu senin için acı verici olmalı."

Görüşümü engelleyen gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum. "Öyleydi. Ve şimdi onu kaybetmekten ve seni de kaybetmekten korkuyorum. Bunu senden aylarca sakladım. Aylardır yalan söylüyorum. İhmal ederek yalan söylüyordum ama yine de."

"Tatlım," diyor annem, "seni ne kadar sevdiğimizi değiştirecek hiçbir şey yapamazsın. Aynı şey Oliver ve Ava için de geçerli."

"Ama ben Ava gibi değilim," diye . "Ben senin gerçek kızın değilim." "Charlotte!" Sesini yükseltiyor ama öfkeyle değil. "Charlotte!

derin, sarsılmaz bir inançla. "Sen bizim gerçek kızımızsın. Her zaman öyleydin. Seni biz seçtik ve her zaman da seçeceğiz."

Dudağımı ısırdım. Sertçe. "Ama bazen kendimi farklı hissediyorum. Sanki gerçekten uyum sağlayamıyorum. Ava ve Oliver, onlarla benim asla sahip olamayacağım bir bağın var. Onlara benziyorsun. Onlar buraya ait."

"Sen de buraya aitsin," diye ısrar ediyor. "Sen de en az kardeşlerin kadar bu ailenin bir parçasısın. Aileyi aile yapan kan bağı değildir, sevgidir. Ve biz seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyoruz. Seninle gurur duyuyoruz ve hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey seni sevmekten vazgeçmemize neden olamaz."

Onlara tutunuyorum, kalbim aynı anda hem kırılıyor hem de onarılıyor. Bir çelişki yasası.

Gözyaşlarım daha da sert akıyor ama artık farklılar. Korku gözyaşları değil, rahatlama gözyaşları. Yüzümü tekrar babamın göğsüne gömüyorum, annemin kolları hala etrafımda ve onların varlığının güvenliğini hissetmek için kendime izin veriyorum.

Burada kendimi güvende hissediyorum.

Ben buraya aitim.

Doğrulup derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımın dinmesini istiyorum. "Keşke Tiger'ı ona hiç vermeseydim. Çocukluğumu yeniden kaybetmek gibi bir şeydi."

Babam alnımdaki saçları tarıyor. "Sen hiçbir şey kaybetmedin. O pelüş hayvan, nerede olursa olsun, her zaman senin hikâyenin bir parçası olacak."

"Gel hadi. Neden gidip biraz çay yapmıyoruz?" Annem başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek öneride bulundu. "Bu kardeş hakkında öğrendiğin her şeyi bize anlatabilirsin, bizimle konuşabilirsin. Bunu birlikte atlatacağız. Tamam mı?"

Gülümseyerek dokunuşuna boyun eğiyorum. "Tamam."

Charlotte,

Üzgün olduğumu söylemek dışında nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bunu söylemenin yaptığım şeyi düzeltmeye yetmeyeceğini biliyorum ama kendimi kaybettiğim ve senin için bu kadar önemli bir şeyi bir kenara attığım için ne kadar pişman olduğumu bilmeni istiyorum.

Doldurulmuş bir hayvan için özür dilemek biraz aptalca geliyor ama o sadece doldurulmuş bir tavşan değildi. Bir anlamı vardı. İkimiz için de. Ve bir anlık öfkeyle onu senden aldığım gerçeği... Bununla yüzleşmek bile zor.

Benimle bir daha konuşmamak için her türlü hakka sahipsin. Böyle hissetmeni anlıyorum. Seni suçlamıyorum.

Çocukluğum tamamen baktandı. Bunu yaptığım şeyi mazur göstermek için söylemiyorum, ancak bazen tam olarak anlamadığım şeyler hakkında çok fazla öfke ve acı taşıyorum. Bensiz evlat edinildiğini öğrendiğimde, bu nasıl olduğunu bilmediğim duygularımı harekete geçirdi.

ve ben de hıncımı senden çıkardım. Bu yanılttı. Bunu artık biliyorum.

Aile ve evlat edinme konusundaki görüşlerim berbat durumda. Geride kalan benmişim gibi hissetmekle yaşamak zorunda kaldım ve bu her şeye bakış açımı zehirledi. Ama bunun senin için adil olmadığını fark ediyorum. Bunların hiçbirini sen seçmedin ve senin de kendi yolculuğun, kendi mücadelelerin var. Acımı asla senden çıkarmamalıydım.

Muhtemelen bir şeyler inşa etme şansımıza zarar verdiğimi biliyorum. Ama bana bir şans daha vermek isterseniz, gerçekten denemek isterim. Daha iyi olmak istiyorum. Seni anlamak istiyorum, belki sen de beni anlayabilirsin. Ama eğer anlayamazsan, bu bardağı taşıran son damla olduysa, bunu da anlayışla karşılarım. Sana daha fazla acı çektirmek istemiyorum.

Neye karar verirsiniz verin, lütfen kendinize iyi bakın.

Harrison

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

WILL

O lanet suratını dağıtacağım.

CASE VE ODA ARKADAŞI TRAGER BU GECE BİR PARTİ VERİYORLAR. BU

Bahar tatilinin son günü ve yarın antrenmanımız yok, yani tepki çekmeden kafayı bulmanın tam zamanı. Eve adımımızı attığımız anda müzik bizi bir gelgit dalgası gibi vuruyor, o kadar yüksek ki göğsümde hissedebiliyorum. Oturma odası tıklım tıklım. Rastgele insanlar kanepelere yayılmış, kırmızı bardaklardan yudumlar, takım arkadaşlarımızdan bazıları yemek odasında bir içki oyunu oynuyor, herkes sesini duyurmak için bağırıyor. Hava ucuz bira ve parfümün o eşsiz karışımıyla yoğun ve sohbetin vızıltısı her köşeyi dolduruyor.

Yanımda, Charlie biraz gergin görünüyor. Elimi sıkıca tutarak etrafına bakınıyor. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum, sadece onun duyabileceği şekilde yakınımaya eğiliyorum.

"Harika görünüyorsun, biliyor musun? Dudak uçuklatacak kadar seksi."

Kızarıyor, gözleri önce bana, sonra da diğer yanında duran Beckett'a kayıyor. Beckett ona sırtıyor ve başıyla onaylıyor. "Larsen haklı. Bizimle birlikte olduğunu bilmeseydim seni gözlerimle becerirdim."

"Durun çocuklar," diye fısıldıyor, utangaç bir sırıtış dudaklarını çekiştiriyor.

Gergin olduğu belli ama iltifatlar işe yarıyor.
Başını biraz daha yukarı kaldırıyor.

Beckett ve ben hızlıca bakiştık ve aynı olduğumuzu anladım.
Bu gece Colson'ın evindeki rastgele bir parti değil, üçümüz
birlikte ilk kez dışarı çıkıyoruz ve insanlara Charlie'yle aramızdaki
ilişkiyi gösteriyoruz.

İnsanların nasıl tepki vereceğinden korktuğünü biliyorum.
Yalan söylemeyeceğim.

-Ben de gerginim. Ensem kaşınıyor ve kaşıma isteğime
direniyorum.

Tam o sırada biri adımı sesleniyor ve döndüğümde Case'in
bize doğru geldiğini görüyorum. Trager da onu duyup yanımıza
geliyor ve beni kolumdan alkışlayarak selamlıyor.

"Yo," diyor Trager. "Aptal babanla bir derdim var."

Homurdanıyorum. "Kulübe katıl."

"O hokey bölümü de neydi öyle? Benim röportajımı
kullanmadılar! Benim röportajımı değil de Pope'un aptal
röportajını mı kullandılar? Bu ne lan?"

"Benim bu işle hiç ilgim yok." Ona omuz silktim. "Bunu Koç'a
sor. Belki o biliyordur."

Trager cevap vermek üzereyken Charlie'nin aramıza sıkıştığını
fark ediyor. Açıkça onu süzdü ve ben de onu suçlamadım. Bu
gece çok tatlı görünüyor. Kısa etek, uzun çizmeler ve imzası
haline gelen kırılmış kaşmir kazağının altına siyah bir bluz.

"Bu senin kızın mı?" Trager bana sordu.

"Evet," diyorum, aynı anda Beckett da "Evet," diyor.

Case sırtışını gizleme zahmetine girmiyor. Bu anlaşmayı
zaten biliyor. Ona haftalar önce söyledim. Ama takımın geri
kalanı bunu ilk kez duyuyor.

Trager benimle Beckett'ın arasına bakıyor, gözle görülür bir
şekilde kafası karışmış. "Bir dakika. Kim-?"

"Bu Charlie," diyorum ses tonumu rahat tutarak. "İkimizle
birlikte."

Takım arkadaşımızın çenesi düştü. Sonra sırttı ve "Güzel."
dedi.

"Bekle, anlamıyorum," diyor Patrick Armstrong ve Nazem'le birlikte bizi dinlediklerini fark ediyorum. Yaklaşıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İkinizle de arası nasıl?"

Beckett, kolunu Charlie'nin beline koruyucu bir şekilde dolayarak, "Öyle işte," diyor.

Patrick'in gözleri kısılıyor, sanki başka bir evrene girmiş gibi benim, Beckett'ın ve Charlie'nin arasında gidip geliyor. Birasını yudumluyor, sonra dudaklarını büzerek Charlie'yi inceliyor. "Uh... ve bu, senin için... işe yarıyor mu?"

Tereddüt ediyor, yanakları kızarıyor. "Yani... evet," diye yanıtlıyor. "Bizim için işe yarıyor."

Zavallı Kansaslı Çocuk zihin jimnastiği yapmaya çalışıyor gibi görünüyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Dur bakalım," diyor Patrick, elini kaldırarak, sanki hâlâ bunu anlamaya çalışıyormuş gibi. "Peki, eğer o senin kız arkadaşınsa... ya da senin... o zaman... ona çiçekleri ve diğer şeyleri kim alıyor?"

Çok ciddi bir ifade takındım. "İkimiz de."

İki alt sınıf öğrencisi yine şüpheli bakışlarla aramızda dolaşıyor. "Bizimle dalga geçiyorsun," diyor Patrick sonunda. "Aynı kız arkadaşına sahip değilsiniz."

"Hayır, öyle." Charlie ikimizi de şaşırtıyor, takım arkadaşlarımıza bakarken kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırıyor. "Ve ikisi de harika erkek arkadaşlar."

"Pardon, bana bu iki ezikle de çıktığını mı söylüyorsun?" diyor yeni bir ses ve Shane yanında Diana ile yürürken gözlerimi deviriyorum.

Charlie'nin yüzü Diana'yı görünce rahatlar. "Aman Tanrım. Östrojen. Teşekkür ederim. Sana ihtiyacım var."

Diana başını geriye atıp gülüyor, sonra Charlie'yi kucaklamak için kendine çekiyor. "Bu aptallar seni rahatsız mı ediyor?"

"Pek sayılmaz."

Bu sırada Patrick hâlâ dünyanın en zor matematik denklemini çözüyormuş gibi ona bakıyordu. "Peki, o senin kız arkadaşınsa, Beck, ya da, bekle... hayır, Larsen'in de kız arkadaşı. Bu nasıl..." Duruyor ve yeniden toparlanıyor. "Ne zaman erkek arkadaş olacağına kim karar veriyor?"

Beck ve ben önemli şey değilmiş gibi omuz silktik.

"Örneğin," diyor Patrick, "çiçek ikilemine geri dönelim

."

"Neden çiçeklere bu kadar odaklandın?" Nazzy talep ediyor.

Arkadaşı onu görmezden gelir. "İkiniz de ona çiçek alıyor musunuz? Aynı gün mü?"

İç çekiyorum.

Shane, Patrick'in başının arkasından sırtarak, "Hayır, bu harika bir soru," diyor. Belli ki çocukla oynuyor. "Kademeli bir çiçek programı var mı?" diye soruyor Charlie'ye ciddi bir bakışla. "Bir hafta Beckett, diğer hafta Larsen? Böylece odanızda her zaman taze çiçekler mi oluyor? Yoksa odan her zaman çiçeklerle dolup taşsın diye çiçekleri ikiye mi katlıyorlar?"

Charlie'nin yanıtı "Çiçekler umurumda değil" oluyor ve yemin ederim Patrick'in beyni patlıyor.

"Peki ya Sevgililer Günü?" Shane zorluyor. "Orası sizin için bir savaş alanı olmalı."

"Evet," diyor Case sırtarak. "Tüm bu kurulum için bir Google Takviminiz falan var mı?"

Beckett, "Takvimi hakkında konuşmaya başlamasın," diye homurdanıyor.

"Dostum, ben yokum," diyor Trager, birasının geri kalanını yudumlarken. "Bu bana anksiyete krizi geçiriyor. Bir hatun bana en sevdiğim rengi sorduğunda bile kendimi baskı altında hissediyorum. Siz iki pislik burada bir sonraki seviye ilişki modundasınız."

"Hepiniz gidin buradan," diye emrediyor Diana. "Charlotte'u zor durumda bırakıyorsunuz."

Neyse ki Diana, sadece kendisi ve Shane kalana kadar herkesi uzaklaştırmayı başarır.

"Gördün mü?" Beckett Charlie'ye diyor ki. "Bu kolay oldu."

"Sen neden bahsediyorsun!" diye homurdanıyor. "O ızgara yüzünden çok yoruldu."

"Hayır, düşündüğümde daha iyi geçti," diye itiraf ediyorum.

Beşimiz diğer odaya geçiyoruz, Charlie ve Diana bir araya toplanmış konuşurken çocuklar ve ben konuşuyoruz

Hokey. Sonunda Diana, Shane'i dansa sürüklüyor, gerçi çok fazla zorlama var mı bilmiyorum. Adam istediği kadar inkar etsin, artık dans etmeyi seviyor.

Charlie geri dönüp aramıza giriyor ve Beckett eğilip dudaklarını onunkilere değdiriyor. Sonra onu bana doğru itiyor ve ben de onu göğsüme doğru çekip yanağından öpüyorum.

Yakındaki birkaç kız bize doğru bakıyor. Charlie'ye baktıklarını fark ettim, iyi türden değil. Kaşlarını kaldırmışlar, üstü örtülü bir kızgınlık. İçkilerinin arkasından birbirlerine fısıldıyorlardı.

Charlie de fark ediyor ve rahatsız bir şekilde bana biraz daha yaklaşıyor.

Beckett onun elini nazikçe sıkıyor. "Onları görmezden gel," diyor.

Başını sallıyor ama hâlâ tedirgin olduğunu söyleyebilirim.

Neyse ki Diana o anda bize doğru geri dönüyor, platin atkuyruğu sallanıyor, kendine güveni tam. Charlie'nin yüz ifadesini görünce kaşlarını çattı. Sonra kızların bize doğru baktığını fark ediyor ve kahkahayı patlatıyor.

"Aman Tanrım," diyor Diana Charlie'ye, at kuyruğunu omzunun üzerinden savurarak. "Buradaki kadınların yarısını öfkeliendirdin. Takımdaki en büyük iki yakalayıcıyı kaptın."

Ona göz kırpiyorum. "Teşekkürler, Di. Benim bir av olduğumu düşündüğünü fark etmemiştim."

Kolunu Charlie'ninkiyle birleştirmeden önce bana sırtıyor. "Cidden, o bakışları görmezden gel. Sadece kıskanıyorlar." Sanki bir işaretmiş gibi, dik dik bakan kızlardan biri, çok dar bir elbise giymiş uzun boylu bir sarışın, yanımızdan geçiyor. Yanında birkaç arkadaşı vardı, hepsi birbirlerine baktı ve yanımızdan geçerken dudak büktü

Duyabileceğimiz kadar yüksek sesle.

"Sanırım bazı kızlar yalnız kalmaya dayanamıyor, ha?"

Charlie'nin yüzü kızardı. Hiçbirimiz bir şey söyleyemeden Diana öne çıktı, kollarını kavuşturmuştu ve sesi buz gibiydi.

"Affedersiniz? Söyleyecek bir şeyiniz mi var?" Sesi cam gibi keskin ve Diana ona bakarken sarışın kızın bocaladığını, gözlerinin açıldığını görüyorum. Ya da daha doğrusu, yukarı. Diana 1.80 boyunda ama yine de kendisinden çok daha uzun olan bu hatunu küçümsüyor. "Yoksa bu adamların ikisini bırak, biriyle bile başa çıkamadığın için tuzlu musun?"

Sarışın Diana, Charlie ve bizim aramıza bakıyor, kendine güveni sarsılıyor. "Her neyse," diye mırıldanıyor ve gözlerini devirerek durumu geçiştirmeye çalışıyor. "Bence bu... çaresizlik."

Diana gözlerini ona doğru devirerek alay ediyor. "Çaresiz mi? Tatlım, buna ne istediğini bilmek ve gerçekten mutlu olmak deniyor. Bir ara dene, belki seni daha az Acı Betty yapar."

Kızın ağzı açık kalır ve arkadaşları cevap veremedi ondan kolundan tutup çekerek uzaklaştırırlar.

Charlie gülümsemeden önce gözlerini kocaman açarak Diana'ya bakar. "Bunun için teşekkürler. Ne diyeceğimi bilemedim."

"Hey, eğer bu ikisiyle birlikte olacaksan, bir sürü kıskanç pisliği görmezden gelmeye hazır olsan iyi edersin. Bu işin doğasında var."

Charlie'nin yüz ifadesine bakıyorum, bu alışverişten daha fazla sarsıldığına dair bir işaret arıyorum, ama iyi görünüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde ben de öyleyim. Bu olağandışı ilişkiyi en son açıklamak durumunda kaldığımda korkup Charlie'yi Tessa Diaz'a Beckett'in kız arkadaşı olarak tanıtmıştım. Bu gece nasıl hissedeceğimden emin değildim, bu kadar çok insan kişisel meselelerimi öğrenmişken.

Ama bu... hiç de fena değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BECKETT

İşte bizim kızımız.

BAHARIN HER ŞEYİ HAFİFLETME GİBİ BİR HUYU VARDIR. GÜNEŞ BATTI

Daha fazla. Hava temiz kokuyor. Ve Charlie bile şimdiye kadar gördüğüm en yoğun iş yüküne rağmen daha fazla gülümsüyor. Sonunda aramızdaki bu berbat, alışılmışın dışındaki ilişkinin ritmine alıştı ve Will de mutlu görünüyor. Hepimiz iyi bir yerdeyiz. Şimdilik.

Ama saatin tik takları var. Mezuniyete çok az kaldı ve üzerimdeki baskı artıyor, karar vermem gerekiyor. Hayat değişmek üzere ve bunun bizi ayırmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum.

Bu gece Charlie kanepeye uzanmış, ders kitaplarından birini karıştırırken Will yere yayılmış, son sınavlarından biri için notlarını gözden geçiriyor. Ben de kanepenin diğer ucunda, Charlie'nin yanında dizüstü bilgisayarımı açmış, amaçsızca iş ilanlarını karıştırıyorum.

Belirli bir şey aramıyorum, sadece zaman öldürüyorum. Ama aklım sürekli tüm bunlardan sonra ne olacağına gidiyor. Mezuniyetle birlikte gelen belirsizlik.

"O iş teklifi hakkında karar verecek misin?" Charlie Will'e sanki aklımı okuyormuş gibi konuşuyor.

"Bilmiyorum. Mezuniyet sonrası için ilk planım bir yıl boyunca Avrupa'yı dolaşmaktı ama artık emin değilim. Tanrı biliyor ya, seyahat planından vazgeçersem babam çok mutlu olur. Bunun zaman ve para kaybı olduğunu düşünüyor."

"Hey, Larsen, Charlie'ye geçen yaz yolculuk için nasıl para biriktirdiğini anlatsana," diyorum sırtarak.

Adam gözlerini devirir.

"Nasıl?" diye zorlar.

Omuz silkerek, "olarak çalıştım." diyor. Kadının çenesi düşer. "Kaç kişi?"

"Kaç tane ne?"

"Kaç tane MILF'e hizmet ettin?"

Kahkahalarla uluyorum. İşte bizim kızımız.

"Zero, seni velet." Ayağa kalkıyor ve kızın kaburgalarını dürtüyor, sonra da kız kıvranıp kıkırdayana kadar gıdıklamaya devam ediyor.

"Avrupa'yı atlayıp Avustralya'ya gitmelisin," diyorum ona. "Böylece bazı duraklarında sana eşlik edebilirim. Belki Yeni Zelanda'ya gidersin. Orada harika tırmanış noktaları var. Bali de bir su birikintisi atlayışı kadar uzakta."

"Bu kulağa pek de cazip gelmiyor. Belirli bir yere kilitlenmiş değildim. Tek istediğim bir süreliğine buradan uzaklaşmaktı. Farklı bir hava solumak. Farklı yemekler yemek. Farklı insanlar görmek."

"Gelmek ister misin?" Charlie'yi ayağımla dürterek soruyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Kız kardeşimin bu yaz kullanmak istediği birkaç haftalık tatili var ve birlikte bir yerlere seyahat etmeyi düşünüyorduk. Seul belki ama Ava'yla gitmek istediğim bir seyahat mi bilmiyorum. Ama... Yeni Zelanda öneri olarak sunduğu diğer yerlerden biriydi..."

Yüzüm aydınlandı. "Yap ."

"Ama o zaman kız kardeşime neden iki farklı erkekle merhabalaştığımı açıklamam gerekecek." Dudağını ısırtıyor.

"Sadece Larsen'e bir merhaba öpücüğü ver," diyorum. Biliyorum, onun ilişkimizin "kamuya açık yüzü" olmasının beni rahatsız ettiğini düşünüyorlar.

demeyi seviyor. Ama gerçekten öyle değil. Ona özel olarak yapabildiğim şeyler bunu telafi ediyor. "O zaman yalnız kaldığımızda, aşkını ağzımdan daha fazlasını öperek kanıtlayabilirsin."

Charlie sırtıyor. Ama çabuk kayboluyor. "Mezun olduktan sonra da görüşmeye devam edersek bu iş nasıl yürür?"

Sorusu göğsümde bir sızı yarattı, çünkü soruyu ifade ediş şekli korktuğum bir şeyi açığa çıkardı.

Mezun olduktan sonra biteceğini düşünmüştü.

Sanırım bu adil bir varsayım, yine de onu bir daha asla görememe fikri fiziksel olarak acı veriyor. Ona kafayı takmış durumdayım. Shannon hakkındaki gerçek ortaya çıktığından beri, sanki içimde bir şeyler değişti. Kendimi daha hafif hissettim. Her zaman sakladığım şeyleri Charlie ve Will ile paylaşmaya daha istekliydim.

Onlara Shannon'ın ne kadar zeki ve nazik olduğunu anlattım. Onu eskisi kadar sık düşünmediğimi ama hatırladıkça acı çektiğimi söyledim. Acı tatlı. Ama bazen de beni gülümsetiyorlar.

Onlara Shannon'la yaptığımız planlardan bahsettim. Bir gün nasıl büyük bir aile istediğimizi. Hala o büyük aileyi nasıl istediğimi.

Ama Charlie haklı. Nasıl olacak bu iş? Nerede olacağımı bile bilmiyorum. Charlie de bilmiyor; o da hangi yüksek lisans okuluna gideceğini bilmiyor. Will de seyahat mi edeceğine yoksa kampanyadaki işi mi kabul edeceğine karar vermedi.

Will onun sorusuna yanıt olarak "Bir yolunu ," diyor. Hep böyle cevap verir. Oyalamanın bu sorun için geçerli bir çözüm olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Charlie "Planların ne durumda Beck?" diye sorduğunda dizüstü bilgisayarıma dönüp bakıyorum.

"Gerçekten hiç yok."

"Hayır mı? Çünkü Avustralya'da iş bakmaya devam edersen, bizi terk etmek için gizli bir planın olduğunu düşünmeye başlayabiliriz."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Hayır. Seni terk etmek gibi bir planım yok. Ama bilmiyorum. Oraya geri dönmekle ilgili bir şey doğru hissettiriyor."

"Bekle, yazdan daha fazlasından mı bahsediyorsun?" Will'in sesi keskinleşir. "Kalıcı bir taşınma gibi mi?"

Omuz silkiyorum, rahat olmaya çalışıyorum. "Olabilir. Sanırım bunu düşünüyorum."

"Ciddi misin sen?"

"Henüz bilmiyorum."

Elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum, keşke şu lanet şeyi bir an önce kessem diye. Ama takım playoffları geçmekle kalmadı, önümüzdeki hafta sonu Michigan'da Frozen Four turnuvasında oynayacağız. Sihirli sakalımı kesersem çocuklar beni öldürür.

"Hiçbir şeye karar vermedim," diye onları temin ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse sadece bakıyorum."

Charlie dudağını ısırır. "Ya sen Avustralya'ya gidersen ve Will de Washington'daki bu işi alırsa? Sonra ben de yüksek lisans için Kopenhag'a gidersem?"

"Kopenhag mı?" diye şaşkınlıkla yankılanıyor. "Oradaki programa mı girdin?"

"Hayır, hala MIT ve Cornell dışında bir kabul almadım." Kuru bir kahkaha atıyor. "Gitmemeyi tercih ettiğim iki yer. Bunu sadece bir örnek olarak kullanıyorum. Ya üçümüz dünyanın dört bir yanına, üç kıtaya dağılırsak? Bu bizi nereye götürür?"

Bu soru havada asılı duruyor ve hiçbirimizin yüzleşmek istemediği bir imayı barındırıyor.

Çünkü hepimiz bunun bizi nereye götüreceğini biliyoruz. Tek başımıza. Tek başımıza.

Will konuyu değiştiriyor ve bunun için minnettarım.

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Artık ağırlık yok. Derin konuşmalar yok. Sadece bir sürü harika seks ve hokey antrenmanı. Sonunda bir sürü işe başvurdum, bundan pek bir şey beklemeden, ama üretken bir şey yaptığımı hissetmek için.

Yakında alacağım çevre bilimi diplomasıyla, çeşitli çevresel kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda bir dizi ilginç giriş seviyesi pozisyona hak kazanacağım. İklim ve koruma

organizasyonlar. Charlie'nin yüksek lisans başvurularında izlediği yolu takip ederek, iş söz konusu olduğunda kıta Amerika Birleşik Devletleri'nin ötesine bakarak geniş bir ağ oluştuyorum.

Sonra antrenmanlarımız daha yorucu hale geldikçe ve tüm sezonun en önemli maç serisine hazırlandıkça bunu aklımdan çıkarıyorum.

Soyunma odasında uğultu var. Heyecan ve korku. Adrenalin ve sinirler. Sezonun sondan ikinci maçı ve herkes neyin tehlikede olduğunu biliyor. Bu gece kazanırsak, yarın final turnuvasına gideceğiz. Ama kazansak bile, her şey yakında sona erecek. Benim, Ryder ve Shane gibi son sınıflar için bu bir dönemin sonu.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Yedek kulübesinde oturmuş, çok fazla düşünmemeye çalışarak yavaşça sopamı bantlıyorum. Yanımda Ryder sanki maça hazırlanıyormuş gibi omuzlarını silkeliyor. Bu yaz karısıyla birlikte Dallas'a gidecek. Profesyonel olacak. Bir ya da iki Stanley Kupası kazanacak.

"Ne?" diyor beni ona bakarken yakaladığında.

Sırıyorum. "Taşındıktan sonra huysuz kıçını nasıl özleyeceğimi düşünüyordum."

Gözleri biraz yumuşuyor. "Garip, değil mi? Muhtemelen takımla son maçımız. Briar'daki son birkaç hafta."

"Evet," diyorum. Omuz silkmeye çalışıyorum ama bana düşündüğümde daha sert çarpıyor. Ağırlığını hissediyorum. Kaçınılmaz vedalar. Yakında bu takım, takım arkadaşlarım... sadece bir anı olacak.

Melankoli daha kök salamadan Shane gelir ve sopasını tembel bir ritimle yere vurur. O da NHL'den Chicago'ya gidiyor. Bildiğim kadarıyla Diana da onunla gidiyor.

"Şu halinize bakın, nasıl da hüzünleniyorsunuz," diye söyleniyor. "Çok sevimli. Birbirinizin saçını örerken sizi filme almamı ister misiniz?"

başkasının saçını mı kesiyor?"

"Umarım Chicago senin ukala sözlerine hazırdır," diyorum.

Ryder homurdanıyor. "Ya öyle olur ya da yeni takım arkadaşları onun takas edilmesi için bir dilekçe imzalar."

Sopasını bantlayan Will'e baktım, odaklanmıştı.

Mezun olduktan sonra ne yapacağına hâlâ karar vermedi. Ben de öyle. Belirsizlik üzerimde kara bir bulut gibi dolaşıyor. Sanki herkes yoluna devam ediyor ve ben artık nereye uyacağımı bilmiyorum.

Koç Jensen, yardımcı koçları tarafından takip edilerek içeri girdiğinde dikkatim dağılıyor. Odanın başında duruyor, kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kimse tek kelime bile etmemişken bir grup küçük çocukla uğraşıyormuş gibi başını sallıyor.

"Colson," diye tersledi. "Geçen hafta sonu yaptığın gibi bu gece de herhangi bir kontrolü kaçırdığını görürsem, seni kendim kontrol edeceğim. Kansas'lı çocuk, hakemlere bir daha sataşma, yoksa o lanet suratını dağıtırım."

"Bu da ne demek oluyor?" Patrick şaşkınlıkla sorar.

Ama Koç çoktan yoluna devam etti. "Dunne, bütün gece onların kanat oyuncularına, o lanet olası baş belası elli beş numaraya odaklanmanı istiyorum. Pakı onun pis ellerinden uzak tutmaya odaklan, güzel çocuk görünümüne değil."

"Bundan rahatsız oldum," diye sesleniyorum banktaki yerimden. "Benim bir aynam bile yok."

Beni görmezden geliyor. "Ryder, Palicki'ye dikkat et. Bütün gece ensende olacak."

Bununla birlikte Jensen yardımcılarıyla konuşmak için döner.

"miydi o bizimŞAMPİYONLUK Turnuva pep konuşalım mı?" Shane iç çekerek söylüyor.

Birinci sınıf öğrencilerimizden biri, "Koç'un nasıl iyi bir insan olunacağı konusunda ders alması gerektiğini düşünüyorum," diyor.

Jensen kapıdan, "Hâlâ odadayım Abrams," diye homurdanıyor.

"Hey, Koç Hollis," diye sesleniyor Shane. "Neden moral konuşmasını sen yapmıyorsun?"

Yardımcı koçumuz kaşlarını çatarak odanın bizim tarafına doğru dönüyor. "Oh, şimdi de ben mi sana layık oldum?"

Bir attım. İşte . O adamın beyninde beş dakika geçirmek için adam öldürürdüm.

"Dad Chat'e katıldığını duydum," diyor Hollis, bize hançer gibi bakarak. "Ve ben ihaneti hafife almam."

"Eğer yardımı olacaksa, sohbetten çıkarıldık," diyorum ona.

"Hayır, Efendim. Bu yok değil." Hollis gelirler için paramparça

düdüğünü çalarak herkesin kulak zarını patlattı. Lanet soyunma odasında. "Posta kutuma bir özür mektubu gelene kadar moral vermeyeceğim."

"Posta kutusu mu? Hangi yüzyılda yaşıyor bu?" Shane bana mırıldanıyor ve ben kahkahalarımı boğuluyorum.

Giyinmeyi bitiriyoruz, odada bir kez daha beklenti oluşuyor. Üniformalarımızı giydiğimizde her birimiz rakiplerimizi öldürmeye hazır hale gelmiş oluyoruz.

Tam tünele gitmek üzereyken telefonum dolabımda titriyor. Neredeyse uyarıyı görmezden gelecektim ama bir şey kontrol etmemi sağladı.

Isınma hareketlerine bir dakika geç kalsam da fark etmeyeceğini düşünerek eldivenlerimi çıkarıp telefonumu alıyorum ve ekrandaki e-postayı okuyunca donup kalıyorum.

Bu bir iş teklifi.

Bir okyanus koruma örgütünden. Sydney'de.

E-postayı gözden geçiriyorum, maaşlı pozisyon kelimesini görünce nabzım hızlanıyor. Bu gerçek bir pozisyon. Staj değil, yarı zamanlı bir şey değil. Tam zamanlı, gerçek bir iş. Hep hayalini kurduğum türden bir iş. Gerçek saha çalışması.

"Dunne," diyor keskin bir ses kapıdan. Bu Koç. "Kıçını kaldır ve takımına katıl."

"Üzgünüm, Koç.

Geliyorum." "Şimdi."

Telefonu dolabıma geri koydum ve tünele doğru koşmaya başladım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLOTTE

Sidney'de ne sıklıkla yağmur yağar?

KABUL MEKTUPLARI YIĞINI MASAMIN ÜZERİNDE DURUYOR VE BANA BAKIYOR. Suçlama. Henüz hazır olmadığım bu büyük kararı vermem için beni cesaretlendiriyor. Tüm programlar olağanüstü ama hangi yolu izleyeceğime karar veremiyorum. Doğru seçimi yapma baskısı o kadar yoğun ki, bir parçam tüm bunlardan kaçmak istiyor.

Reddedilenlerden birini elime aldığımda telefonum Beckett'tan gelen bir mesajla çalıyor.

BECKETT:

Hey. Buraya gelebilir misin?

Ekrana kaşlarımı çatıyorum. Takımı dün gece yarı finali kaybetmiş, muhtemelen hâlâ hissediyordur. Belki de konuşmaya ya da bu ezici hayal kırıklığından uzaklaşmaya ihtiyacı vardır.

BEN:

Evet. Yoldayım.

Tamam, ben de dikkatimi dağıtmak istiyor olabilirim, onun SOS'ini kullanarak bir kez daha bir yüksek lisans programı seçmeyi erteleyebilirim. Yine de ceketimi ve anahtarlarımı alırken mektup yığınının da çantama tıktırıyorum. Belki oraya gitmişken onun ve Will'in yüksek lisans ikilemi hakkındaki fikirlerini alabilirim.

Yirmi dakika sonra evlerine girdiğimde Beckett hemen beni karşılamaya geliyor. Maç sonrası hüznü görmeyi bekliyordum ama suratı asık değildi. Aslında gözlerinde tuhaf bir enerji var. Ve sonunda sakalını kesmiş, böylece mükemmel, yontulmuş yüz hatlarını tekrar görebiliyorum. Gerçekten de gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri. Ben şanslı bir kadınıam.

"Selam," diyorum ceketimi asarken. "Nasılsın?"

"İyi." Omuz silkiyor. "Geldiğin için teşekkürler. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve bunun oyunla ilgili olmadığını anlıyorum. "Neler oluyor?"

Beckett bir elini sarı saçlarında gezdiriyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Bir iş teklifi aldım."

"Gerçekten mi? Bu harika. Nerede?"

"Sydney'de."

Çenem düşüyor ve sonra durduramadan kahkahayı patlatıyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sydney'deki yüksek lisans okulundan kabul mektubu aldım."

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim." Çantamdan zarfları birini bulana kadar karıştırıyorum. Havada sallıyorum. "Sydney Üniversitesi."

Sırıttıyor, o seksi haydut sırıttışı midemi bulandırıyor. "Bu kader, değil mi? Öyle olmalı."

Hâlâ gülerek başımı sallıyorum. "Ben kadere inanmam."

"Evet, öyle. Bak, teklifi aldığımdan beri bunu düşünüyordum. Ve şimdi senin de kabul edildiğini duyunca? Bu çok mantıklı." Bakışlarımı arıyor. "Benimle gelir misin? Avustralya'ya?"

Kalbim küt küt atıyor. "Peki ya Will?"

Beckett tereddüt etmez. "Ona da soracağım. İkinizi de yanımda istiyorum. Aramızdaki bu şey, her neyse... gerçek bir şey. Onu arkamda bırakmak istemiyorum."

Sersemlemiş durumdayım, söylediklerini anlamaya çalışırken aklım başımdan gidiyor. Avustralya'ya taşınmak mı? Beckett ve muhtemelen Will ile mi? Bir yanımda bunu sorduğuna bile inanamıyorum ama diğer yanımda

-Her zaman macera ve özgürlük hayalleri kuran parçam.

-bir heyecan hisseder.

"Sen ciddisin," diyorum, ondan çok kendime.

"Çok ciddiyim," diye taklit ederek yaklaşıyor. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin. Ama bunu düşünmeni istiyorum. Nasıl olacağını hayal et. Sen, ben, Larsen. Syd-naye'de birlikte."

Aksanını abartmasına sırtıyorum. Sonra dudağımı ısıriyorum, pratik tarafımla şu anda evet demek isteyen tarafım arasında kalıyorum.

"Tamam. Bunu düşüneceğim."

Kelimeler ağızımdan çıkarken bile ne kadar cazip olduğumu biliyorum. Beckett'a veda etmemek ne kadar inanılmaz olurdu.

Ama aynı zamanda Beckett ya da Will'i bu işin içine katamam. Öncelikle, bu kararın benim için ne anlama geleceğini belirlemeliyim. Ailem için. Uğruna çalıştığım her şey için.

Amerika'dan ayrılmak büyük bir mesele olurdu. Ailem yanımda kalmamı bekliyor. Belki aynı şehirde değil ama en azından aynı ülkede. Tüm bunlar boyunca, üniversite boyunca, biyolojik kardeşimi bulma karmaşası boyunca bana destek oldular ve şimdi onlara dünyanın öbür ucuna taşınabileceğimi mi söyleyeceğim? Sadece bu da değil, Amerika'daki seçkin bir programı bırakıp

Sydney Üniversitesi mi? Bu okullarda bir sınıf düşürme, ya da en azından ailem öyle görecektir.

"Bu konuyu ailemle konuşmam gerekecek." Sinirlerim midemi gıdıklıyor. "Yurtdışına başvurduğumdan bile haberleri yok." Aklıma başka bir düşünce geliyor. "Ya Sydney'e gidersem ve düşündüğüm gibi olmazsa? Ya nefret edersem?"

Beckett yüzümdeki panik ifadesine kıkırdıyor. "O zaman gidebilirsin. Eğlenceli bir gerçek, şekerparem; Avustralya topraklarına ayak bastıktan sonra kıtadan ayrılmanın yasak olduğunu belirten bir yasa yok." Omuz silkiyor. "Sonsuza dek istemiyorum Charlie. Yine de bir düşün."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam."

Birkaç saat sonra şehirdeki evden ayrılırken zihnim hâlâ duygu ve düşünce karmaşası içindeydi. Avustralya'ya taşınmak kulağa çılgınca geliyor. Ama aynı zamanda kulağa harika geliyor. Ve ne kadar mükemmel olabileceğini düşünmeden edemiyorum. MIT ya da Cornell'de olmak istemiyorum. Yüksek lisans okullarına başvurmaya başladığım andan itibaren yeni, heyecan verici, yabancı yerlere çekildim. Sydney. Oxford. Kopenhag. Ne yazık ki, son programa giremedim - çok rekabetçiydi - ya da Melbourne'a, ama diğerlerine kabul edildim.

Oxford da kulağa inanılmaz geliyor.

İngiltere'de her zaman yağmur yağar.

Sydney'de ne sıklıkla yağmur yağar? Bunu araştırmalıyım.

Evde, zarfları yorganımın üzerine yayarak seçeneklerimi düşünmeye devam ediyorum. Yatağın sol tarafında hayır yığını var. Bütün New England okullarını içeriyor. Üzgünüm, Ivies, ama çok güzeldi. Dört yıl yeterliydi.

Sağ tarafta Sydney ve Oxford var. Masamın üzerinde iki ret cevabı var.

Bu tek sayfalık mektupların taşıdığı ağırlık çok saçma. Tek bir cümlemin geleceğimi nasıl değiştirebileceği.

Kapım çalındı ve daha onun "Char?" dediğini duymadan Faith olduğunu anladım. İçeride misin?"

" gel," dedim ve kafasını içeri soktu.

"Film izlemek ister misin?" "Hayır, bebeğim. Dikkatim çok dağınık."

Kağıt denizine bakıyor. "Yüksek mi?" Başımı salladım.

"Birini seçmeye yaklaştın mı?"

Tekrar başımı salladım. "Sanırım öyle. Şimdi bir artılar ve eksiler listesi yapacağım ve bakalım beni bir yöne yönlendirecek mi?"

Gözlerini deviriyor. "Sen dünyanın en büyük ineğisin ve ben seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

O gittikten sonra dizüstü bilgisayarımı alıp yatağa yerleşiyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum.

Yeni bir belge açıyorum ve tüm dünyada en sevdiğim sürece başlıyorum. Yöntem.

EYLEM: Sydney'e hareket edin.

BÖLÜM ELLİ İKİ

WILL

Bizimki, bebeğim.

TESSA DIAZ'DAN GELEN İŞ TEKLİFİ KUTUMDA SİLAHLI BİR BOMBA GİBİ DURUYOR, Ya etkisiz hale getirmemi ya da hayatımı mahvetmesine izin vermemi bekliyordu. Başkentte bir kampanya işi, babamın en büyük eleştirmenlerinden biri için çalışmak.

Çok cazip.

Ve çok riskli.

Case ile öğle yemeği yedim ve bu konuyu uzun uzun konuştuk. Kabul etmem gerektiğini düşünüyor. Ama Case babamı tanımıyor. Babamın gazabının gücünü kavrayamaz.

Şimdi, lokantadan eve dönüyorum, hala kararsızım ve birkaç dakika daha kararsız kaldıktan sonra, bana gerçekten geçerli bir tavsiye verebilecek tek kişiyi arıyorum.

"Selam, ufaklık." Üvey annem ikinci çalışta cevap veriyor, sesi arabanın hoparlörlerinden geliyor.

"Bir dakikan var mı?" Kelsey'e sordum. "Konuşmamız gerek." "Elbette. Neler oluyor?"

Ana Cadde'nin sonundan dönüp Hastings'in yerleşim bölgesine doğru ilerliyorum. "Bir iş teklifi aldım. Büyük bir iş. Kampanya işi."

"Biliyorum. Baban söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Oh.

Tamam."

"Ve bu konuda konuşmak için aramanızın an meselesi olduğunu biliyordum."

Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissederek tereddüt ediyorum. "Harper Wozniak basında babamı çok eleştiriyor."

"Evet, ."

"Ona söylediğimde babam çıldırdı."

"Evet, çıldırdı."

"Peki ben ne yapacağım?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik gürültülü.

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. "Boktan bir hareket."

"Çok öyle," diyor alaycı bir şekilde.

Hayal kırıklığı boğazımı sıkıyor. "Bunu anlıyorum. Ama bu tam da benim yapmak istediğim türden bir iş. Bir sonraki fırsatı bekleyemem. Bu tam önümde duruyor."

"Will, o işi alamazsın. Babanın imajı için korkunç olur. Nasıl görüneceğinin farkında mısın? Kendi oğlunun muhalifler için çalışması? Bu onu paramparça eder."

Yanağımın içini kemiriyorum. Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum. Ama bunu duymak hâlâ göğsümü sıkıyor.

"İmajını sikeyim, Kels. Hayatımı onun için nasıl görüldüğü konusunda endişelenerek yaşamaktan bıktım. Bu benim kariyerim. Benim hayatım."

"Biliyorum tatlım," diyor. "Ama bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın ve bu işi kabul etmenin her şeyi daha da zorlaştıracığından endişeleniyorum. Sadece onun için değil, senin için de. Medya makinesi bunu çarpıtacak ve hiç de nazik olmayacak. İhtiyacınız olmayan bir karmaşaya dönüşecek."

"Medya ile başa çıkabilirim. Ve hakkımda ne yazdıkları umurumda değil."

"Beni dinle Will. Bazen doğru iş, ilk gelen iş değildir. Senin kim olduğuna uyan iştir. Ve bunun o olduğunu sanmıyorum."

"Evet, belki."

"Neye karar verirsen ver, seni destekleyeceğim."

Yapacak mı? Çünkü bu, babamın tarafını tuttuğu nadir anlardan biri gibi görünüyor.

Ama belki de bu bir şey anlatıyordur. Belki de bu işin gidilecek yol olmadığının bir işaretidir.

Telefonu kapattıktan sonra ne yapacağımı bulmaya hiç yaklaşmadım. Tavsiyesi aklımın bir köşesinde duruyor ama bir yanımın tüm bu olanlarda babamın imajını düşünmek zorunda hissetmesinden nefret ediyorum.

Eve geldiğimde, daha kapıyı açmadan Beckett'ın sesini duyuyorum.

"Hey, Larsen!" diye seslendi ben içeri girer girmez. "Haberlerim var."

Ceketimi ön salondaki kancaya fırlatıyorum. "Ne tür haberler?"

Kanepede oturduğu yerden sırtıyor, takımı dün gece yarı finalde elenen biri için fazla heyecanlı görünüyor.

konuda hala kızgınım. Maç neredeyse başından beri berabere gidiyordu. Maçı uzatmaya götürebilirdik. Bunun yerine Nazzy bilinen en aptalca penaltıyı kullandı ve son düdükten otuz saniye önce Michigan State'e bir güç oyunu verdi. Sayı yaptılar ve kaybettik. Maçın sonu.

Kusursuz bir sezonu bitirmenin en iyi yolu olmadığı kesin, ancak geçen yıl şampiyon olduğumuzu düşünürsek şikayet de edemem. Hepsini kazanamazsın, değil mi?

"Bir iş teklifi aldım," diye açıklıyor Beckett.

"Ciddi misin? Bu harika, dostum.

Nerede?" "Sydney'de."

"Bok yok mu?"

"Evet. Okyanus koruma çalışmaları." Kollarının üzerinde öne eğilmiş, Disney World'e gideceğini yeni öğrenmiş bir çocuk gibi bakıyor. "Ama en iyi kısmı bu değil. Charlie ile konuştum. Sen Colson'la dışarıdayken biraz takılmak için uğramış."

"Tamam mı?" Tam olarak anlayamadım.

"Kızımız Sydney Üniversitesi'nde yüksek lisans programına kabul edildi. Hadi ama. Bana bunun kader falan olmadığını söyle."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ona benimle oraya taşınıp taşınmayacağını ve o da bunu düşünüyor."

Bekle bir dakika. Ne? Onunla taşınmasını mı istedi?

Charlie'nin dünyanın öbür ucuna taşınacağını düşününce kalbim tuhaf bir şekilde yerinden çıkacak gibi oluyor.

Beckett yüz ifademi fark ediyor ve homurdanıyor. "Dostum. Sana söylüyorum çünkü senin de gelmeni istiyorum."

"Seninle ve Charlie'yle birlikte Avustralya'ya taşınmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Dünyanın en basit şeyymiş gibi omuz silkiyor. "Seyahat etmek, farklı bir şeyler yapmak istiyordun, değil mi? İşte bu."

Başımı sallıyorum, kulağa ne kadar saçma geldiğine gülüyorum. "Bilmiyorum dostum. Benim de bir iş teklifim var... Bu konuda ne yapmak istediğime hala karar vermedim." Bir an duraksadım. "Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, istiyorum. Ama bu sana bağlı. Tek bildiğim ben gidiyorum. Ve hem seni hem de Charlie'yi yanımda istiyorum."

Charlie daha sonra geceyi geçirmek için geri gelir ve kapıdan içeri girer girmez Beckett'ın gözleri parlar. Tanrım. Kötü durumda.

Benim de gözlerimin parladığını hissediyorum. Çünkü bende de çok kötü.

Sanki bunu hissetmiş gibi aramıza bakıyor. Dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme oynuyor, sanki ikimizi de bizim kendimizi okuyabildiğimizden iyi okuyabiliyor. Sanki tek kelime etmemize gerek kalmadan kafamızın içinde neler olup bittiğini tam olarak anlıyor.

"Hey," diyor küçük süet botlarını çıkarmak için eğilerek. Artık havalar için

iyi kız pileli eteklerini ve kırpılmış kazaklarını giymeye geri döndü ve bakışlarım onun görüntüsünü içiyor.

Beckett önce odayı geçiyor ve onu kollarının arasına alıyor. Birbirlerine uyumları göğsümün sıkışmasına neden oluyor ama iyi anlamda. Bu kıskançlık değil; onların sahip olduğu şeyin, hepimizin sahip olduğu şeyin gerçek olduğunu bilmek. Bu bizim.

Yaklaşıyorum, Beck onu öperken ellerim belini okşuyor. Beck'in içinde eriyor ve de onları izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum, içimde aynı sıcaklığın kıpırdadığını hissediyorum. Bu her zaman birlikte yaptığımız bir şeydi, ikimiz de onu aynı şekilde sevdiğimiz için bir şekilde daha da yoğun hissettiren bu ortak yakınlık.

Geri çekildiğinde, hemen oradaydım. Çenesini kendime doğru eğiyorum ve dudaklarımız buluşuyor. Öpücük daha yavaş, daha uzun sürüyor ve onun da benim içimde eridiğini hissediyorum.

Bu gece hepimiz uyum içindeyiz, tek kelime etmeden yukarı çıkıyoruz. Beckett bizi yatağa doğru götürüyor, ben onu takip ederken tişörtünü çıkarıyor. Charlie'nin elini tutup onu aramızdaki şiltenin üzerine yatırıyorum. Beckett nazikçe boynunu emiyor ve ben de ellerimi vücudunda gezdirerek parmaklarımın altındaki teninin yumuşaklığını seviyorum.

Üçümüz bunu daha önce de yaptık ama bu gece farklı hissettiriyor. Söylenmemiş bir anlayış var. Ham duygular. Aramızdaki bağ fiziksel olmaktan öte. Tam olarak açıklayamadığım bir şey.

Adam vücudunu öperken usulca inliyor ve ben de onun ikimize verdiği tepkiyi büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Onu tekrar öptüğümde, bu yavaş, şehvetli ve tam olarak söyleyemediğim her şeyle dolu.

"Kahretsin," dedi Beckett boğuk bir sesle.

Charlie'nin iç çamaşırına bakıyor. Pembe, dantelli, küçük beyaz bir fiyonklu. Dudaklarıma bir sırtış yayılıyor.

"Bebeğim," diyor, sesi kısık. "Bu yayı ne kadar sevsem de, bunları çıkarmam gerekecek. Amını görmek istiyorum."

Aletim inanılmaz derecede sertleşiyor ve kot pantolonum aniden çok dar geliyor. Onları kalçalarımın iterek uzaklaştırıyorum. Sikim dışarı fırladığı anda Charlie parmaklarını etrafına doluyor.

"Tadın çok güzel," diye fısıldıyor Beckett.

Dilinin klitorisinden mükemmel küçük göt deliğine doğru yavaşça, alaycı bir şerit yaladığını görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum. Tanrım. Kızımızın elini ittim, taşaklarım zevkten gerildi.

Beckett onu hararetle yalamaya başladığında Charlie'nin nefesi kesilir. Dilini klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce onu ağzına alıyor, tekrar tekrar, ta ki Charlie yatakta kıvrana kadar. Bacaklarını daha da açıyor, Beckett için bir ziyafet gibi yayılıyor.

"Böyle çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, dudaklarım göğsünün kenarını sıyrıyor. Meme ucuna giden yolu yalıyorum ve dilimle daire çiziyorum.

Beckett'ın yüzü kadının kalçalarının arasına gömülmüş. İnliyor ve kendini okşamak için uzandığını görüyorum, onu ağzıyla becerirken kendi elini beceriyor.

"ne yaptığına bak," diyorum Charlie'ye, göğüslerini sıkarak. "Sana doyamıyor. İkimiz de doyamıyoruz."

Nefes alış veriş kesik kesik.

"Sen bizimsin," diyorum kulağına. "Bizimsin bebeğim. Ve biz de senin."

Sözlerimin ikisi üzerinde de etkisi var gibi görünüyor. İkisi de ansızın boşalırken eğlenceme engel olamıyorum. Beckett elinin içine boşalıyor, amına doğru homurdanıyor, Beckett ise orgazmı onu titretirken adamın yüzüne vuruyor. Beni üstüne çekmeden önce ancak kendine gelebildi, umutsuzca sikimi kavradı ve içine sokmaya çalıştı.

"Seni tuttum," diyorum parmaklarımı onunkilerin üzerinde kıvrarak.

Derine itiyorum ve bu mümkün olan en iyi şekilde bunaltıcı. Onun içinde olmak. Sanki her parçam ona sarılmış gibi, bu anda. Nefes nefese kaldı ve

Kasları beni sıkıca kavıyor, beni daha da yakınlaştırmaya, derinleştirmeye çalışırken tırnakları sırtıma batıyor. Ona her santimini veriyorum. Sahip olduğum her şeyi. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde bir şekilde ona bağlıyım. Bizi izleyen Beckett'ın gözlerini yakalayarak yukarı bakıyorum. O da bunu hissediyor. Bunu anlayabiliyorum.

Onu becerirken, vücudunun her nabzını, her kalp atışını hissediyorum ve sonunda onun içinde serbest kaldığımda, nefesimi kesiyor. İnleyerek, vücut ağırlığımla onu ezmek için bizi yuvarlamadan önce bir anlığına onun üstüne çöküyorum. Beckett yanımda yatıyor, kolları ikimizin üzerine sarkıyor, uyku onu altına çekmeye başladığında nefes alış veriş yavaşlıyor.

Ben de çok yorgunum ama zihnim hala yarışıyor.

Bunu ne kadar sevdiğimi düşünmeden edemiyorum ve aramıza girecek herhangi bir şeyin düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Her ne kadar bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışsam da, şimdi ne yapmam gerektiğini zaten bildiğimi fark ediyorum.

Onları uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kayarak çıkıyorum. İkisi de mışıl mışıl uyuyor, Beckett Charlie'yi kucağına almış, ikisi de huzurlu ve mutlu görünüyor. Komidinden telefonumu alıp gelen kutumda duran ve yanıtlamı bekleyen mesaja bakıyorum.

E-postayı açtım ve yazmaya başladım.

Tessa, teklifin için tahmin ettiğinden daha fazla minnettarım, ancak dikkatlice düşündükten sonra pozisyonu kabul etmemeye karar verdim. Lütfen Pamela'ya haber ver ve tekrar teşekkürler.

Sadece bir saniyeliğine tereddüt ediyorum, sonra Gönder tuşuna basıyorum, garip bir rahatlama hissi içimi kaplıyor. Bu işi reddetmekle ilgili değil, onları seçmekle ilgili.

Bu hayatı seçiyorum, tam burada, şu anda.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

CHARLOTTE

Artık ana akım oldu.

BABAMIN DOĞUM GÜNÜ MEZUNİYETTEN ÖNCEKİ HAFTA, BU YÜZDEN BİR GÜN İZİN ALDIM

Öğle yemeği için Hamden'a gitmek üzere laboratuvardan çıktım. Ailemi görmekten her zaman mutlu olurum ama göğsümdeki gergin çarpıntıyla mücadele edemiyorum. Bugün onlara anlatacak çok şeyim var. Anlatacak bir sürü şey.

Belki babamın doğum günü bunu yapmak için uygun bir zaman değil ama Harrison fiyaskosundan sonra dersimi aldım. Artık ailemden sır saklamayacağım.

"Selam, fıstık!" Babam beni kapıda her zamanki ayı gibi kucaklayarak karşıladı. "Gelebildiğine sevindim."

"Bunu kaçırmazdım." Gülümsüyorum, içeri girmeden önce ona tekrar sarılıyorum.

Annem çoktan ev sahibesi moduna geçmiş, yemek masasını hazırlarken mırıldanıyor. Ava bu hafta sonu New York'tan dönmüş ve ben içeri girdiğimde mutfakta salata hazırlıyor, babam da Oliver'a arka verandada katılmaya gidiyor. Oliver'ın karısı evde yok; aile sohbetimizde Kat'in bu hafta sonu çalışması gerektiğinden bahsetmişti.

Ava ve ben masayı hazırladık. Yemek odasında yiyoruz çünkü hava hâlâ verandada oturmak için çok soğuk. Oliver ve babam arka bahçede biftekleri ızgara yapıyorlar, kapüşonlular ve şapkalarla sarınmışlar.

Yemekten sonra annem bize doğum günü pastası tabaklarını uzatıyor ve Kingston geleneği olan hedeflerimizi ve başarılarımızı paylaşma faslı hemen başlıyor.

"Char, neden bizi kovmuyorsun?" Annem dedi ki. "Mezuniyet okulundan haber var mı?"

burası. Açılış.

Çatalımı bıraktım ve "İki tanesi hariç başvurduğum tüm yüksek lisans okullarına kabul edildim" dedim.

"Hangi ikisi?" Babam hemen soruyor ve içten içe MIT olmaması için dua ettiğini biliyorum.

"Kopenhag ve Melbourne."

Oliver sırtıyor. "Vay canına, bana bazı 'rastgele' kişilere başvurduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun." Bana hava atıyor.

"Evet, şey..." Omuz silkiyorum. "Ben de rastgele birkaç kişiyle tanıştım. Ve Sydney'i de ciddi ciddi düşünüyordum."

"Avustralya mı?" Babam kaşlarını kaldırır. "Orası buradan çok uzakta."

"Biliyorum. Anlıyorum. Ve anlıyorum - Sydney Üniversitesi bir Ivy kadar elit değil, ama biyomedikal programı güçlü ve... Sanırım gidebilirim."

Masa sessizleşir.

Annem bana kaşlarını çatıyor. "Kabul edilmen harika tatlım, ama yurtdışına başvurduğunu bile bilmiyorduk. Bunu neden bizden sakladın?"

"Bir şeye karar vermeden önce kabul mektuplarını beklemek istedim." Onların gözlerinden kaçarak tatlı çatalımla oynuyorum. "Madem sizden sakladığım şeylerden bahsediyoruz-"

Ava inliyor. "Hayır. Sakın bize başka bir biyolojik kardeşin olduğunu söylemeye kalkma."

"Hayır, öyle bir şey değil." Yutkunuyorum, baskı artıyor. İşte bu kadar. "Erkek arkadaşım ile ilgili. Will. Ve... Beckett."

"Beckett?" Annem kafasını eğdi, kafası karışmıştı. "Will'in oda arkadaşı mı?"

Aceleyle nefes veriyorum. "Ben de Beckett'la görüşüyorum. İkisine de aşığım."

İtiraf bir mantar bulutu gibi üzerimizde asılı kaldı. Bir anlığına her şeyden pişman oldum. Ve daha bitirmedim bile.

"Hep birlikte Sydney'e taşınıyoruz." Daha fazla sessizlik.

Annemle babam sanki arka bahçede tek boynuzlu at görmüşüm gibi bana bakıyorlar. Ava'nın çenesi yere sürtünüyor. Ve kardeşim... şey, gözlerinde çözemediğim garip bir bakış var ve ben daha deneyemeden Oliver tüm bombaların anasını ağzından kaçırıyor.

"Boşanıyorum."

Hepimiz ona doğru dönüyoruz. Annemin çatalı tatlı tabağına çarpıyor.

Göz kırpıyorum. "Bekle, ne?"

Sandalyesinde geriye doğru yığılır. "Bir şey söylemeyecektim ama görünüşe göre bugün tüm sırlarımızı dökme günü, yani... evet. Katherine ve ben boşanıyoruz."

"Boşanma mı?" Annem .

"Evet," diyor ensesini ovuşturarak. "Uzun zaman oldu, bir süredir sorunlarımız var. Ama tatillerde bir şey söylemek istemedik, sonra ben senden sakladıkça söylemek daha da zorlaştı. Ve işte... buradayız."

Ona aval aval bakıyorum. "Cidden bu haberi şimdi mi veriyorsun?"

Babamın doğum günü yemeğinde mi?"

"Ben mi? Gerçekten mi?" Oliver karşılık verir. "Kelimenin tam anlamıyla 'İki erkek arkadaşım var' bombasını patlattın. Babamın doğum günü yemeğinde. O yüzden tam zamanı gibi geldi-"

"Ben lezbiyenim," diye kaçırıyor

Ava. Şu anda neler oluyor!

Bakışlarım masanın etrafında pinpon topu gibi zıplıyor. Annemle babam, onlara telefonlarında yeni bir uygulamayı nasıl kullanacaklarını göstermeye çalıştığım zamanki gibi bakıyorlar. Şaşkın ve öfkeli. Paylaştığımız haberlere değil, her şeyin şimdi ortaya çıkmasına kızdıklarını sanmıyorum. Ava'nın durumunda, kelimenin tam anlamıyla ortaya çıkıyor.

"Lezbiyen misin?" Haykırıyorum. "Ne zamandan beri?" Şimdiye kadar sadece erkeklerle çıkmıştı. En azından alenen.

Artık tüm gözler onun üzerinde olduğu için Ava kızarıyor ve koltuğunda kıpırdanıyor. "Görünüşe göre ben geç olgunlaşan biriyim. Dürüst olmak gerekirse, uzun süre aseksüel olduğumu düşündüm. Çıktığım hiçbir erkekten etkilenmedim ama kadınlara da ilgi duymuyordum. Ama size bahsettiğim erkek arkadaşım var ya? Ash mi? O benim kız arkadaşım. Adı Ashley."

Bir süre kimse kıpırdamadı. Babam çatalını yarısına kadar ağzına götürmüş, donmuş bir şekilde oturuyor.

Sonra, bir anda, gerilim kopar.

Gülüyorum, durumun saçmalığı yüzüme çarpıyor. Annemle babama bakıyorum. "Yemin ederim, eğer siz ikiniz bize eş değiştirdiğinizi falan söylerseniz..."

Babam sonunda çatalını bırakıyor ve sırtarak başını sallıyor. "Kesinlikle hayır."

Bu arada annem masanın etrafına bakarken kararsız bir ifade takınıyor. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, hayatınızdaki bu önemli değişiklikleri onaylamayacağımızı düşündüğünüz için mi bizden sakladınız?"

İlk cevap veren Oliver olur. "Hayır, sadece utanıyordum," diye itiraf ediyor. "Kendimi asla boşanmış biri olarak görmedim."

Sırada mahcup bir Ava var. "Ben de öyle düşünmemiştim. Hâlâ kendimle yüzleşmeye çalışıyordum. Sanırım bunu aşmak için zamana ihtiyacım vardı." Bana bakıyor. "Bu yüzden Harrison meselesi hakkında tek kelime etmedim, Char. Bunu herkesten sakladığını görmek sinir bozucuydu ama ben de aynı şeyi yapıyordum, bu yüzden konuyu zorlamayı bıraktım."

Başımı salladım. Şimdi mantıklı geliyor. Aileme Harrison'dan bahsetmemesine hep çok şaşırmıştım.

"Charlotte?" Annem soruyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Onaylamayacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "İki erkekle çıkmak pek normal değil."

"Hayır, poli çok moda," diyor kız kardeşim. "Temelde ana akım artık."

Omuz silkiyorum. "Benim iki erkek arkadaşım var. Bu çok garip, tamam mı?"

Oliver homurdanıyor.

Annem tekrar konuşuyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Çocuklar, olay şu: biz sizi seviyoruz. Hepinizi seviyoruz. Kim olduğunuz için. İki erkek arkadaşınızın olması ya da hiç erkek arkadaşınızın olmaması, boşanıyor olmanız ya da bir kızla çıkıyor olmanız fark etmez. Sizi seviyoruz ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Babam başını sallıyor, her zamanki rahat tavrı tekrar yerine . "Evet. Sen mutlu olduğun sürece biz de mutluyuz."

Duyduklarıma inanamıyorum. Gariplik, hatta hayal kırıklığı bekliyordum, ama bunun yerine, sadece... kabulleniyorlar. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Annem yüz ifademi fark ediyor ve nazik bir gülümseme sunuyor. "Eğer bu ikinci çocuğu seviyorsan tatlım, biz de onunla tanışmak istiyoruz. Onu ve Will'i davet et. Alışmak biraz zaman alacak elbette, ama seni mutlu ediyorlarsa, önemli olan da budur."

Kulağa bu kadar basit etkilenerek gözyaşlarımı geri kırıyorum. Nasıl tepki verecekleri, her şeyi bir sır olarak saklamak konusunda o kadar uzun süre endişelenmiştim ki, buradalar ve bana sorun olmadığını söylüyorlar. Benim iyi olduğumu.

Uzun zamandır ilk kez, hem seçimlerimde hem de ailemin sarsılmaz sevgisinde kendimi gerçekten güvende hissediyorum.

"Ve eğer gerçekten Sydney'de yüksek lisans yapmak istiyorsan, bunu destekleyeceğiz" diye ekliyor. "Seçkin bir okula gidip gitmemen umurumuzda değil, Char. Kalbinin sesini dinlemeni önemsiyoruz. Ama Tanrım, seni çok özleyeceğiz."

Şaşkınlıkla sırtıyorum. "Az önce küfür ettin." Annem asla küfretmez.

"İşte seni bu kadar özleyeceğim," diyor ve herkes kahkahayı basıyor.

Daha sonra Ava'yla masayı topluyor, bana Ashley'den bahsetmesini dinliyorum -ki Ashley hem çok havalı hem de çok tuhaf biri gibi görünüyor- o sırada beklediğim mesaj telefonumu aydınlatıyor.

HARRISON:

5 dakika içinde
orada ol.

Ekranı incelerken dudağımı ısıyorum. Sinirlerim midemde toplanıyor.

Ava omzuyla beni dürtüyor. "Bu o mu?" Başımı sallıyorum. "Birazdan burada olur."

Günün en çok stres yaptığım kısmı bu. Harrison bu hafta sonu yine şehirde. Çünkü onu ben davet ettim. Dün gece onu gördüm ve Will ile Beck'in mutfağında oturup saatlerce konuştuk.

Uygulama üzerinden bana gönderdiği uzun mektuba yanıt vermem biraz zaman aldı. Onunla bir ilişkiye devam etmek isteyip istemediğimden emin değildim. Buna değer miydi? Kalp ağrısına, acıya, suçluluğa. Ama aileme Tiger'ın gitmesiyle geçmişimle olan tüm bağlarımın da kopacağını söylediğimde yanılmışım.

Hala bir bağlantım var. Harrison. Eğer o yeni bir başlangıç yapmaya ve suçluluk duygusundan ve kızgınlıktan uzak bir şeyler inşa etmeye istekliyse, ben de öyleyim.

Ön kapıyı açtığımda verandada dehşete düşmüş bir Harrison buluyorum. Üzerinde mükemmel ütülenmiş bir haki pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek ve alametifarikası olan spor ayakkabıları yerine mokasen ayakkabılar vardı. Elinde pembe şakayıklardan oluşan bir buket tutuyordu. Annemin en sevdiği çiçek.

"Merhaba," diyor gergin bir şekilde.

Gözlerim yaşardı. "Anneme çiçek mi getirdin?" Başını sallıyor. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Buna bayılacak."

"İyi görünüyor muyum?" diye soruyor, ayaklarını kaydırarak.

Bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor. "İş bulunuyormuş gibi görünüyorsun."

"Kahretsin."

"Hayır, sorun değil. Bu arada, gelmiş geçmiş en tuhaf günde ortaya çıktın. Herkes en derin, en karanlık sırlarını mavi serpmeli çikolatalı doğum günü pastasının üzerine boşalttı."

"Merak ettim. İçlerinden biri işkence zindanı olan bir seri katil mi?" diye geveliyor ve ben onun bu hafif, alaycı seviyorum. Sanki o temiz sayfa konusunda anlaştığımızdan beri duvarlarını gerçekten indirmiş gibi.

"Hayır. Ama kız kardeşimin yeni kız arkadaşının bir cenaze levazımatçısı olduğunu öğrendim." Onu içeri çektim. "Hadi gel. Seni ailemle tanıştırayım."

BABA SOHBETİ

GARRETT GRAHAM:

Üçüncü bir köpek istiyorum ama Wellsy almama izin vermiyor.

JOHN LOGAN:

Şu süslü adama ve iki köpeğine bakın. Grace'in alerjisi var, o yüzden bir tane bile içemiyoruz. Siktir git. kendin.

JOHN TUCKER:

Çabucak tırmandı.

DEAN DI LAURENTIS:

Sormadan eve bir köpek yavrusu getir. Onu sokağa atacak değil ya. O büyük köpek yavrusu gözlerine bir kez bakacak ve aşık ol.

COLIN FITZGERALD:

Hollis ve ikizleri de Rupi'ye bunu yapmaya çalıştı ve Rupi onu bir aylığına evden kovdu. Hayatımın en kötü ayıydı.

DEAN DI LAURENTIS:

Bizimkini
de.

JOHN LOGAN:

Neden her şeyi kendinle ilgili yapıyorsun?

DEAN DI LAURENTIS:

Yaz o ay bizimle kalmaya geldi!
Hollis'in karısı temelde bir
zincirleme reaksiyon başlattı
istenmeyen misafirler.

HUNTER DAVENPORT:

Rupi'yi normal kadın davranışları için
bir barometre olarak kullanmıyoruz,
kardeşim.

JOHN TUCKER:

Ben olsam riske
atmazdım, G.

GARRETT GRAHAM:

Tüm görüşlerinizi dikkate alacağım.

Sıradaki işimiz. Stan ve Luke için bu
yaz Tahoe'da bir mezuniyet partisi
düzenlemek istiyorum.

DEAN DI LAURENTIS:

Tahoe'dan
bahsetmişken.

JOHN LOGAN:

Hayır.

JOHN TUCKER:

Tahoe'dan
bahsetmişken.

JOHN LOGAN:

Hayır.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

CHARLOTTE

Ağlama Günü

Yatak odamın zemininde oturuyorum, etrafım kutularla çevrili ve bana bir anda vurdu.

Bu gerçekten oluyor. Ben gidiyorum.

Faith yanımda, katlamam için bana bir yığın giysi daha uzatıyor ama ikimiz de bunun sadece toparlanmakla ilgili olmadığını biliyoruz. Bu veda etmekle ilgili.

"Bu çok garip," diye mırıldanıyorum, elimdeki işe odaklanmaya çalışarak. Sesim gergin, boğazım şimdiden kapanıyor. "Ne kadar zamandır bu odada yaşıyorum? Dört yıl mı? Ve şimdi... Avustralya."

Faith gülüyor, ama bu başka bir şeyi maskeleyen türden bir gülüş. "Evet, Bayan Maceracı. Bunu gerçekten yaptığina hâlâ inanamıyorum. Yine de seninle gurur duyuyorum. Orada ortalığı kasıp kavuracaksın."

Katlamayı bırakıyorum ve orada öylece oturup etrafımdaki yarı paketlenmiş kutuların karmaşasına bakıyorum. Bu eşyaların çoğu ailemin evine gönderilecek, ancak Beckett'in Sydney'deki teyzesi Suzanne, biz bir yer bulana kadar evinde saklamak üzere birkaç kutu kitap göndermeme izin verdi.

Beck, Will ve ben birkaç gün içinde Los Angeles'a, oradan da üç hafta kalmak üzere Sydney'e uçacağız. Umarım sonunda

bir daire bulmuş ve kira kontratını imzalamış olacağız. Ardından yazın geri kalanını ailemle geçirmek için geri döneceğim ve Ağustos ortasında resmen Yeraltına ineceğim.

Gözümün önünde olmasına rağmen henüz gerçekmiş gibi hissetmiyorum. Bu odayı, bu evi, bu hayatı geride bırakıyorum.

Faith de toplanmayı bırakır ve aniden kapıya doğru yönelir. "Hey," dedi. "Her şeyi toplamadan önce, sana bir şey vereceğim. Lütfen bekle."

Cevap veremeden gitti ve neden gittiğini bile tahmin edemeden geri döndü. Kurbağalarla kaplı bir hediye kağıdına sarılmış küçük bir hediye bana uzatırken içimde bir şaşkınlık titreyiyor.

"Bu da ne?"

Gülümsüyor ama gözlerinde acı tatlı bir şey var. "Sadece aç."

Açıyorum, dikkatlice açıyorum. Doldurulmuş tavşanı gördüğüm anda kendimi kaybediyorum. Doldurulmuş hayvanı tutarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, göğsümde bir duygu dalgası kabarıyor. Tiger gibi gri değil, en sevdiğim kaşmir kazağım gibi beyaz.

"Aman Tanrım, Faith..." Hıçkırmaya başlamadan önce cümlemi bile bitiremiyorum.

Ben omzunda ağlarken o daha da yaklaşıp kollarını bana doluyor. "Eskisiyle aynı olmadığını biliyorum. Ama belki yeni bir başlangıç olabilir diye düşündüm. Yeni maceranda yanında götürebileceğin bir şey."

Tavşanı daha sıkı sıkıyorum. "Seni çok özleyeceğim," boğulmayı başarıyorum, sesim her kelimedede çatlıyor.

"Ben de seni özleyeceğim. Aptal bir miktar gibi."

Birbirimize sarılarak uzun süre öyle kalıyoruz. Delta Pi deneyimimden çıkarabileceğim tek bir şey varsa, zaman zaman ne kadar sinir bozucu ve boğucu olsa da, o da ruh eşimle bu evde tanıştığımıdır.

Sonunda onu bırakıyorum ve elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum. Çok minnettarım. Bu an için minnettarım.

Bu dostluk beni her şeye taşıdı.

Eşyalarımın çoğunu topladıktan sonra, dönemin son toplantısına erken gelen Blake'i kontrol etmek için aşağıya iniyorum. Agatha'nın birliğimizin bu yılki başarılarını özetleyen uzun ve sıkıcı bir konuşma yaptığı ve ardından görevi yeni başkan Bayan Yara Merrimack'a devrettiği toplantı. Yara olduğuna sevindim. Umarım gelecek yılı kız kardeşlerimiz için eğlenceli hale getirir. Sonra Agatha'ya eğlencenin sözlük anlamını gönderiyor.

Blake'i oturma odasında telefonunda gezinirken buldum. Kapı aralığında beni görünce gülümsedi.

"Toparlanma nasıl gidiyor?"

"Yavaş," diye itiraf ediyorum yorgun bir gülümsemeyle. "Sanırım bu hızla gidersem bir hafta daha sürecek."

Gülüyor. "Tahmin edebiliyorum. Başka bir kıtaya taşınmak küçük bir şey değil."

"Hayır, değil," diye kabul ediyorum, kapının pervazına yaslanarak. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Seninle işler nasıl gidiyor? Hâlâ mutlu bir şekilde aşık mısın?"

Sırıtırken yanakları kızarıyor. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. L-kelimesi henüz konuşulmadı."

. "Isaac bunu beşinci söylememiş miydi?"

"Evet, ama Isaac deli bir insan. Ben ise mantıklı biriyim." Omuz silkiyor. "Yine de ondan çok hoşlanıyorum. Bu yaz onu ailemle birlikte Tahoe Gölü'ne tatile götüreceğim."

"Gerçekten mi? Bu büyük bir adım."

Biraz mahcup bir şekilde başını sallıyor. "Biliyorum. Babamın nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, babam harikadır ama konu aşk hayatıma gelince aşırı korumacıdır."

"Onu öldürmeyecek, merak etme. Olsa olsa onu birkaç saat sorguya çeker ve sonra da gizlice onaylar."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bana hiç de Blake'e benzemeyen, kayıtsızlıktan ziyade duygu yüklü bir bakış attı. "Bunu yeterince söylemedim ama..."

Teşekkür ederim. Her şey için. Tüm yıl boyunca yanımdaydın ve sensiz hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

O tanıdık yumru yine boğazımda yükseliyor. Aman Tanrım. Bugünü resmi olarak Ağlama Günü ilan ediyorum.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve ona sarılmak için yanına gidiyorum. "Bir şey değil. Bu yıl seni tanımayı çok sevdim ve Sydney'deyken bana mesaj atmazsan çok kızarım."

"Yapacağım," diye söz veriyor.

O da bana sarılıyor ve Delta Pi ile aramda bir aşk-nefret ilişkisi olmasına rağmen burayı gerçekten özleyeceğimi fark ediyorum.

Mezuniyet duygusal bir hız trenidir. Annemle babam hüngür hüngür ağlıyor. Harrison uçarak annemin yanına oturuyor ve tüm tören boyunca onun elini tutuyor. Will ve Beckett, Oliver ile birlikte oturuyor ve ben kep ve cüppemle sahneye çıktığımda üçü de bağırıp çağırıyor. George ve Lourdes de STEM dalında eğitim görüyorlar ve diplomalarını benimle birlikte alıyorlar; ayrıldıklarını, artık aşkta ve öğrenmede birleşmediklerini öğrendiğimde şok oluyorum.

Oğlanların töreni günün ilerleyen saatlerinde ve ben ikisini de daha sonra öpüyorum - herkesin içinde. Etrafımızdaki tek bir kişi bile kıpırdatmadı, bu da Avustralya maceramız için iyiye işaret. Bu ilişki düzeninin nasıl işleyeceğini ya da gelecekte nasıl görüneceğini hâlâ bilmiyorum ama şu anda mutluyum. Mutluyum. Minnettarım.

Bu gece Los Angeles'a gidiyoruz. Taksi bizi çocukların Hastings'teki evinden alacak, ben de ailemle vedalaştıktan sonra Faith'le birlikte oraya gideceğim. Artık Boston'da yaşayacak ve Avustralya'ya yanımda götüremeyeceğim için arabamı ona sattım.

Şimdi evlerinin kapısında durmuş, dışarıya, kararan gökyüzüne bakıyorum. Bir acı tatlı ağırlık

havada asılı duruyor. Ev boş, bir sonraki kiracılar için boşaltılmış, ama kalbim hala bu yere takılmış gibi hissediyor, sanki devam etmeyi reddediyor.

"İyi misin?" Beckett arkamdan geliyor.

Dönüyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Sadece düşünüyordum."

"Garip hissettiriyor, değil mi? Ayrılmak."

Boğazımdaki yumru büyüyor. "Evet. ."

Eli benimkini buluyor ve bir dakika boyunca orada durup anı özömsüyoruz. Hayatımın bu bölümünün bittiğine inanmak çok zor. Üniversite. Dört yıl göz açıp kapayıncaya kadar bitti.

"Taksi burada mı?" Will'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Onu merdivenlerin yanında dururken görüyorum, sırt çantası bir omzuna asılmış. Gök mavisi kapüşonlu bir tişört solmuş bir kot pantolon giymiş, gülömsüyor ama bu gülümseme gözlerine pek ulaşmıyor. Sanırım o da burayı geride bıraktığı için üzgün.

Başımı sallayarak çantamı omzuma atıyorum. "Evet. Şimdi geldim. Garaj yoluna giriyor."

Beckett ve ben verandaya çıktık. Will'in beni takip etmediğini anlamam bir saniye sürdü.

"Bebeğim?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

O daha ağzını açmadan havadaki değişimi hissediyorum.

"Ben gelmiyorum."

O kadar alçak sesle konuşuyor ki onu zar zor duyabiliyorum. Ama sözleri kaydedildiğinde, sanki yer altımdan çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Donup kaldım, hâlâ çantamın askısını tutuyordum. "Ne?"

Beckett bu duyguyu yineler, ama daha renkli bir şekilde. "Ne oluyor dostum?"

Will bana bakmıyor. İkimize de. Ayaklarına bakıyor, çenesi gergin. "Avustralya'ya gelmiyorum."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

WILL

Berbat

AVUSTRALYA'YA GELMIYORUM.

Bu beş kelime havada bir ilmik gibi asılı duruyor ve ben şimdiden gerginliğin etrafımızı sardığını, birlikte adım atmak üzere olduğumuz geleceği boğduğunu hissedebiliyorum.

Beckett olduğu yerde dondu kaldı.

Charlotte, ahır yangınında yavrularını kaybetmiş bir anne kedi gibi bana bakıyor.

Sertçe yutkunuyorum, şaşkın bakışlarına karşılık veremiyorum. "Şu anda değil," diye açıklıyorum.

"Sen neden ?" Beckett talep ediyor.

Umutsuzca kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama hiçbirisi doğru gelmiyor. "Yapabileceğimi sanmıştım. Uçağa atlayıp sizinle gelebileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum. Bir şey bana kalmam gerektiğini söylüyor."

Charlie'üzü buruşuyor ve kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyorum. "Ne için kalacaksın? Will, birkaç saat içinde gidiyoruz. Eşyalarını toplamıştın-"

"Biliyorum." Sesim çatlıyor ve bu kadar küçük nefret ediyorum. "Ama..."

Sözümü kesiyorum. Gerçek şu ki, böyle bir ilişkide nasıl olacağımı bilmiyorum. Onunla ve Beckett'la. Hâlâ çözmem gereken çok şey var.

Bizi tanıyan herkes bunu kabul etmiş olsa da, Tessa Diaz'ın burada olduğu günü, Charlie'yi Beckett'ın kız arkadaşı olarak nasıl tanıttığımı düşünmeden edemiyorum. Onun kız arkadaşı. Benim değil, bizim değil. Kendimi korumak için yalan söylemişim, çünkü bizi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Birine, bir yabancıya, sevdiğim kadını paylaştığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. İkimizin de sevdiği kadını. Çözemediğim bir karmaşa gibi hissettim ve bununla yüzleşmek yerine gömdüm. Kendime, arkadaşlarımız ve ailemiz bizi desteklediği sürece dünyanın geri kalanının ne düşündüğünün kimin umurunda olduğunu söyledim. Ama gerçek şu ki? Sanırım umursayabilirim.

Ama gidemememin tek nedeni bu değil. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlediğimiz sürece onlarla birlikte bu yolda nasıl yürüneceğini öğrenebilirim. Ve ben hala bunu yapmaya niyetliyim.

Sadece...henüz değil.

"İşi almak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Wozniak kampanyasında."

Beckett'ın ifadesi kararır. "Ne demek istiyorsun? Bunu yıllar önce reddettin. Ve şimdi, tam da havaalanına gitmek için yola çıkacağımız sırada geri mi dönüyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, suçluluk duygusu kemiriyor. "Geri çevirdim çünkü... şey, sanırım babam gibi hissetmek istemediğim için hırslımı bastırmaya çalışıyordum ama bu işi istiyorum. Bir kampanyanın nasıl yönetileceğini öğrenmek istiyorum. Bunu gerçekten çok istiyorum."

Charlie' dudağı titriyor ve gözlerindeki acıyı görmek beni öldürüyor.

"Bebeğim," diyorum ona, yanaklarını okşayabilmek için yaklaşarak. "Seni seviyorum. Ama bunu şu anda yapamam.

Geleceğim. Sana söz veriyorum, geleceğim. Kasım'da, seçimlerden sonra size katılacağım." Ama bunu söylerken bile tam olarak emin değilim. Bilmiyorum. Eğer

Ben yaparım. takip et aracılığıyla. Çünkü... ne

olur Wozniak kazanırsa ve beni onun ekibine almak isterlerse? Bu cazip olurdu. Kariyerimin çekiciliği, savaştığım hırs, bu cezbedici. Ve benden daha güçlü

itiraf etmek istedim.

Beckett benimle Charlie'nin arasına giriyor, yumrukları sıkılı. "Saçmalıyorsun dostum. Kasım'da gelmiyorsun."

"I-" Konuşmaya çalışıyorum ama gerçeği bilmediğim için tartışamıyorum. Beckett bunu görüyor. Beni her zaman benim kendimi okuyabildiğimden daha iyi okuyabilmiştir.

Ben tepki veremededen yumruğu yüzüme çarptı. Sertçe.

Charlie'nin nefesi kesildi. "Beckett!"

Geriye doğru sendeliyorum, keskin acı çeneme yayılıyor ama karşı koymuyorum. Bunu hak ettim.

"Anlıyorum," diyorum dudağımdaki kanın tadına bakarak. "Onu incittim. Bunu hak ettim."

Ama başını sallıyor, gri gözleri öfke ve başka bir şeyle dolu. İhanet. "Hayır, Larsen. Onu incittiğin için sana vurmadım. Charlie kendi savaşını kendisi verebilir. Sana vurdum çünkü beni incittin."

Sözleri bana yumruğundan daha sert vurdu. Bağırsaklarım deşilmiş gibi hissediyorum.

Charlie'ye bakıyorum. Kirpiklerine nem yapışmış, kendini tutmaya çalışırken omuzları titriyor. Gözyaşlarını görünce kalbim parçalanıyor. Düzeltmek, düzeltmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum ona yaklaşarak. "Seni incitmek istememiştim."

"Bunu bize neden daha önce söylemedin? Bunu yüzümüze vurmak için neden şimdiye kadar beklediniz?"

Omuzlarım çöktü. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bunu atlatabileceğimi düşünmüştüm ama atlatamadım. Özür dilerim bebeğim. Gerçekten çok üzgünüm."

Bir süre sonra kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Kasım'da sana katılacağım. Söz veriyorum," diyorum ve Tanrı'ya bunun boş bir söz olmaması için dua ediyorum.

Beckett izliyor, yüz ifadesi gergin ve bana inanmadığını biliyorum. Belki de inanmamalı.

Charlie'yi öpmek için başımı eğiyorum, söyleyemediğim her şeyi o öpücüğe döküyorum. Kalbim acıyor. Bu kadını seviyorum. Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Onu bıraktıktan sonra Beckett bana doğru bir adım attı. Yine bana yumruk atacak mı diye gerildim ama onun yerine, hayal kırıklığına uğramış bakışları üzerimde gezinirken bile beni hızlıca kucakladı.

"Ona iyi bak," diyorum huysuzca.

"Her zaman," diye cevap veriyor.

Geri çekilip ikisinin taksiye doğru yürüyüşünü izliyorum, Beckett taşımak yerine taşıyor.

Onlar içeri girerken Charlie dönüp bana bir kez daha bakıyor, gözleri hüznün ve... umutla dolu. Fikrimi değiştireceğime dair umut.

Ama benim yok.

Kapı kapanıyor ve taksi uzaklaşıyor. Orada öylece duruyorum, araba gözden kaybolurken kalbim bana bağılıyor.

Onları bir daha görür müyüm bilmiyorum.

BÖLÜM ELLİ ALTI

CHARLOTTE

Milyonlarca kez

ALTI AY SONRA

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMI KAPATIP ÇANTAMA KOYUYORUM, ZİHNİM ZATEN sürükleniyor eve doğru. Öğleden sonra, altın rengi güneş ufka doğru ilerlerken dalgaların üzerinden yansıyor. Laboratuvarın penceresinden görünen manzara bana burada olmanın güzel yanlarını hatırlatıyor. Avustralya ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. Okyanusun ne kadar inanılmaz koktuğunu hiç fark etmemiştim. Beckett ve ben hiç hayal etmediğim şekilde geliyoruz.

Ve yine de her zaman devam eden bir var.

Kalbimde Will'in olması gereken yerde bir boşluk.

Çantamı omzuma atarken içinden bir şey düşüyor ve masaya çarpıyor. Aldım ve gülümsedim. Beckett'tan bir not, küçük bir şekilde katlanmış. Adamımın bugün ne söyleyeceğini merak ederek açıyorum.

Hey , bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sen benim her günümün en sevdiğim parçasısın. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

Kalbim kabarıyor, sıcaklık yanaklarımı kavuruyor. Masa arkadaşşıma bakıyorum, o da beni başını kaldırarak izliyor.

Kaş.

"Sana her gün bu notları bırakıyor mu?" diye sırtarak alay ediyor.

Gülüyorum, kâğıdı çantama tikiştiriyorum. "Her gün değil. Beni diken üstünde tutmayı seviyor."

"Lanet olsun, kızım. O adamın gitmesine asla izin verme. Seni gerçekten seviyor olmalı."

"Evet, öyle. Ben şanslıyım." "Şanslı mı? Kızım, turnayı gözünden vurmuşsun."

Gülümsüyorum ama bu düşünce göğsümün biraz sıkışmasına neden oluyor. Evet, Beckett ile kesinlikle turnayı gözünden vurdum. İsteyebileceğim her şey onda var.

Eve gideceğim için heyecanla yola çıktım. Evimiz kampüsten çok uzakta değil ve güzel yeni şehrimin sokaklarında yürürken, üzerimde dolaşan tuzlu okyanus esintisi bana ne kadar yol kat ettiğimizi hatırlatıyor. Beckett ve benim paylaştığımız dairenin manzarası neredeyse gerçek , sanki bir rüyadan fırlamış gibi. Birlikte inanılmaz bir hayat kurduk ve kendimi tamamlanmış hissetmem gerektiğini biliyorum.

Ama o boşluk -Will'in yokluğu- hep orada.

Kapıdan içeri girdiğimde Beckett mutfak tezgahına yaslanmış, beni görür görmez sırtarak bekliyor. Mutluluğu bulaşıcı. Bugün onda vahşi bir enerji var ve ben daha merhaba bile diyemeden yanıma gelip beni kollarına alıyor.

"Sen," diye mırıldanıyor boynuma karşı, "inanılmaz görünüyorsun."

Gülüyorum ama bana bakışından bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. "Eve yeni geldim. En azından senden önce düzgün bir selam alabilir miyim-"

Dudakları benimkilere çarpıyor ve beni kesiyor. Öpücük derin ve aç ve işleri ağırdan alma düşüncem anında yok oluyor. Ama gerçek şu ki? Ben yavaş istemiyorum. Bu adamın bana doyamamasını seviyorum. Benim için o kadar çaresiz olmasını seviyorum ki doğru düzgün düşünemiyor bile. Bekleyemiyor. Bir merhaba ile uğraşamam.

Her zaman böyle istenmek istemişimdir.

"Bugün seni özledim," diyor, elleri çoktan kotumun düğmelerinde çalışıyor.

Parmakları iç çamaşırımın içine kayarken "Beck," diye soluyorum.

Beni mutfak tezgahına yaslıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküp karnımdan aşağıya doğru öpüyor, ta ki ben kalçalarımın arasında oluşan sıcaklıktan başka bir şeye odaklanamayana kadar.

"Bütün gün seni düşündüm." Sesi şehvetle kalınlaşıyor. "Hiçbir şeye konsantre olamadım."

"Öyle mi?" Nefes alıyorum. "Ne düşünüyordun?" "Seni bu kıyafetlerden kurtarmakla ilgili." Elbiselerimi çekiştiriyor. tek bir hareketle aşağı çekti. "Seni tatmak hakkında. Adımı haykırana kadar seni becermek."

Bana bakarken dudakları kalçalarımı gıdıklıyor, gözleri açlıkla parlıyor.

"Benim için bacaklarını aç. Ne kadar ıslak olduğunu göreyim."

Tezgâha yaslanıyorum, itaat ederken nefesim daha hızlı tıslıyor, kendimi ona açıyorum. Ve sonra orada, ağzı amıma karşı sıcak, dili boğazımdan kaçan iniltiyi tutamayana kadar alay ediyor.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor. "Durma."

Dili klitorisimin etrafında dönüyor, bacaklarım titreyene kadar benimle alay ediyor. Zar zor düşünebiliyorum, zar zor nefes alabiliyorum ve tek duyabildiğim ağzının üzerimdeki kaygan sesi ve boğuk, kirli övgüsü.

"Çok mükemmelsin Charlie," diye mırıldanıyor, bana bakıyor, dudakları parlıyor. "Benim için çok ıslaksın. Ne kadar istediğini söyle bana."

"Seni istiyorum. İçimde sana ihtiyacım var."

Ayağa kalkarken hınzırca gülümsüyor, sert elleriyle beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Beni tamamen doldurmadan önce nefesimi tutma şansım yok ve bunun şoku beni ağlatıyor. Kalçalarımı kavırıyor, beni daha yakına çekiyor, itişleri derin ve acil.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor. "Çok sıkı. Sen benim için yaratılmışsın, değil mi? Benimle böyle sevişmek için yaratılmışsın."

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Kontrolümü kaybetmenin eşiğine gelene kadar tekrar tekrar içime girerken boğazının altından homurdanıyor. "Benim için boşalmanı istiyorum. Sikime boşal bebeğim. Hissetmeme izin ver."

Emri beni uçurumun kenarına gönderiyor ve orgazm içime çöküyor. Beckett hemen ardından geliyor, bana karşı titrerken adımı inliyor. Uzun bir an boyunca ikimiz de titriyoruz, dünya yok oluyor ve sadece biz kalıyoruz.

Heykel gibi göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. "Özür dilerim. Bekleyemedim," diyor yaramaz bir çocuk gibi sırıtarak.

Bir kahkaha attım. "Evet, fark ettim."

Birkaç dakika orada kalıyoruz, sadece birbirimize sarılıyoruz, pencerenin dışındaki okyanusun sesi. Ona bakıyorum, kalbim dolu, ama o acı hala orada, derinlere gömülü.

"Bugün Will hakkında çok düşündüm," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı göğsünde gezdirirken.

Beckett gülümseyerek başını sallıyor. İçimden kayarak çıkıyor ve eşofmanını tekrar kalçalarına kadar çekiyor. "Evet, ben de. Ben de öyle. Seçim yarın."

Ben de başımı sallıyorum. Will kampanya için durmadan çalışıyor. Bize mesaj atıyor, her şeyden haberdar ediyor ve onun için heyecanlı olsam da keşke burada bizimle olsaydı diyorum. İnşa ettiğimiz bu hayatın bir parçası olabilseydi.

"Sence onun adayı kazanacak mı?" Yerde kıyafetlerimi ararken soruyorum.

"Umarım öyledir. Bunun için çok çalıştı. Bunu hak ediyor."

İkimiz de bir an sessiz kaldık, düşüncelerimizde kaybolduk.

Sonunda Beckett bana bakıyor, yüz hatları yumuşak. "Onu çok özölüyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evet. "

Yanıma gelip kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı okşuyor, dokunuşu nazik. "Ben de öyle. Ama... bizde bu var, şekerparem. Ve çok güzel. Gerçekten çok güzel."

Hayır, sahip olduğumuz şey iyiden de iyi. Ama her zaman Will'i özleyen bir yanım olacak.

"Ama yine fikrini değiştirir ve gelmek ... yine de iyi olacak mı?" Beckett kabaca sorar. "Bizimle mi?"

"Neden olmasın ki?"

"Eğer o gelmezse, ben senin için yeterli miyim?"

Çenem düştü. "Aman Tanrım. Tabii ki öylesin."

Yüzümü arıyor, gözlerinde alışılmadık bir kırılganlık titreşiyor. "Emin misin?"

"Yüzde yüz." İkimiz de inancımı duyuyoruz. Çünkü çok ciddiym. "Will'i seviyorum ama ona olan aşkımın sana olan aşkımla hiçbir ilgisi yok. Sen fazlasıyla yeterlisin Beck. Beni koruyorsun, bana değer veriyorsun, güvende hissetmemi sağlıyorsun, emir verdiğinde beni beceriyorsun-"

Kıs kıs gülüyor.

"Bundan nasıl memnun olmayabilirim ki? Seninle?" Yüzünü avuçluyorum, çenesindeki bir günlük kirli sakalı okşuyorum. "Seni seviyorum. Milyonlarca kez."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ben de seni seviyorum. Ve içimde bir his var... onu tekrar göreceğiz. Belki de düşündüğümüzden daha erken."

Başımı sallıyorum, başımı omzuna yaslıyorum ve bir anlığına kendimi buna inandırıyorum.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

WILL

Cazip bir teklif

ODA ELEKTRİKLİ, SONUÇLAR YUVARLANMAYA DEVAM EDERKEN ENERJİ İLE DOLU içinde. Havadaki gerilimin tadını alabiliyorum ama bu iyi bir gerilim. Büyük bir şey olmak üzereyken olan türden. Duvarlara monte edilmiş ekranlara bakıyorum. Harper gerçekten de önde.

Sonra ilk günden beri bu inişli çıkışlı trende benimle birlikte olan Tessa'ya bakıyorum. Telefonuna dokunuyor, muhtemelen şimdiden yarının manşetini hazırlıyor. Ona hızlı bir gülümseme gönderiyorum, o da bana karşılık veriyor, gözleri inançsızlık ve heyecanla parlıyor.

Benim de hissetmem gereken bir heyecan. Adayımız kazanmak üzere. Herkes gibi benim de heyecanlanmam gerekirdi. Ama değilim.

Eğer bir şey varsa, kayıtsızım.

"Görünüşe göre bunu başarıyoruz," diyorum, kelimeler yarım bir soru, çünkü rakamlar net olsa da henüz gerçek hissettirmiyor.

Bu zorlu, kirli, acımasız bir altı aydı ve Ekim ayında Harper'ı neredeyse suda ölüme sürükleyecek bir sürpriz yaşandı: üç erkek çalışan onu cinsel tacizle suçlamak için ortaya çıktı. Adamların itibarını zedelemek hiç de zaman almadı.

Rakip. Ama o birkaç günlük kötü basın onu anketlerde öldürdü. Açıkçası toparlanabileceğinden emin değildim.

"Öyle görünüyor," diye onaylıyor Tessa, gülümsemesi geniş. "Bence gerçekten kazanacak."

Sayılar kilitlenmiş olsa da tüm oda televizyon ekranını izliyor. Yine o elektrik hissi var. Herkes nefesini tutmuş, birinin bunu resmen ilan etmesini bekliyor. Ve sonra oluyor. Haber sunucusu söylüyor. Salonda alkış tufanı kopuyor, insanlar yerlerinden fırlıyor, birbirlerine sarılıyor, hatta bazı çalışanlar ağlıyor. Adayımız az önce seçildi.

Ekibin geri kalanıyla birlikte alkışlıyorum, ancak bu ilgisizlik hissi kaybolmuyor. Bu noktaya gelene kadar yaşadıklarımın anıları gözümün önüne geldikçe, bu duygu sadece bir tiksintiye dönüşüyor. Harper'dan duyduğum sahte sözler. Pamela Kerry'nin ağzının iki tarafıyla da konuşması.

Siyasetin kirli olduğunu biliyordum ama iyi adamların en azından diğerlerinden daha temiz olduğunu düşünüyordum.

Öyle değil.

Tessa koluma hafifçe vuruyor ve piyango kazanmış gibi sırtıtıyor.

"Güzel konuşmadı," diyorum televizyona başımı sallayarak.

Harper Wozniak şimdi bir podyumun arkasında duruyor ve destekçilerine teşekkür ediyor. Tessa'nın ona verdiği sözler cilalı ama gerçek, yeni seçilmiş bir yetkilinin söylemesini isteyeceğiniz her şey. Ne yazık ki söylediklerinin hiçbirinde ciddi değil.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Tessa bana soruyor.

Başımı salladım. "Sen çok iyi bir yazarsın, Tess."

Sırtışı biraz duraksıyor ve bir an için aramızdaki havada bir değişiklik oluyor. Söylenmemiş bir şey. Daha da yaklaşıyor, aramızdaki boşluk daralıyor.

"Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?" diyor. "Yani, bu işte iyi olacağına dair bir his vardı içimde ama son birkaç aydır seni iş başında izlemek... etkileyiciydi. Kendini o cinsel taciz hikayesinin içine atman, en dibine kadar araştırmayı. Harikaydı Will."

Bir duraklama oluyor ve ben bunu hissediyorum - o cinsel gerilim titreşimi. Daha önce de vardı, kampanya merkezinde gece geç saatlere kadar çalıştığımızda ya da uzun bir günün ardından içkilerimizi paylaştığımızda yüzeyin altında kaynıyordu. Tessa güzel, zeki, azimli. Eğer ona işaret verirsem, buna hazır olacağını biliyorum. Kolay olurdu.

Ama...

Charlie ve Beckett'ın yüzleri gözümün önüne geliyor. Onları altı aydır görmedim. Onları özlüyorum. İkisini de çok özlüyorum ve başka biriyle birlikte olma fikri bana yanlış geliyor. Sanki sahip olduklarımıza ihanet ediyormuşum gibi, her ne kadar hiçbir şeye tam olarak etiket koymamış olsak da. Onlar benim insanlarım. Benim evim.

Tessa bir yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyor. Boğazımı temizleyip geri adım atıyorum ve gerginliği daha fazla ilerlemeden bozuyorum.

"Sen de iyidim, Tess," diyorum, sesimi sabit tutarak, arkadaşça, ama bundan fazlası değil.

Ne demek istediğimi anlamış gibi başıyla onaylıyor. Gülümsemesi daha profesyonel bir hal alıyor. "Teşekkürler, Will."

Kampanya yöneticisi ve patronum Pamela Kerry yanıma gelip kolumu sıktı. "Will. Tessa. Harika bir iş çıkardınız çocuklar. Bir şansımız olduğunu biliyordum ama bunu bu kadar kararlı bir şekilde başarabileceğimizi düşünmemiştim."

Kibar bir gülümseme takınıyorum ve onun beklediği basmakalıp sözlerle karşılık veriyorum. "Teşekkürler Pam. Kesinlikle bir ekip çalışmasıydı."

Başını sallıyor, ifadesi ciddileşiyor. "Dinle, yarın sabah seninle bu konuyu konuşacaktım. Aslında kazansan da kaybetesen de. Ama eğer ilgileniyorsan, seni tam zamanlı olarak işe almak isterim. Bir sonraki kampanyamda işe başlarsın."

Ne diyorsun? Yarın sabah gel de bunu tartışalım mı?"

Pam'e "Kulağa hoş geliyor," diyorum ama ses tonum kayıtsız. "Bu konuda sohbet edebiliriz."

Başka bir personelle konuşmaya devam ediyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Tekrar Tessa'ya bakıyorum. Çoktan telefonuna geri dönmüş, muhtemelen yarın için başka bir konuşma üzerinde çalışıyordu.

Kutlama etrafımda dönüyor, insanlar hala tezahürat yapıyor, şampanya içiyor, galibiyetin tadını çıkarıyor. Ama ben kafamın içinde sıkışıp kalmışım, son altı ayın her anını tekrarlıyor ve her şey hakkındaki duygularımı uzlaştırmaya çalışıyorum.

Biraz hava almak için dışarı çıktığımda cebimdeki telefonum çalıyor. Çıkardım ve ekranda babamın adını gördüm. Harika. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Kaçınılmaz olana kendimi hazırlayarak cevap veriyorum.

"Hey, baba." Bir merhaba bile alamadım.

"Ne halt ettiğinin farkında mısın?" Kaynamak üzere olan bir kazan gibi fokur fokur kaynıyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Az önce beni en çok eleştirenlerden birinin seçilmesine yardım ettin William. Bunun nasıl görüldüğünün farkında mısın?"

"Nasıl görüldüğü umurumda değil," diye cevap veriyorum yorgun bir nefesle. "Her şey senin ve değerli imajının etrafında dönmüyor."

"İşte burada yanılıyorsun, evlat. Her şey benim etrafımda dönüyor! Tüm hayatımı bu mirası inşa etmek için harcadım ve sen bunu ne için bir kenara attın? Uzun vadede bu dünyada kalıcı olması mümkün olmayan, saman alevi gibi parlayan bir aday için mi?"

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Anlamıyorsun, değil mi? Bu benim hayatım, senin değil. Kendi seçimlerimi yapıyorum ve bu sevmediğin birini desteklemek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Soyadını öylece bırakıp gidebileceğini mi sanıyorsun? Beklentilerden?" Ses tonu değişiyor ve hayatım boyunca beni çıldırtan o küçümseyici tavrı takınıyor. "Büyük bir hata yapıyorsun."

"O zaman bu benim hatam. Ve belki de benim senin bir uzantın olmadığımı anlamamanın zamanı gelmiştir baba. Ben kendimin adamıyım ve hayatımı nasıl istersem öyle yaşayacağım."

Tekrar patlamadan önce hatta bir kalp atışı kadar sessizlik oluyor. "Uğruna çalıştığım her şeyi mahvediyorsun."
_"

"Güle güle baba."

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum. Kendimi sakinleşmeye zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Öfkelenmek istemedim ama onun kontrolcü saçmalıklarından bıkmıştım. Onun beklentilerinin, hırslarının gölgesinde kalmaktan bıktım.

Ama her zamanki öfkenin yanı sıra bir de...

Kahretsin, sanırım bu merhamet olabilir.

"İyi bir politikacı" için çalışmanın sadece bir anlam ifade etmeyeceğini, aynı zamanda narsist bir pislik olmadan da bu dünyada hayatta kalılabileceğini kanıtlayacağını düşündüm. Babamın bir pislik olduğunu ve dünyayı gerçekten daha iyi bir yer haline getirmek isteyen kamu görevlileri olduğunu.

Yok. Daha doğrusu, olabilir ama bu konuda hiçbir şey yapamazlar. Sistem çok yozlaşmış durumda ve içeriden bile yıkılması neredeyse imkansız.

Ve sistem yozlaşır. Altı ay boyunca bir kadının eğilip bükülmesini, uzlaşmasını ve politika hayallerini ve ahlaki değerlerini yok eden anlaşmalar yapmasını izledim. Evet, bu sayede seçildi ama Harper artık o kadar farklı gündemlere borçlu ve bağlı ki kendi gündemini nasıl hayata geçireceğini hayal bile edemiyorum.

Belki babam da aynı sistem tarafından bozulmuştu. Belki Kelsey yıllar önce onunla tanıştığında hala biraz insanlığı kalmıştı. Belki de bu iş, babam gibi biri olana kadar senden her parçayı alıyor.

Ve şimdi buradayım, çok az tanıdığım insanlarla birlikte bir kampanya ofisinde duruyorum, sevdiğim kadını ve onu aynı şiddetle seven en iyi arkadaşımı içermeyen bir gelecekle yüzleşiyorum. Sydney'de bu yeni hayatı birlikte yaşıyorlar,

ve ben burada bir şeyleri kanıtlamak için savaşıyordum.
Kendime, babama, artık bilmiyorum bile.

Şu anda tek düşünebildiğim Charlie ve Beckett'a verdiğim söz
ve gerçekten ne istediğimi bulmam gerektiğini biliyorum.

Çok geç olmadan.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

CHARLOTTE

Bu gerçek mi?

"BEKLE. YANI KÖPEĞİ KURTARARAK, ŞİMDİ TAMAMEN FARKLI BİR ama yeni zaman çizgisindeki karakterler onun kim olduğunu hala biliyor mu?"

"Aynen öyle."

"Bu serideki hiç kimse temel nedenselliği anlamıyor mu? Kelebek etkisi? Bir şeyi değiştirirsin ve her şey değişir. Bu Zaman Yolculuğu 101."

Beckett kıkırdıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Bebeğim, nedensellik hakkında konuşmayı kes. Aletim sertleşirse konsantre olamam."

Kahkahalarla gülüyorum. Pazar gecesi ve kanepede uzanmış, bu muhteşem derecede korkunç zaman yolculuğu filminin yarısındayız. Ekranda, ana karakter yanlışlıkla 1985'e geri dönüyor ve bir şekilde bir köpeği kurtararak tarihin akışını değiştiriyor.

Beckett uzanıp masanın üzerindeki kâsedan bir avuç patlamış mısır alıyor ve hâlâ sırtıyor. "Söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar izlediğim en kötü zaman yolculuğu filmi olabilir. Bu da bir şeydir, çünkü çok izledim."

"Peki ya geçen hafta izlediğimiz, adamın sadece iki dakika geriye gidebildiği ve yine de bir şekilde nükleer savaşı durdurmayı başardığı film?"

"Oh, doğru. Bu seferki özeldi."

Filmi durduruyorum ve tekrar durdurmadan önce yaklaşık üç tam dakika yapıyoruz.

"Beck!" Sızlanıyorum.

Ana karakter aynı lokantada, aynı sandalyede üçüncü kez rastgele yeniden ortaya çıktı.

"Ne?" o diyor, munching üzerinde başka bir ağız dolusu patlamış mısır.

"Burada oturup zaman genişlemesi yokmuş gibi mi davranmam gerekiyor? Çünkü eğer zaman yolculuğu mümkünse-"

", eğer mi dediniz?"

"-o zaman zaman genişlemesi ve rölativistik etkilerle uğraşıyor olursunuz. Eğer zamanda hareket ediyorsanız, uzayda da hareket ediyorsunuzdur, değil mi? Yani dünya dönüyor, güneşin etrafında dönüyor, güneş de galaksinin etrafında dönüyor. Her geri döndüğünüzde aynı noktaya inmeyeceksiniz. Kendinizi uzayın ortasında bulabilirsiniz."

"Haklısınız. Bu düşük bütçeli filmin tüm bunları ele almamış olması bir rezalet."

"Peki paradoks çözümü nerede?" Sanki o hiç konuşmamış gibi söylüyorum. "En azından feci bir zaman döngüsü ya da ne bileyim, evrende bir patlama olmalıydı."

"Sugar puff. Bunu tüm nezaketimle söylüyorum ama... Bu kadar büyük bir inekle yaşadığıma inanamıyorum."

"Teşekkür ederim."

"İltifat etmedim."

"Nezaketle olduğunu söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

Kapı aniden çalındı.

İkimiz de bir an için donup kaldık, birbirimize baktık. "Birini bekliyor muydun?" Ben soruyorum.

O salları onun Başını. "Hayır. Ve hiç kimse vızıldadı alt katta."

"Belki de bir katildir."

"Bunu söylerken sesinde neden umut vardı?" Beckett kıkırdarak ayağa kalkar ve parmaklarını çıtlatır. "Ben

Gidip tek başına kontrol et. Bilirsin, katil olma ihtimaline karşı. Bu şekilde, en azından kaçma şansın olur. Kendimi kahramanca feda edeceğim."

"Çok asilce bir davranış."

"Hizmet etmek için yaşıyorum." Koridora doğru ilerlerken bana göz kırpmıyor.

Ayak seslerini dinliyorum. Kapının açıldığını duyuyorum. Ve sonra... hiçbir şey yok.

Her kimse onu çoktan gönderdiğini ve şimdi beni korkutmaya çalıştığını varsayıyorum, ama sessizlik içimde endişenin kıvılcımlanmasına yetecek kadar uzun sürüyor.

"Beck? Kim o?" Kanepeden sesleniyorum.

Cevap vermiyor. Ama sonra tekrar ayak sesleri duyuyorum.

Will oturma odasına girdiğinde nefesim kesiliyor.

Kanepeden öyle hızlı kalkıyorum ki neredeyse battaniyeye takılıyorum. O buradaydı. Yani, gerçekten burada.

Hiç düşünmeden odanın diğer ucuna koşup kollarımı ona doluyorum ve yüzümü gömleğine gömüyorum. O tanıdık baharatlı koku burun deliklerimi dolduruyor ve çaresizce ciğerlerime çekiyorum. Onun kokusunu çok özlemiştim.

"Aman Tanrım," diyorum. "Bu gerçek mi? Gerçekten burada mısın? Kalmak için mi buradasın?"

Kolları beni sarıyor ve kalp atışlarının yanağıma çarptığını hissediyorum. "Evet. Buradayım ve kalıyorum."

Arkamda Beckett'in kıkırdadığını duyuyorum. "Tam zamanında, dostum."

Will'in sesi pişmanlıkla kalınlaşır. "Biliyorum. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bazı şeyleri çözmem gerekiyordu."

Bırakmak istemiyorum ama gözlerine bakabilmek için serbest bırakıyorum. "Ne gibi şeyler?"

Beckett araya girerek onu omzundan alkışlar. "Sana bir bira getireyim. Biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ama Beck'i anlayacak kadar iyi tanıyorum, bize yalnız bir dakika veriyor. Mutfağa girip kayboluyor.

Will ve ben oturma odasının ortasında duruyorduk.

"Seni çok özledim," diyorum ona. Elini uzattım, içimde bir duygu seli dalgalanıyordu.

"Ben de seni özledim." Sözleri çakıl taşlarıyla kaplı. Devam etmeden önce boğazını temizliyor. "Seni seviyorum. Ve sensiz yaşayamam. Senden, ikinizden de uzakta geçen her gün yanlışı geliyor."

"Kampanya ne olacak? İş? Hoşuna mı?" "Nefret ettim," diye itiraf ediyor. "Başkent en alaycı, yozlaşmış hiç bulunmadığım bir yer. Yine de işi kabul ettiğim için pişman değilim. Neden bu iş için uygun olmadığımı anlamak için deneyimlemem gerekiyordu. Ama sevsem bile kalamazdım. Senden uzak kalamam. Sana ihtiyacım var, Charlie. Sana hava gibi ihtiyacım var."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları kırpmaya bile çalışmıyorum. "Gittiğin her gün seni özledim." Sesimin bu kadar savunmasız çıkmasından nefret ediyorum ama gerçek bu. "Belki de benimle işin bitmiştir diye düşündüm. Bizimle."

"Asla." Başını sallıyor, başparmağı yanağımdan süzülen gözyaşını siliyor. "Sadece seninle nasıl birlikte olacağımı bulmam gerekiyordu. Sahip olduğumuz şeyle nasıl iyi olacağımı."

Ben cevap veremeden Beckett elinde birayla döndü. Ama gerginlik yok, gariplik yok. Sadece biz.

Will ona döner, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sizi özledim çocuklar."

Beckett'ın gri gözleri yumuşar. Sonra sırtarak şişeyi Will'e uzattı. "Şanslısın ki biz de seni çok özledik. Hadi gel. Otursana."

Will televizyona doğru bakıyor, yakın kapıdaki çocuk yüzüne yavaşça bir sırtma yayılıyor. "Ee. Ne izliyoruz?"

EPILOG

CHARLOTTE

Sadece huzur içinde oral seks yapmak istiyorum.

GÜNEŞ SAHİLİN ÜZERİNDE ALÇAKTAN BATIYOR, SICAK, ALTIN BİR İŞİLTİ YAYIYOR
Beckett ve ben yan yana durmuş, gülünç derecede enerjik Labrador yavrumuz Helix'in kumda ilerleyişini izliyoruz. Çelimsiz bacakları kovalamaya çalıştığı sopaya zar zor yetişiyor ama o kararlı bir ufaklık. Aynı zamanda çok zeki, sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi komutları kapmaya başladı bile. Tabii ki, çocuklar bunun doğal köpek eğitmenleri oldukları için olduğunu düşünmeye bayılıyorlar. Ama belli ki benim sayemde.

Beckett keskin bir ısıklık çalıyor ve Helix büyük pençeleriyle kumları tekmeleyerek bize doğru geliyor.

Arkamızda Will gülüyor. Bir havlunun üzerine uzanmış, hala sanal toplantısından kalma takım elbisesini giyiyor. Çalıştığı sivil toplum kuruluşu kendini küresel ölçekte değişim yaratmaya o kadar adanmış ki, neredeyse her gece, hatta hafta sonları bile akşama kadar toplantı yapıyorlar. Yürüyüşe çıkması için onu neredeyse zorla evden çıkarmak zorunda kaldık.

Artık bir evimiz var, okyanus kenarında üç yatak odalı, çünkü apartmanda bir ofisi üç kişinin paylaşması tam bir cehennem ve tam bir işkenceydi. Şimdi çocuklar bir tane paylaşıyor, benim de bir tane var. Gerçi benimkini de dönüştürmem gerekecek.

Gelecek ay kız kardeşim ve kız arkadaşı ziyarete gelecekler.

Bunun için heyecanlıyım; çocuklarla Noel için eve döndüğümüzden beri Ava'yı ve ailemin geri kalanını görmedim. Aslında üç Noel, çünkü Will'in Connecticut'taki malikanesi de dahil olmak üzere her birimizin evinde birkaç gün geçirmemiz gerekti; babası bize seçmenlerinin oğlunun alışılmadık ilişkisine tepkisini ölçmek için iki odak grubu düzenlediğini ve fikir birliğinin karışık olduğunu söyledi. Hepimiz umursuyormuş gibi davrandık ve sonra Will'in taptığım üvey annesiyle yürüyüşe çıktım.

Bu yıl Noel'i kaçıracamız çünkü çocuklarla birlikte iki haftalığına Seul'e gidiyoruz. Çok heyecanlıyım. Çocukluğumun çoğunu Kore kültürünü öğrenmeye direnerek geçirdim çünkü bunun beni çok farklı kıldığını düşünüyordum ama şimdi fark ediyorum ki farklı olmak kötü bir kelime olmak zorunda değil. Farklı olmak iyidir. Doğduğum ülke hakkında daha fazla şey öğrenmek ve çocuklarımla nereden geldiğimi görmeleri için sabırsızlanıyorum.

Will, havlusundan eğlenen bir bakışla Helix'i izliyor ve başını sallıyor. "Nasıl oldu da gezegendeki en koordinasyonsuz köpeğe sahip olduk?"

Beckett, "Sırık gibi ergenlik çağında, Larsen," diyor. "Bu işte daha iyi olacak."

"En azından ısrarcı, hakkını vereyim. Ama lanet olsun, koşma konusunda berbat."

"Oğluma hakaret etmeyi bırak yoksa Charlie sana her oral seks yaptığında bacağına işemesi için onu eğitirim."

"Hey!" diye itiraz ediyorum. "Beni bu işe bulaştırma. Sadece huzur içinde oral seks yapmak istiyorum."

Daha bunu söyler söylemez virajda yaşlı bir çift beliriyor ve benim oral seks lafımı duyuyor.

Kocası gözlerini kısıyor ama karısı ilgiyle bakıyor, onlar geçerken bana göz kırpmıyor. Erkek arkadaşlarımı nasıl süzdüğünü de kaçırmıyorum. Tabii ki öyle. Avustralya'nın en seksi iki erkeğiyle çıkıyorum ve bu çok şey ifade ediyor,

Çünkü burası Thor'un adamlarıyla kaynıyor.

Hayat garip, hem de olabilecek en iyi şekilde. İşte Sydney'd, Will'in bize dönmesinin üzerinden bir buçuk yıldan fazla zaman geçti. Sonunda daha önce etrafında dans ettiğimiz ama tam olarak kavrayamadığımız hayatı yaşıyoruz. Dalgalar uzaktan usulca çarpıyor, esinti tenimde serin bir his uyandırıyor ve Beckett ile Will'in sürekli sıcaklığı eskiden boş hissettiğimiz alanları dolduruyor.

Will'e havlunun üzerinde eşlik edip göğsüne yaslanıyorum ve Beckett'ın bakışlarının bir an için üzerimizde kaldığını hissediyorum. Yürüyüp yanımıza geliyor ve kumun üzerine oturuyor. Helix sonunda sopadan vazgeçiyor ve bize doğru tırıs tırıs geliyor, kulaklarının arkasını kaşıyan Beckett'ın yanına dramatik bir şekilde düşüyor. Yavru köpek hemen karnını ovmak için yuvarlanıyor. Beckett dirseklerine yaslanmadan önce bir dakika boyunca onu şımartıyor.

İlk yıldızlar görünmeye başlarken gökyüzüne bakıyor. "Daha önce hiç bu mutlu olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ediyor, bize bakarak. "Burası, tam burası, burası evim."

"Evet," diyorum, ikisinin arasına bakarken gülümseyerek. "Gerçekten öyle."

Beckett eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. Will beni kendine çekiyor, kolu omuzlarıma sıkıca sarılıyor. Hayatımda ilk kez her şey yerli yerine oturuyor. Ben uyuyorum.

Üçümüz tam olarak olmamız gereken yerdeyiz. Birlikte.

YAYIN DUYURUSU

Çok Satan Hayran Kurgusu Yazarının İlk Romanı İçin Büyük Anlaşma Duyurusu

Çevrimiçi hayran kurgu topluluğunun sevilen yazarlarından Lourdes Lo Curto'nun daha önce kendi yayınladığı romanı The Virgin and the Blade için Phoenix House Publishing ile çok kitaplı büyük bir anlaşma imzaladığını duyurmaktan heyecan duyuyoruz. McGerrity & Vale Literary'den Melanie McGerrity'nin aracılık ettiği anlaşma, duygu yüklü hikaye anlatımı ve unutulmaz karakterleriyle dünya çapında milyonlarca okuyucuyu büyüleyen Lo 'nun popülarlıktaki hızlı yükselişini takip ediyor.

Bakire ve Kılıç, Kraliçe I. Elizabeth'in hayatının ve ünlü fatih Büyük İskender'le olan tutkulu, çalkantılı ilişkisinin dönüştürücü bir yeniden canlandırmasıdır. Hikaye aşk, görev, güç, kadınlık, erkeklik ve savaş temalarını işleyerek romantizm ve macerayı bir araya getiriyor ve hem hayranların hem de sektörün önde gelen isimlerinin büyük beğenisini topluyor.

Phoenix House'dan Vivian Holstead-Contreras, "Lo Curto'nun hikaye anlatımı konusunda yadsınamaz bir yeteneği var ve onun inanılmaz dünyasını daha geniş bir kitleye ulaştırmaktan daha fazla heyecan duyamazdık" dedi. "Bakire ve Bıçak tarihi aşk romanı türünde ezber bozan bir eser olmaya aday."

Romanın önümüzdeki yılın başlarında piyasaya , kapsamlı bir pazarlama kampanyası ve küresel dağıtım planlanıyor.

Film hakları: Heather Delano, IAA.

TEŞEKKÜRLER

Ne kadar çok kitap yazarsam yazayım, her hikâye kendi keyifli, tüyler ürpertici zorluklarını beraberinde getiriyor. (Karakterlerin bu kadar inatçı olabileceğini kim bilebilirdi? Ah, bekle. Ben. Biliyordum.) Charlie, Will ve Beckett'ın aşk hikâyesini yazmayı çok sevsem de, üç farklı kişiliğin üç bakış açısını ortaya çıkarmanın zor olacağını da biliyordum. Ama aynı zamanda onların kafalarının içine girmekten ve size alışılmadık aşklarını sunmaktan da çok eğlendim. Bazı okuyucuların Will ve Beckett'ın yolculuğunun nasıl olması gerektiğine dair beklentileri olduğunu biliyorum ama benim hikâyelerim içimden gelir ve Graham Etkisi'nde onları tanıştırdığım anda bu ikilinin neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordum. Umarım Charlie Metodu'nu okuduktan sonra, ihtiyaç duydukları şeyin Charlotte olduğu konusunda hemfikir olursunuz!

Her zaman olduğu gibi, bu kitap, bir okuyucu olmadan elinizde olmazdı.

Tüm övgüleri ve belki de bir tatili hak eden inanılmaz sabırlı, yetenekli insanlardan oluşan bir ekip.

Editörüm Christa Desir, benim #ailem ve en büyük amigom. Bu kitap hakkında mesajlaşmak çok saçma, komik ve çok eğlenceliydi. Oh, ve yazdığım iki farklı sonu okuduğunuz ve hangisinin karakterlere en iyi şekilde hizmet ettiğine karar vermeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Bloom Books'taki herkes bu seriyi çok sıkı bir şekilde destekledikleri için, özellikle de pazarlama gurum, tur ortağım, sondaj tahtam, kitap tavsiyeci ve genel hayat yöneticim Madison'a sesleniyorum. Haftada kaç kez bana "Seni yakaladım" diye mesaj atıyorsun. Fark ettin mi bilmiyorum ama bu Will'in bu kitaptaki sloganı. Sen benim Will'imsin (ürpertici olmayan, cinsel olmayan bir şekilde).

Menajerim Celeste Fine ve Park and Fine ekibinin geri kalanı kitaplarım konusunda bu kadar hevesli oldukları için. Son saniyede Charlie'yi okuyup gözünü bile kırpmadan SOS'ime cevap veren John'a özel bir alkış. Harikasınız.

Kimberly/Brower Literary'ye bu kitabı uluslararası okuyucularla buluşturdıkları ve sesli kitabı hayata geçirdikleri için teşekkür ederim.

Eagle/Aquila Editing, her zaman her şeyi bırakıp benim için redaksiyon yaptığınız için. Sizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama şikayetçi değilim.

Elle Kennedy Takımı: Natasha, Nicole, Lori, Ann-Marie, Erica ve Good Girl PR'dan Lindsey ve Shaye. Siz olmasanız gerçekten ölürdüm. Gerçek anlamda değil ama gerçek anlamda sayılır.

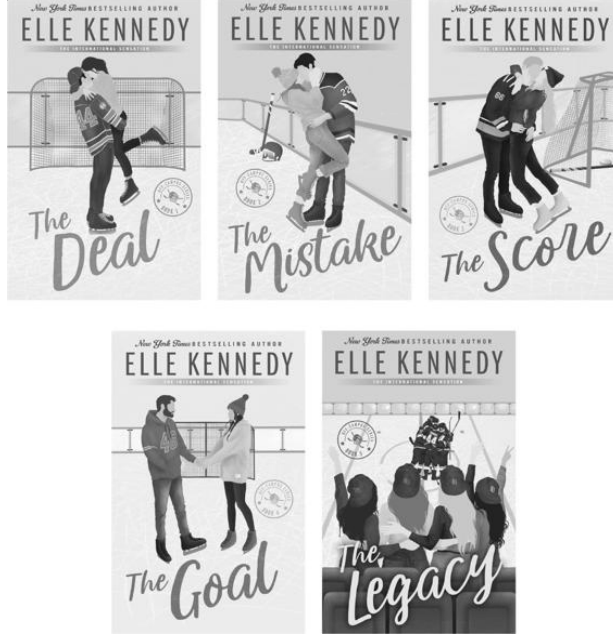
Evlat edinme konusunda uzmanlıklarını ve Koreli Amerikalı kadınlar olarak deneyimlerini paylaşan duyarlı okuyuculara çok teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz, hikayenin bu yönlerini hak ettikleri nüans ve saygıyla anlatmama yardımcı olma konusunda çok değerliydi.

Ve tabii ki tüm okuyucularım: Sizler gerçek MVP'lersiniz. Gece geç saatlerde okuduğunuz her yazı, her hevesli paylaşım, bu karakterlere duyduğunuz her sevgi anı her şeye değişiyor.

Sevgiler,
Elle

Elle Kennedy'ye doyamıyor musunuz?

En çok satan Kampüs Dışı serisini keşfedin.

Bugün Briar U çocuklarına aşık olun.

Şu andan itibaren

Kampüs Günlükleri serisinin bağımlılık yaratan
ilk hikayesini kaçırmayın...

Şu andan itibaren

